

အိုင်းဆွေ

အိုင်အိုင်အိုင်

နှင့်

သံမဏိပုဆိုး

BURMESE CLASSIC .com

လှိုဏ်ဆန်းကြယ်စာရေးဆရာကြီး

သူတို့နဲ့အတူ

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့်သံမဏိပုဆိုး

စဆုံးလုံးချင်း
အသစ်စက်စက်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၈၈ / ၂၀၀၃ (၅)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၃၈ / ၂၀၀၃ (၆)

မထမအကြိမ်

၂၀၀၃-ခုနှစ် ဇူလိုင်လ၊ သြဂုတ်လ

တန်ဖိုး - ၅၀၀ ကျပ်
အုပ်စု - ၅၀၀
အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ် - ဒေါ်ခင်စန်းမြင့် (၀၅၅၄၉)
ဟင်္သာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၁၁၊ ၁၂၅-လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊
ရန်ကင်းမြို့။
ထုတ်ဝေသူ - ဦးနှင်းဆွေ (၀၉၈၃)
ပန်းလက်ဆောင်စာပေ
အမှတ်-၅၁၆(၁)၊ ပုလဲ ၄-လမ်း၊
ဌ-ရပ်ကွက်၊ မ/ဥက္ကလာပ၊
ရန်ကင်းမြို့။

ညသည် လိုသည်ထက် ပို၍ မှောင်မဲတိတ်ဆိတ်နေ၏။
သက္ကယ်ညတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကောင်းကင်ယံတွင် ထူထပ်
မှောင်မဲသော တိမ်သားများက ပိတ်ဆို့ထားသောကြောင့် လရောင်
ဩယ်ရောင်များပါ ထွန်းဝ လင်းလက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့။

သစ်ပင်ရင်များ၊ အရောင်မဲ့လမ်းမီးတိုင်များက တိတ်
နိတ် ငြိမိသက်နေသော ရပ်ကွက်ကလေးကို ပို၍ အမှောင်ထု
ထွန်းစေရန် အားပေးနေသကဲ့သို့ပင်၊ ဤအချိန်မျိုး ဤနေရာ
ထဲသည်ပင် ဒုစရိုက်သမားတို့၏ နှစ်သက်ရာ သည်းခြေကြိုက်
ရာမျိုးဟု ဆိုရပေမည်။

မြို့စွန်ရပ်ကွက်ရှိ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုတွင် သစ်သား
အိမ်လေးတစ်လုံး ရှိသည်။ ထိုသစ်သားအိမ်လေးမှာ အမှောင်ထု
ထဲတွင် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ အိပ်မောကျနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရ

www.burmeseclassic.com

၏။ လမ်းပေါ်တွင် လူသွားလူငယ်များ ကင်းမဲ့လျက်ရှိ နေလေပြီ။ သို့သော် ခြံဝင်းထောင်ရှိ ခရေပင်ကြီးအောက်တွင် လူတစ်ယောက်သည် မားမားမတ်မတ်ရပ်လျက် ခြံဝင်းထဲရှိ အိမ်ကြီးကို မျက်မိတောင်မခတ်တန်း ကြည့်ရှုနေ၏။ အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် ရှိနေသော လူသည်ခပ်တိုးတိုး ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေသည်။

“မီးတော့ မရွာလိုက်ပါနဲ့၊ မီးရွာရင်တော့ အကုန်ရှုမိ ထွေးကုန်မှာပဲ”

အမှောင်ရိပ်မှလူသည် ကျင့်သားရနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ခြံဝင်းထဲရှိ အိမ်ကြီးရှိရာသို့သာ ငေးမောကြည့်ရှုလျက် ရှိသည်။ ထိုအိမ်ထဲတွင် မီးရောင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိပါချေ။ မီးထွန်းညှိထားခြင်းမရှိသည်မှာ အပြင်မှ မီးရောင်ကြောင့် သွားလာလှုပ်ရှားမှုများကို မြင်တွေ့ရမည်စိုးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ဟန်ရာသည်။

မကြာမီ အိမ်ကြီးရှိရာသို့ လူအုပ်စု တစ်ခုချင်းကပ်လာသည်။ အမှောင်ထဲတွင် တွားသွားသတ္တဝါများကဲ့သို့ တရွေ့ရွေ့ချင်းကပ်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူတို့၏လက်ထဲတွင်လည်း လက်နက်များကို တိုင်ဆောင်လာကြလေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုသူများသည် အကြောင်းမဲ့သက်သက်တော့ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးရှိရာသို့ အပျင်းပြေ လာရောက်ကြခြင်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဤမျှမှောင်မိုက်သော ကာလတွင် အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ချင်းကပ်လာကြသည်မှာ အရေးကြီးသော အကြောင်းတစ်ခု

တစ်ရာရှိပေမည်။

အိမ်ကြီးအနားသို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် တစ်စုတဝေးသည်ရှိနေသော လူများမှာ ခြံဝင်းပတ်ပတ်လည်တွင် လူဖြန့်ကာ မင်းလိုက်ကြသည်။

“ဟော”

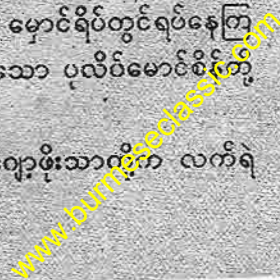
လရောင်သည် တိမ်ထူကြားမှ မနဲကြီး ရုန်းကန်ကာ သဘာဝလောကကြီးကို အလင်းရောင်ပေးဝေရန် ကြိုးစားထွက်ပြုသကဲ့သို့။

ထိုအခါ လရောင်ကြောင့် သစ်သားပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ငြိမ်သက်နေသည်ကို ထင်ရှားစွာ မြင်ရသည် အိမ်မှာသိပ်ဝော့ မကြီးလှ၊ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ် နှစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

အပေါ်ထပ်ရော အောက်ထပ်မှာပါ မီးရောင်ဟူ၍ လုံးဝ မြင်ရ၊ ပုလိပ်အဖွဲ့များကို ဦးဆောင်ကာ ရာဇဝင်လူဆိုး “ဂျော့ဇော့” ကိုဖမ်းဆီးရန် ဦးဆောင်လာသည့် ရာဇဝင်အုပ် ဦးသိုက်ဇွန်းမှာ ဇဝင်ဝေါဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ခရေပင်အောက်ရှိ မှောင်ရိပ်တွင်ရပ်နေကြသော ပုလိပ်သုံးဦးနှင့် အစောင့်ထားခဲ့သော ပုလိပ်မောင်စိန်တို့ အသံတိုးတိုးကာလာရင်. . .

“မင်းတို့ သတိထားကြနော် ဂျော့ဖိုးသာကိုက် လက်ရဲ

ဇော်ရဲ လူသတ်သမား တစ်ယောက်ပဲ။ လူသတ်မှုကို အကြိမ်ကြိမ် ကျူးလွန်လာတဲ့ ကောင်ဆိုတော့ ခုခံဖို့ဝန်လေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့အရင်တစ်ခါခါ ဒီလိုပဲ တိုဝိုင်းပြီး ဖမ်းခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကပြန်ခုခံပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ဒီတုန်းက သူ့ကို လူသတ် မှုနဲ့သာ တို့အလိုရှိတာ ခုလိုလူသတ်မှုနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ခုဆိုပိုဆိုးတာ ငါမခုခံဘဲ ငြိမ်ပြီးတော့ အဖမ်းခံမှာ မဟုတ်တာ ကြိမ်းသေတယ်။

ပုလိပ်များမှာ သူတို့ခေါင်းဆောင်၏ စကားကြောင့် အထူး ဂရုစိုက်ရန် လိုအပ်ကြောင်းကို သဘောပေါက် နားလည် သွားကြ ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိရှိပါစေ။ သတိလွတ်လို့ကတော့ ဂျော့ဖိုးသာရဲ့ ကျည်ဆံဦးက အသည်းနှလုံးတွေကို ပေါက်သွား လိမ့်မယ် ဆိုတာပဲ”

*

လူတိုင်းသည် မိမိအသက်ကို နှမော့တသကြသည်သာ ဖြစ်လေသည်။ သာမန်အချိန်များတွင် သေရမှာကို မကြောက်ဟု ပြောဆိုရင်တော့ သက်ကြသူများပင် တကယ်သေရမည့် အရေးနှင့် ကြုံလာသောအခါ ဂယောင်ချောက်ချားဖြစ်ကာ ထိတ်လန့် လှုပ်ရှား ခြင်းမျိုး ပြုတတ်သည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည်။

လူသည် အသက်နှင့်ခန္ဓာ မြဲနေသမျှတော့ မိမိကိုယ် မိမိ သူတစ်ပါးတို့ သတ်၍မသေစေရန် ခုခံကြစမြဲဖြစ်ရာ ရာဇဝတ် အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းသည် ပုလိပ်အဖွဲ့က လက်ရဖမ်းဆီးမိပါက ကြိုးစင်သို့တက်ရန်သာ အကြောင်းရှိသော ဂျော့ဖိုးသာ လွယ်လွယ် နှင့် အဖမ်းခံမည်မဟုတ်ဘဲ ခုခံပစ်ခတ်မည်ဟု ကြိမ်းသေပေါက် တွက်ထား၏။

ဂျော့ဖိုးသာသည် နားပါး၏။ မျက်စိလျှင်၏။ အလွန် ကြပ်မက် တည်း ကျဉ်းမြောင်းသော နေရာမှာပင် ထွက်ပေါက်ကိုရှာကာ လွတ်မြောက်အောင်လည်း လုပ်တတ်သူမျိုးဖြစ်သည်။ သာမန် ဝရမ်းပြေးတစ်ဦးကို ဖမ်းသလိုမျိုး အနီးသို့တိုးကာ ဝန်းကနဲ ဖမ်းခြင်းမျိုးကို မပြုလုပ်ရဲ။

ပြုလုပ်ရဲသည့်တိုင် ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် လျှင်မြန်ပါးနပ် လှသော ဂျော့ဖိုးသာက ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင် အကြီးအကဲတစ်ဦးအား တန်ဆာခံလုပ်ကာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ လမ်းစရသွားနိုင်၏။ တစ်ခါကလည်း ဂျော့ဖိုးသာသည် ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ဦးကို တန်ဆာ ခံလုပ်ကာ ပုလိပ်များအား ခုခံကာကွယ်၍ လွတ်မြောက် တိမ်း ရှောင်သွားခဲ့ဖူး၏။

ပုလိပ်မောင်စိန်၏ ပခုံးကို ဦးသိုက်ထွန်းက ကုတ်လိုက် သည်။

“မောင်စိန်”

သုရိန်ဆွေ

၆

“ဗျာ”

“ဒီကောင် ဒီအိမ်ထဲကိုဝင်သွားတာ သေချာပါတယ်နော်”

“သေချာပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ပုလိပ်စောဦး နှစ်ယောက်လုံး မြင်တာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က သူတို့ကို မျက်ခြေမမြတ် စောင့်ကြည့်ဖို့နေခဲ့ပြီး စောဦးကို ဆရာတို့ဆီအကြောင်းကြား ခိုင်းလိုက်တာပါ”

အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ရာဇဝတ်အုပ်ဦးသိုက်ထွန်းကို ပုလိပ်မောင်စိန်က ရှင်းပြလိုက်သည်။ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းက သူ့လူများ အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် နေရာယူပြီးသည်အထိ အခြေအနေကို စောင့်နေခြင်းဖြစ်၏။

“မောင်စိန်”

“ဗျာ”

“မင်း စောင့်ကြည့်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဘာလှုပ်ရှားမှုတွေ ရှိလဲ”

“ဘာမှ လှုပ်ရှားမှုတော့ မရှိဘူးဆရာ၊ အိမ်ထဲကို ဂျော့ဖိုးသာ ဝင်သွားတဲ့ အချိန်ကစပြီးတော့ မီးရောင်ကို မမြင်ရတော့ဘူး၊ မီးမှိတ်ပြီးတော့ ငြိမ်သက်သွားကြတာပါပဲ”

“အေး ဒီကောင်က တစ်ခြားရာဇဝတ် ကောင်တွေထက် ဉာဏ်များတယ်၊ မင်းတို့ သူ့နောက်ခြေရာခံပြီး လိုက်လာတာကို မသိဘူးဆိုရင်တော့ ဒီကောင် ဒီအိမ်ထဲမှာ ခိုအောင်းနေဖို့ စိတ်ကူး

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

၇

တာအမှန်ပဲ၊ ကဲ... ဟိုကောင်တွေ နေရာယူပြီးရင် ငါ ခြံရှေ့က ဝင်မယ်”

“ဖြစ်ပါမလား ဆရာ”

ပုလိပ်မောင်စိန်က စိုးရိမ်သံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းက စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး...

“မဖြစ်လို့မရဘူး၊ ဒီကောင်ကိုမိဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒီကောင်တွေရဲ့ လက်ထဲမှာ လက်နက်ရှိတယ်၊ ဒီတော့ လက်နက် နှုခိုင်းရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စတင်းဂန်းသေနတ်ကိုပိုက်လျက် ခြံသို့ တရွေ့ရွေ့လှမ်းသွားလေတော့သည်။ ပုလိပ်မောင်စိန်တို့ သုံးဦးသည်လည်း သူတို့၏ နိုင်ဖယ် သေနတ်များကို အသင့်ပြင်ကာ နောက်မှကပ်၍ လိုက်သွားကြလေသည်။

ခြံဝင်းပေါက်ဝမှ သစ်သားပျဉ်ထောင် အိမ်ရှိရာသို့ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းသည် စတင်းဂန်းကိုကိုင်ကာ ခြံပေါက်သို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့လေသည်။

လရောင်ကြောင့် သစ်သားပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီးထဲသို့ အပြင်မှလူများက မမြင်တွေ့နိုင်သော်လည်း အိမ်ထဲတွင်ရှိသူများကမူ ခြံဝင်းစပ်သို့ ကပ်လာသူများအား မြင်တွေ့နိုင်ဖွယ် ရှိသည်။

သုရိန်ဆွေ

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

လေသည်။

“ဟေ့... ကျော့ဖိုးသာ လက်နက်ချပြီး အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ပေတော့၊ မင်းကိုပုလိပ်အဖွဲ့တစ်ရပ်က ဝိုင်းထားပြီး ထွက်မလာရင် အိမ်ထဲကို ကျည်ဆံတွေတို့ ပစ်ထည့်ရလိမ့်မယ်”

“ဖောင်း”

“ခွမ်”

အော်ဟစ်အမိန့်ပေး သံနှင့်အတူ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက် ထွန်းက သေနတ်တစ်ချက်ကို ပစ်ဖောက်ကာ ဖျဉ်ထောင်အိမ်မှ မှန်တံခါးတစ်ချပ်ကို ခွဲပစ်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ညအမှောင်ထဲတွင် ဦးသိုက်ထွန်း၏ အသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော်လည်း အိမ်ထဲမှလူများ၏ ပြန်လည် ဖြောဆိုသံ၊ ပစ်ခတ်သံကို မကြားရပေ။ ကျော့ဖိုးသာသည် ဒေါသကြီးသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ပုလိပ်အဖွဲ့များကို ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ဖူးသူ ဖြစ်သောကြောင့် လက်တုန့်ပြန်တော့ တိုက်ခိုက်ဖို့လည်း ဝန်လေးသူမျိုး မဟုတ်ပေ။

ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းသည် ခြံဝထောင့်ရှိ ပန်းခွံအကွယ်တွင်ဝပ်ကာ စတင်ဂန်သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ထားရင်း မှ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထူးတော့ ထူးခြားလှသည်။

ဖျဉ်ထောင်အိမ်ထဲတွင် သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ တစ်ဦးတစ်

ယောက်မျှပင် မရှိတော့သယောင် ငြိမ်ချက်သား ကောင်း၍နေ၏။ ပုလိပ်မောင်စိန်မှာ ရဲအဖွဲ့တွင် အတွေ့အကြုံရှိသော လုပ်သက်ရင့် ပုလိပ်တစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် ကျော့ဖိုးသာ အိမ်လေးထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“ဆရာ... ဒီကောင် အိမ်ထဲမှာ ရှိကိုရှိတယ်၊ ဘာအကြံအစည် လုပ်နေသလဲ မသိဘူး”

ပုလိပ်မောင်စိန်က ဖျဉ်ထောင်အိမ်ရှိရာသို့ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ကာ ဝပ်နေရင်း နောက်ဖက်မှ သတိပေးလိုက်ပြန်သည်။

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ် ဆရာ၊ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော် ဟို ခရေပင်အောက်က စောင့်ကြည့်ခဲ့တာပဲ၊ အိမ်ထဲက ဘယ်သူမှ အပြင် မထွက်သေးဘူး”

ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းက ရှေ့သို့ သုံးလေးလှမ်းမျှ ပြေးတက်ကာ ချုံဘေးတွင်ဝပ်ရင်း...

“ဟေ့... ကျော့ဖိုးသာ မင်း မသေချင်ရင် လက်မြှောက်ပြီး ထွက်ခဲ့ပါ၊ တို့အိမ်ပတ်ပတ်လည်ကို ဝိုင်းထားတယ်၊ မင်း လက်မြှောက်ပြီး ထွက်လာရင် အသက်ချမ်းသာပေးမယ်၊ ကျော့ဖိုးသာ မင်း မသေချင်ရင် အေးအေးဆေးဆေး ထွက်လာခဲ့ပါ၊ တို့ မင်းကို တစ်မိနစ်တိတိ အချိန်ပေးမယ်”

အိမ်တွင်းမှ အသံမှာ လုံးဝတိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်လျက်

ရှိလေသည်။ အချိန်မှာ ညကိုးနာရီ ကျော်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သူ၏ အနုမြူလက်တံနှင့် နံပါတ်ပါသော ဘယ်လက်ရှိ ညကြည့်နာရီက ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။

ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းသည် သူ၏အိမ်တွင် ကျန်ခဲ့သော ဇနီးနှင့် သမီးငယ်လေးများကို မျက်လုံးထဲတွင် မြင်ယောင်လာသည်။ ပုလိပ်မင်းကြီးက...

“မင်းတို့ ဒီဂျော့ဖိုးသာဆိုတဲ့ ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်ကို မှ မဖမ်းနိုင်ရင် ပုလိပ်အဖွဲ့က နှုတ်ထွက်ပေတော့”

ဟုဆိုသော အသံကိုလည်း နားထဲတွင် ကြားယောင်လာသည်။

တစ်မိနစ်ဆိုသော အချိန်မှာကား နည်းလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ တစ်စက္ကန့်ချင်း တစ်စက္ကန့်ချင်း ကျော်ဖြတ်နေသည့် အချိန်ကိုစောင့်ရင်း ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းသည် သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ရမည့် ဂျော့ဖိုးသာနှင့်ရင်ဆိုင်ဖို့ တွေးလာရသည်။

ဤတစ်ပွဲတွင်တော့ သူ့အသက်လည်း သေချင်သေမည်။ မတတ်နိုင်တော့ အချိန်တစ်မိနစ် ပြည့်သည်နှင့်ပင် ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းသည် အိမ်ထဲသို့ စတင်းဂန်း ကျည်ဆံများကိုပစ်ရင်း ပန်းချဲ့ဘေးမှ ပြေးထွက်လာလေတော့သည်။

“ဒက်... ဒက်... ဒက်... ဒက်”

အိမ်နှင့် နီးရာသို့ပစ်ရင်း ပြေးဝင်လာသော ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းသည် သဲကန္တာရကို အလျားလိုက် ပြေးနေရသကဲ့သို့ပင် ခရီးဝေးလှသည်ဟု ထင်မိ၏။

“ဝုန်း”

မကြာမီပင် အိမ်လှေကားရင်းသို့ သူ ရောက်လာခဲ့သည်။ လှေကားရင်းတွင် သူ ဝပ်ချကာ အိမ်တံခါးပိတ်ထားသည့် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးကို ကြည့်နေသည်။ စက်တင်းဂန်းကိုလည်း တံခါးဝသို့ ချိန်ရွယ်ထားခဲ့သည်။

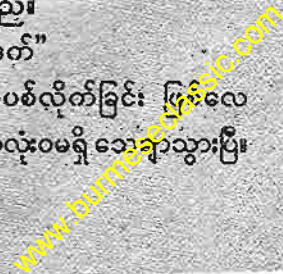
သို့သော် အိမ်တံခါးကြီးသည် ဝုန်းကနဲ ပွင့်မလာခဲ့ပါချေ။ သနတ် ကျည်ဆံများလည်း ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိခဲ့။

“အင်း... ဒီကောင် အိမ်ထဲမှာပဲ သေနတ်မှန်ပြီး သေနေပြီလား”

သူ ဒရဟောပစ်ခဲ့သော ကျည်ဆံများကပင် ဂျော့ဖိုးသာတို့ ထိမှန်သွားပြီလားဟု ထင်မှတ်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် သေချာအောင်တော့ ကြည့်ဖို့လိုသည်။ သူသည် အိမ်လှေကားထစ်များပေါ်သို့ ပြေးတက်ကာ တံခါးစမှရပ်၍ အိမ်ထဲသို့ စတင်းဂန်းဖြင့် မွှေ့ကာဆွဲရမ်းလိုက်ပြန်လေသည်။

“ဒက်... ဒက်... ဒက်... ဒက်”

နေရာအနှံ့အပြားသို့ တရစပ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့တိုင်အောင် အိမ်ထဲမှ လှုပ်ရှားသံလုံးဝမရှိ သေးချာသွားပြီ။

သုခိန်ဆွေ

ဂျော့ဖိုးသာ အိမ်ထဲတွင်ရှိလျှင်လည်း သေလောက်ပြီ၊ အကယ်၍ မရှိလျှင်လည်း ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပြီဟု ဦးသိုက်ထွန်းက ယူဆလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အိမ်တံခါးကို ခြေထောက်နှင့် တအား ခုန်ကာ ဖွင့်လိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း...”

အိမ်တွင်းသို့ သူ လျင်မြန်စွာ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် အသင့် လှေကားပွဲတွင် တန်းထားသော ကြိုးကိုခလုတ်တိုက်ကာ မှောက်လျက် လဲကျသွားလေသည်။

*

“အား”

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”

ဆိုးရွား လှဘိတော့သည်။ ကြိုးတန်းပေါ်မှ လဲကျလာသော ရာဇဝတ်အုပ်ဦးသိုက်ထွန်းသည် ကြိုးတန်းနှင့် ဆက်သွယ်ထားသော ဗုံးများကိုခလုတ်ဆွဲကာ ဖောက်ခွဲလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

သူမှောက်လျက်လဲသည် ဝမ်းဗိုက်အောက် တည့်တည့်မှ

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

တစ်လုံးက သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီး တစ်စစီဖြစ်အောင် ဖောက်ခွဲလိုက်သည်။

ထောင်ချောက်ဆင်ထားသော ယမ်းဘီလူးဖြင့် လုပ်ထုတ်ပစ်ပုံးမျိုး ဖြစ်သည်။ ကုလားမ ချင်းတောင်းတံဆိပ်ပါသော ဝဲဗူးခွဲထဲတွင် သံတိုသံစများနှင့် ယမ်းများထည့်ကာ ပေါက်ကွဲအောင် စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်၍ ပေါက်ကွဲမှုက မြင်းထန်လှသည်။

ဗုံးသုံးလုံးက တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး အဆက်မပြတ် ပေါက်ကွဲသွားသောကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းမှာ ထိုနေရာတွင် အသက်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အပေါက်ကွဲသံကို နားထောင်နေသော လူတစ်ဦးသည် ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းထို့ ဝိုင်းရံကာ ပစ်ခတ်နေသည့် ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်ထောင်အိမ်နှင့် သုံးလမ်းကျော်တွင်ရှိသော အော်စတင်အစား ကားကလေးထဲတွင် ထိုင်၍နေခဲ့လေသည်။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ကျကျနန ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခြင်းပေါ်တွင် သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်ကာ ပိုလိုရက်ကို ခပ်အေးအေး ဖွာလျက်ရှိသော ဂျော့ဖိုးသာပင် ဖြစ်သည်။

ဂျော့ဖိုးသာသည် ပုလိပ်မောင်စိန်နှင့် ပုလိပ်စောဦးတို့ နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်ပါလာကတည်းက သူ့ရိပ်မိသည်။ နောက်သို့ မကြာမီပုလိပ်များ လိုက်ပါလာကြတော့မည်ကို

သူရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် အဆင်သင့်ယူလာသော သုံးဆင့်
ပေါက်ကွဲသည့် လုပ်လက်ပစ်ဗုံးကို သူသည် အိမ်ထဲတွင် ကြိုးနှင့်
ဆက်ကာ ထောင်ချောက် ဆင်ထားလိုက်သည်။

သူ့ အလွန်ပုန်းသော ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းက သူ့ကို
အသက်စွန့်ကာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီးမည်ကို သူ့ထွက်ဆ
ထားပြီးသာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် စနက်တံ
နေရာကို တဲတဲလေးထားကာ တံခါးဝရှိကြိုးကို ချိတ်ထားလိုက်
သည်။

စတင်းဂန်း သေနတ်သံကို ကြားကတည်းက သူ့ခိုအောင်း
ခဲ့သော အိမ်ကလေးကို ဝိုင်းနေကြောင်း သူ သိလိုက်လေသည်။
သူသည် နှုတ်ခမ်းကို တွန့်၍ပြုံးကာ...

"အင်း... ပုလိပ်ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းက သူ့အ
သက်သူ သေကြောင်း ကြံစည်မှုကတော့ စနေပြီ"
ဟု တွေးလိုက်လေသည်။

မကြာမီ နောက်ထပ်ပစ်လိုက်သော စတင်းဂန်း သေနတ်
သံကိုကြားရပြီး သူ့ထောင်သည် ဗုံးပေါက်ကွဲသံကို ကြားလိုက်
ရသောအခါတွင် ပိုလိုစီးကရက်ကို လွတ်ပစ်လိုက်ကာ အော်
စတင်ကားကို စက်နှိုး၍ မောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးထဲသို့ ပုလိပ်မောင်စိန်၊ စောဦး
နှင့် အဖွဲ့သားများ ပြေးတက်ကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထိုးကြည့်

ထိုက်သောအခါ မြင်မကောင်းအောင် တစ်စစီဖြစ်နေသော ရာဇ
ဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်း၏ အလောင်းကိုသာ တွေ့ကြရလေတော့
သည်။

တစ်အိမ်လုံးကို လှည့်ပတ် ရှာဖွေသောအခါတွင်တား
ချောဖိုးသာ၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရတော့ဘဲ နောက်
အဖတ်ချုံကြားမှ ဖောက်ထွက်ပြေးသွားသည့် ချုံပေါက်ရာကိုသာ
တွေ့ရလေတော့သည်။

ပုလိပ်မောင်စိန်မှာ ခြံရှေ့ရှိ ခရေပင်အောက်မှ စောင့်
ကြည့်နေသောကြောင့် အိမ်နောက်ဖေးပေါက်မှ ချုံခိုကာ ထွက်
သွားသော ဂျော့ဖိုးသာကို မမြင်တွေ့ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ယခုတစ် ကြိမ်တွင်လည်း ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးသည် လူသတ်
သမား ရာဇဝင်လူဆိုး ဂျော့ဖိုးသာ၏ တစ်ပတ်ရိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာများတွင် ရေးသား
ပြောကြသည်။

ကြေကွဲဖွယ်ရာ ကောင်းသည်မှာတား ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီး၏
ဘဝန်ကို အသက်စွန့်ကာ ထမ်းဆောင်သွားသော ရာဇဝတ်အုပ်
ဦးသိုက်ထွန်း၏ သုံးနှစ်ရွယ်သားကလေးနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ မပြရင်
ဦးကြွေးကာ ယူကြိုးမရ ဖြစ်နေသည့်ဓာတ်ပုံကို မေးမြန်း
ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

*

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူ့လက်ထဲမှ သတင်းစာကို စား
ပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချကာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“အင်း... ဒါကတော့ တော့တော့ကိုလူမဆန်တဲ့ လုပ်
ရပ်ပဲ မြကေသီ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူ၏တပည့်မလေးဖြစ်သူ မြ
ကေသီအား ပြောလိုက်သည်။

“ကျော့ဖိုးသာဟာ တော်တော်ဉာဏ်များပြီး ကြောက်စရာ
ကောင်းတာပဲနော်... ကိုနန်းထိုက်”

“ဟုတ်တယ် ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းဆိုတာ ပုလိပ်
အဖွဲ့မှာ သိပ်အားကိုးရပြီးတော့ သိပ် သတ္တိရှိတဲ့လူ၊ ဒီလိုလူမျိုးကို
တောင် ရက်ရက်စက်စက် အနိုင်ယူလိုက်တယ်ဆိုတော့ အစ်ကို
တို့ ရပ်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး မြကေသီ”

မြကေသီ၏ မျက်နှာလေးမှာ အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ စကား
ကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်လွမ်းသည့် အမူအရာများ ပေါ်လာလေသည်။

“ကိုနန်းထိုက်တို့ကို ပုလိပ်မင်းကြီးက ခေါ်တွေ့တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုတော့ အစ်ကိုရော မူးသာရောပါ ပုလိပ်
မင်းကြီးက ကျော့ဖိုးသာကို မရအရဖမ်းဖို့ ကာဝန်ပေးလိုက်ပြီ
မြကေသီ”

“ဟင်...”

“ဒါကတော့ တာဝန်ဝတ္တရားပဲလေ၊ အစ်ကိုတို့လ ဦး
သိုက်ထွန်းလိုပဲ အသက်စွန့်သင့်ရင် စွန့်ရတော့မှာပေါ့”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားဟန်ဖြင့် ပြော
လိုက်လေသည်။

“ခုလောက်ဆိုရင် ကျော့ဖိုးသာက ရန်ကုန်မြို့တ ထွက်ဖို့
ကြိုးစားနေရောပေါ့”

မြကေသီက ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်သည်။

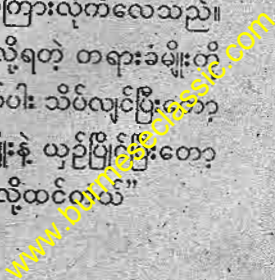
“ဒါကတော့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီး တစ်ဖွဲ့လုံးကလ ဒီလိုထွက်
ဆပြီးသားပါ၊ ဒါကြောင့် လေဆိပ်၊ သင်္ဘောဆိပ်၊ ဘူတာရုံနဲ့ မြို့ဝင်
မြို့ထွက် ကားလမ်းတွေမှာ ဝင်ထွက်ရှာဖွေမှုတွေ လုပ်နေကြပါပြီ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီး၏ စီစဉ်ဆောင်ရွက်
မှုတို့ သိရှိထားသောကြောင့် မြကေသီကို ဖွင့်ဟပြောကြားလိုက်
သည်။

“ကိုနန်းထိုက် သူ့ကိုတော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ရင်ဆိုင်လို့ရ
အမတ်ဘူးနော်”

မြကေသီက သတိပေးစကား ပြောကြားလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကလ အလွယ်တကူဖမ်းလို့ရတဲ့ တရားခံမျိုးကို
အိမ်မဝင်စားပါဘူး၊ ကျော့ဖိုးသာတော့ သိပ်ပါး သိပ်လျင်ပြီးတော့
သိပ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ သူဆိုတော့ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပြီးတော့
အစ်ကိုအသက် ဆုံးရရင်တောင် တန်တယ်လို့ထင်တယ်”

“အို...”

မြကေသီက သူမ၏ပါးစပ်လေးကို ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာ
“အို” ဟုပြောရင်း လက်နှင့်ပိတ်လိုက်၏။

မိန်းမချောလေး မြကေသီမှာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ထံသို့
လက်အောက် အမျှထမ်းအနေဖြင့် ရောက်ရှိလာသည်မှာ မကြာ
သေးပေ။

အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိ တစ်ဦးကဲ့သို့ အစ
အရာရာ အနီးကပ်ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ပေးနေရ၍ မသိမသာ
သံယောဇဉ် တွယ်တာနေသော မိန်းမပျိုလေးလည်း ဖြစ်သည်။

မြကေသီသည် အိုင်အိုနန်းထိုက်ရှေ့ရှိ ကော်ဖီပန်းကန်
လေးထဲသို့ သူမ ကိုယ်တိုင်ဖျော်ထားသည့် ကော်ဖီပူပူကို ကြွေကရာ
အိုးထဲမှ လောင်းထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“အစ်ကို့သတိထားရမှာ သူ့ဟာဘယ်တော့မှ အသွင်
သဏ္ဍာန် တစ်မျိုးတည်းနဲ့နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူက မှောင်
ထဲကလူ အစ်ကိုက အလင်းကလူဆိုတော့ သူ့ဟာ သူ့ရန်သူကို
အမြဲလက်ဦးအောင် ကြိုတင်လုပ်ကြံတတ်တယ် ဆိုတာပါပဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ကော်ဖီပန်းကန်ကို ယူကာ တစ်
ဝှံ့ဝှံ့ကာ မြီချလိုက်၏။

“မြကေသီ”

“ရှင်...”

“မနက်ဖြန်ပဲ အစ်ကို ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ်၊ ရုံးကိစ္စတွေ
ကို တာဝန်ယူလိုက်ပါနော်”

*

မကြာသေးမီကမှ ဘဏ်တိုက်တစ်ခုကို ဓားပြတိုက်ထား
သောမကြာနှင့် ဂျော့ဖိုးသာတွင် ငွေကြေးအလုံအလောက် ရှိနေ
လေသည်။ သူသည် ပုလိပ်အဖွဲ့က မြင်သာထင်သာသော ရာဇ
ဝတ်မှု ကျူးလွန်တတ်လေသူများနှင့် အသင်းအဖွဲ့ဖွဲ့ကာ လှုပ်
ရှားမှုမျိုးကို ပြုလုပ်လေ့ မရှိပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သော
သာမန်လူဆိုး၊ သူခိုးတို့မှာ စရိုက်ကြမ်းတမ်း၍ ဉာဏ်ပညာ နည်း
ကြလေ့ရှိသည်။ ထိုသူမျိုးနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပါက မကြာခင်
ပုလိပ်အဖွဲ့သို့ သစ္စာဖောက်ကာ ထွက်ဆိုသောကြောင့် သူ့ကို
ဖမ်းဆီးရမိသွားနိုင်ကြောင်း နားလည်းထားသည်။

ဂျော့ဖိုးသာသည် ကျူးလွန်ခဲ့သော ရာဇဝတ်မှုများအရ
ညံ့ညံ့ပညံ့ပညံ့ ပုလိပ်အဖွဲ့၏လက်သို့မှ အရောက်မခံနိုင်။ ပုလိပ် အဖွဲ့က
သူ့ကို ဖမ်းမိ၍ တရားရုံးသို့သာ ပို့ဆောင်ခြင်းခံရပါက သူ့အတွက်
ကြိုးဖက်မှလွဲ၍ အခြားသက်သာစရာ လမ်းမရှိနိုင်ပေ။

ဤကိစ္စရပ်ကို သိထားသော ဂျော့ဖိုးသာသည် ဉာဏ်

ကောင်း၍ သွေးအေးလှသော ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ရဲသူမျိုး ကိုသာလျှင် ရွေးချယ်ကာ ပေါင်းသင်းလေ့ ရှိခဲ့သည်။

ယခုလည်း ထားဝယ်မြို့သို့ ထွက်ခွာမည့် လေယာဉ်ကို စီးရန် မင်္ဂလာခုံလေဆိပ်သို့ ဂျော့ဖိုးသာ ရောက်ရှိလာသည်။ သူသည် အပြာရောင် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်ကိုလည်း အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် သပ်ရပ်စွာ ဆီလိမ်း၍ ဖြူးသင်ထားသည်။

လက်ထဲတွင် နိုင်ငံခြားသားတို့သာ ကိုင်လေ့ရှိသည့် ခရီးဆောင်အိတ်အနက်ပြားကို ဟန်ပါပါ ဆွဲလာခဲ့၏။ သူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနှင့် မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်ခြင်းဖြင့်ပင် လေဆိပ်တွင် စောင့်ကြပ်နေသူတို့မှာ နိုင်ငံခြားသား ခရီးသည်တစ်ဦးဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။

သို့မဟုတ် အင်္ဂလိပ်ကပြားတစ်ဦးဟု ထင်ဖွယ်ရာရှိသောကြောင့် ဆံပင်ဖားလျား ကုတ်အင်္ကျီအညိုရောင် ခပ်ဖွာဖွာနှင့် လှုပ်ရှားလေ့ရှိသော ဂျော့ဖိုးသာ၏ ရုပ်ရည်နှင့်မည်သို့မျှ သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပေ။

လေဆိပ်တွင် စောင့်ကြပ်ရန် တာဝန်ကျသော ပုလိပ်အရာရှိ ဦးသက်ဝေက ဂျော့ဖိုးသာကိုလှမ်း၍ မြင်သွားလေသည်။ သို့သော် ဂျော့ဖိုးသာဟု လုံးဝမထင်ပေ။

“ဟေ့ . . . ဟိုခရီးသည်က ဘယ်သူလဲ”

သူ့လက်အောက် ပုလိပ်ဝန်ထမ်းကို မေးငေါ့ပြရင်း စမ်းလိုက်သည်။

“အဲဒါ စက်လှေပိုင်ရှင် ဦးရန်နိုင်ကျော်တဲ့ ဆရာ၊ သူနဲ့ စကားပြောနေတာက ထားဝယ်မြို့က ကုန်သည်ကြီးဦးခွန်သာ ဆိုတာပဲ”

ဦးခွန်သာကိုတော့ လူသိများကြသည်။ စစ်ကြီးခေတ်တွင် စက်လှေများ ပိုင်ဆိုင်လျက် ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ်လုပ်ငန်းဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။

ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးနှင့် အုပ်ချုပ်သူ အရာရှိပိုင်းတို့နှင့် အခတ်အတန်လည်း သိကျွမ်းနေသူဖြစ်ရာ ဦးခွန်သာနှင့်စကားပြောဆိုသူမှာ တော်ရုံတန်ရုံ လူမဟုတ်ကြောင်းကို သိရှိသဘော ခေါက်သင့်ပေသည်။

မကြာမီမှာပင် မင်္ဂလာခုံလေဆိပ်မှာ ထွက်ခွာတော့မည့် ဒေါ်ကာ လေယာဉ်ကြီးရှိရာသို့ ဦးခွန်သာနှင့်အတူ ဂျော့ဖိုးသာသည် စကားတပြောပြောဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ပုလိပ်အရာရှိ ဦးသက်ဝေသည် ဂျော့ဖိုးသာ၏ နောက်ကျောက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် . . .

“အင်း . . . စက်လှေပိုင်ရှင် သူဌေးတွေကတော့ သိပ် ဝန်ကျတာပေါ့ဗျာ သူတို့အဖွဲ့ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ထားဝယ်သွားတယ် . . . ဒါ အိမ်ရှေ့ကအိမ်နောက် လျှောက်သလောက်ပါပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

ပုလိပ်ဝန်ထမ်းများမှာကား လေဆိပ်သို့ ဝင်လာသည် ခရီးသည် ကြိုသူဖို့သူများထံ၌ ကျောဖိုးသာဟု မသင်္ကာဖွယ်ရာ ရှိသူများကို ရှာဖွေလျက် ရှိနေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျောဖိုးသာ ဝတ်လေ့ရှိသော ကုတ်အညို ရောင် ခပ်ဖွာဖွာနှင့် ဆံပင်ရှည်ရှည် လူတစ်ဦးကိုတွေ့၍ လေဆိပ် အပြင်ဖက်သို့ ပုလိပ်များက ခြေရာခံရန်လိုက်မိသွားခဲ့ကြသည်။ ဤသည်မှာလည်း ကျောဖိုးသာ၏ အစီအစဉ်ပင်ဖြစ်ပေတော့၏။

*

ရန်ကုန်မြို့ကြီးတစ်မြို့လုံး၌ ကျောဖိုးသာကို ခြေရာခံကာ လိုက်လံ ရှာဖွေခဲ့ကြသော်လည်း အရိပ်အယောင်မျှကိုပင် မတွေ့ ခဲ့ကြတော့ပေ။ အဘယ်မှ တွေ့ရတော့မည်နည်း။ ကျောဖိုးသာမှာ ရန်နိုင်ကျော် ဟူသော စက်လှေပိုင်ရှင် တစ်ဦးအသွင်ဖြင့် ထာဝယ်မြို့သို့ လေယာဉ်ဖျံဖြင့် လိုက်ပါရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။

အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရှိ ရုံးခန်းထဲသို့ သန်မာဖျတ်လတ်သော လူငယ်တစ်ဦး ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ခန်း ဆင်နားရွက်တံခါးဝမှ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မူးသာ မင်းရောက်လာပြီကိုး”

“ဟုတ္တံပါတယ် ကိုနန်းထိုက်၊ ကိုနန်းထိုက်က အရေး ပေါ်ကိစ္စနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့”

အိုင်အိုနန်းထိုက် စားပွဲရှေ့ရှိ ခုံလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက် ရင်း ဂျာမဒါမူးသာက ပြောလိုက်သည်။

“ခု ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးက မင်းကို မျှော်နေတယ်ကွ”

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဂျာမဒါမူး သာကို ပြောလိုက်၏။ ဂျာမဒါမူးသာသည် စုံထောက်ပညာကို အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ကျေးဇူးဖြင့် တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်ခဲ့သူ ဟု ဆိုရပေမည်။

တာဝန်ထမ်းဆောင်ခြင်း မပြုမီကတည်းက အိုင်အိုနန်း ထိုက်သည် ဂျာမဒါမူးသာနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် မီးရည်နပ်ရည်ရှိ၍ တိုက်ခိုက်မှုပညာရပ်များနှင့် ကျွမ်းကျင်သော ဂျာမဒါမူးသာကို အမှုလိုက်ခြင်းနှင့် ရာဇဝတ်မှုဆိုင်ရာ ပညာ ရပ်များအတွက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ စေလွှတ်ကာ သင် ကြားဖို့ ကူညီခဲ့သည်။

ထက်မြက် စွန့်စားလိုစိတ်ရှိသော ဂျာမဒါမူးသာမှာလည်း အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် သုံးနှစ်မျှ ပူခင်းဆိုင်ရာနှင့် စုံ

www.burmeseclassic.com

ထောက်ပညာရပ်များကို လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ရလေသည်။ ထို့အကြောင်းကို သိသော ရာဇဝတ်ဝန် မေဂျာအောင်ဒင်သည် အိုင်အိုနန်းထိုက်မှ တစ်ဆင့် ဂျပဒါမူးသာကို စီအိုင်ဒီရုံးတွင် အမှုထမ်း တစ်ယောက်ဖြစ်စေရန် အပူကပ်ကာ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဂျပဒါမူးသာမှာ မငြင်းသာတော့ဘဲ စီအိုင်ဒီမှာ အမှုထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။

ဂျပဒါမူးသာသည် မြန်မာလက်ဝှေ့၊ အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့နှင့် လူမျိုးအသီးသီးတို့၏ သိုင်းပညာ၊ နဘမ်းပညာတို့အပြင် တိုက်ခိုက်မှုအမျိုးမျိုးကို အမြဲသုတေသနပြု လေ့လာကာကျင့်၍ နေထတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဝရမ်းပြေး လူဆိုးခားပြုများနှင့် ရင်ဆိုင်ရာတွင် သာမန်အစွေးအခေါ်နှင့် သိုင်းပညာရပ် အနည်းငယ် တတ်ရုံလောက်နှင့် မလုံလောက်ပေ။ ကိုယ်ခံပညာနှင့်သေနတ်ပစ် ကျွမ်းကျင်သော လူဆိုးခားပြုများကို ဖမ်းဆီးဖြိုခွဲနိုင်ရန်မှာ တိုက်ခိုက်မှုရော လက်နက်များမှာ ကျွမ်းကျင်လုံလောက်သူ တစ်ဦးဖြစ်ဖို့လိုလေသည်။

ဂျပဒါမူးသာသည် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ထိုသို့ကျွမ်း ကျင်သူထောက်လှမ်းရေးသမား တစ်ဦးဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးခဲ့သူ တစ်ဦးဟုဆိုလျှင်ကား မမှားပေ။

“ဘာကိစ္စတွေများ ဒီလောက်အရေးကြီးလို့ မင်းကြီး

ဆိုယ်တိုင်က ကျွန်တော့်ကို စေလွှတ်ရတယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး” ဂျပဒါမူးသာက စားပွဲပေါ်တွင် လက်တင်ထိုင်ရင်းတပြောလိုက်၏။

“ကဲ... မကြာခင် သိရမှာပေါ့ မူးသာရာ၊ ဒါပေမယ့် ငါက ပြောပြတာထက် ရာဇဝတ်ဝန်ကပြောတာ နားထောင်ရတာကို နှင်းပါတယ်၊ ကဲ... သွားစို့”

ရာဇဝတ်ဝန်၏ ရုံးခန်းသို့သွားရန် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဆောင်ကာ ထလိုက်၍ ဂျပဒါမူးသာသည်လည်း အိုင်အိုနန်းထိုက်နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့တော့သည်။ ဂျပဒါမူးသာနှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့နှစ်ဦး ရုံးခန်းများထဲမှဖြတ်ကာ သွားသည်ကို ငြည့်ရင်း စီအိုင်ဒီရုံးမှ ဝန်ထမ်းများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ဆိုင်လိုက်ကြ၏။

“ဟေ့ မောင်နန်းထိုက်နဲ့ ဂျပဒါမူးသာနှစ်ယောက်အတူ ရာဇဝတ်ဝန်ရဲ့ အခန်းကို သွားနေပါလား”

“ဟေ့... ဒါဆိုရင်တော့ ကိစ္စတစ်ခုခု အရေးတကြီး ဖြစ်တာ သေချာတယ်”

“သေချာတာပေါ့ကွာ ရာဇဝတ်ဝန် မေဂျာအောင်ဒင်ရယ် အိုင်အိုနန်းထိုက်ရယ်၊ ဂျပဒါမူးသာရယ် သုံးယောက် ခေါင်းချင်း ပြိုင်ဆိုင်မှုတော့ တော်ရုံတန်ရုံ ပြဿနာတော့ ဘယ်ဟုတ်တော့

အတွေ့အကြုံရှိကြသော စီအိုင်ဒီအမူထမ်းများမှာ အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဂျပမဒါမူးသာတို့ ထွက်ခွာသွားသည်ကို ကြည့်ရင် ဝေဖန်ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေသည်။ ဂျပမဒါမူးသာသည် အိုင်အိုနန်းထိုက်က သာမန်ကိစ္စရပ်များဆိုလျှင် ရာဇဝတ်ဝန်ရှိရာသို့ မခေါ်ဘဲ သူ့ကိုရှင်းလင်းပြောဆိုကာ စေခိုင်းတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။

ယခုကိစ္စမှာ ရာဇဝတ်ဝန်ကိုယ်တိုင် သူ့အားတာဝန်ပေးမည့် ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် ယခင်က ကြံခဲ့ဘူးသော “ဣစ္ဆာသယဂိုဏ်း” ကဲ့သို့ကြီးမားသော ကိစ္စရပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလိုက်တော့သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ အလွန်ပွင့်လင်း၍ စိတ်ကူးဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်ရာ သာမန်ကိစ္စရပ်များ၌ လျှို့ဝှက်ထားတတ်သော အကျင့်မရှိ။ ယခုတော့ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မပြောဆိုဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အထူးအရေးပေါ် ကိစ္စဟုလည်း နားလည်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဆင်နားရွက်တံခါးကို တွန်းကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၍ လိုက်ပါသွားရလေတော့၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် မေဂျာအောင်ဒင်သည် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ၊ ထိုင် မောင်နန်းထိုက်၊ ဪ... ဂျပမဒါမူးသာ ပါလာပြီကိုး”

ဂျပမဒါမူးသာကလည်း မေဂျာအောင်ဒင်ကို အလေး ပြုကာ ရှေ့ရှိခုံတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်လေတော့သည်။

“မောင်နန်းထိုက်က သူ့ကို အကြောင်းကြားပြီး ချက်ချင်း ခေါ်လိုက်တော့တာကိုး”

ရာဇဝတ်ဝန် မေဂျာအောင်ဒင်က ဆေးပြမ်းလိပ်ကို မီးညှိရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ရာဇဝတ်ဝန်က အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလို့ ပြောတာနဲ့ ချက်ချင်း လူလွတ်ပြီးတော့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ”

“ဗူးသာက ဘယ်မှာ ရောက်နေလို့လဲ”
ရာဇဝတ်ဝန်က ဂျပမဒါမူးသာကိုကြည့်ရင် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ရှမ်းပြည်နယ် နောင်ချိုမြို့မှာ ရောက်နေတာပါ”

“ဘာ သွားလုပ် နေတာတုန်း”
“ဗူးမှ အရေးတကြီး မှုခင်းမရှိတာနဲ့ ခွင့်ယူပြီးတော့ နောင်ချိုမြို့က စော်ဘွားတစ်ဦးဆီမှာ “ကမ္ဘောဇ နူးခါချန်” သိုင်းပညာ

www.burmeseclassic.com

သင်ရင်း လေ့ကျင့်နေတာပါ”

ရာဇဝတ်ဝန် မေဂျာအောင်ဒင်က တဖားဖား ရယ်လိုက်လေသည်။

“ဖား... ဖား... ဖား... မူးသာမင်းကလေးကိုယ် ခံပညာ တစ်မျိုးမျိုးတတ်တဲ့ အာတာသထဲက ဂြိုဟ်ပေါ်မှာ ရှိတယ်ဆိုရင်တောင် ဂြိုဟ်ပေါ်ကို လိုက်ပြီးတော့ သင်မယ့်ကောင်မျိုးပဲ”

သိုင်းပညာနှင့် ကိုယ်ခံပညာများကို အလွန်ဝါသနာပါကာ လိုက်စားလေ့ရှိသော ဂျပဒါမူးသာ၏ အကြောင်းကိုသိ၍ ဝေဖန်ပြောကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဂျပဒါမူးသာက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

ခဏကြာမှ မေဂျာအောင်ဒင်သည် မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်ကိုကြည့်ကာ . . .

“ကိုနန်းထိုက် ဒီကိစ္စဟာ ပေါ့သေးသေး ကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်အထင်ပဲ ဒီကိစ္စဟာ “ဣစ္စာသယ” ဝိုက်ကို အံ့နဲ့ကျင်းနဲ့နောက်မှာ မြန်မာပြည်ကို ဝုက္ခပေးဖို့ အန္တရာယ်ကြီးကြီးမားမား ရှိနေတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ကျွန်တော် အထင်မမှားဘူး ဆိုတာပေါ့လေ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်၏။

ရာဇဝတ်ဝန် မေဂျာအောင်ဒင်က ခေါင်းညှိ၍ ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်လဲ ဒီလိုပဲ ထင်လို့ အရေးတကြီး အစီအစဉ်တွေ ရေးဆွဲပြီးတော့ တာဝန်ခွဲဝေပေးဖို့ စီစဉ်ရတော့မိ”

မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် ရာဇဝတ်ဝန် မေဂျာအောင်ဒင်တို့ အချိအချ ပြောနေသည်ကို နားထောင်နေသော ဂျပဒါမူးသာမှာ နှင်းလင်းစွာ မသိရှိရသေးသောကြောင့် . . . . .

“ကျွန်တော့်ကိုယ် ပြောပြပါဦး၊ ဘာကိစ္စတွေ စီအိုင်ဒီမှာ အရေးတကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်”

ဟုဝင်၍ ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ပြောပါမယ် မူးသာ၊ ခု သတင်းစာထဲမှာပါတဲ့ တို့ရုံးက ရာဇဝတ်အုပ်လေး ကိုသိုက်ထွန်းသေဆုံးတဲ့ကိစ္စ ဖတ်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား”

မေဂျာအောင်ဒင်က ဂျပဒါမူးသာကို မေးလိုက်သည်။

“ကြားလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဒါ ဓားပြဇောဖိုးသာဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓယုတ်မာ ဝရမ်းပြေးရဲ့ လက်ချက်ပဲ မဟုတ်လား”

“အေးဟုတ်တယ် မူးသာ၊ ဂျပဒါမူးသာက ရက်ရက် စက်စက် နှစ်ကြဲခဲ့တာပဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကဝင်၍ ပြောကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ

သည်။

“ဒီ ဝရမ်းပြေး ဓားပြတစ်ယောက် ရန်လောက်များ ဘာ ပူစရာရှိသလဲ ကိုနန်းထိုက်ရယ်”

“သူ တစ်ယောက်တည်း ဆိုရင်တော့ ဘာမှမမှလောက် ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့နောက်မှာ နိုင်ငံခြားသား အရင်းရှင် ကုန်သည်တွေက မြန်မာစီးပွားရေးလောကကို လက်ဝါးကြီးအုပ် ဖောရားလုပ်ကြံဖို့ စီစဉ်တာတွေ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ရှိတဲ့ နေရာကို ခြေရာခံပြီးတော့ အမြန်ဆုံးဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ လိုတာပေါ့။”

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကပင် ဆက်လက်၍ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုယ်စား ပြောပြလိုက်ပြန်လေသည်။

“ဒါဆိုရင် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို တာဝန် တစ်ခုခုပေးဖို့ ခေါ်တာပေါ့။”

“တုတ်တယ် မူးသား၊ မင်းကိုအဲဒီ ဂျော့ဖိုးသာဆိုတဲ့ ဓား ပြကောင်ရဲ့ နောက်ကိုလိုက်ပြီးတော့ ဖမ်းဆီးဖို့ တာဝန်ပေးချင် တာပါပဲ။ ဒီကောင်က ဉာဏ်တော့များတယ်နော်၊ ကိုယ်ခံပညာရော လက်နက်အသုံးပြုမှုပါ ကျွမ်းကျင်တယ်”

ရာဇဝတ်ဝန် မေဂျာအောင်ဒင်က ဂျမဒါမူးသားကို ရှင်း ပြလိုက်၏။ ဂျမဒါမူးသားက ခေါင်းညိတ်၍ တာဝန်ထမ်းဆောင် ဖို့ သဘောတူလိုက်၏။

“ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီလိုပုလိပ်အဖွဲ့က လူတွေကို

တွေပေးနေတယ် နာမည်ကြီးလူဆိုးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်က ဆဲ သေသေကြေကြေ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တာဝန်ယူ ပါတယ်”

“မြိတ်တို့ ထားဝယ်တို့မှာ အရင်က တိုင်းရင်းသား စက် လှေပိုင်ရှင်တွေ ငါးဖမ်းသမားတွေဟာ ခေတ်အဆက်ဆက် သစ်ကိုင်းပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြတာ မင်းတို့အဲဒါ အသိပါပဲ။ ခုဒီစက်လှေတွေနဲ့ ငါးဖမ်းတဲ့အလုပ်ဟာ စစ်ပြီးခေတ်မှာ သိပ်တွင်ကျယ်လာပြီး နိုင်ငံ ခြားငါးခိုးလှေတွေကလဲ မြန်မာ့ရေပိုင်နက်မှာ ကျွန်တော်လာသလို နိုင်ငံခြားသား စီးပွားရေးသမားတွေကလဲ ဒီလုပ်ငန်းရဲ့ အကျိုး အမြတ် ကြီးမားမှုကို မြင်လာပြီး ဂုတ်စောင်းထိုးလာခဲ့ကြတယ်။

သူတို့ဟာ ဒီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ကြီးစိုးဖို့အထိလဲ ကြံရွယ်လာခဲ့ကြတယ်လေ။ ဒီအခါမှာ သူတို့လက် သူတို့ခြေဖြစ် အောင် မြန်မာတိုင်းရင်းသားတွေကို မသမာတဲ့နည်းနဲ့ ဒီလုပ်ငန်း ဝင်ကနေ မောင်းထုတ်ပြီး သူတို့ချည်း လက်ဝါးကြီးအုပ်ဖို့ ကြံစည် တာတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒီကိစ္စရပ်တွေဟာ သေချာတွေးကြည့် ခင်တော့ သာမန်ကိစ္စပဲလို့ ထင်ရပေမည် စီးပွားရေးကနေ နိုင်ငံ

ဇောအထိ ဖြည့်ပျက်စီးအောင် လုပ်ဆောင်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့ သဘောပေါက် နားလည်ဖို့လိုတယ်”

ရာဇဝတ်ဝန် မေဂျာအောင်ဒင်က ဂျောဖိုးသာနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နိုင်သည့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကိစ္စကို ရှင်းလင်းပြောကြားလာသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ငြိမ်၍ နားထောင်လျက် ရှိသော်လည်း ဂျာမဒါမူးသာက . . .

“ဟိုအရင်က ပေါ်ခဲ့ဘူးတဲ့ ‘ဣစ္ဆာသယ’ ဂိုဏ်းကြီးလို ဟာမျိုးပေါ့ ခင်ဗျာ”

ဟု ဝင်၍ ပြောကြားလိုက်သည်။

“အေးပေါ့ကွာ ခုလဲ မင်းတို့ကြားမိလား မသိဘူး၊ {SEA HUNTER} ဆီးဟန်းတား ပင်လယ်မုဆိုး ဆိုပြီးတော့ စီးပွားရေး အသင်းတစ်သင်း မြိတ်ကျွန်းစုမှာ ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ သူတို့ဟာ ငွေပင်ငွေရင်းကို အသုံးပြုပြီးတော့ ငါးဖမ်းစက်လှေတွေနဲ့ လုပ်သားတွေ စုဆောင်းနေတယ်”

“သူတို့က သွေးရိုးသားရိုး စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်အဖွဲ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း. . လောလောဆယ်မှာတော့ ဘာမှ ဖာစအနရှာလို့ မတွေ့ရသေးဘူး ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ပင်လယ်မှာ ငါးဖမ်းတဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်လေးတွေ ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီလုပ်ငန်းရှင်

လေးတွေကတော့ “ပင်လယ်ကျား” တို့ “ရေနတ်သမီး” “ပင်လယ်ဘုရင်” တို့ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းအုပ်စုတွေပဲ၊ ဒီစီးပွားရေးလုပ်ငန်း အုပ်စုတွေကတော့ ရိုးရိုးသားသား ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် လုပ်လာခဲ့ကြတဲ့ စက်လှေပိုင်ရှင်တွေပေါ့။ ဒီစက်လှေ ပိုင်ရှင်တွေက ဝုန်းကနဲ ပေါ်လာတဲ့ ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့ရဲ့ ထူထောင်လုပ်ကိုင်မှုကို အံ့အားသင့်ပြီး ထိတ်လန့်လာကြတယ်။ ဒါကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို ငှားရမ်းပြီး စုံစမ်းခိုင်းခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ငါတို့ထက် အရင် ဒီပင်လယ်မုဆိုးဂိုဏ်း အကြောင်းကို အကုန်သိရှိနေခဲ့တာပေါ့။ ကျန်တာကိုတော့ ကိုနန်းထိုက်က မင်းကို ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်”

ရာဇဝတ်ဝန် မေဂျာအောင်ဒင်က စကားစကိုဖြတ်ကာ အိုင်အိုနန်းထိုက် ပြောဆိုရန် လွှဲပြောင်းပေးလိုက်လေသည်။

“ကဲ . . . တိုနန်းထိုက် ပြောပါဦးဗျာ”

ဂျာမဒါမူးသာက ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့နှင့် ဂျောဖိုးသာ ပတ်သက်ဆက်နွယ်ပုံကို သိလိုသောကြောင့် မေးမြန်းလိုက်လေတော့သည်။

“အင်း. . ပင်လယ်ပြင်မှာ စက်လှေတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ သူတွေက သူတို့ရဲ့ စက်လှေတွေအတွက် အာမခံကုမ္ပဏီတွေမှာ အာမခံထားကြတာတော့ မူးသာလဲ သိပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါတော့ သိပါတယ် ကိုနန်းထိုက်”

“အာမခံကြေး ပေးဆောင်ပြီးတော့ သူတို့စက်လှေတွေကို

www.burmeseclassic.com

ကာကွယ်ကြပါတယ်။ ဒီအခါမှာ “ရွှေပန်းသီး” အာမခံ ကုမ္ပဏီကြီးဟာ သူ့ဆီမှာ အင်မတန် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ စက်လှေတွေကို အာမခံထားတော့ ဒီ “ပင်လယ်မုဆိုး” လုပ်ငန်းအဖွဲ့တို့ ခြေခြေမြစ်မြစ် သိလိုတာနဲ့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းဖို့ လူတစ်ယောက် ငှားခဲ့တယ်။ ဒီလူက “စကော့ တလန်ယာဒ်” စုံထောက်အဖွဲ့မှာ သင်တန်းတက်ခဲ့ဖူးတဲ့ “ဂျွန်စမစ်” ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကပြား တစ်ယောက်ပဲ။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က အာမခံကုမ္ပဏီမှ ပင်လယ်မုဆိုး စက်လှေလုပ်ငန်းအဖွဲ့ကို စုံစမ်းသူ၏နာမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားလိုက်၏။

“ဒီတော့ ဂျွန်စမစ်က ထောက်လှမ်းရော ဆိုပါတော့... ဒါဆိုရင် ကိုနန်းထိုက် သူ့ဆီက အကူအညီတွေ အများကြီးရမှာပဲပေါ့”

“အင်း... ရတယ်ဆိုပါတော့ အနည်းအကျဉ်းတင် မဟုတ်ဘူး။ အပြည့်အစုံရတယ်လို့တောင် ပြောလို့ရပါတယ်။ ဒီလို ထောက်လှမ်းတဲ့အခါကျတော့ ဂျွန်စမစ်ဟာ သူ့ရဲ့တွေ့ရှိချက်တွေကို အစီရင်ခံစာရေးပြီး တင်ပြခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကုမ္ပဏီရဲ့ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးဆီကို တရားဝင်တင်သွင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ထံက ဝန်ပေးတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဆီကိုသာ တိတ်တဆိတ် တင်သွင်းခဲ့တာ ဆိုပါတော့”

အိုင်အိုနန်းထိုက် ရှင်းလင်းပြောပြသောအထဲတွင် သူ

ရွာဖွေဖမ်းဆီးပေးရမည့် ဂျော့ဖိုးသာနှင့်ပတ်သက်၍ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မပါရှိသေးသော်လည်း ပြဿနာတစ်ရပ်၏ နောက်ခံအကြောင်းများဟု သိရှိသောကြောင့် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေခဲ့လေသည်။

“ဒီတော့ ဒီရွှေပန်းသီး အာမခံကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဟာ ကုမ္ပဏီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အစီရင်ခံစာမို့ ကုမ္ပဏီတပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရွှေပန်းသီးဘဏ်တိုက်မှာ လွှဲအပ်ပြီး ဘဏ်အာမခံ သေတ္တာထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်သတဲ့”

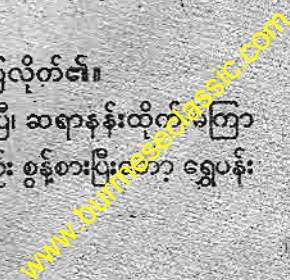
*

အိုင်အိုနန်းထိုက်က စကားကို လတ်စသတ်စာ ဂျာမဒါမူးသာ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ကဲ... မူးသာ၊ ဒါဆိုရင် ဂျော့ဖိုးသာနဲ့ ဒီပင်လယ်မုဆိုးစက်လှေပိုင်ရှင်အဖွဲ့ဟာ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲဆိုတာ မင်း ရိပ်မိရောပေါ့”

ဂျာမဒါမူးသာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ။ ဆရာနန်းထိုက် မကြာသေးခင်က ဂျော့ဖိုးသာတစ်ယောက်တည်း စွန့်စားပြီးတော့ ရွှေပန်း

သူရိန်ဇွဲ

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သီမင်္ဂါမုဆိုး

သီးဘက်ကို ဓားပြတိုက်ခဲ့တာ ဒီတိစ္စပဲကိုး”

ဂျာမဒါမူးသား၏ မှတ်ချက်ချ စကားမှာ မှန်တန်လှသည် ဟု ဆိုရပေမည်။ ဂျောဖိုးသာသည် ထိုကဲ့သို့ ဓားပြတိုက်နိုင်ရန် ရွှေပန်းသီးဘက်နှင့် ကြိုတင်တာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။ ဘက်တွင် ငွေများအပ်ကာ ငွေသွင်းငွေထုတ်တိစ္စတို တစ်ပတ်အတွင်း သုံးလေး ကြိမ်လုပ်ကာ ဘက်မန်နေဂျာနှင့် ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းသင်း ခဲ့လေသည်။

ဘက်မန်နေဂျာမှာ ရုပ်ရည်သန်ပြန်သော သူဌေးတစ်ဦး ၏ အသွင်ကဲ့သို့ဆောင်နေသော ဂျောဖိုးသာကို စိတ်ကောင်းဆွေ ကောင်းအဖြစ် ရင်းနှီးခဲ့လေသည်။ တစ်နေ့တွင်ကား ဂျောဖိုး သာသည် ငွေငါးသောင်းကို ထုတ်ယူရန် ဘက်မန်နေဂျာ ရှိရာ လာခဲ့၏။

ဘက်မန်နေဂျာက မီးခံသေတ္တာများထားရာ အတွင်း မှ ခန်းထဲတွင် ကော်ဖီနှင့်မုန့်ချကာ ဧည့်ခံဖို့ပြင်ဆင်နေစဉ် ဂျော ဖိုးသာသည် ဘက်မန်နေဂျာကို သေနတ်နှင့်တော့ကာ မီးခံသေတ္တာ ထဲမှ ဖွန်စမစ်၏ အစီရင်ခံစာကို ထုတ်ယူနိုင်ခဲ့သည်။

အထွက်တွင် ဘက်မန်နေဂျာအား တန်ဆာခံလုပ်ကာ ဘက်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ရာ ပါးနပ်သော ဘက်စာစောင်က တားမြစ်ရန် ကြိုးစားစဉ် ဂျောဖိုးသာက ရက်စက်စွာ သေနတ် ဖြင့် ပစ်ခတ်ကာ ဘက်စောင်သေနတ်ကိုင် အိန္ဒိယလူမျိုးတို့

ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်ခဲ့လေသေသည်။

ဘက်ထဲမှ ငွေသုံးသိန်းခန့်ကိုပါ သူသည် တိုက်ခိုက်ယူ ဆောင်ကာ ဘက်မန်နေဂျာကို ကားပေါ် ဆွဲတင်လျက် ဘက်ရှေ့မှ မောင်းနှင် ထွက်ခွာသွားခဲ့လေတော့သည်။

ဘက်ဓားပြမှုဖြစ်ပွားပြီး မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ပုလိပ် အဖွဲ့က ဘက်တိုက်သို့ ရောက်ရှိိုင်းဝန်းကြသော်လည်း ဂျောဖိုးသာ မှာ လွတ်မြောက်သွားခဲ့တော့၏။ ညနေပိုင်းတွင်မှ ဘက်မန်နေဂျာ ကို ကန်တော်ကြီးစောင်းတွင် ဦးခေါင်းတွင် ရိုက်နှက်ခံရသော ဒဏ်ရာဖြင့် သတိမေ့နေသည်ကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့ကြရလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဖွန်စမစ် ရေးသားခဲ့သည့် အစီရင်ခံစာမှာ ဂျောဖိုးသာ၏ လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသောအဖြစ်မှာ စိတ်ဝင်စား ခွယ်ရာ ကောင်းလှတော့၏။ ထိုအစီရင်ခံစာထဲတွင် မည်သည့်မကြောင်းရပ်များ ရေးသားထားသည်ကို ရွှေပန်းသီးအဖွဲ့ အာမခံ ခံရိုက်တာများ ဖတ်ရှုဆွေးနွေးသည့် အစည်းအဝေးသို့ မရောက် သေးသောကြောင့် သိရှိခွင့် မရလိုက်ကြတော့ပေ။

“ဒါဆိုရင်တော့ ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့က ဂျောဖိုးသာကို ချီတိုနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ မသိနိုင်အောင် ကာကွယ်ဖို့အတွက် အသုံးချခဲ့တာလို့ ဆိုလိုတာလား။”

ဂျာမဒါမူးသားက သူ့တွေးမိသည်ကို မေးခွန်းထုတ် ခြင်းပြန်လေသည်။ အိုင်ဇွိုနန်းထိုက်က ခေါင်းခါလိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒါကို လွယ်လွယ်နဲ့တော့ မသိနိုင်ဘူး။ မီးခဲသေတ္တာထဲက အစီရင်ခံစာကိုလဲ အတုယူညှိထားခဲ့ပြန်တယ်။ အဲဒီ အစီရင်ခံစာကတော့ ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့ကြီးဟာ ဘာမှမသင်္ကာစရာ မရှိတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အဖွဲ့သက်သက်လို့ အထင်အရှား ရှေးသားထားခဲ့တာကို တွေ့ရတယ်”

“တော်တော် အကြံကြီးတဲ့လူတွေပဲ ဆရာနန်းထိုက်ရေ မေဂျာအောင်ဒင်က မှတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။ ဂျမဒီမူးသားမှာလည်း သူ့ ထောက်လှမ်း ဖမ်းဆီးရမည့်သူမှာ နယ်နယ်ရေလူတစ်ဦး မဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်ရသောကြောင့် ကျေနပ်နှင်သက် သွားလေသည်။

“ဒီလိုလူမျိုးကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးခွင့်ရတဲ့ ရာဇဝတ်ဝန်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

*

“ဒါတော့ ဂျော့ဖိုးသာရဲ့ ပါးနပ်မှုလိုဆိုရမှာပေါ့ ကိုနန်းထိုက်ရာ၊ သူ့ရဲ့ ဓားပြမှုတွေ၊ လူသတ်မှုတွေကို ကြည့်ရင် သူဟာ သိပ်ပြီးတော့ လျင်မြန်ပါးနပ်ပြီး အကွက်စေတဲ့ သူ့ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ အခု သူဟာ သဏ်ကို ငိုငိုဝားပြုတိုက်တယ်လို့ အများက

ထင်ကြရတယ်။ အစက ကျုပ်တို့ဆီဒီလိုပဲ ယူဆကြတယ် မဟုတ်လား ကိုနန်းထိုက်”

ရာဇဝတ်ဝန် မေဂျာအောင်ဒင်က အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို ပြောလိုက်သည်။

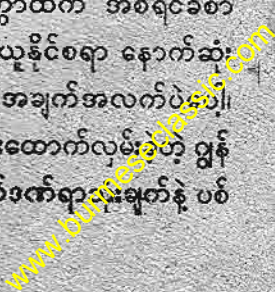
“ဘဏ်ဓားပြမှုကြီး ပြီးတာတောင်မှပဲ မီးခဲသေတ္တာထဲက အစီရင်ခံစာဟာ ဂျွန်စမစ်ရဲ့အစီရင်ခံစာ အစစ်ဟုတ်မဟုတ်ကို စုံစမ်းဖို့ စိတ်ကူးမရခဲ့ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ရပ်ကြောင့်သာ ဒါကို စုံစမ်းဖို့လိုအပ်တယ်လို့ ယူဆခဲ့ကြတာပါ ခင်ဗျာ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ရာဇဝတ်ဝန်ကို ပြောလိုက်သော ကောင်းကြောင့် ဂျမဒီမူးသာသည် နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ခွဲသေးကြောင်း နားလည်သဘောပေါက် မိလိုက်လေတော့၏။

“ဘာများ ထပ်ပြီးဖြစ်ခဲ့သေးလို့လဲ ဆရာနန်းထိုက်၊ ဂျော့ဖိုးသာက ဘာများ ထပ်လုပ်ခဲ့သေးလို့လဲ”

ဂျမဒီမူးသာက သိလိုစိတ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်ကို အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြုံး၍ . . .

“ဒါကတော့ ဘဏ်ကမီးခဲသေတ္တာထဲက အစီရင်ခံစာ အတုဖြစ်ကြောင်း သိဖို့အတွက် ဆက်စပ်ယူနိုင်စရာ နောက်ဆုံး သွင်းဆက်လို့ အသေအချာပြောနိုင်တဲ့ အချက်အလက်ပဲပေါ့။ ပင်လယ်မုဆိုး စက်လှေပိုင်ရှင်အဖွဲ့ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းခဲ့တဲ့ ဂျွန်စမစ်ဟာ ဗားကရာချောက်နားမှာ သေနတ်ဒဏ်ရာ သုံးချက်နဲ့ ပစ်

သတ်ထားတာကို တွေ့ရတာပါပဲ”

“ဟင်...”

ဂျမဒါမူးသာ အံ့အားသင့်သွားလေတော့၏။

“ပထမတော့ ဂျွန်စမစ်ဟာ လူဆိုးတစ်ဦးက လုယက်တာ ကိုခုံခံလို့ သေနတ်ပစ်ခံရတာလို့ လူဆိုးကြံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မားဖြူ အစီရင်ခံစာကိစ္စ၊ ဂျွန်စမစ် အသတ်ခံရမှုတွေကို ပေါင်းလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဒါဟာ ပင်လယ်မုဆိုးဂိုဏ်းက လျှို့ဝှက်စီစဉ်မှု ဖြစ် တယ်ဆိုတာရယ်... ပြီးတော့ ဒီအစီအစဉ်ကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဟာ ဂျော့ဖိုးသာဖြစ်တယ် ဆိုတာရယ် ပေါ်လာရော့ မဟုတ်လား”

“အိုင်အိုနန်းထိုက်ရဲ့ ဆက်စပ်တွေးတောမှုတွေက သဘာဝ ကျပါတယ်ဗျာ”

ရာဇဝတ်ဝန်က ခိုးကျူးစကား ပြောလိုက်၏။ အိုင်အိုနန်း ထိုက်သည် ရာဇဝတ်မှုကို ထောက်လှမ်းရန် စဉ်းစားတွေးခေါ်ရာ အချက်အလက်များကို စုဆောင်းရာတွင် အလွန်တော်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ဂျမဒါမူးသာက ကောင်းကောင်းသိပြီးသား ဖြစ် လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ရန်ကုန်မြို့ကနေ ဂျော့ဖိုးသာ ဘယ်ကို ထွက် သွားတာ ဖြစ်နိုင်မလဲ ကိုနန်းထိုက်”

“ဒါကလည်း လွယ်လွယ်လေးပါဗျာ... ပုလိပ်မောင်စိန်နဲ့ ဟာ သူ့နောက်ကိုခြေရာခံပြီး လိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ပုလိပ်စောဦးနဲ့

ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းနဲ့အဖွဲ့ကို အကြောင်းကြားခဲ့တယ်။ ဒါကို နှိပ်နင်းတဲ့ ဂျော့ဖိုးသာဟာ ရိပ်မိတယ်။ ရိပ်မိရတဲ့ အကြောင်းကတော့ ပုလိပ်မောင်စိန်တို့ နောက်ကလိုက်တာ ခြေသံမလုံလို့ မဟုတ် နိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်သိတာလဲ”

“ဂျော့ဖိုးသာဟာ သူ့သွားလာ လှုပ်ရှားနေတာကို ဘယ် နေ့တွေက စောင့်ကြည့်နေတတ်သလဲ။ ဘယ်သူတွေ သူ့နောက် ခြေလှမ်းလာသလဲဆိုတာ သိနိုင်အောင် သူ့သွားရာမှာ သူ့နောက်က သူ့တပည့်တစ်ဦးကို စောင့်ကြည့်ဖို့ အမြဲတာဝန် ပေးတတ်တယ်။ ဒါဟာ အရင်အမှုတွေကတည်းက အထောက်အထား ရှိခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ တယ်လီဖုန်းရုံး တစ်ခုခုမှာ သူ့အမြဲစင်ပြီးတော့ အဆက် အသွယ် လုပ်လေ့ရှိတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ပုလိပ်မောင်စိန်တို့ ခြေရာခံ ထိတ်လာတာကို သူ့တပည့်က သူ့ကို သတင်းပို့ လိုက်တာပဲပေါ့”

“ဒါကြောင့် သူဟာ လမ်းမှာသူတို့အဖွဲ့က ထည့်ထွင်း ထားတဲ့ ဗုံးကို ဝင်ယူခဲ့တာပေါ့။ ပြီးတော့ မောင်စိန်တို့ကို မျှားခေါ် နေခဲ့တယ်။ သူဟာ အိမ်ထဲမှာ ဗုံးထောင်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ကားထဲမှာ ရာဇဝတ်အစား လဲခဲ့တယ်။ ဘာလို့သိရသဲဆိုတော့ ဗုံးပေါက်ကွဲတဲ့ အခါရဲ့ နောက်နှစ်လမ်းကျော်မှာ မောင်စိန်တို့တွေ့ခဲ့တဲ့ သူ့အဝတ် အစားတွေကို မြောင်းထဲမှာ ပစ်ချထားခဲ့လို့ပဲ”

“ကျွန်တော်သိချင်တာက ဂျော့ဖိုးသာ ဘယ်လိုရန်ကုန်

www.burmeseclassic.com

က လစ်ထွက်သွားသလဲဆိုတာပေါ့”

“အေး... လေယာဉ်မှူးက မှတ်ပုံတင် စစ်ဆေးကြည့်တော့ ထားဝယ်လေကြောင်း ပျံသန်းတဲ့လေယာဉ် ခရီးသည်တွေထဲမှာ မသင်္ကာစရာ အင်္ဂလိပ်ကပြား လွှတ်စစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို တွေ့ ခဲ့ရတယ်။ စစ်ဆေးရေးဌာနက အဲဒီလူရဲ့ မျက်နှာပေါက်ဟာ ကျော့ဖိုးသာရဲ့မျက်နှာနဲ့ တော်တော်တူတယ်။ ဦးရန်နိုင်ကျော် ဆိုလို့သာ ကြည့်နေရတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ သူဟာ ဦးရန်နိုင်ကျော်အနေနဲ့ မနေညနေက လေကြောင်းနဲ့ထားဝယ်ကို လစ်ထွက်သွားတာ အမှန်ပဲ”

“အစောင့် ပုလိပ်တွေကရော”

“အစောင့်ပုလိပ်တွေကတော့ မှတ်ဆိတ်တွေ ဝတ်စုံတွေ ပြောင်းထားတဲ့ ဦးရန်နိုင်ကျော်ကို ကျော့ဖိုးသာမှန်း လုံးလုံး မရိပ်မိ လိုက်လို့ လွတ်ပေးလိုက်ကြရတာပေါ့။ သူ့နဲ့စကားပြောစဉ်မှာ ရေနတ် သမီးကုမ္ပဏီက စက်လှေပိုင်ရှင် ဦးခွန်သာဆိုတာပဲ ပင်လယ်မုဆိုး အဖွဲ့နဲ့ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့သူ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီကျော့ဖိုးသာနဲ့ ဆက်သွယ်နေတဲ့ နောက်ခံလူတွေဟာ လက်နက်ရော ငွေအင်အားရော ရှိတဲ့သူတွေ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒီဂိုဏ်းဟာ မြန်မာနိုင်ငံလုံးကိုတောင် စီးပွားရေးအလွှမ်းမိုးပြီး ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ ဂိုဏ်းမျိုးပဲ”

ဂျပဒါမူးသာက မှတ်ချက် ချလိုက်လေတော့သည်။

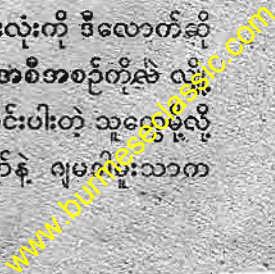
“ဟုတ်တယ် မြန်မာ့ရေပိုင်နက်နဲ့ တနင်္သာရီတစ်ကြော့တော့ စက်လှေတွေ တဖြည်းဖြည်း ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်လာတာ ပင်လယ်မုဆိုးဂိုဏ်းကပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဒီလိုငွေကြေးတွေ အမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင်ပြီး စက်လှေတွေ ဝယ်နိုင်နေတယ် ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ မသိဘူးကွ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှ မှတ်ချက် ချလိုက်လေတော့သည်။

“ဂျပဒါမူးသာကတော့ တော်တော် အတွင်းကျကျ သိအောင် သောက်လှမ်းလာနိုင်ခဲ့ပုံရပါတယ် ကိုနန်းထိုက်။ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ နည်းစနစ်က ရိပ်မိပြီးတော့ အစီရင်ခံစာကို အချိန်မီ ပြန်ပြီးရအောင် ချိန်ဆောင်ခဲ့တာပဲ။ တကယ် ရာဇဝင်လူဆိုးကိုမှ သူတို့ အသုံးပြုတာဟာ သူတို့အတွက်တော့ အောင်မြင်မှုရတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့”

ဂျပဒါမူးသာက ရာဇဝင်လူဆိုးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိမ်းပိုက်တာ အသုံးချနိုင်ခဲ့သော ပင်လယ်မုဆိုးဂိုဏ်းကို ချီးကျူးမိနေတာပဲ။

“ကဲ... မင်း အခြေအနေတွေ အားလုံးကို ဒီလောက်ဆို သိလောက်ပါပြီ။ ဒီတော့ တို့လုပ်ရမယ့် အစီအစဉ်ကိုလဲ လျှို့ဝှက်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ သိပ်အကင်းပါးတဲ့ သူတွေမို့လို့ ဝင်ရံရိယ ရှိဖို့လိုတယ်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်နဲ့ ဂျပဒါမူးသာက

ထားဝယ်ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းဖို့ ထွက်ခွာကြရမယ်”

ရာဇဝတ်ဝန် မေဂျာအောင်ဒင်က သူ၏အစီအစဉ်ကို ချမှတ်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

“ပင်လယ်မုဆိုးဂိုဏ်းက လူတွေ မရိပ်မိအောင်တော့ တော်တော် အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံဖို့လိုတယ် မူးသာ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဝင်၍ မှတ်ချက် ပေးလိုက်လေသည်။

“အကြောင်းပြချက်ကတော့ ဂျော့ဖိုးသာကို ရှာဖွေဖို့ ရာဇဝတ်မှူးခင်းဆိုင်ရာ ထောက်လှမ်းမှုအနေနဲ့ သွားရမှာပဲ၊ ဒါဟာ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်တဲ့အတွက် ခိုင်လုံတယ်၊ ဒီလိုဖြစ်အောင်မူ ပင်လယ်မုဆိုးဂိုဏ်းက စီစဉ်ခဲ့ကြတာပဲ”

ဂျော့ဖိုးသာက ခေါင်းညိတ် လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်မှ ပင်လယ်လေ မရှုမတာကြာပြီ၊ ပင်လယ်ရေနဲ့ ပင်လယ်လေကိုတော့ ကောင်းကောင်း ရှုရှိုက်ရတော့မှာပေါ့”

ဂျော့ဖိုးသာက ထားဝယ်ကို သွားရမည်ကို သဘောကျသည့်အနေဖြင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပဲခူးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်လေသည်။

“အေး.. ယမ်းနဲ့တွေ့ များများမရဖို့ဘဲ အရေးကြီးတယ် မူးသာရေ ကဲ.. ငါ့ဆီ စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်ရဦးမယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က နေရာမှထုရပ် လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ရာဇဝတ်ဝန် မေဂျာအောင်ဒင်ကို နှုတ်ဆက်ထွက်လာစဉ်..

“ကိုနန်းထိုက်က မြကေသီကို ချော့မော့ဖို့လဲ တာဝန်ရှိသယ် မဟုတ်လား”

ဟု ရှယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောလိုက်လေတော့၏။

*

မြကေသီသည် နံနက်ပိုင်း စားသောက်ရန်အတွက် ပေါင်မုန့်ကြက်ဥ ကြော်ပြီးနောက် ကော်ဖီကို ဖျော်လျက်ရှိသည်။ ကော်ဖီမုန့်နဲ့ နို့ဆီသကြားများ သမစေရန် မွေပေးနေစဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့မှ တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

နံနက်(၇)နာရီပင် မထိုးသေး။ ဘယ်က ဧည့်သည်ပါလိမ့်။ အိမ်ရှေ့တံခါးဝကို ဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါတွင် မားမားကြီး ငါ့လျက်ရှိသော အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

“မပြုမပြင်ပင် ကိုယ်လှ ယဉ်ဆိုသမျှ ယဉ်ထက်ယဉ်” ဟု ဆိုရလောက်အောင် ဆံနွယ်စလေးများ နံဖူးပေါ်တွင်

ခဲကျလျက် မလိမ်းမခြယ် မပြုမပြင်ဖြင့် ဝင်းဝင်းပပ ချောနေသော မြကေသီကို အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြုံးပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။

“အို..”

မြကေသီမှာ မပြင်မဆင် မဖီးမလိမ်းရသေးမီ အိမ်သို့ အစောကြီး ရောက်ရှိလာသော ဧည့်သည်ကြောင့် ရှက်သွေး ခြစ်သွားကာ ခေါင်းငုံ့လိုက်လေသည်။

“အံ့ဩသွားသလား ကေသီ၊ ကိုယ်က အိပ်ရာမှတောင် နိုးမှ နိုးပါမလားလို့”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က မြကေသီ ဖွင့်ပေးသောတံခါးမှ အိမ်သို့ လှမ်းဝင်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကေသီက အစောကြီးနိုးနေပါတယ် အစ်ကို၊ ဘုရားထောင်ရှိခိုးပြီး ဘုရားပန်တွေ့လဲပြီးပြီ၊ ခုပဲ ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်နဲ့ ကော်ဖီသောက်တော့မလို့ ကော်ဖီဖျော်နေတာ အတော်ပဲပေါ့။ အစာလေး စောင့်နော်”

“ရပါတယ် ကေသီ၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြောပြောဆိုဆို ဧည့်ခန်းစားပွဲတွင် ခင်၍ ထိုင်လိုက်၏။ မြကေသီက ကပျာကယားလေး အိမ်ထဲသို့ ခင်သွားသည်။ ပြီးနောက် ကော်ဖီဖျော်လက်စကိုထားကာ အဝတ်အစားလဲ၍ မှန်ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ သနပ်ခါးရေကျကို ရသောင်လူး ချိတ်လေသည်။

မုန့်နှင့်ကော်ဖီများယူကာ အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်လာသော အချိန်တွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ “ခဲဒါးဒိုင်ဂျက်” မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို စိတ်ဝင်တစားထိုင်၍ ဖတ်ရှုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ စာထဲတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက် စိတ်ဝင်တစားနေရာမှ သနပ်ခါး၊ သင်းသင်းလေးကို ရလိုက်တော့မှပင် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ပိတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

ပူပူနွေးနွေး ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်နှင့် ကော်ဖီပန်းတက်ကို မြကေသီက ဝန်းလေးဖြင့်ထည့်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည်ကို သူ သတိထားမိသွားသည်။

မြကေသီ၏မျက်နှာကို သူသည် ဝေးစိုက်ကြည့်နေထေသည်။ မြကေသီမှာ နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း ပါးမို့မို့နှင့် မြန်မာဆန်ဆန် ချောမောသော မိန်းကလေးဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်က သတိထားကြည့်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ကိုနန်းထိုက်”

“ဟင်...”

“ကေသီကို ဘာစိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“ကိစ္စရှိလို့ ကေသီရဲ့...”

“ရှင်...”

“ဟုတ်တယ် ကေသီရဲ့မျက်နှာပြင်ကို ကိုယ်လေ့လာတာ”

“အို...”

မြကေသီက ရှက်၍ ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

“ကိုယ်က အတည်ပြောနေတာပါ၊ မြကေသီကို နောက်တော့ မဟုတ်ဘူး”

“မမြင်ဘူးတာတာ ကျနေတာပဲ”

မြကေသီက နှုတ်ခမ်းလေးစွဲကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“မြင်ဖူးပေမယ့် ခုက သေချာအကဲခတ်ရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့”

“ဘာရယ် အလုပ်ကိစ္စ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အလုပ်ကိစ္စက ကေသီမျက်နှာက ဘာဆိုင်လို့လဲ ကိုနန်းထိုက်ရယ်...”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပခုံးကိုတစ်ချက်တွန့်၍ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အခု ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးက မြန်မာပြည်ကို ဒုက္ခပေးနိုင်ဖို့ ဒုစရိုက်ဝိုက်ကြီး တစ်ဝိုက်ကို ဖြိုခွဲဖို့ အစီအစဉ်တစ်ရပ် ချမှတ်လိုက်ပြီ၊ အဲဒီမှာ ကိုယ်ရယ်၊ ဂျပန်မူးသားရယ် အဓိက ဦးဆောင်ရမှာ”

“အဲဒါ ကေသီနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ကိုနန်းထိုက်ရဲ့...”

“အရင်ကတော့ ကေသီနဲ့ မဆိုင်ဘူးပေါ့လေ... ကေသီ”

အကူအညီကိုထဲ မယူခဲ့ရဘူး၊ အခုကိစ္စကတော့ ထားဝယ်မှာတင် မဟုတ်ဘူး၊ ကော့သောင်းတို့၊ မော်လမြိုင်တို့ဖက်တွေရယ်၊ မြိတ် ကျွန်းစုဖက်တွေမှာရယ်ပါ၊ ပင်လယ်မုဆိုးဂိုဏ်းကို ဖြိုခွဲဖို့အတွက် စုံစမ်းလှုပ်ရှားရမှာ ကေသီ၊ ဒီတော့ ကေသီပါ ကိုယ်တို့နဲ့အတူ ထားဝယ်ကို လိုက်ခဲ့ရလိမ့်မယ်”

“ဟင်.. တကယ်..”

“တကယ် ပြောတာပေါ့”

“ကေသီ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကေသီက မောင်းမကန် ခဲ ရောက်ဖူးချင်တာ၊ ပြီးတော့ ထားဝယ်ဖက်က ရှုခင်းတွေလဲ စိတ် ဝင်စားတယ်၊ ကေသီ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ပြော..”

“အင်း.. အဲဒါကြောင့် ကေသီကို ဘာလုပ်ငန်းလုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ လွှတ်ရရှင်ကောင်းမလဲလို့ ကိုယ်တွေးနေ တာပါ၊ ကေသီက လှတယ်၊ ချောတယ်၊ ယဉ်တယ်”

“မြှောက်နေပြန်ပြီ”

“မြှောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အတည်ပြောနေတာပါ၊ ဒီတော့ စီးဖွားရေး လုပ်ငန်းလုပ်တဲ့ ပိုင်ရှင်တစ်ဦးအနေနဲ့ ကေသီ ကို လွှတ်ရမယ်”

“ကိုနန်းထိုက်တို့ကရော..”

“ကိုနန်းထိုက်ကတော့ လျှို့ဝှက်ပြီး ထောက်လှမ်းရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကေသီ မပူပါနဲ့၊ မူးသာက တရားဝင်စုံထောက်အနေ

“ရှိနေမှာပါ”

“တရားဝင်စုံထောက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဂျော့ဖိုးသားကို ဖမ်းဆီးဖို့အတွက် လိုက်လံ စူးစမ်းနေတဲ့ စီအိုင်ဒီက စုံထောက်အဖြစ်နဲ့ မူးသာက ထားဝယ် ကို ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် သွားရလိမ့်မယ်၊ ကေသီနဲ့ ကိုယ်နဲ့ကတော့ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုခုနဲ့သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“အင်း.. ဒါဆို”

ကေသီက မေးကိုထောက်၍ စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

“ကေသီ သိပ်တော့ အတင့်မရဲနဲ့၊ ပင်လယ်မုဆိုးဂိုဏ်းက တွေ့က ထားဝယ်မှာ အနံ့အပြား ရှိနေနိုင်တယ်၊ ကေသီလို လူပုပု မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူတို့လက်ထဲ ရောက်သွားရင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က စကားကို အဆုံးမပြောပဲ ရပ်ထား ခြင်းပဲ။”

“ကေသီ သိပါတယ်၊ ကေသီကို တန်ဆာခံလုပ်မယ်၊ ဒီတော့ အကြပ်ကိုင်မယ်”

“ဒါလောက်ဆို တော်သေးတာပေါ့”

“ဒါမှမဟုတ် ကေသီကို သူတို့သဘောကျပြီးတော့ တစ် ယောက်ယောက်က လက်ထပ်ပြီး အပိုင်သိမ်းမယ်”

“ဒါဆိုရင်လဲ လူဆိုးရဲ့ ဇနီးဖြစ်ရရုံပဲ၊ ဘာမှ သိပ်ကိစ္စမရှိ

အိုင်အိုနန်းထိုက်က အမူမအထားသလို စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တဲ့ လူဆိုးရဲ့မိန်းမ ဖြစ်ရတာ ဒီထက်ဆိုးတာ ရှိသေးလား ကိုနန်းထိုက်ရဲ့ . . .”

“ရှိတာပေါ့ ကေသီ”

“ဘာလဲ”

“ကေသီကို သူတို့ဖျက်ဆီး လိုက်ကြမယ်၊ ပြီးတော့ သတ်ပြီး ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချလိုက်ကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ အဆိုးဆုံးပေါ့ ကေသီရဲ့ . . .”

“အို . . .”

*

အိုင်အိုနန်းထိုက် ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကေသီမှာ သူမ၏ရင်လွှာမို့မို့ကို လက်နှင့်ဖိထားလိုက်လေသည်။

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ကြောက်စရာ တော်တော် ကောင်းပါလား”

မြကေသီက ထိတ်လန့်စွာ ဘုရားတနေသည်ကို ကြည့်ရင်း အိုင်အိုနန်းထိုက်က ရယ်လိုက်သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ခုမှတွေးပြီး ကြောက်မနေပါနဲ့ ကေသီ၊ စီအိုင်ဒီမှာ အမှုထမ်းတဲ့သူတွေကသာ အစကတည်းက အသက်နဲ့ခန္ဓာကို စွန့်ပြီးသာ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်က အဆိုးဆုံး အခြေအနေကို ပြောပြတာပါ၊ ဒါကြောင့် ကေသီဟာ ရန်သူလက်ထဲ ကို မရောက်အောင် သိပ်သတိထားရမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုနှိပ်စက်ဖျက်ဆီးမယ့်ရန်သူရဲ့ အခြေအနေကို ကြိုတင်ပြီး သိရှိထားရမယ်၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကေသီ အဆိုးဆုံး အခြေအနေကို မရောက်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆို ကိုနန်းထိုက်တို့က ကေသီကို တကယ့်လျှို့ဝှက်အစီအစဉ်ထဲမှာ ထည့်သွင်းတာဝန် ပေးပြီးပြီပေါ့”

“ပေးပြီးပြီ . . . မနေ့ကပဲ ရာဇဝတ်ဝန် မေဂျာအောင်ဒင်က အစီအစဉ်ရေးဆွဲပြီး တာဝန်တွေ ပေးအပ်လိုက်ပြီ၊ ဒီတော့ ကေသီ ခရီးသွားဖို့ ပြင်ပေတော့”

“ဘယ်တော့လဲ”

“တနင်္ဂနွေနေ့ ညလေယာဉ်နဲ့ပဲ”

“ရှင် . . .”

အစီအစဉ်က သိပ်မြန်လွန်းနေ၍ မြကေသီ မျက်လုံးများ ခိုင်းသွားသည်။ ငါးရက်ခန့်သာ လိုတော့၏။

“ကိုနန်းထိုက်ရော တစ်ပါတည်း လိုက်မှာလား”

“မလိုက်သေးပါဘူး၊ ကိုယ်က ရွှေပန်းသီး ဘူမ္မဏိမှာ

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ရှင် ဒါရိုက်တာ ဦးထွန်းမြနဲ့ မေးမြန်းစုံစမ်းစရာတွေ ရှိသေးတယ်။ သူတို့ အာမခံကုမ္ပဏီက ငှားရမ်းထားတဲ့ စုံစမ်းရေး သမား ဂျွန်စမစ်က အသတ်ခံလိုက်ရပြီလေ။

“ဟင်... ဂျွန်စမစ်ပါ သေသွားပြီ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ဒါဟာ အထူးလျှို့ဝှက်ချက်မို့ပါ။ ကေသီကို အသိမပေးဘဲထားတာ ခုတော့ ဒီလျှို့ဝှက်ပြန်ခဲ့ရေး အစီအစဉ် ထဲမှာ ကေသီပါလာလို့ အသိပေးပြီး ဖွင့်ပြောပြရတာပဲ။”

မြကေသီက အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ စကားကို နားထောင် ရင်း မျက်လုံးများက လေးလေးနက်နက် စူးစိုက်ကာ အိုင်အိုနန်း ထိုက်ကို ကြည့်နေသည်။

“ဂျွန်စမစ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကေသီ သိပြီးသားပါ။ သူ့သာ အင်္ဂလန်ပြည်က စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်သင်တန်း မှာ တက်လာခဲ့ဖူးတဲ့ အလွတ်စုံစမ်းရေးသမားပဲ။ ဒါပေမယ့် သူဟာ သေနတ်နဲ့သုံးချက်တိတိ ပစ်သတ်ခံလိုက်ရရှာတယ်။”

“သူ့ကို ပစ်သတ်လိုက်တာ ဂျော့ဖိုးသာလား။”

“ဘယ်သူလဲဆိုတာတောင် ခုထိ စုံစမ်းလို့ မရသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူက သူတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဖွဲ့ထဲကပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ပြီး တော့ နောက်ထပ်မသင်္ကာစရာ လူတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။”

“ဘယ်သူလဲ ကိုနန်းထိုက်”

“သူကတော့ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်မှာ တာဝန်ကျ ပုလိပ်တွေ

သတိထားမိလိုက်တဲ့ ဂျော့ဖိုးသာနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ စက် သူပိုင်ရှင် သူဌေးဦးခွန်သာပဲ။”

“ဦးခွန်သာ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

“ဦးခွန်သာက ‘ပင်လယ်ကျား’ ကုမ္ပဏီက စက်လှေသူဌေး သူက ထားဝယ်တို့ တနင်္သာရီတို့မှာ အုပ်ချုပ်တဲ့ နယ်ပိုင်တွေ ထောက်တွေ့ကတောင် လေးစားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။”

မြကေသီက ဦးခွန်သာ၏ အကြောင်းကို သိရှိသည့်အ တွင်း မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

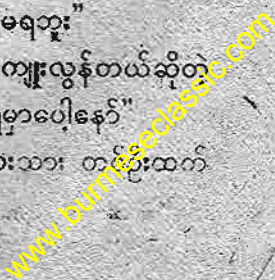
“ဟုတ်တယ် ကေသီ၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ သူကုမ္ပဏီရဲ့ အတွင်းရေးမှူး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝရမ်းပြေး လူသတ်သမား ဘာပိုးသာကို ခန့်အပ်ထားသတဲ့။”

“ဟင်... ဒါဆိုရင် ဦးခွန်သာကို လူသတ်တရားခံနဲ့ ပူး သွေးသူအဖြစ် စမ်းဆီးလိုက်ပါလား။”

“ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူးကေသီရဲ့... ဂျော့ဖိုးသာရဲ့ လူ သတ်မှုတွေ ဓားပြမှုတွေကို သူ မသိပါဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ရင် သူ ကို အဝါနဲ့ကိုယ်တို့ ဘယ်လိုမှ တရားစွဲလို့မရဘူး။”

“ဒါဆို ရာဇဝတ်မှုတွေ ဘယ်လို ကျူးလွန်တယ်ဆိုတဲ့ သက်အထားတွေကို ရအောင် စုံစမ်းရမှာပေါ့နော်။”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် လောက်ကူးသား တစ်ဦးထက်

စာရင် မြကေသီလို ပါးနပ်လိမ္မာတဲ့ မိန်းမချောတစ်ဦးရဲ့ အတူ အညီ ကိုယ်တို့မှာလိုနေပြီ”

“ဟင်... ဒါဆို ကိုနန်းထိုက်တို့က ကေသီကို တည်ချက် လုပ်တဲ့ သင်္ဘောပေါ့”

“ဒီသင်္ဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကေသီကို သိတဲ့လူက နည်းတယ်လေ၊ ဌာနထဲမှာပဲနေတော့ ဒုစရိုက်သမား တော်တော် များများက ကေသီကို ပုလိပ်ဌာနက အမှုထမ်းမှန်း မသိကြဘူး ဒါဟာ ကိုယ်တို့စက်က တပန်းသာတာပဲ”

မြကေသီမှာ သူ့ တာဝန်ထမ်းရွက်ရမည့် ကိစ္စမှာ ပေး သေးသေး မဟုတ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရသောကြောင့် သက်ပြင်း ချလိုက်မိတော့သည်။

“ကိုယ်တို့ဆဲ ထားဝယ်မှာ အတူရှိနေမှာပါ ကေသီရယ် အိုင်အိုနန်းထိုက်က အားပေးစကား ပြောလိုက်လေ သည်။

“ဒါပေမယ့် ကေသီက ကိုနန်းထိုက်ကို ဘယ်လို ဆင် သွယ်ရမလဲ”

“ခဏနေဦး ကေသီကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ ဂျပဒါမှာ သာနဲ့ ကေသီနဲ့ကလည်း ခရီးသွားရင်းမှသိရတဲ့ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် နဲ့ ဆက်ဆံရမှာနော်”

“ဒါဆို ကြိုပြီးဇာတ်တိုက် ထားရမှာပေါ့ ကိုနန်းထိုက်”

“ဟုတ်တယ် မှုသာကတော့ အစည်းအဝေးမှာရှိလို့ အတုနဲ့ သိပြီးပါပြီ၊ ကေသီ သိဖို့ပဲလိုတာ နောက်တစ်ခုက ကေသီနဲ့မူးသာ တို့က ကိုယ်ကို ဆက်သွယ်စရာ မလိုဘူး၊ ရန်သူတွေက ရိပ်မိသွား သိမိမယ်၊ ကိုယ်ကပဲ မူးသာနဲ့ကေသီတို့ကို နည်းလမ်းရှာပြီး လိုအပ် တဲ့အခါ လာပြီးဆက်သွယ်ပါမယ်”

“ဒါဆို ကိုနန်းထိုက်မှာ ပိုပြီးအန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းနေမှာ ပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အသက်စွန့်ပြီး လုပ်မှဖြစ်မယ့် တာဝန် ဆိုတော့ လုပ်ရမှာပဲ”

“သတိထားပါ ကိုနန်းထိုက်ရယ်”

မြကေသီ၏ သတိပေးသော စကားသံတွင် သံယောဇဉ် အရိပ်အငွေ့များ ပါလာလေသည်။

*

ဂျပဒါမူးသာသည် စီအိုင်ဒီရုံးမှ တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း မြေပြားနောက် သူ့အိမ်ရှိရာ ကြည့်မြင်တိုင်ဈေးကလေး ရပ်ကွက် မြန်မာ့ရန် လမ်းလျှောက်လာခဲ့လေသည်။ မြေနီကုန်းမှ ဗားကရာ

ဖက်သို့သွားသော လမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရာ လမိုက်ညီဖြစ်၍ ခုနစ်နာရီကျော်ကျော်ပင် ရှိသေးသော်လည်း လမ်းပေါ်တွင် လူသွားလူလာ ပြတ်လပ်လျက် ရှိသည်။

အချိန်မဟုတ်သော မိုးက တဖွဲဖွဲရွာလျက် ရှိသောကြောင့် အသင့်ပါလာသော ဦးထုပ်ကို ငိုက်ငိုက် မျက်နှာဖုံးအောင် ဆောင့်ကာ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့လေသည်။

ရှမ်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ကာ ကိုးထပ်ကြီးဘုရားရှေ့သို့ ရောက်သောအခါတွင် ရှေ့မှမောင်းနှင့် လာသော ကားထစ်စီးမီးရောင်ကြောင့် လမ်းဘေးတွင် ရပ်နေသော မိုးကာအင်္ကျီနှင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်...”

မိုးကာအင်္ကျီနှင့်လူမှာ သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားပြီး ဗားကရာချောက်သို့ မရောက်မီ သစ်ပင်ကြီး ထဲသို့ ပင်အောက်၌ ရပ်နေသည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဂျပင်မိုးသာသည် ထိုသူရှိရာသို့ ဦးတည်ကာ မလျှောက်တော့ဘဲ ကြည့်မြင်တိုင် ဘူတာဖက်သို့သွားသည့် ဖြတ်လမ်းရှိရာ၌ လမ်းကူးလိုက်၏။ ထိုအခါတွင်မှ ကြည့်မြင်တိုင် ဘူတာဖက်သို့ ဝင်ရာ ကုန်းမြင့်လမ်းကြားလေးထဲမှ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုသူများသည် လက်ထဲတွင် ပြောင်လက်သော ဓားများ

ကိုင်ဆောင်လာသည်ကို လမ်းခတ်မီးရောင်ဖြင့် အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်၏။

ဂျပင်မိုးသာမှာ သတိရှိသူ ဖြစ်သောကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် လမ်းတစ်ဖက် သစ်ပင်အောက်၌ ရပ်နေသော မိုးကာအင်္ကျီနှင့် သက္ကလပ်ဦးထုပ် ဆောင်းထားသူမှာ သူ့ နောက်မှလမ်းဖြတ်ကူး၍ လိုက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုသူ၏ လက်တစ်ဖက်က လှုပ်ရှားလိုက်သည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

“ဖောက်...”

“အို...”

အသံတိတ် တပ်ထားသော သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဂျပင်မိုးသာက ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ဝမ်းလျားထိုးမှောက်ကာ လှိမ့်ပစ်လိုက်၏။

မိုးကာအင်္ကျီနှင့် သေနတ်သမားမှာ နောက်ထပ် သေနတ်တစ်ချက် ထပ်ပစ်ရင်း ပြေးလာသည်။ လမ်းကြားထဲမှ ဓားသမား ဝင်ဦးကလည်း ဂျပင်မိုးသာရှိရာသို့ ဦးတည်လာကာ ပြေးဝင်၍ ငိုက်လိုက်၏။

“ဗစ်...”

“ချွမ်”

ဂျပင်မိုးသာက သူ့ပေါ်သို့ ပိုင်းခုတ်ချလိုက်သည့် ဓားသမားတစ်ဦး၏ လက်ထဲမှဓားကို ပက်လက် အနေအထားဖြင့်

ပင် ခြေနှင့် ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

မားကိုင်လက်ကို မိမိရရ ထိသွားသောကြောင့် လက်ထဲမှမားသည် လွင့်ထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဂျမဒါမူးသာသည် သူ့အားသေနတ်နှင့် နှစ်ချက်ပစ်ကာ ပြေးလာသည့်သို့ လွှားကန် ခုန်ဝင်လိုက်လေတော့သည်။

“ဖောက်...”

ထင်သည့်အတိုင်းပင် သေနတ်သမားက ဂျမဒါမူးသာကို သေနတ်နှင့် ထိုးပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် သေနတ်သည် ဂျမဒါမူးသာ၏ ချိုင်းအောက်သို့ လက်လျှိုဝင်သွား၍ လွဲချော်ကာ နောက်မှမားနှင့် ပိုင်းရန်ပြေးလာသော လူတစ်ဦးကို ထိမှန်သွားလေသည်။

“အား...”

မားသမားမှာ ရင်ဝသို့ တည့်တည့်ထိမှန်ခြင်း ခံရသောကြောင့် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လဲကျသွားလေတော့၏။ ဂျမဒါမူးသာက သေနတ်သမား၏ လက်ကိုဆွဲ၍ လိမ်ကာ ကိုင်ပေါက်ချလိုက်လေသည်။

“ဘုန်း...”

“အား...”

သေနတ်သမားမှာ လက်ထဲမှသေနတ် လွတ်ကျသွားပြီးနောက် လူးလဲထကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ မားသမားတစ်ဦးလည်း ထွက်၍ ပြေးသွားလေတော့၏။

မိုးက တဖွဲဖွဲ ရွာနေသည်။ ဂျမဒါမူးသာသည် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ပြောင်လက်နေသော သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သေနတ်ထဲတွင် ကျည်နှစ်တောင့် ကျန်နေသေး၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ ညည်းညူနေသူကို ချိန်ရွယ်သည်။

ထိုသူသည် ရင်ဝကိုဖိကာ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် ပြေးလွှားဖို့ မားကြည့်သော်လည်း မပြေးနိုင်သောကြောင့် သုံးလေးလှမ်းအောက်တွင် လမ်းဘေးသို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ဂျမဒါမူးသာသည် ထိုသူရှိရာသို့ ပြေးသွားကာ နားထင်ကို ဖိတ်နှင့် ထောက်ထားလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူက ငါ့ကို သတ်ဖို့ ကလဲ”

ဖိုးတာသည် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ရင်း...

“ကျုပ်ကို ကြည့်မြင်တိုင် ကဖီးနားမှာ ဆိုက်ကပ်ထားတဲ့ ဆိုက်က လူကြီးက ဒီလူနှစ်ယောက်နဲ့ လိုက်သွားပါ။ သူတို့ခိုင်းရာပုံပါ ဆိုပြီးတော့ ငွေငါးရာ ပေးပါတယ်”

သေနတ်ဖက်ရာ မြင်းထန်သောကြောင့် ဖိုးတာမှာ ထိုမျှ ခြောက်နိုင်ပြီး ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

*

မိုးတဖောက်ဖောက် ရွာနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းစဲထာ
မိုးက တိတ်သွားသည်။ ဂျပဒါမူးသာသည် သေနတ်ကို အိတ်ထဲထည့်ကာ
ထည့်ကာ ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနားသို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။
ကမ်းနားတွင် လှေများဆိုက်ကပ်ထား၍ လှေပေါ်တွင် မီးရောင်
တလက်လက်များကို မြင်နေရသည်။

ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်ကမ်းသို့ ကုန်များလာရောက် ရောသီး
ချသော ကုန်တင်လှေများ ညအိပ်ရပ်နားထားခြင်း ဖြစ်နိုင်သေး
သည်။ လှေမှာ ငါးစီးတိတ်ရှိ၍ သူ့အားသတ်ရန် စေခိုင်းသော
လူ၏လှေမှာ မည်သည့်လှေ ဖြစ်သည်ကို စုံစမ်းသိရှိနိုင်ရန် ဂျပ
မူးသာသည် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

ကုန်တင်လှေများထဲတွင် အချို့မိသားစုများက ဆီမီးခွက်
ဖြင့် ပဲ့ပိုင်းတွင် ထမင်းစားနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ မိသားစု
လိုက် ကုန်ရောင်းလာသော လှေတစ်စီးဖြစ်သည်။ ဂျပဒါမူးသာ
သည် မှောင်ရိပ်ကိုခို၍ ကမ်းနားသို့ ဆင်းသက်ကာ ထိုလှေကြီး
ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်လေသည်။

အသက်ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်လူကြီးမှာ သူတို့လှေပေါ်
သို့ လှမ်းတက်လာသော လူစိမ်းတစ်ဦးကို တွေ့ရ၍ အံ့အားသင့်
သွားသည်။ ထိုအချိန်က လူဆိုးဓားပြ တိုက်လုယက်လေ့ရှိ၍ မုဆိုး
နှာသုတ်ပုဝါကို ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသော လူကြီးက လှေပေါ်
ထဲရှိ အသင့်ရှိသော ငှက်ကြီးတောင်ခါးကြီးကို ဆွဲယူလိုက်၏။

“အဘ ကျွန်တော် လူကောင်းပါ”
ဂျပဒါမူးသာက အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်လေ
သည်။ ဓားကိုဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ...

“လူကောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ လူဆိုးဖြစ်ဖြစ် လှေပေါ်က ခုဆင်း”
ဟု ခေါင်းပေါင်းနှင့် လူကြီးက မောင်းချသည်။

“ကျွန်တော် ဆင်းမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မေးစရာ
အေးတစ်ခု မေးပါရစေ”

ဦးထုပ်ကိုချွတ်ရင်း ပြေပျစ်စွာ ပြောလိုက်သောကြောင့်
သူ့ပေါ်မှ အသက်ငါးဆယ်ကျော် လူကြီးမှာ ဂျပဒါမူးသာ၏
မုဆိုးနှာကို အနီးကပ် အကဲခတ်ရင်း...

“ဘာမေးစရာရှိလို့လဲ ညအချိန် လှေပေါ်တက်လာရင်
ဘာ လူဆိုးဓားပြအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး လက်ဦးအောင် ကျုပ်တို့
သတ်ရမည်”

ဟု ပြောပြန်လေသည်။

“ကျွန်တော်က ပုလိပ်ဖတ်ကပါ အဘ၊ ကျွန်တော် စုံစမ်း
ဆွဲယူလို့ လာတာပါ”

ဂျပဒါမူးသာက ကည်တည်ကြည်ကြည် ပြောလိုက်တော့မှ
မုဆိုးနှာသုတ်ပုဝါ ခေါင်းပေါင်းနှင့်လူကြီးက မျက်နှာပြောင်းသွား၏။

“ကျွန်တော် စကားနည်းနည်း ပြောပါရစေ၊ ဟိုဖတ်က
အဘက အသိမကြားရအောင် ခပ်တိုးတိုးပဲ စကားပြောစေချင်

www.burmeseclassic.com

ပါတယ်”

သူရိန်ဆွေ

၆၄

မျက်နှာသုတ်ပုဝါ ခေါင်းပေါင်းနှင့် လူကြီးက လက်တို့ကာ လှေဝမ်းထဲသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

“မောင်ရင်လေးက ပုလိပ်ဖက်က ဆိုရင်တော့ ကျုပ် အား ကိုးပါရစေ”

လှေဝမ်းထဲသို့ ရောက်သောအခါမှ နေရာထိုင်ခင်းပေးရင်း မျက်နှာသုတ်ပုဝါ ခေါင်းပေါင်းထားသော လူကြီးက ခပ်တိုးတိုး ပြော၏။

“ပြောပါ အဘ၊ အဘနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နာမည်က ဖိုးသီးပါ။ အသီးအနှံတွေကို ဟိုဖက်ကမ်းက ရွာတွေက ကောက်သိမ်းပြီး ဒီဈေးမှာ လာရောင်းတာပါ။ ဒီဆိပ်ကမ်းမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် အမြဲအိပ်ပါတယ်”

ဦးဖိုးသီးက သူတို့အကြောင်းကို ရှေးဦးစွာ ပြောပြလေသည်။ ပဲ့စင်ဖက်တွင် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် မိန်းမပျိုတစ်ဦး အသက် လေးဆယ်အရွယ် မိန်းမကြီးတစ်ဦးနှင့် ဆယ်နှစ်ကျော်ခန့် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးတို့ ထမင်းစားလျက် ရှိနေကြလေသည်။

“ကျွန်တော် ရောက်လာတာနဲ့ အဘ ထမင်းစားပျက်သွားတယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ဒီဆိပ်ကမ်းမှာ မသင်္ကာစရာ လေ့တစ်စီး ဆိုက်နေတယ်ကြားလို့ စုံစမ်းတာပါ”

“ကောင်းပါပြီ ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရင်၊ ပါးမှာ ဓားဒဏ်

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ထံမင်္ဂါမုဆိုး

၆၅

ရာနဲ့ လူကြီးတစ်ဦးနဲ့ လူလေးယောက် စီးလာတဲ့လှေ ညနေက ဒီလှေဆိပ်ကို လာဆိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလှေကတော့ ဒီလှေလေးစီးရဲ့ တိုဖက်အစွန်းဆုံးက လှေပါပဲ”

“ကျေးဇူးပဲ၊ အဘ ထမင်းစား ကျွန်တော် ဒီလှေထဲကနေ ခဏစောင့်ကြည့်ခွင့် ပေးပါနော်”

“ရပါတယ် ကလေးတွေက ဘာမှန်းမသိသေးဘူး၊ ကျုပ် ထမင်းသွား စားလိုက်ဦးမယ်”

“စား အဘ၊ သူတို့ကိုလဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရှင်းပြလိုက်ပါဦး”

“အေး.. အေး.. .”

ဦးဖိုးသီးသည် ပေါင်းဖိုးထဲမှတုန်၍ ထွက်ကာ ပဲ့ပိုင်းရှိ ဖြစ်သလို ဗန်းကန်များဖြင့် လှေကြမ်းပြင်တွင်ချကာ ထမင်းစားနေသာ သူ၏မိသားစုရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထို့နောက် သူ၏ဇနီး ဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းမကြီးနှင့် မိန်းမပျိုလေးတို့ကို ခပ်တိုးတိုး ပြောပြနေရာ မိန်းမပျိုက သူ့ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၍ အတော်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း ဂျပမပါမူးသာ သတိထားလိုက်မိလေတော့၏။

*

ဂျပဒါမူးသာသည် လှေလေးစီး ဆိုက်ကပ်ထားရာမှ အစွန်ဆုံးရှိ လှေကြီးရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုသောအခါတွင် ကြားမှလှေများ ခံနေသောကြောင့် မည်သည့် လူရိပ်လူယောင်မျှ မမြင်တွေ့ရပေ။

သူသည် လှေဦးတွင် မတ်တပ်ရပ်ကာ ကြားလှေများကို ကျော်၍ ကြည့်သောအခါတွင်မှ အစွန်ဆုံးလှေရှိ လှေကြီး၏ ဦးပိုင်းတွင် လူသုံးယောက်ထိုင်ကာ စားသောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူသည် လေတိုက်၍ လှုပ်ယိမ်းနေသော ရေနံဆီခဲခွက်ကို အလယ်တွင်ချကာ လူသုံးဦးသည် အရက်ပုလင်းတစ်လုံး ထောင်ကာ သောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ မျက်နှာတွင် အဖက်ရာရှိသော လူကြီးမှာ သူ ရပ်ကြည့်နေသောဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်ထားသောကြောင့် ဂျပဒါမူးသာသည် ထိုသူကို မှတ်မိသွားလေတော့သည်။

သူတစ်ခါက အသက်စွန့်ကာ ဖမ်းဆီးဖွေးခဲရဖူးသော 'ကျွန်းပြန်သိန်းမောင်' ဆိုသူပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်းပြန်သိန်းမောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ ဒီထိုရောက်နေပါလိမ့်။ သူ့ကိုဖမ်းဆီးပြီး ထောင်ချခဲ့တဲ့ ငါ့ကို မကျေနပ်လို့ဘဲ လူဆိုးတွေကိုခေါ်ပြီး လုပ်ကြံခိုင်းတာလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။”

ထောင်ကလွတ်တော့ ငါက ထောက်ပံ့ကြေးတွေ ဘာတွေပေးအိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့ခဲ့တာပဲ။ သူ ကားဘော်ဒီရုံမှာ ဝင်သပ်နေတာ တစ်ခါနှစ်ခါတောင် ငါတွေ့သေးတာ ငါ့ကို ဖော်ဖော်အပြစ်တွေ ဆက်ဆံတာပဲ”

ဂျပဒါမူးသာ အစဉ်းစားရ ခက်သွားသည်။ သို့သော် ခါးခိုက်နှိုက်ဖိုးတာ စကားအရ သူ့အား ဓားသမားနှစ်ဦးနှင့် သေနတ်သမားတစ်ဦးတို့ သတ်ရန်စေလွှတ်သူမှာ ကျွန်းပြန်သိန်းမောင် ခြစ်ကြောင်း သိရှိရပြီဖြစ်သည်။

ဂျပဒါမူးသာသည် သိပ်စဉ်းစားမနေတော့ ထမင်းဆိုင်မှ သွေးကလွမ်းကြည့်နေသည့် အပျိုမလေးနှင့် ဦးဖိုးသီးတို့ကို လက်ဖြင့်ဝှေ့ရမ်း အချက်ပြတာ ရေထဲသို့ အသံမကြားအောင် အသာအသာ ဆင်းလိုက်လေတော့သည်။

ထို့နောက် လှေနှစ်စင်း၏ နောက်ဖက်မှ ရေကိုအသာအသာယက်၍ ကူးကာ ကျွန်းပြန်သိန်းမောင်တို့၏ လှေပဲ့ပိုင်းသို့ ခုတ်သွားခဲ့လေသည်။ လှေပဲ့ပိုင်းကို အသာအသာခိုကာ တွယ်မိတ်၏။

အထူးသဖြင့် လှေကိုလှုပ်ရမ်း မသွားအောင် သတိထားကာ လှေပေါ်တွယ်တက်လိုက်၏။ သို့တိုင်အောင် လှေမှာငြိမ်တန့်ခြင်းသွားခဲ့လေသည်။

“ဟေ့... သန်းတင် ဘာထလုပ်တာလဲကွ။ ဒီမှာ အရက်

www.burmeseclassic.com

ပုလင်းက မောက်တော့မယ်”

ကျွန်းပြန်သိန်းမောင်က အသားမည်းမည်း ပိန်ရှည်ရှည် လူ့ထုရပ်လိုက်၍ လှေက လှုပ်ခါသွားသည်ထင်၍ အော်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာသိန်းရာ၊ ညနေက အမဲခြောက်ကင်ထုပ်ကို လှေခေါင်မိုးထဲ ထိုးထားလို့ ဆရာသိန်းတို့ မြဲလှအောင် ထလူတာပါ”

သန်းတင်ဆိုသူ၏ လှမ်းပြောသံကြားရ၏။ လှေပေါ်၌ ဂျမဒါမူးသာ တက်လိုက်သည့် အချိန်တွင် သန်းတင်က ထရပ်လိုက်ခြင်းနှင့် တိုက်ဆိုင်နေ၍ သန်းတင်ကြောင့်ဟု ကျွန်းပြန်သိန်းမောင်က ထင်မှတ်မှားသွားခြင်း ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် ရပ်တာနဲ့တော့ လှေက မလှုပ်ပါဘူး ဆရာသိန်းရာ ဒီမှာ . . ဒီလိုခုန်တာတောင် လှေက မလှုပ်ဘူး”

သန်းတင်က လှေပေါ်တွင် အသာအယာ ခုန်ကာပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒါဆို လှေက ဘာလို့ လှုပ်ရမှာလဲ”

ကျွန်းပြန်သိန်းမောင်က ဇဝေဇဝါဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟိုဖက်လှေက တိုးလို့ဖြစ်မှာပေါ့ ဆရာသိန်းရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ . . မကျေနပ်ရင် ကျုပ် ဟိုဖက်လှေက

လူတွေခေါ်ပြီး နားရင်းအုပ်လိုက်မယ်လေ”

လူမိုက်များဖြစ်၍ ကျန်တစ်ဦးက ပြောလိုက်၏။

“ကမ်းနားမှာ ပတ္တရောင် ပုလိပ်တွေရှိတယ် မောင်ပု၊ ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့ ပတ္တရောင်နဲ့တွေ့မှ ကိုကနဲ မိနေဦးမယ်”

ကျွန်းပြန်သိန်းမောင် သတိပေးစကား ပြောလိုက်ပြန်၏။ သူတို့သုံးယောက် ပြောဆိုနေသော စကားသံများကို ဂျမဒါမူးသာသည် လှေပဲ့ဝိုင်းရှိ စဉ့်အိုးတစ်လုံးအကွယ်တွင် ထိုင်ရင်း ကောင်းစွာ ကြားနေရလေသည်။

သူသည် ဗားကရာ ချောက်နားတွင် တိုက်ခိုက်ရာမှ ရရှိထားသော ကျည်နှစ်တောင့်ပါသည့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်ကာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

“ဗလနဲ့ အေးမောင်တို့က ဦးတာတစ်ယောက်ပါ၊ ငါ့ရှာပြီး အဖော်ထည့်ပေးတာတောင် ခုထိ ပြန်မလောကြသေးဘူး”

“ပြီးတော့ ဆရာသိန်းက သေနတ်ပါ ပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

သန်းတင်က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အေးလေကွာ . . ဗလက သေနတ်သိပ်အားကုန်တဲ့ ကောင်၊ ဂျမဒါမူးသာလို လူ့ကို သူတို့သုံးယောက် ဝိုင်းပြီး တိုက်ရတာတောင် သေနတ်က တောင်းသေးတယ်၊ ခက်တာပဲကွာ . . တစ်ခုခုဖြစ်ရင်

တော့ တို့လှေကို အမြန်ဆုံးကမ်းက ခွာမှဖြစ်မယ်”
ကျွန်းပြန်သိန်းမောင်က စကားအဆုံးတွင် အရက်ခွက်
ကိုကောက်ကာ တိုင်၍ မော့လိုက်၏။

ဂျပဒါမူးသာသည် သူ့အား ဗားကရာချောက်အနီးတွင်
စောင့်ကြိုကာ တိုက်သူသုံးဦးတွင် မိုးကာအင်္ကျီနှင့် သက္ကလပ် ဦးထုပ်
ဆောင်ထားသူမှာ ဝလဟဲ့ သိလိုက်ရ၏။

သေနတ်မှန်သွားသူမှာ ဖိုးတာဖြစ်နေ၍ ကျန်ထွက်ပြေး
သွားသော ဓားသမားမှာ အေးမောင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်းပြန်သိန်း
မောင်၏ စကားအရ သိရှိလိုက်ရလေတော့သည်။

“ကဲ... ကဲ... မြန်မြန်သောက် လမ်းမပေါ်တက်ပြီးတော့
အခြေအနေလေးဘာလေး လဲကြည့်၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင် ပြန်
လာရင် လှေကမ်းက ခွာမှဖြစ်မယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် လှေပွဲပိုင်း စဉ်အိုးနောက်တွင် ရပ်နေ
သော ဂျပဒါမူးသာမှာ ထရပ်၍ ကျွန်းပြန်သိန်းမောင်ထို့သုံးဦး
ကို သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်လေတော့၏။

“ကျွန်းပြန်သိန်းမောင် မင်းတို့နည်းနည်းမှ မလှုပ်ကြ
နဲ့နော်၊ မင်းတို့ လှုပ်ရှားတာနဲ့ ငါ့လက်ညှိုးက ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်
ဘူး”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

ကျွန်းပြန်သိန်းမောင်ထို့သုံးဦးမှာ ဂျပဒါမူးသာ၏ လက်
ခဲမှသေနတ်ကို ကြည့်ရင်း ကြက်သေ သေသွားကြသည်။

*

ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းနားသို့ မဆင်းမီကပင် ကြည့်မြင် တိုင်ရှိ
အိမ်ဌာနသို့ ဂျပဒါမူးသာက ဝင်ရောက် အကြောင်းကြားခဲ့
သောကြောင့် ဆိပ်ကမ်းရှိ ဝိုဒေါင်များကြားတွင် ပုန်းအောင်း
နေသော ဌာနအုပ်နှင့် ပုလိပ်များက အချုပ်ခန်းရှိရာသို့ ကျွန်း
ပြန် သိန်းမောင်တို့ သုံးဦးကို လက်ထိပ်ခတ်ကာ ခေါ်ဆောင်သွား
လေတော့သည်။

ညတွင်းချင်းပင် ပုလိပ်များ ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေဖမ်း
ဆီးမှုကြောင့် အရက်ပုန်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ပုန်းခိုနေသော ဗလ
နှင့် အေးမောင်တို့ကို ဖမ်းဆီးရမိလိုက်ကြ၏။

ဂျပဒါမူးသာက လူဆိုးများ ပုန်းအောင်းသော လှေကြီးကို
ဆတ်တရက်ဝင်၍ စီးကာ ဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်းကြောင့် ဟင်းသီးဟင်း
ရွက် လှေပေါ်မှဦးဖိုးသီးမှာ များစွာကျေးဇူးတင်သွားလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် သစ်သီးသစ်နှံများကို တစ်ဖက်ကမ်းရှိ အေးရွာမှ အခင်းများချိ၍ ဝယ်ယူကာ လှေဖြင့် ကြည့်မြင်တိုင် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လာရောက်ရောင်းချသူများ ဖြစ်သည်။

မိသားစုတစ်စုလုံး လှေပေါ်တွင် ချက်ပြုတ်စားကာ လှေပေါ်တွင်ပင် အိပ်ကြလေသည်။ အေးရွာတွင် သူတို့၏အိမ် ရှိသော်လည်း စိုက်ခင်းများ လှိုင်လှိုင်ပေါ်ကာ အသီးအနှံ ပေါ်ချိန်တွင် အိမ်သို့မပြန်ဘဲ လှေပေါ်တွင်သာ နေလေ့ရှိလေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်ခန့်က သူတို့ကဲ့သို့ပင် ကုန်များ လာရောက်ရောင်းချသော ထန်းလျက်နှင့် မန်ကျည်းသီးလှေနှင့် ကွမ်းသီးလှေတို့မှာ တွေ့နေကျဖြစ်သော်လည်း ဓားဒဏ်ရာနှင့် ကြီးတစ်ဦး၏ လှေကပ်လာသောကြောင့် ဝိုးရိမ်ထိတ်လန့် နေကြ၏။

ထိုသို့ ထိတ်လန့်နေရသည့်အထဲတွင် နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားနှင့် ဗလဆိုသောလူသည် ဦးဖိုးသီး၏သမီး မနှင်းခိုင်ကို လာရောက်ရောနှော စကားပြောသည်။ မနှင်းခိုင်က ကြောက်ရွံ့ ခေါင်းငုံ့ထားသော်လည်း ဗလက ဇွတ်အတင်းပင် ချစ်စကား ကြားစကား ပြောသည်ဆို၏။

ဦးဖိုးသီးမှာ လူဆိုးကြီး၏တပည့် ဗလက သူ၏သမီး မနှင်းခိုင်အား မည်သည့်အချိန်တွင် လာရောက်ကာ အတင်းအဓမ္မ ခေါ်ယူ ဖျက်ဆီးမည်ကို မသိရ၍ တထိတ်ထိတ်နှင့် ဓားကိုအေး

ဘာ စောင့်နေရလေသည်။ နှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ဂျမဒါမူးသာက ရောက်ရှိလာကာ ကျွန်းပြန်သိန်းမောင်နှင့် လူဆိုးနှစ်ဦးကို ဖမ်း ခိုက်၍ စိတ်အေးသွားရလေသည်။

ဂျမဒါမူးသာသည် လှေဖြင့် သီးနှံရောင်းချကာ အသက် နှေးမြူသော ဆင်းရဲသည်မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် မိန်းမ ချောလေး မနှင်းခိုင်ကို သံယောဇဉ် တွယ်တာမိလေသည်။

ထားဝယ်သို့ သွားရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ရက် နှစ်လုံးလိုသေးသောကြောင့် ညနေပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ကြည့်မြင် တိုင်ကမ်းနားသို့ ဂျမဒါမူးသာ ရောက်ရှိလာတတ်သည်။

ထို့အတူပင် မနှင်းခိုင်သည်လည်း ညနေပိုင်းသို့ ရောက် သည်နှင့် ဂျမဒါမူးသာ လာတတ်သည်လမ်းသို့ မျှော်တမ်းကာ ငေး နားနေတတ်သည်။ သူမသည် သနပ်ခါးကိုလည်း မှုံ့နေအောင် ခြစ်ပြီးကာ အဝတ်အစားကိုလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်တတ် သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ထားဝယ်သို့ မြကေသီနှင့်အတူ ခရီး တွက်ရတော့မည့် ဂျမဒါမူးသာသည် ထုံးစံအတိုင်း ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနားရှိ မနှင်းခိုင်တို့ လှေရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

မနှင်းခိုင်သည် ဂျမဒါမူးသာက လျှောက်လှမ်းလာသည့် ကိုယ် အဝေးမှမြင်တွေ့ လိုက်ရသည်နှင့်ပင် မြစ်ကမ်းစပ်ပေါ်သို့ ကြွလာ တက်လာလေသည်။ လှေထဲတွင် မနှင်းခိုင်၏ ဇောင်လေး

သဲမောင်က ထမင်းအိုးတည်ကာ စောင့်နေခဲ့လေသည်။

“အစ်ကို”

“ဟင်... အနင်း ဘာလို့ ကမ်းပေါ်တက်လာတာလဲ အစ်ကို လှေထဲဆင်း လာမှာပေါ့”

ဂျပဒါမူးသာက ပြုံး၍ ပြောလိုက်၏။ မနှင်းခိုင်က ခေါင်းကလေးစောင်းကာ...

“အစ်ကိုကလဲ အနင်းက လှေထဲမှာ အပြဲနေရတာ ပျင်းတာပေါ့။ ဒီနေ့ အဘတို့က ကုန်ဖိုးငွေတွေ ရှင်းစရာရှိလို့ ပွဲရုံမှာ အကြာကြီးနေရမှာ”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ အဲနင်းက အစ်ကိုနဲ့ လျှောက်လည်မှာပေါ့”

“ဪ... ဒါကြောင့် အနင်းက အစ်ကိုကို မျှော်နေတာပေါ့”

“မမျှော်ပါဘူး၊ အစ်ကိုက လာချင်မှလာမှာ အစ်ကိုလာရင်သာ ကိုးထပ်ကြီးဘုရားကို လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်ဆိုပြီးတော့ အနင်းက စိတ်ကူးထားတာ”

“အနင်းက မရောက်ဖူးဘူးလား”

“ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုနဲ့အတူ ဘုရားပူးရင်း စကားပြောချင်လို့”

ပွင့်လင်း၍ ချစ်စရာ ကောင်းလှသော မနှင်းခိုင်မှာ အ

သဲလေး တစာစာဖြင့် ကလေးငယ်လို စကားပြောရင်း ဂျပဒါမူးသာ၏ ဘေးမှလိုက်ပါလာသည်။ ဂျပဒါမူးသာသည် သူ၏အပေါ်တွင် ကလေးလို ဆိုးနွဲ့နေသော မနှင်းခိုင်ကို စွဲလန်းနေမိပြီဖြစ်၏။

“အစ်ကို”

“ဟင်...”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အနင်းရဲ့...”

“အစ်ကိုက စကားဝဲ မပြောဘူး၊ ဘာလဲ လူဆိုးတွေကို မမ်းဖို့ စိတ်ကူးနေတာလား”

စီအိုင်ဒီမှ အမှုထမ်းတစ်ဦးမှန်းသိ၍ မနှင်းခိုင်က ဂျပဒါမူးသာကို ခပ်နွဲ့နွဲ့လေး မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကို လူဆိုးတွေကို သွားဖမ်းစရာ နဲ့တယ်”

“ဟောတော့... တကယ်”

“တကယ်ပြောတာပေါ့ အနင်းရဲ့”

“ဘယ်တော့လဲ အခုလား”

“အခု မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်ဖြန်မှပေါ့”

“ဒါဆို အစ်ကိုမနက်ဖြန် အနင်းတို့လှေဆီ မလာတော့နဲ့ပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ် လာလို့မရတော့ဘူး အနှင်းရဲ့. . .”

“ဟင်. . .”

မနှင်းခိုင်သည် ခြေလှမ်းများ တုန်ကနဲ ရပ်သွားကာ မျက်ရည်များ ဝဲသွားလေသည်။

“ကဲပါ အနှင်းရယ်. . . အစ်ကိုက အမြဲတမ်း ထားဝယ်မှာ သွားနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိစ္စရှိလို့သွားရတာ ပြန်ရောက်ရောက် ချင်း အနှင်းတို့ဆီ လာမှာပေါ့”

“အနှင်းက အစ်ကို ရန်ကုန်မြန်မြန် ပြန်လာပါစေလို့ ဆု တောင်းနေမယ်နော်”

မနှင်းခိုင်က မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြုံးကာ မော့ရင်း ပြောလိုက်ပြန်သည်။ ကိုးထပ်ကြီးဘုရား လှေကားထစ် များပေါ်သို့ နှစ်ဦးသား လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားမုခ်ဝရှိ ပန်း ဆိုင်မှပန်းတစ်စည်းဝယ်ကာ မနှင်းခိုင်ကို ဂျပဒါမူးသာက ပေး လိုက်၏။

“ရော့. . . အစ်ကိုဆဲ” တစ်ဝက်ယူလေ၊ အနှင်းတစ်ဝက် အစ်ကိုတစ်ဝက်ပေါ့”

မနှင်းခိုင်က ပန်းစည်းကိုဖြေကာ ဂျပဒါမူးသာကို တစ် ဝက်ပေးလိုက်၏။ နှစ်ဦးသား ဘုရားကန်တော့ပြီးသောအခါတွင် ဂျပဒါမူးသာသည် မနှင်းခိုင်ထံမှပန်းများကို ယူကာ သူ့ လက်မှ ပန်းများနှင့် ပေါင်း၍ ဘုရားရှေ့ရှိ ပန်းအိုးကြီးထဲတွင် စိုက်ထိုး

လျှောက် လိုက်လေသည်။

ဘုရားထဲမှ ပြန်ထွက်လာကြသောအခါတွင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စကားမပြော ဖြစ်ကြတော့ပေ။ ကိုယ်အတွေးနှင့် ကမ်း ခပ်ရှိလှေကြီးရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြ၏။ ဂျပဒါမူးသာ၏ ရင်ထဲတွင် မနှင်းခိုင်ဆိုသော သံယောဇဉ်တစ်မျှင် တွယ်တာ နိုင်မြဲ နေခဲ့လေပြီ။

“ဗူးသာ မင်းကမ်း အားရင် ကြည့်မြင်တိုင်တမ်းနားတ ကောင်မလေးဆီပဲ သွားနေတာပဲ၊ ဒီညနေတော့ မသွားနဲ့တော့ နော်”

“မသွားတော့ပါဘူး ဆရာနန်းထိုက်ရယ်. . . မနေ့က နည်းက နှုတ်ဆက်ပြီးသားပါ၊ သွားတာကလဲ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ် ပါဘူး”

“ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ ကျွန်းပြန်သိန်းမောင်ကို ငွေတွေပေး ခြင်း မင်းကို သက်ခိုင်းတဲ့လူရဲ့ မော်တော်ဖြစ်ထဲကို ထပ်ဝင်လာ သားလို့ စောင့်ကြည့်ဖို့လို့ အကြောင်းပြမလို့ မဟုတ်လား”

“အကြောင်းပြမလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါ အိမ်ကပါပဲ”

ဂျပဒါမူးသာက မလုံမလဲ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဘုရားထဲဖူး လိပ်ဥလဲတူးပေါ့ကွာ. . မူးသာ၊ ငါ့ကို ပထမနေစမ်းပါနဲ့၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဂါတ်တဲက ပုလိပ်ဇော်လေးက ငါ့အကုန်ပြောပြီးပြီ၊ ဆရာတပည့် မူးသာ လှေတစ်စင်းက ကျောက်ချတဲ့ကြိုးနဲ့ ငြိနေသတဲ့”

“ဟာဗျာ”

“ရှက်မနေပါနဲ့ကွာ. . လူပျိုနဲ့အပျိုကြိုက်တာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီကောင်မလေးက မနှင်းခိုင်ဆိုတာ မဟုတ်လား၊ သူ့အဖေက ကုန်စိမ်းတွေ သစ်သီးတွေရောင်းတဲ့ ဦးဖိုးသီးလေ. . .”

“ဟောဗျာ ဆရာတို့ စီအိုင်ဒီကလူတွေက စုံစမ်းစရာမဟုတ်လို့ သူများ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလိုက်များ နေစေ့ငှ နှစ်စမ်းနေသေးလား”

“ငါက မစုံစမ်းဘူး မူးသာရ. . သူ့အလိုကို သတင်းပေးတဲ့ သူတွေက ပေါ်ပေါက်လာတာ၊ ကဲ. . မင်းရဲ့ ခရီးဆောင်အိမ်ကို ပြင်ထား၊ လိုတာတွေ အကုန်ထည့်၊ ရည်းစားနဲ့ သိပ်သတိမနေနဲ့ လူဆိုးရဲ့လက်ချက် မိသွားမယ်”

ဂျပဒါမူးသာက ခေါင်းခါ လိုက်လေသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ စကားတစ်ခွန်းပြောတိုင်း ဆရာ ကိစ္စမပါရင် မရဘူးလား”

“ရပါတယ်ကွာ. . မင်းကို တမင်နောက်ချင်လို့ပဲ၊ ကဲ. . မင်းမကြိုက်ရင် မနောက်တော့ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ဆရာပန်းသီး ကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာကြီး ဦးထွန်းမြနဲ့ သွားတွေ့ပြီးပြီလား”

“ငါ မနတ်ပြန်သွားဖို့ စိတ်ကူးထားတယ် မူးသာ၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ရုံးမှာအလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာနဲ့ ငါလဲ မင်းတို့သွားတဲ့ ထားဝယ်ကို တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း လိုက်လာမှာပါကွ”

“အစီအစဉ်ကတော့ အရင်ပြောထားတဲ့အတိုင်း ဆိုပါတော့ ထားဝယ်က အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းတွေရော အကြောင်းကြားပြီးပြီလား”

“ဒါတွေ ပူမနေနဲ့ မင်းအတွက်ရော မြကေသီအတွက်ပါ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ထားတယ်၊ ဒီတော့ ဘာမဆို ပီပိုရီရီနဲ့ သေသသပ်သပ်လုပ်၊ ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့ဟာ မင်းယောက္ခမ ဖိုးသီးဆုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထား”

ဂျပဒါမူးသာ၏ တဖားဖား ရယ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ဆုတ်ပေါ်လာလေတော့၏။

*

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ရွှေပန်းသီး အာမခံကုမ္ပဏီ အ
ရိုက်တာကြီး ဦးထွန်းမြနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောရန် ကိစ္စရှိသော
ကြောင့် ရွှေပန်းသီးကုမ္ပဏီရှိရာ ကမ်းနားလမ်းသို့ ထွက်ခွာလာ
လေတော့သည်။ ဂွန်စမစ် သေဆုံးသွားခြင်း၊ ဂွန်စမစ်၏ အ
ရင်ခံစာမှာ အစစ်နှင့်အတူ လဲလှယ်ခံရခြင်းတို့ကြောင့် ကုမ္ပဏီ
ဒါရိုက်တာ ဦးထွန်းမြက အခြေအနေမှန်ကို မသိလိုက်ရဘဲ ပြော
သွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်အား ကုမ္ပဏီမှ စုံစမ်း
ရေးမှူး တစ်ဦးအနေဖြင့် ပင်လယ်မုဆိုးစက်လှေ ပိုင်ရှင်အဖွဲ့
စုံစမ်းရန်ထပ်မံ၍ တမ်းလမ်းခဲ့၏။

စီအိုင်ဒီမှ တာဝန်အရ ပင်လယ် မုဆိုးအဖွဲ့ကို ထောင့်
လှမ်းစုံစမ်း ဖော်ထုတ်ရန် တာဝန်ရှိနေသော အိုင်အိုနန်းထိုက်
အချို့ရွာ သကြားစက်ထဲရောက် ဆိုသကဲ့သို့ သဘော
အကြိုက်တွေ့ကာ ရွှေပန်းသီးကုမ္ပဏီ ရှိရာသို့ သူ၏ ကားလေး
မောင်းလာကာ 'ရွှေပန်းသီး အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီ' ဟု ဆိုင်းဘု
ရေးထားသောရှေ့တွင် ကားကိုထိုး၍ ရပ်လိုက် တော့၏။

ရွှေပန်းသီး အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီမှာ ကုမ္ပဏီအ
ဆောင်များက ရှယ်ယာငွေ ထည့်ဝင်ကာ ထူထောင်ထားသော
အသင်းအဖွဲ့တစ်ခု ဖြစ်၏။ ကုမ္ပဏီတွင် အသက်အာမခံ၊ မီး
မခံနှင့် ပစ္စည်းအာမခံဟူ၍ အာမခံပစ္စည်းကို သုံးမျိုးခွဲခြား

သည်။

အရေးကြီးသော အာမခံပစ္စည်းများကိုလည်း ထိန်း
သိမ်းထားကာ ငွေကြေးတန်ဖိုး အဆများစွာဖြင့် အလျော့ပေး
သည့်ရှိသောကြောင့် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် တိုးတက်လာသော
ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုဟု ဆိုသင့်ပေသည်။

ကုမ္ပဏီ၏ အုပ်ချုပ်ပုံ၊ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပုံတို့မှာ အိန္ဒိယ
ဥပဒေရှိ ကုမ္ပဏီကြီးများကို အတုယူကာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သော
ကြောင့် စနစ်တကျရှိလှလေသည်။

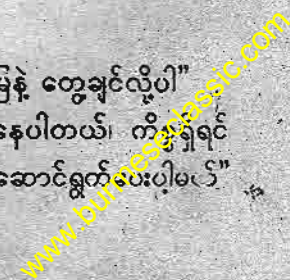
ကုမ္ပဏီဝင်ပေါက်ဝသို့ ရောက်သောအခါ ဧည့်သည်များ
ဆောင်ဆိုင်းရန် ဧည့်ခန်းလေးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ဧည့်ခန်းတွင်
အသင်းမွန်ခမ်းနားလှသော ဆိုဖာကုလားထိုင်နှင့် စားပွဲချထား
ပုံတုလားထိုင်နှစ်လုံးတွင် သူ့အလျင်ရောက်ရှိနေသော ဧည့်
သည်နှစ်ဦးကို အိုင်အိုနန်းထိုက် တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

ဧည့်သည်သစ်တစ်ဦး ဝင်လာလျှင် ကိစ္စရပ်ကိုမေးမြန်း
ဆောင်ရွက်လေ့ရှိသော ကုမ္ပဏီမှ အသက်အစိတ်အရွယ် စာရေး
သားတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့ပါလဲရှင်...”

“ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာကြီး ဦးထွန်းမြနဲ့ တွေ့ဆုံလို့ပါ”

“ဒါရိုက်တာကြီးက အလုပ်များနေပါတယ်၊ ကိစ္စရှိရင်
အိုင်အိုနန်းထိုက်ပြောပါ။ အာမခံကိစ္စလား၊ ကျွန်မ ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က လူကိုယ်တိုင်တွေ့ရမှ ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော့်နာမည် အိုင်အိုနန်းထိုက်ပါ။ သူက တွေ့ချင်လို့ ဖိတ်ကြားထားတဲ့ ဧည့်သည်ပါပဲ”

“ကောင်းပါပြီရှင်... ခါဆိုခဲ ဝိကခဏစောင့်ပါ။ ကျွန်အကြောင်းကြားပေးပါမယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်လေသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူနှင့်ကုမ္ပဏီမှ စာရေးမလေးတို့ စကားပြောနေသည်ကို စောင့်ကြည့်နားထောင်နေသော လူနှစ်ဦးကို အခုအကဲခတ် လိုက်မိတော့သည်။

လူတစ်ဦးမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်မျှရှိပြီး ကုတ်အင်္ကျီ ကွတ်စိပ်အနက်ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းတွင် ကက်ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆောင်းထားသည်။ မျက်နှာပြင်မှာ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကဲ့သို့ ပါးစုံများထွက်ကာ ဖောင်းအိနေ၏။

လက်ထဲတွင်လည်း သောက်လက်စ ဆေးပြင်းလိပ်တို့ထည့်ထားသည်ကို တွေ့ရပြီး ဘောင်းဘီရှည်ကို ကျကျနန ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထိုသူ၏ဘေးတွင် ထိုင်နေသူမှာ အသားညိုညိုနှင့် ကုလားကပြားရှုပ်ပေါက်နေသော အပြာရောင်ကုတ်အင်္ကျီ လည်စီးအင်္ကျီဖြူ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာအား သောကမကင်း

သော အရိပ်အလောင်များ ထင်ဟပ်လျက် ရှိနေလေသည်။

သူသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို မထိန်းသိမ်းနိုင်သည့် ဘောဖြင့် လက်တန်းပေါ်တွင် တင်ထားသော တစ်ဖက်ကို ထုတ်ဝါးဖြန့်ကာ စီးချက်ကျကျ လယ်တန်းပေါ် ရိုက်နေလေသည်။

အသံတော့ မထွက်ပါ။ သို့သော် တစ်ခုခုကို တွေးကာ ဆီမပြန်သက်သော သဏ္ဍာန်မှာကား ပေါ်လွင်လျက် ရှိနေလေသည်။ မျက်လုံးများမှာလည်း ရှေ့မှန်ရံကို နှစ်နှစ်နဲ့နဲ့ ပေါက်ထွက်သောမတတ် စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေလေ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးကို သေချာအကဲခတ်နေစဉ်မှာပင် ကုမ္ပဏီ စာရေးမလေးသည် အခန်းထဲသို့ပြန်၍ ဝင်လာသည်ကို တွေ့၏။

“ကြွပါရှင်... ကုမ္ပဏီခါရိုက်တာကြီးက ရှင်ကို အထဲဝင်ပြောပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဝင်ခွင့်ရသည်နှင့်ပင် နေရာမှ ထွက်ကာ စာရေးမလေး၏ နောက်မှလိုက်၍ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဧည့်သည်မှာ ခြောက်ပေအကျယ်ရှိသော လူသွားလမ်းလေး အတိုင်း သောက်လှမ်းလာခဲ့ရလေသည်။

*

“ဒီအခန်းပါပဲ အထဲမှာ တုမ္မဏီဒါရိုတာကြီး အသင့် စောင့်နေပါတယ်”

ဆင်နားရွက် တံခါးတစ်ခုရှိရာသို့ ရောက်သည်နှင့် စာရေးမလေးက ထိုသို့ပြောကာ သူမ၏ တာဝန်ကုန်ဆုံးသွားသည် သဘောဖြင့် ချာတနဲ့လှည့်ကာ ပြန်သွားလေတော့၏။

ဆင်နားရွက် တံခါးကိုတွန်းကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ တောက်ပြောင်ခမ်းနားသည့် အခန်း၏ အလယ်ရှိ တွန်းစားပွဲရွည်ကြီး၏နောက်တွင် ဆုံသည်တုလားထိုင်၍ ထိုင်နေသော အလွန်ခဲပြားထည်ဝါသည့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးထွန်းမြသည် ဆံပင်တို့ သပ်ရပ်စွာ ဖိးသင်ထားပြီး ဆံကိုပြောင်အောင် လိမ်းထား၏။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို နတ္ထတိုင်ခေါ် လည်စီးနှင့် ဣတ္ထနန ဝတ်ဆင်ထားသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် တယ်လီဖုန်းနှစ်လုံးရှိပြီး ဖိုင်တွဲများကို သယ်ဖတ်ခြင်းတွင် ထပ်၍ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ထိုင်ပါ ကိုနန်းထိုက်၊ ကိုနန်းထိုက် ရောက်လာမယ်ဆိုလျှင် ကျုပ် ဖျော်နေတာ ကြာပါပြီ။ ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ တာဝန်ကို ထင်ဆောင်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“ဆိုပါတော့ ခင်ဗျာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဟော့ဒီက ဂျွန်စမစ်ရဲ့ အစီရင်ခံစာ ဆိုတာကို အလျင်ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ကာ အိုင်းအိုင်းနန်းထိုက်၏ ရှေ့ဆို့ထိုးပေးလိုက်သည်။ စာမျက်နှာ နှစ်သယ်ခန့်ရှိသော ဖိုင်တွဲ ထဲမှ အစီရင်ခံစာကို လှန်လှော့ကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အစီရင်ခံစာကို အမှိုးရှင်းဆုံး ရေးသားထားသည်။

ပင်လယ်မုဆိုး စက်လှေပိုင်ရှင် အဖွဲ့ကို စုံစမ်းကြည့်သော အခါ မည်သည့်မသင်္ကာဖွယ်ရာမှ မတွေ့ရှိရကြောင်းနှင့် အလွန်ရန်စရာကုန်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များသာ ဖြစ်ကြောင်းရေးသားထားသည်ကို ဖတ်ရှုလိုက်ရ၏။ အောက်တွင်ကား ဂျွန်စမစ်၏ဆိုင်းကို ရေးထိုးထားလေသည်။

“ဒီစာဟာ ဂျွန်စမစ်တိုယ်တိုင် ရေးခဲ့တဲ့စာ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့ မောင်နန်းထိုက် သေသေချာချာ ပြောနိုင်ရဲ့လား”

“ပြောနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

အိုင်းအိုင်းနန်းထိုက်က ရဲ့စုံစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာ အထောက်အထားနဲ့ ပြောမှာလဲ အောက်မှာ ဂျွန်စမစ်တိုယ်တိုင် ထိုးထားတဲ့ လက်မှတ်ပါနေတယ် မဟုတ်လား”

အိုင်းအိုင်းနန်းထိုက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“လက်မှတ်ကတော့ ဂျွန်စမစ်ရဲ့လက်မှတ် ဖြစ်နိုင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စာကတော့ ဂျွန်စမစ် ရေးလေအောင် ရှိတဲ့”

စာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးဟန် မတူဘူး”

“ရှေးဟန်ဟုတ်လား၊ ရှေးဟန်ဆို ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်းနားမလည်ဘူး ရှင်းပြပါလား”

ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာကြီး ဦးထွန်းမြက စေ့စပ်သေချာသူ မိမိအိုင်အိုနန်းထိုက်ထံမှ ရှင်းလင်းချက်ကို တောင်းခံလိုက်၏။

“ဒါကို နားလည်အောင် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ လူတစ်ယောက်မှာ ပြောဟန်၊ ရှေးဟန်ဆိုတာ ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဥပမာ အညာသားတွေ စကားပြောတဲ့အခါ ‘စာယ်’ ‘အစား’ ‘သယ်’ လို့ သန့်ပြောတတ်တာမျိုးပေါ့၊ စကားလုံးနဲ့ လေယူလေသိမ်းကို ပြောဟန်လို့ ခေါ်တာပါပဲ။ ရှေးဟန်ဆိုတာကလဲ ကိုယ်ရေးနေကျအတိုင်း စာရေးတာကို ပြောတာပါ”

“ဥပမာလေး ဘာလေး ပေးပါဦး”

“ဥပမာဗျာ... မြန်မာစာပေကို လေ့လာရင် စာဆိုတစ်ဦးရဲ့ စာ ဟုတ်မဟုတ်ကို သူ့ရေးနေကျ စာတွေနဲ့ ချိန်ထိုး လေ့လာတယ်။ နတ်ရှင်နောင်ရဲ့ ကဗျာဆိုရင် ‘စိမ်းဝါမိုးပန်း’ တို့ ‘သက်လုံး’ ‘သက်မျှကြင်သူ’ တို့ စတာတွေ ပါတတ်တယ်။ ဒီလိုပဲ ခပ်လှလှ ခပ်နွဲ့စကားလှလှ ရေးတတ်တဲ့ နတ်ရှင်နောင်က တရားဓမ္မဆန်ဆန် ပါဠိများများနဲ့ ကဗျာမရေးဘူး။ ဒီကဗျာမျိုး သူရေးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒါကို ရှေးဟန်လို့ ပြောတာပဲ”

“အင်း... ရေးရေးတော့ ရှိပါရဲ့”

“ဒီလိုပါပဲ ဖွန်စမစ်က သူ စုံစမ်းရတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေ အကြောင်းရေးရင် ‘ကောင်းပါတယ် စနစ်ကျပါတယ်’ လို့ တစ်ခါမှ မရေးဘူးဗူးဗျာ။ ဒီအစီရင်ခံစာမှာ အဲဒီသဘောမျိုး ပါနေတယ်”

ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။ “ဒီသော် မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးလာပြန်လေသည်။

“ကောင်းတာတွေရင် ကောင်းတယ်လို့ ဖွန်စမစ်က မရေးဘူးလား”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

“ဒီလို ဘယ်တော့မှ မရေးဘူး။ ခပ်တိုတို ‘မသင်္ကာဖွယ်’ စာမရှိပါလို့ပဲ ရေးလေ့ရှိတယ်။ သူ ဒီလိုရေးသား အစီရင်ခံစာ တွေကို လက်လှမ်းမူ အစီရင်ခံစာတွေကို ကျွန်တော် လေ့လာပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ”

ထိုအခါတွင်မှ ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာကြီးမှာ သဘောကျသက်သွားဟန်ဖြင့်...

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ဖွန်စမစ်ရဲ့ စာမဟုတ်ဘူးလို့ ကိုနန်းထိုက်က ပြောနိုင်တာကိုး။ ဒါဖြင့် သူ့ရဲ့ လက်မှတ်ကိုရော သူ့လက်မှတ်အစစ်လို့ ကိုနန်းထိုက် လက်ခံသလား”

“လက်မှတ်တု ဝိဇ္ဇာတွေရှိတော့ ဖော်ရုံ သူ့စာရေးနည်းနည်းနင်းနိုင်ပါဘူး။ သူ့လက်မှတ် စစ်စစ်တုတု စာက အတု ဖြစ်နေတော့ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ ထည့်မစဉ်းစားသင့်တော့ဘူးလို့ ထင်

ပါတယ်”

သုန္ဒရီဆွေ

၀၀

အိုင်အိုနန်းထိုက်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်၍ ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာကြီး ဦးထွန်းမြမှာ နှုတ်ပိတ်သွားလေတော့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခု ထောက်လှမ်းဖို့ ထပ်ပြီးကမ်းလှမ်းတာက ဦးတို့အနေနဲ့ ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့ရဲ့ အခြေအနေမှန်ကို တိတိကျကျသိချင်လို့ မဟုတ်လား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုနန်းထိုက်။ ကျွန်တော်တို့က အသက်အာမခံကုမ္ပဏီဆိုတော့ အစိုးရနဲ့မကင်းပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရာဇဝတ်မှုခင်းတွေနဲ့ ငြိစွန်းနေတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေဆိုရင် အာမခံထားတာကို လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့ဟာ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်း ကင်းရှင်းတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အကျိုးအမြတ် အများဆုံးရနိုင်တဲ့ အသင်းအဖွဲ့ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်လိုတဲ့စိတ် ရှိပါတယ်”

“ဦးပြောတာ ကုမ္ပဏီရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို ကြည့်ပြီးတော့ ပြောတာဖြစ်တဲ့အတွက် မှန်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ဦးအနေနဲ့ ကရောဗီပင်လယ်မုဆိုး၊ စက်လှေလုပ်ငန်းရှင် အဖွဲ့နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုသတင်းများ ရရှိထားပါသလဲ”

“သတင်းတစ်ခုတော့ ကျုပ် ရထားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . ပြောပါ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး ၀၉

“သူတို့ ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့ကို စီးပွားရေးအရ ကူညီထောက်ပံ့နေတဲ့ လူတွေက နိုင်ငံခြားသားတွေလို့ သိရပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသားဆိုတာ ကုမ္ပဏီလက်ရှိ လုပ်ကိုင်ပြီး နိုင်ငံထဲမှာနေတဲ့ လူတွေမဟုတ်ဘဲ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူတို့နိုင်ငံက ထွက်ပြေးပြီး ခြိတ်ကျွန်းစုမှာ အခြေချနေတဲ့သူတွေလို့ သိရပါတယ်”

“ဗျာ. . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါကတော့ တရားဝင် အထောက်အထားနဲ့ သတင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဆင့်စကားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဖတ်သက်တဲ့ လူတွေဆီကရတဲ့ သတင်းပါ။ ဒါကို တိတိကျကျသိချင်လို့ ကိုနန်းထိုက်ကို တာဝန်လွှဲအပ်ချင်တာပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး ထောက်လှမ်း တင်ပြနိုင်အောင် စီစဉ်ပါမယ်။ ဒီလို ရာဇဝတ်မှုကင်းတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေ မြန်မာ့ပင်လယ်ပြင်မှာလာပြီး ဒိုမှာ ဘိုတော့ လက်မခံသင့်ပါဘူး”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က သူ၏စိတ်သဘောထားကို ပြောပြသိုက်သောအခါ ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာကြီးသည် ထောက်လှမ်းမှုအတွက် သူတို့ကုမ္ပဏီမှကြိုတင်၍ စရိတ်နှင့်ဝန်ဆောင်မှု ကိစ္စများအတွက် ငွေကြေးကို စရံပေးချေရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလေတော့၏။

*

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ရွှေပန်းသီးအာမခံ ကုမ္ပဏီ ခါနီးတော အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ရွှေပန်းသီးအာမခံ ကုမ္ပဏီ ခါနီးတော ဦးထွန်းမြနှင့် ပျန်စမစ်၏ အစီရင်ခံစာ အကြောင်းကို ဆွေးနွေးပြောဆိုပြီး ပြန်ရန်ပြင်လိုက်၏။

“ကိုနန်းထိုက် ပြန်တော့မလို့လား။”

“ဟုတ်တဲ့... အစီအစဉ်လုပ်စရာတွေ ကျန်တော့မှာ သေးလို့ပါ။ ဪ... ဦးထွန်းမြကို မေးစရာကိစ္စတစ်ခု ရှိနေတယ်။

ပြန်ရန်ပြင်ဆင်ပြီးမှ တံခါးဝရုံ ဧည့်ဆောင်တွင် သူ့ထံမှ မြင်ခဲ့ရသော လူနှစ်ဦး၏အကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းရန် သာမန် မိ၍ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

“မေးပါ... ကိုနန်းထိုက်၊ ကိုနန်းထိုက်က ကျုပ်တို့ ကုမ္ပဏီ စုံစမ်းရေး ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ကုမ္ပဏီနဲ့ ပတ်သက်

တဲ့ ကိစ္စရပ်တွေကိုပဲ မေးမြန်းခွင့်ပြုပါတယ်”
ဦးထွန်းမြက ကိုနန်းထိုက် အားတုံအားနာ ရှိနေမည် စိုးသောကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုလိုက်သည်။

“တံခါးဝမှရောက်နေတဲ့ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်က”

“ဪ... ကိုနန်းထိုက်က ဦးထွန်းလူနဲ့ ဦးထွန်းမြတို့ တို့ တွေလာခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်မလား မသိဘူးဗျ၊ တစ်ယောက်ကတော့ ခပ်ဝဝ ဆတိုး ဆံတောက်ဆံပင်နဲ့ တစ်ယောက်ကတော့ ခပ်ပိန်ပိန် ရှည်ရှည် အရပ်မြင့်မြင့်ပါပဲ။ သူ့ကြည့်ရတာတော့ ဝတ်လုံတစ်ယောက် နဲ့တူပါရဲ့။”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်သည်။

“ဪ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကိုထွန်းလူက ကျုပ်

တို့နဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အမှုထမ်းသက် ကြာပါပြီ။ ဒီနေ့တော့ ကျုပ် သူ့ကို အနားယူခိုင်းတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး ချိန်းထားလိုက်တာပဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ထိုင်ခုံလက်တန်းကို လက်ဖြင့်မိနေသော ခပ်ဝဝဇာကို ဦးထွန်းလူဟု သိလိုက်သည်။

“ဟုတ်လိမ့်မယ်ဗျ၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာတော့ တော်တော်

ကောင်းကောင်းလှပပဲ။ ခင်ဗျားပြောတာ မမှန်ပါတယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဦးထွန်းမြ၏စကားကို ထောက်ခံ နှစ်သက်သည်။

“ဦးကျော်မြင့်ကတော့ ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီမှာ အာမခံထားတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လိုက်ပါဆောင်ရွက်နေတဲ့ ရွှေနေတစ်ဦးပါ”

“ဪ... ရွှေနေဦးကျော်မြင့်ဆိုတာ ရန်ကုန်မှာတော့ ထင်ရှားတဲ့ ရွှေနေကြီးပဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သူကမခံ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမှုသည်တစ်ဦးက ကျုပ်တို့ဆီမှာ အာမခံထားတော့ လိုက်ပြီးဆောင်ရွက်ပေးနေတာပါ။ ဘာများသိချင်ပါသေးသလဲ”

“ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ကျွန်တော် သွားစရာလေးတစ်ခုရှိလို့ အချိန်များမှ မိပါတော့မလား မသိဘူး”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က နှုတ်ဆက်စကားပြောရင်း ထလိုက်သည်။

“ကိုနန်းထိုက် စုံစမ်းရင်တော့ အောင်မြင်မယ်လို့ ကျွန်မျှော်လင့်ပါတယ်ဗျာ...”

*

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ရွှေပန်းသီးကုမ္ပဏီမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် သူ၏ အော်စတင်ကလေးကို မောင်းတာ ရန်ကုန်မြို့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် တစ်ခုဖြစ်သည့် ဗဟန်း ကြားတောရလမ်းရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကြားတောရ လမ်းလေးမှာ အုတ်လမ်းကလေးဖြစ်၍ အားဝင်၍ မရသောကြောင့် သူ၏ကားကို လမ်းထိပ်တွင် ရပ်နားထားကာ ကားပေါ်မှဆင်းလာခဲ့သည်။ ပျွန်စမစ်သည် မသေဆုံးနောက်ဆုံးအထိ ကြားတောရလမ်းရှိ ဖျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးတွင် နေထိုင်သွားခဲ့သည်။

ကြားတောရလမ်းမှာ လူသွားလူလာများသည့် ဖြတ်လမ်းတစ်ခုဖြစ်ရာ ရွှေတိဂုံဘုရား အရှေ့မုခ်သို့ သွားလိုသည်သူများနှင့် ဘုရားမှ ကန်တော်ကြီးဖက်သို့ ထွက်သူများ မပြတ်မလပ် နေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် လိပ်စာအတိုင်း ကြားတောရလမ်း အလယ်လောက် ရောက်သောအခါ ခြံဝင်းတစ်ခုထဲရှိ ဖျဉ်ထောင်အိမ်လေးကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် အသင့်ဖွင့်ထားသော ခြံခါးဝမှ အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

သူထင်သည့်အတိုင်းပင် ပျွန်စမစ်၏အိမ်တွင် ဝင်ရောက်အုပ် ဦးထွန်းခံ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဦးထွန်းခံ

www.burmeseclassic.com

မှ မှုခင်းထောက်လှမ်းမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် မိတ်ဆွေရင်းသူ ဖြစ်ခဲ့တတ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင်ကား အယူအဆချင်းဆန့်ကျင်ကာ ရန်သူသဘောမျိုး ဆောင်ချင်ဆောင်တတ်သည်။

သို့သော် ယခုအချိန်တွင် အမှုတစ်ခုကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် မိတ်ဆွေရင်းဝမာ ခင်နေလျက်ရှိချိန် ဖြစ်သောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့်...

“ဟာ... ကိုနန်းထိုက် ဂျွန်စမစ်ကိစ္စက ကိုနန်းထိုက်နဲ့ ပါလာပြီး ပတ်သက်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ... ရာဇဝတ်ဝန် ဦးအောင်ဒင်က တွန်းနေတာနဲ့ ကျုပ်လဲ ခိုင်းတာ လုပ်နေရတော့တာပဲ။ ဦးထိုက်စံတို့ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား။”

“သိပ်တော့ မကြာသေးဘူးဗျာ။ လူသတ်သမား ခြေရာခံမိမလားလို့ သူ့မိတ်ဆွေတွေ အပေါင်းအသင်း စာရင်းကလေး ရှာကြည့်တာပါ။”

“တွေ့လားဗျ”

“မတွေ့ပါဘူးဗျာ။ ကိုနန်းထိုက်ကရော ဘာများ ရှာဖွေချင်လို့လဲ”

ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထိုက်စံက သူ့ပါသနာအတိုင်း အိုင်အို

နန်းထိုက် မည်ကဲ့သို့ စုံစမ်းမည်ကို သိချင်၍ စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်သည်။

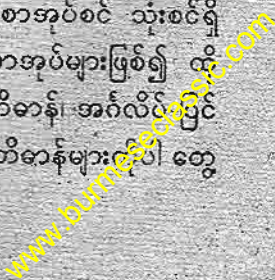
“အင်း... ကျုပ်လဲ လူသတ်တရားခံနဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲ ခေါ်တော့ဗျာ။ သူ့ စာရေးခဲ့တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ နည်းနည်း ကြည့်ချင်တယ်။”

“ကြည့်ချင်ရင်လဲ ဝင်ပါဗျာ။ သူ့ စာဖတ်ခန်းထဲမှာ သူ့အဖွဲ့အစည်းခွဲတိုက်အတိုင်း လက်ရာမပျက် ရှိနေပါတယ်။”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ညှော်ခန်းနှင့်တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်သော ဂျွန်စမစ် စာဖတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဂျွန်စမစ်ဆိုသူမှာ စာရေးဝါသနာပါ၍ ကျမ်းပြုသောစနစ်ကို အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်နှင့် တင်းဂရစ်တက္ကသိုလ်များတွင် တက်ရောက်ကာ ဆည်းပူးယူဖူးသူ ဖြစ်သည်။

အချို့သော သုတေသနဆောင်းပါးများနှင့် အစီရင်ခံစာများကိုလည်း ရေးသားဖူးသူ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ စာဖတ်ခန်းရှိ စာအုပ်စင်များမှာ အမျိုးအစားအလိုက် "Classical Collection" (မျိုးတူစု) ပြုလုပ်ကာ ခွဲခြားထားသည်။

စာဖတ်ခန်း ပတ်ပတ်လည်တွင် စာအုပ်စင် သုံးစင်ရှိသည်။ စာအုပ်စင်တစ်စင်မှာ အဘိဓာန်စာအုပ်များဖြစ်၍ ထိုစင်ထဲတွင် ရှားပါးလှသော မြန်မာပါဠိ အဘိဓာန်၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အင်္ဂလိပ်-ဂျပန် အဘိဓာန်များတို့ပါ တွေ့ရသည်။

ရှိရသည်။

ထိုစင်မှာပင် ဗြိတိန်နိကာခေါ် ဗြိတိသျှ စွယ်စုံကျမ်းကြီးများမှာလည်း အခန့်ချုပ်ဖြင့် အနီရောင်အနှောင့်များပေါ်ထွက်မိန့်မိန့်ကြီး နေရာယူထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုစာအုပ်ကြီးကို ကြည့်ခြင်းဖြင့်ပင် သေဆုံးသူ ဂျွန်စမစ်မှာ စာပေသုတေသနလုပ်ငန်းတွင် တော်တော်တန်တန် ပါမောက္ခများထက်ပင် အဆင့်နိမ့်သူတစ်ဦး မဟုတ်ကြောင်း အကဲခတ်မိလေသည်။

နောက်ထပ်စာအုပ်စင်တွင်ကား ဆိုက်ကိုလိုဂျီခေါ် စိတ်ပညာ စာအုပ်များ၊ လက်ငွေရာ စုံစမ်းနည်းများ၊ လျှို့ဝှက် ကုသလွန်စာတ်သော ဒုစရိုက်သမားတို့၏ အခြေခံ အမူအကျင့်များသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော စာအုပ်များကို တွေ့ရပြန်သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်များကို စိတ်ဝင်စားနေမိရာမှ လုပ်ငန်းကို သူပြန်၍ သတိကပ်လိုက်ရသည်။ သူ စုံစမ်းရမည့်ကိစ္စမှာ 'ပင်လယ်မုဆိုး'နှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ဆုံး အစီရင်ခံစာမရေးမီက စုဆောင်းထားသော အချက်အလက်မူကျမ်းများကို ရှာဖွေရန်ဖြစ်သည်။

သူသည် စာအုပ်စင်များ အလယ်တွင်ရှိသော စာပေစားပွဲများရှိရာသို့ မျက်စေ့ရောက်သွားသည်။ စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် ရေးလက်စ စာမူစိုင်များရှိသည်။ အကောင်းစား ဖိုက်ဘာ

ကြီးများ ဖြစ်သည်။

ထိုဖိုင်ကြီးများကိုလှန်ကာ သူ လိုချင်သော စာရွက်မျိုးကို ရှိမရှိ ရှာဖွေကြည့်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်သော အဘဝ ရှုခင်းများ၊ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်များ အကြောင်းကို ဂျွန်စမစ် စုဆောင်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပင်လယ်မုဆိုး စက်လှေလုပ်ငန်း ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ရေးသားထားသည်ကို မတွေ့ရပေ။ ဤတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ခေါင်းထဲ၌ စဉ်းစားစရာများ ပေါ်လာသည်။

ဂျွန်စမစ်သည် အချက်အလက်များကို မစုဆောင်းဘဲ တစ်တန်းပင် ရေးချခဲ့သလော...။

မဖြစ်နိုင်ပေ သုတေသန ဝါသနာပါ၍ သုတေသနလုပ်လုပ်ကိုင်ကိုင်ဖူးသူသည် အချက်အလက် အထောက်အထားကို စုဆောင်းမှု မပြုဘဲ စိတ်၌ရော်ယမ်း ထင်မြင်ချက်ကို တူးယဉ် စာရေးဆရာလို ရေးချတတ်သူမျိုး မဟုတ်ပေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဂျွန်စမစ်သည် အချက်အလက်များကို စုဆောင်းထားသည့် အထောက်အထားများ ရှိရမည်မှာ သေချာသည်။

သို့ဆိုလျှင် ဂျွန်စမစ်၏ စာအုပ်စင်နှင့် စာရေးစားပွဲပေါ် အဘယ်ကြောင့် သက်သေခံ မတွေ့ရသနည်း။

ဖြစ်နိုင်ခြေ နှစ်ခုရှိသည်။ တစ်ခုမှာ ဂျွန်စမစ်၏ အစီရင်

ခံစာကို အက်မှလဲလှယ်ယူကာ သိမ်းဆည်းသွားသကဲ့သို့ တစ်ဝက်တစ်ယောက်က ဂွန်စမစ်၏ အိမ်မှ မူကျမ်းအချက်အလက်များကို လာရောက် ဖောက်ဖျက်ခြင်း၊ သိမ်းဆည်းခြင်း ပြုလုပ်လိုက်၍ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယဖြစ်နိုင်ခြေမှာ ဂွန်စမစ် ကိုယ်တိုင်က အခြားသူတစ်စုံတစ်ယောက် ထိုကိစ္စကို မသိစေလိုသောကြောင့် တစ်နေရာရာသို့ ယူသွားကာ ဖောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ထိုဖြစ်နိုင်ခြေ နှစ်ခုအနက်မှ မည်သည့်အရာသည် မှန်နိုင်သနည်း။ စဉ်းစားတွေးခေါ် ရင်း အခန်းထဲတွင် စေ့စပ်နိုင်သည့် စေ့စပ်အောင် ရှာဖွေကြည့်လိုက်ပြန်တော့၏။ စာဖတ်ခန်းထဲရှိ ဖိုင်များကို သူပြန်၍ လှန်နေစဉ်မှာပင် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော ခြေသံကြားလိုက်ရသည်။

နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ရှာဖွေနေသော စာဖတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသူမှာ ရာဇဝတ်အဖွဲ့ ဦးထွန်းခံ ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်ဆမိလိုက်၏။

“ဦးထွန်းခံ ကျုပ် ရှာဖွေနေတာကို စိတ်ဝင်စားလို့လာပါဗျ”

နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်သော အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ စကားကြောင့် ရာဇဝတ်အဖွဲ့ ဦးထွန်းခံ အံ့အားသင့်

သွားလေသည်။

“ဘာတွေများ စိတ်ဝင်စားစရာတွေလဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း...

“ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာကို ရှာမရတာက တော်တော်

သူးဆန်းတာပဲဗျ”

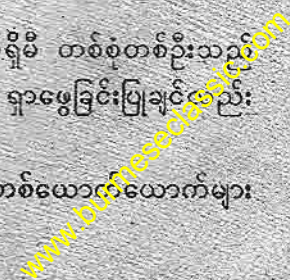
ဟု ပြန်ပြော လိုက်လေတော့၏။

*

ရာဇဝတ်အဖွဲ့ ဦးထွန်းခံတို့သည် အိုင်အိုနန်းထိုက် ဂွန်စမစ်၏အိမ်သို့ မရောက်မီကတည်းက ကြိုတင်ရောက်ရှိနေကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့် ရှာဖွေစရာရှိသည့် ကိစ္စများကိုရှာဖွေပြီး ပြန်ပြောပြ။ အတွေ့အကြုံရှိသော အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ထိုအချက်ကို သိရှိထား၏။

သို့သော် ဦးထွန်းခံ မရောက်ရှိမီ တစ်စုံတစ်ဦးသည် ဂွန်စမစ်အိမ်သို့ ကြိုတင်ရောက်ရှိပြီး ရှာဖွေခြင်းပြုချင်လည်း မဖြစ်မည်ဟု တွေးမိလေသည်။

“ဦးထွန်းခံတို့ မရောက်ခင်က တစ်ယောက်ယောက်များ

ဒီအိမ်ထဲကို ဝင်သွားသေးသလား၊ ဝင်သွားရင် ဝင်တဲ့သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာများ သိသေးလားဗျာ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ အမေးကြောင့် ဦးထွန်းလဲက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲ ဒါကို စုံစမ်းနေတုန်းပဲဗျာ၊ ခုထိတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဒီအိမ်ထဲကို ရောက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ မသိရသေးဘူး၊ ရှာဖွေထားတဲ့ လက္ခဏာရှိလို့လား”

“ထင်ထင်ရှားရှားတော့ ဘာမှမရှိသေးပါဘူး ဦးထွန်းလဲ ဒါပေမယ့် သိပ်ပီရိသေသပ်တဲ့ ရှာဖွေရေးသမားဟာ သူ့လိုချင်တာကို ယူပြီးတော့ လက်ရာမပျက် ထားခဲ့နိုင်တာပေါ့”

“ကိုနန်းထိုက်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ပျန်စမစ် သေဆုံးရမှုဟာ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်း အသတ်ခံရတဲ့ အမှုနဲ့ဆက်စပ် နေနိုင်တယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ် ဦးထွန်းလဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုနန်းထိုက်ရာ. . ဦးသိုက်ထွန်းက ကျုပ်ရဲ့သိပ်ခင်တဲ့ မိတ်ဆွေလဲဖြစ် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လဲဖြစ်တော့ ဒီလိုသာမှန်ရင် ဒီအမှုကို ကျုပ် တရားခံမြန်မြန်ပေါ်ပြီး မြန်မြန်ဖမ်းမိစေချင်တယ်”

“အေးဗျာ. . တကယ်လို့များ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ မရောက်ခင် အိမ်ထဲကိုဝင်ခဲ့တဲ့သူ ရှိရင်တော့ ရာဇဝတ်ဝန် ဦးအောင်ဒင်

ထို ဆက်ဆက် ဖုန်းဆက်သတင်း ပို့လိုက်ပါနော်”

“စိတ်ချ ကိုနန်းထိုက်ရေ. . ဘာလဲ ဒီရက်မှာ ကိုနန်းထိုက်က ရန်ကုန်မှာ မရှိဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်. . ကျုပ် ခရီးသွားမလို့”

“ကောင်းပြီလေ. . ကျုပ် တာဝန်ယူပါမယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

“ဪ. . ဒါနဲ့ ဦးထွန်းလဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က စတားစလိုက်၍ ဦးထွန်းလဲက မော့ညွှန်သည်။

“ပြော. . ကိုနန်းထိုက်”

“ခင်ဗျားတို့ ရှာသင့်တာရှာ သိမ်းသင့်တာသိမ်းတဲ့ အထဲမှာ ပျန်စမစ်ရဲ့ဓာတ်ပုံလေး ဘာလေးများ မတွေ့မိဘူးလား”

“တွေ့တော့ တွေ့မိတယ် ဗျို့. . ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်တည်း ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ တစ်ခြားလူတွေနဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ”

ပို့စကဒ်စာရွက်ရှိ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီထဲထဲမှ ဦးထွန်းလဲက ထုတ်ယူကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်သို့ ပေးသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဓာတ်ပုံကို သေချာကြည့်လိုက်၏။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ပျန်စမစ်တွဲရိုက်

www.burmeseclassic.com

ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ ပြုပြင်ချောချောဖြစ်၍ ဓာတ်ပုံနောက်ကျောဖက်တွင် ဂျွန်စမစ်အတွက် 'မစ္စအေမီ' ဝတ်စုံများထားသည်ကို အိုင်အိုနန်းထိုက် ဖတ်ရှုလိုက်ရသည်။

“မစ္စအေမီဆိုတာကတော့ ဂျွန်စမစ်ရဲ့ အစ်မပဲဗျာ အင်္ဂလိပ်ကပြား အမျိုးသမီးပဲ”

ဓာတ်ပုံကို ကြည့်နေသော အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို ဦးထွန်းလဲက ရှင်းပြလိုက်၏။ မစ္စအေမီဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးမှာ နှာထဲပေါ်ပေါ်နှင့် ဗိုလ်ဆန်ဆန်ချောသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။

သူမ၏ အဝတ်အစားများမှာ အထက်တန်းစားမူအဝတ်လေ့ရှိ သော လည်တိုက် ပိုးဂါဝန်ကို ဝတ်ဆင်ထား၍ မြင့်မားသော အရပ် အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက်နေပြီးလျှင် ခြေထောက်တွင် ဒေါက်ဖိနပ် မြင့်ကို စီးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျား မစ္စအေမီကိုရော တေ့ပြီးပြီလား ဦးထွန်းလဲ”

“တွေ့ပြီးပါပြီဗျာ... သူ့ဆီကိုသ် ကျွန်တော်က ဂျွန်စမစ်ရဲ့ အမှုနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး မေးမြန်း၍ စစ်ရတာပေါ့ဗျာ”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ...”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဂျွန်စမစ်နှင့် သူ့အစ်မတို့နှစ်ဦး ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံကို မေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးထွန်းလဲနှင့် အတူ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ခြံဝင်းထဲသို့ လူနှစ်ဦးဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

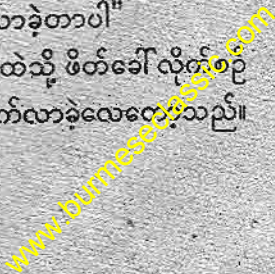
အမျိုးသမီးမှာကား ပိုးဂါဝန်အနီရဲရဲကို လက်မောင်း အည်းနှင့် ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်မှာရုတ်ပေါ်တွင် စနေသောကြောင့် ကြည့်လိုက်သည်နှင့်ပင် ဓာတ်ပုံနောက်ကျော၌ စာရေးထားသော ဂျွန်စမစ်၏အစ်မဖြစ်သူ မစ္စအေမီဆိုသော အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း အိုင်အိုနန်းထိုက် သဘောပေါက် နားလည်တော့သည်။

နက်မှောင်ကော့ပျံသော မျက်ခုံး၊ တောက်ပသော မျက်ခုံးအစုံဖြင့် မစ္စအေမီက ရပ်နေသော အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်ဦးထွန်းလဲတို့ကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ကြည့်ရှုခဲ့တလည်း တည်ကြည်၍ စူးစမ်းသော သဘောမျိုး ဖြစ်နေ၏။

အထူးသဖြင့် မစ္စအေမီသည် အိုင်အိုနန်းထိုက်အား သေချာအကဲခတ်ကာ အကြည့်တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး မှတ်သားလိုက်ကြောင်း အိုင်အိုနန်းထိုက်က ရိပ်မိလိုက်တော့၏။ မျက်နှာအမူအရာနှင့် ကြည့်ပုံရှုပုံမှာ အကင်းပါး ဖျတ်သတ်၍ ဉာဏ်ကောင်းသောအသွင် ရှိနေသည်။

“ကျွန်မက ဂျွန်စမစ်ရဲ့အစ်မ မစ္စအေမီပါ။ ခု သူ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို စာရင်းရေးမှတ်ဖို့ လာခဲ့တာပါ”

ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထွန်းလဲက အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်စဉ် အိုင်အိုနန်းထိုက်လည်း နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက် သူငါ့ရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင် တပည့်ဖြစ်သူ ကျော်မိုးက သူငါ့ရုံးခန်းထဲတွင် အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ကျော်မိုးရေ... ဧည့်သည် ဘယ်သူလာသေးလဲဟေ့”

“ဘယ်သူမှတော့ မလာပါဘူး ဆရာ”

“အေး... နောက်နေ့တွင် ဆိုရင်တော့ လာတဲ့ဧည့်သည်တွေရဲ့ ကိစ္စရပ်တွေကို မင်းပဲမေးပြီးတော့ မှတ်တမ်းတင် ထားလိုက်ပေတော့...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

ကျော်မိုးက အံ့အားသင့်သံဖြင့် မေးသည်။

“ငါ ခရီးထွက်စရာရှိလို့ကွ၊ ထားဝယ်ဖက်ကို ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်ပါ တစ်ပါတည်း လိုက်လို့မရဘူးလား ဆရာ ဟိုကျ ဆရာ့ဝေယျာဝစ္စတွေ ဘာတွေ လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်တာပေါ့”

“မလိုက်ပါနဲ့ကွာ... ဒီမှာ လူစောင့်တစ်ယောက် ရှိဖို့တော့ လိုတယ်လေ”

“မမြကေသီ ရှိသားပဲ”

“ကေသီကို ငါနဲ့တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားမလို့ကွ”

“ဪ...”

အိုင်အိုနန်းထိုက် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် ကိစ္စရှိလျှင် လက်ထိလက်တောင်း ကိစ္စများ၌ ခိုင်းစေနိုင်ရန်အတွက် ကျော်မိုးကို ခေါ်သွားလေ့ရှိတတ်သည်။ ကျော်မိုးတလည်း ခရီးထွက်မည်ဆိုလျှင် အလွန်ပျော်သည်။ ယခု သူ မလိုက်ရတော့ဟု သိရသောအခါတွင် စိတ်ပျက်သွားပုံရလေသည်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ကျော်မိုးရား... အေးအေးဆေးဆေးအမ်းပြီးနေဖို့ ကိစ္စဆိုရင်တော့ မင်းကို ငါ ခေါ်မှာပါ။ နောက်ထပ် ခရီးသွားဖို့ ကိစ္စတွေပေါ်လာဦးမှာပါ။ အခုကိစ္စကတော့ မိုးထဲမှာ အန္တရာယ်ကလဲ များတယ်”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်မိတယ် ဆရာ၊ မမြကေသီကတော့ ဆရာနဲ့ ခရီးသွားရမယ်ဆိုရင် ပျော်မှာပဲ”

မြကေသီမှာ ဤဌာနသို့ အလုပ်ဝင်လာသည်မှာ နှစ်ပိုင်းခွဲသေးသော်လည်း အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့်က အထက်အောက်မထမ်းသဘောမျိုးထက် ပိုရင်းနှီးနေသည်ကို သူ သိသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က မြကေသီ၏အပေါ်တွင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ထက် ပိုလွန်သော စိတ်စေတနာနှင့် သံယောဇဉ် ရှိသကဲ့သို့ ကေသီကလည်း နားလည်မှုရှိနေသည်ကို ရိပ်မိနေ၏။

မူလကတော့ စီအိုင်ဒီ၏ ရုံးအုပ်တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်သော မြကေသီက အလုပ်ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ လက်အောက်တွင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရင်း

www.burmeseclassic.com

ထောက်လှမ်းရေးနှင့် စုံစမ်းမှုဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများကို ညက်ကောင်း၍ ဖျတ်လတ်သော မြကေသီက နားလည်သိကျွမ်း၍ အကူအညီ ပေးနိုင်လာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက် ကိုယ်တိုင်မေ့လျော့နေသော ကိစ္စမျိုးကိုပင် မြကေသီက ဝင်ရောက်ကာ သတိပေး၍ ကူညီတတ်သည်။

အစစအရာရာ စိတ်ချရသော မြကေသီကို ရုံးခန်းထဲတွင်သာ အားကိုးအားထားပြုလျက် အန္တရာယ်ကင်းအောင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က မူလအတိုင်း နေစေချင်ခဲ့သည်။

သို့သော် စွန့်စားခြင်းနှင့် ရာဇဝတ်မှုခင်း ကျူးလွန်သူများနှင့် ညက်ကစားလိုသော မြကေသီက အပြင်ဖက်ရှိ အိုင်အိုနန်းထိုက် ဖြေရှင်းနေရသည် ကိစ္စရပ်များကိုပါ မသိမသာဝင်၍ စွန့်စားလာသည်။

မြကေသီသည် ဂျူဒိုနှင့်ဗန်ဒိုများသာမက ရှမ်းသိုင်းအဖွဲ့ကိုပါ တတ်ကျွမ်း၍ သေနတ်ပစ်ပညာကိုလည်း အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဂျမဒါမူးသာတို့က သင်ကြားထားပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

အချို့သော မှုခင်းများ၌ မြကေသီသည် အန္တရာယ်ကြားသို့ပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် လက်တွဲကာ အောင်မြင်အောင် ဝင်ရောက် ကူညီ နိုင်ခဲ့ပေါင်း များခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင်တော့ သူ့ထက် မြကေသီက အစစအရာ

ရာ သာနေသည်ကို ကျော်မိုးလည်း သဘောပေါက် နားလည်ထားသည်။

“မမမြကေသီက ထားဝယ်သွားမယ့်ကိစ္စမှာ လိုအပ်လို့ သား ဆရာ”

ကျော်မိုးက တုလားထိုင်များပေါ်မှ ဖုန်များကို ကြက်မွေးလှည့်နေရင်းမှ မေးလိုက်သည်။

“လိုအပ်လို့ ဆိုပါတော့ကွာ... ခု သူ ဘယ်သွားလဲ”

“ရှိပါတယ် ဆရာ၊ ခုနလေးတင် လက်ဗွေပုံစံဌာနကို သွားတယ်၊ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက် မှိုလိစီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာ နန်းထဲတွင် ထိုင်ဖွာလိုက်၏။ စီးကရက်တစ်လိပ် မကုန်မီမှာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍လာသော မြကေသီကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။

သူမ၏ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ ကန့်ကလျ နိုင်လှလေသည်။

မြကေသီသည် ငိုငိုလည်လည်နှင့် မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်ကာ ဆံနွယ်စင်ကို နောက်ဖက်တွင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

“ဆရာ ကိုနန်းထိုက် ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“သိပ်တော့ မကြာသေးပါဘူး၊ ခုပဲ ကျော်မိုးနဲ့ စကားပြောနေတာ နောက်ငါးမိနစ်လောက် ဆိုရင်တော့ လက်ဗွေပုံစံကို လိုက်ခေါ်ခိုင်းမလို့”

www.burmeseclassic.com

“အရေးကြီးလို့လား”

*

“ဟိုတစ်နေ့က ပြောထားတဲ့ ကိစ္စလေ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ရှေ့ခုံတွင် ပျော့ပျော့လေး ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း မြကေသီက မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ...

“ဖွန်စမစ် အသတ်ခံရတဲ့ အမှုကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်ဖို့လား ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် မြကေသီ၊ ဒီတစ်ခါကတော့ မြကေသီ စွန့်စားရလိမ့်မယ်”

မြကေသီက နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မလဲလိုက်ပြီး ဓားလိုက်သောက်လိုက် လည်လုံးပတ်လိုက် နေရတာ သဘောမကျပါဘူး။ ကိစ္စတစ်ခုခုနဲ့ စိတ်နေရမှ ကြိုက်တာ”

“ဘာ... ဘယ်လို ကေသီ၊ စိတ်ပူနေရမှ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဘယ်သူက ဘယ်အချိန် အန္တရာယ်ပေးမလဲ ငါက ဘယ်လိုရှောင်ရမလဲ၊ ဘယ်လို သူ့ကို နိုင်အောင်”

“တစ်ခိုက် ဖမ်းဆီးရမလဲဆိုပြီး တထိတ်ထိတ်နဲ့ တွေးရတာ ကိုနန်းထိုက်တို့ စုံထောက်တွေရဲ့ အရသာပဲ မဟုတ်လား”

“ကေသီက ပြောတော့မယ်”

“ကေသီက တကယ်ပြောတာ၊ အခု ကေသီမှာတောင် ဒီဒီရောဂါ ကူးစက်ပြီး အရသာခံတတ်နေပြီ”

“အရသာခံတတ်နေပြီ မလုပ်နဲ့ မချောရေး... သူတို့က လက်ဦးရင်လဲ သိတဲ့အတိုင်း ဦးသိုက်ထွန်းတို့လို လောကဉာဏ် နှုတ်ဆက်ချိန်မရဘဲ ထွက်သွားရတာမျိုး”

အိုင်အိုနန်းထိုက်စကားကို နားထောင်ရင်း မြကေသီက ညှိနှိုင်းသော မျက်နှာလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ ကိုနန်းထိုက် ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားကိုပဲ ကေသီ ပြောရမှာပေါ့၊ အများကောင်းကျိုးအတွက် ကိုယ့်အသက်စွန့်ချောင်းကို စွန့်လိုက်ရတာဖြစ်တယ် ဆိုတာလေ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က မြကေသီ၏ စကားကြောင့် တစ်လေးလေး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“အင်း... ဒီငှာနကိုရောက်ပြီးမှ ကေသီလဲ စီအိုင်ဒီက ဖောက်တွေရဲ့ စိတ်မျိုးဝင်နေပြီကိုး၊ ကဲ... အရေးကြီးတာ ပြန်မယ် ကေသီ”

ရယ်မောနေရာမှ စကားကိုရပ်ကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်က ကေသီသို့ ခရီးထွက်ရမည့် အစီအစဉ်ကိုပြောရန် စကား စလိုက်

www.burmeseclassic.com

လေ၏။ မြကေသီက စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“အခုသွားရမယ့် ခရီးစဉ်က ထားဝယ်ဆိုပေမယ့် လိုအပ်ချက် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ နယ်နိမိတ်ဆုံး ကော့သောင်းကိုလဲ ရောက်ချင်ရောက်မယ်။ ဒါတင်မက မြတ်ကျွန်းစုတွေရှိရာကို စွန့်တော့ ပြီးတော့ ခရီးထွက်ချင်လဲ ထွက်ရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကေသီမှာ လိုအပ်တာတွေကို ထုံးစံအတိုင်း ခရီးထွက်ဖို့ ပြည့်စုံအောင်ထည့်ခဲ့ပါ”

မြကေသီက ပြုံးလိုက်သည် အမျိုးသမီးကိစ္စများက အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် စေ့စေ့စပ်စပ် မှာတတ်သည်။ လမ်းတစ်ဖျားနာပါက ညောက်ရန်ဆေး၊ ပွန်းပဲ့ထိခိုက်ရှုနာ ဖြစ်လာပါက လိမ်းရန် မြန်မာဆေး၊ အင်္ဂလိပ်ဆေးနှင့် မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန် ဆေးနတ်၊ ဓားစသည့် လက်နက်ပစ္စည်းများက အစ တိတိကျကျ စာရင်းလုပ်၍ ကြိုတင်ထည့်သိုထားရန် မှာကြားနေသည်။

“ကဲပါ ကိုနန်းထိုက်ရယ် ကေသီက ကလေးလဲ မဟုတ်ဘူး ပြီးတော့ တစ်ခါမှ ခရီးမသွားဘူး မလာဘူးတဲ့ သူလဲ မဟုတ်ဘူး အဓိကလိုအပ်တာက ‘ပင်လယ်မုဆိုး’ ဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ဆီမှာ လူ့အင်အား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ သူပိုင်ထားတာတွေဟာ ဘာလဲ၊ သူ့နဲ့ဆက်သွယ်နေတဲ့သူ သူ့ကို ထောက်ပံ့ပေးပေးနေတဲ့ သူတွေ ဒါတွေကိုသိရအောင် ကိုနန်းထိုက်က

ဆက်တွဲပြီးတော့ ကေသီက လိုအပ်တဲ့ နေရာက ဝင်ကူညီရမှာမဟုတ်လား”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဆက်၍ ပြောကြားတော့မည့် စကားများကို မြကေသီက ပြောလိုက်သောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းညှိလိုက်ရလေတော့၏။

*

“ဟုတ်ပြီ ကေသီပြောတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခါအခါလို လူဆိုးတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးတာမျိုး မရိုက်မှောင်ခိုဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်းကို စုံစမ်းဖမ်းဆီးတာမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကေသီ ကြိုတင်သိထားဖို့ လိုတယ်”

“ကိုနန်းထိုက် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”
အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ စကားကို နားမရင်းသောကြောင့် မြကေသီက ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဒါကအခု ပင်လယ်မုဆိုးဂိုဏ်းဆိုတာ အဆက်အသွယ်မရှိဘဲ ကောင်းတယ်။

www.burmeseclassic.com

“ဒါဆိုရင်တော့ တိုင်းပြည်အတွက် တော်တော် အန္တရာယ်ကြီးမားတဲ့ ဝိုက်ဖျိုးပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကေသီ၊ ကေသီ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်ရှိအခြေအနေကိုသာ အစ်ကိုက ရှင်းပြနေတာပါ”

“အရင်ကြုံတွေ့ရတာတွေထက် ပိုပြီး ဆိုးရွားတဲ့ အန္တရာယ်အကြုံမျိုး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ ကေသီ အဆိုးဆုံးကို တွေးထားရမယ်ဆိုပါတော့ ကိုနန်းထိုက်”

“ဟုတ်တယ် ကေသီက စကားတစ်ခွန်းကို နားလည်လွယ်သားပဲ”

“ကေသီကို မြောက်မနေပါနဲ့ ကိုနန်းထိုက်၊ ကေသီကတော့ ကိုနန်းထိုက်ကို ယုံတယ်၊ ကိုနန်းထိုက်က ဒီနေရာကိုဝင် လိုက်ဆီက ကျားရဲတွင်းထဲကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကေသီက ခုန်ချလိုက်မှာပဲ”

မြကေသီ၏ စကားကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က မြကေသီကို သနားကြင်နာသော ဗျက်လုံးများဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

“ဒီတစ်ခါ ကေသီကို အစ်ကိုတို့ရဲ့ စွန့်စားရမယ့် ထဲထဲကို ခေါ်တာဟာ သင့်မသင့်ဆိုတာ ချီတုချတုဖြစ်ပြီ အကြီးကြီး စဉ်းစားခဲ့ရတယ်၊ ဒါတောင်မှ ဒုထိ အစ်ကို စိတ်မချသေးဘူး ကေသီ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ စကားသံမှာ နှစ်ကိုယ်ကြား ဖြစ်

နိုင်လောက်ရုံ ငြိမ်သက်နူးညံ့နေသည်။

“ကေသီအတွက် ဒီလောက်တောင်ပဲ စိုးရိမ်နေသလား ကိုနန်းထိုက်”

“ဟုတ်တယ် ဒါ အစ်ကိုရင်ထဲမှာ တကယ်ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အန္တရာယ်ပဲ ကေသီ၊ ကေသီ ယုံချင်မှယုံပါ”

သူ့တပည့် ကျော်စိုးမှာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားပြီဖြစ်ပြီး အိုင်အိုနန်းထိုက်က ရင်ထဲမှ စကားများကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြလိုက်၏။

“ကဲပါ ကိုနန်းထိုက်ရယ် ကိုနန်းထိုက် ဒီလောက်ပြောနေတာဟာ အစစအရာရာ သတိထားပါမယ်၊ ဘာမဆို အသေးအငယ်လေးကအစ ဝရစိုက်ပါမယ်၊ ဘာမှစိတ်မချ မဖြစ်ပါနဲ့။”

“ကေသီပြောသလို ဝရစိုက်စိုက်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ ကေသီတစ်ချက် လွတ်တာနဲ့ ရန်သူတလက်ဦးမှုရမှာပဲ”

“ကဲ... ကေသီ ဘယ်တော့ ခရီးထွက်ရမလဲ မနက်ဖြန် ခရီးခေါ်နေနဲ့ပဲ”

အရင်က အိုင်အိုနန်းထိုက် ပြောကြားခဲ့သော စကားကို သတိရ၍ ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် မနက်ဖြန် ကေသီ ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ်၊ ကြောင့် ဒီနေ့ဒီစကားတွေ ပြောနေရတာပေါ့”

“ဆက်သွယ်ဖို့ကျတော့ ကိုနန်းထိုက်က အရင် ကေသီ

www.burmeseclassic.com

တို့ကို ဆက်သွယ်မှ အဆက်အသွယ် ရမယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်... အခုကိစ္စမှာ အဲဒါ သိပ်အရေးကြီးတယ် အမှတ်တမဲ့ ကေသီ စိတ်ကူးပေါ်လာပြီးတော့ ဆက်သွယ်တာမို့ မလုပ်မိစေနဲ့၊ သူတို့ဖက်က တန်ပြန်ခြေရာခံမှုက သိပ်ကောင်း တယ်။ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းကို လုပ်ကြံသွားတာ တန်ပြန် ခြေရာခံကို အသုံးချလိုက်တာပဲ”

“စိတ်ချပါ၊ ကေသီက... ကိုနန်းထိုက် သိတဲ့အတိုင်း ဘယ်တော့မှ ကြောက်ရွံ့တဲ့ စိတ်နဲ့ထင်တာကို ထမလုပ်ဘူး။ ကေသီ ဆီမှာလဲ နည်းပရိယာယ်တွေရှိတာ ကိုနန်းထိုက် သိပြီးသားပါ။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က မျက်ခုံးလေးချီကာ ပြောလိုက်သေး မြကေသီအား ဝေး၍သာ ကြည့်နေမိတော့ဦး။

*

မြကေသီအား ပြောစရာရှိသည့် စကားများကို ပြော ကြားပြီးနောက် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ ရာဇဝတ်ဝန် မေဂျာအောင်ဒင်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ သေးစိတ် အချက်အလက်များကို တင်ပြဆွေးနွေးလိုက်လေသည်။ သူ ဂျာမဒါမူးသာနှင့် မြကေသီတို့ ဆောင်ရွက်ရမည့် အချက်အလက်

များကို မေဂျာအောင်ဒင်က စနစ်တကျ စီစဉ်ညွှန်ကြားပေးလေ သည်။

“မောင်နန်းထိုက် တစ်ခုသိထားရမှာက ကျုပ်တို့ဆီကနေ သူတို့နောက်ကို လိုက်လာပြီဆိုတာ စောစောစီးစီး သူတို့ သိမနေဖို့ ပိုမိုသတိပေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါဟာလဲ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်မှာ သိမှာ မိပဲ။ ခုတော့ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို ပါဝင်ပတ်သက်မှုမယ်လို့ သူတို့ ဆင်ချင်မှ ထင်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဂျာမဒါမူးသာကိုတော့ အမှုလိုက် စုံ သောက်ဆိုပြီးတော့ သူတို့ကြိုတင်ရှင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်။ မိပေမယ့် ဖမ်းမိလာတဲ့ ကျွန်းပြန်သိန်းမောင်တို့ အဖွဲ့ကို စစ်ဆေး ခြင်းအခါကျတော့ သူတို့ဆီက ဘာမှ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ဖော်ထုတ် မပေးနိုင် တော့ဦး”

“ခိုင်းစေတဲ့သူက သိပ်လျှို့ဝှက်ပြီးတော့ ငွေပေးရုံပေး မြောစရာရှိတာ ပြောဖို့ ကြားခံလူတစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်လို့ပါ။ သွန်းပြန်သိန်းမောင်တို့ အုပ်စုကို ငွေပေးတဲ့လူက ဘာမှမသိတဲ့ ခင်ပါသည် အဖိုးကြီးဖြစ်နေတယ်။ အဖိုးကြီးကလဲ မော်တော်ပေါ် ကလူက နာမည်နဲ့လူရယ်၊ လုပ်ရမယ့် နေရာရယ်ကို စာရေးပြီး ခင်ဆင့်မှာတာ၊ ဒီတော့ သူတို့အဖွဲ့က လူနောက်လိုက်ဖို့ အဆက် မပြတ်သွားရတာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“အေး ဒါကိုကြည့်တာနဲ့ ဒီလူတွေဟာ အတွေ့အကြုံ သိပ်များပြီ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင် အကြီး စားတွေပဲလို့ ခန့်မှန်းရတယ်။ ကဲ... လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က မေဂျာအောင်ဒင်ကို အလေးပြုတာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သူသည် ရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက် သောအခါတွင် စီစဉ်ဆောင်ရွက်စရာများ ဆောင်ရွက်ရန် အတွက် မြကေသီမှာ သူမ၏အိမ်သို့ ပြန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဂျာမဒါမူးသာထံသို့ ဖုန်းဆက် လိုက်၏။ ဂျာမဒါမူးသာက...

“ဟဲလို... ဆရာကိုနန်းထိုက် ပြောပါ”

ဟု ဖုန်းတိုင်လိုက်သည်။

“မူးသာ... မင်းတို့ မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုပဲ ရာဇဝတ်ဝန်က ဖုန်းဆက်ပြီး သတိပေး ပြီးပါပြီ”

“ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်ကွာ... ဒီနေ့ညနေ ညစာအတူတူ စားကြရအောင် မြကေသီကိုလဲ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက် ဖုန်းဆက်သောအခါတွင် မြကေသီက ဖုန်းနားတွင် အဆင်သင့်ရှိနေ၏။

“ကေသီ ထင်သားပဲ၊ ကိုနန်းထိုက် ကေသီဆီကို ဖုန်းနဲ့ ကွန်တက် လုပ်ဦးမယ်ဆိုတာလေ ဘာများပြောစရာ ပေါ်လာလဲ”

“ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး။ ကေသီကို သတိရ သို့”

“တော်ပါ အပိုတွေ ပြောနေပြီ”

မြကေသီထံမှ ကန့်ကရ အသံလေး ပေါ်လာသည်။

“တကယ်ပြောတာပါ။ ရုံးခန်းမှာ ကေသီရှိနေမယ်ထင် သို့ မတွေ့တာနဲ့”

“ကိုနန်းထိုက်”

“ပြော... ကေသီ”

“ဒီစကားတွေ ပြောမှာဆိုရင် ကေသီဖုန်းချလိုက်မယ် နော်၊ ဝတ်အစားတွေ ထည့်နေတာ မသိဘူးလား”

“ဟိုး ဟိုး... ဖုန်းမချပါနဲ့ဦး ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြော”

“ဒီနေ့ည ကေသီတို့အိမ်မှာ အစ်ကိုနဲ့ ဂျာမဒါမူးသာတို့ ခင်းစားမယ်”

“ကေသီကသိလို့ ဒေါ်နန်းကို ဈေးဝယ်ခိုင်းထားပြီးပါ သင့်”

“ဒါကြောင့် ကေသီကို အစ်ကိုက တော်တယ်လို့ ချီးကျူး”

စကားမဆုံးမီ မြကေသီက ဖုန်းချသွားလေသည်။

*

ဂျာမဒါမူးသာနှင့် မြကေသီတို့သည် တနင်္ဂနွေညနေ လေယာဉ်ဖြင့် ထားဝယ်မြို့သို့ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။ ထားဝယ်မြို့ရှိ "စိမ်းရွက်ဝါ" တည်းခိုခန်းတွင် တစ်ယောက်အိပ်ခန်းနှစ်ခု ငှားရမ်းနေထိုင်ရန် ကြိုတင်စီစဉ် ပေးထားသောကြောင့် ဂျာမဒါမူးသာရော မြကေသီတို့နှစ်ဦးပါ ထားဝယ်သို့ ရောက်သည်နှင့် အဆင်ပြေသွားလေတော့သည်။

မြကေသီမှာ ထားဝယ်မြို့သို့ အလည်အပတ် ရောက်ရှိလာသော ခရီးသွားတစ်ဦး၏ အသွင်မျိုး ဓတ်ဆင်ထားကာ ငွေကြေးချမ်းသာလျက် ပညာတတ်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးဟု အများက ထင်မှတ်အောင် ဟန်ဆောင်နေလေသည်။

ဂျာမဒါမူးသာမှာ တည်းခိုခန်းငှားရင်း မြကေသီနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်သည့် ပုံမျိုးသူတို့ မိတ်ဆက်စကား ပြောကြ၏။

"ကျွန်မက ရန်ကုန်ကပါပဲ။ အရင်ကတော့ မော်လမြိုင်မှာ နေဖူးပါတယ်"

ကောင်တာရှေ့တွင် မြကေသီက ဂျာမဒါမူးသာကို ဆိုတည်တည် ပြောသည်။

"ကျွန်တော်ကတော့ အစိုးရကိစ္စနဲ့ လာတာပါ ဗျာ၊ မြကေသီမို့ ဖူးသလားလို့ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ မြင်ဖူးချင်လဲ မြင်ဖူးမှာပေါ့၊ ကျွန်မတို့က မ"

မီးမှာတော့ မသိတဲ့သူ ရှားတယ်လေ၊ ကဲ . . . ကျွန်မအခန်းကို သွားမလို့ ခွင့်ပြုပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ"

မြကေသီက ကောင်တာမှ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် လူဝကြီးထံမှ အခန်းငှားခပေးပြီး၍ အခန်းသော့လူကာ သူမ နေထိုင်ရန် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။ မြကေသီ ငှားရမ်းသော အခန်းမှာ အခန်းနံပါတ် (၉) ဖြစ်လေသည်။

"ဆရာ . . . ကောင်မလေးက မဆိုးဘူးနော်"

ဟိုတယ်ကောင်တာမှ လူဝကြီးက မြကေသီ၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း ဂျာမဒါမူးသာကို ဝေဖန်ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လဲ စကားစကြည့်မိတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကိုလဲ အခန်းလွတ် တစ်ခုပေးပါ"

ဂျာမဒါမူးသာအတွက် အိပ်ခန်းနံပါတ် (၁၀) သော့ကို လူဝကြီးက ပြုံး၍ ပေးလိုက်သည်။

"ရှေး . . . ဆရာ၊ ခရီးသွားရင်း လာရင်း မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းရပါစေ"

ပျော်တတ်ပုံရသော လူဝကြီးက တဟားဟားရယ်၍ ပြောဆိုခဲ့သည်။ ဂျာမဒါမူးသာကလည်း မြကေသီ တက်သွားသည့် လှေကားအတိုင်း လိုက်၍ တက်လာခဲ့လေသည်။ တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် အခန်းချင်းကပ်လျက် ရရှိသောကြောင့် မည်သည့်ကိစ္စမဆို

www.burmeseclassic.com

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကူညီဆောင်ရွက်နိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကတော့ နောက်တစ်နေ့ လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ပြီးနောက် ခပ်ညည်းညည်း တရုတ်စားသောက်ဆိုင်ရှိ တည်းခိုခန်း တစ်ခန်းတွင် ငှားရမ်းနေထိုင်လိုက်လေတော့၏။

ထားဝယ်မြို့မှာ ထိုခေတ်ထိုအခါက သာမန်အားဖြင့် ငြိမ်းချမ်းစိမ်မြောက် နေချင်စဖွယ်ကောင်းသော မြို့လေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ မြို့တွင်းရှိ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တော်တော်များများမှာ တိုင်းရင်းသားလူများ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြရာ တံငါလုပ်ငန်း၊ အိမ်တွင်းမှုလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်သူ များကြလေသည်။

ပင်လယ်နှင့်နီးသောကြောင့် သား၊ ငါး၊ ပုစွန်၊ ငါးပိင်း၊ ခြောက်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သူများပြားပြီး ကိုယ့်အစနှင့် ကိုယ်ထိုလုပ်ငန်းတို့ကို ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် လုပ်ကိုင်လာခဲ့ကြသူ များသည်ကို အိုင်အိုနန်းထိုက် လေ့လာတွေ့ရှိရလေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းတွင် တည်းခိုနေကြသော ဂျာမဒါမုသာနှင့် မြကေသီတို့ကို သူ့ရောက်သည့်နေ့တွင် ဆက်သွယ်မည်ဟု ပြောကြားထားခဲ့သည်။

ဆက်သွယ်နိုင်ရန်အတွက် အနီးဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး စားသောက် ဆိုင်ကို ရွေးချယ်၍ ညနေသုံးနာရီထိုးတွင် ထိုင်ခုံညနေသုံး နာရီမှ (၆) နာရီမတိုင်မီ သူ့ရောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း အိုင် အိုနန်းထိုက်က ညစာစားသည့် ညမှာပင် ကြိုတင်ညှိနှိုင်းထား

လေသည်။

ထို့ကြောင့် အချိန်လိုသေးသဖြင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် အအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူကာ ကုတင်ပေါ်တွင် ပတ်လက်လှန်ကာ တစ်ရွာနေလိုက်လေတော့၏။

*

စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းမှာ ထားဝယ်မြို့တွင် တော်ရုံသန်ရုံ ငွေကြေးချမ်းသာသူများ တည်းခိုနိုင်သော တည်းခိုခန်းမျိုး မဟုတ်ပေ။ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်မှာ အင်္ဂလိပ်ဗျက်နာဖြူ အရေးပိုင်ရှင် ဦးအလွမ်းသင့်သော "ဦးရွှေတိုး" ဆိုသည့် သူဌေးတစ်ဦး ဖြစ်၏။

နေရာကလည်း ကောင်း၍ ဝင်းခြံလည်းကျယ်ကာ တည်းခိုခန်း၏ရှေ့တွင် အပန်းဖြေရန် ထိုင်ခုံလေးများနှင့် အုန်းတံများ ပတ်ပတ်လည် အစီအရိ ရှိနေသောကြောင့် မျက်စေ့သားကို ဖြစ်စေလေသည်။

စက်လှေပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဦးခွန်သာသည် စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းကို သဘောကျသောကြောင့် အပေါ်ထပ်ရှိ သူဌေးအဖေနှင့် ဗျက်နာဖြူအရာရှိများသာ ငှားရမ်းနိုင်သော အထူးခန်းမ

www.burmeseclassic.com

ကျယ်တစ်ခုတွင် လပေါင်းများစွာ ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သည်။

ထားဝယ်မြို့မှာပင် သူ၏အိမ်ရှိသည်သာမက ငှက်မည် ကျွန်းနှင့် ရွှေကျွန်းတို့တွင်လည်း ဦးခွန်သာပိုင်သော နှစ်ထပ် တိုက်ကြီးများ ရှိလေသည်။ သို့သော် ဦးခွန်သာသည် မည်သည့် အခါမျှ နေရာတစ်နေရာတွင် အတည်ထကျ နေလေ့မရှိပေ။

နဖူးကျယ်ကျယ် မျက်ခုံးထူထူ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် မုဆိုး ဆိတ်ပွေး၊ ပါးခြိုင်းပွေးများရှိသော ဦးခွန်သာမှာ စက်လှေများ ပိုင်ဆိုင်သော သူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် လူအများက လေးစား၍ ဦးခွန်သာဟု ခေါ်ကြရသော်လည်း သူ၏အသက်က ရွယ်မှာ လေးဆယ်ကျော်ခန့်သာ ရှိလေသည်။

ယနေနံနက်ပိုင်းတွင်လည်း သူနေထိုင်သော အခန်း ဖြတ်င်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဦးခွန်သာသည် စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်း ရှေ့မှ ရေကန်ကို ကြည့်နေမိသည်။

အနီရဲရဲ ဝတ်စုံနှင့် ဆံနွယ်စများ ချထားသော မိန်းမလေးတစ်ဦးသည် နေရောင်အောက်တွင် နေပူစာ လှုံ့နေသည်ကို သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။ အခြားနေပူစာလှုံ့သူ လမ်းလျှောက်သူများ ရှိကြသော်လည်း ဦးခွန်သာ၏ မျက်လုံးများသည် အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးထံတွင်သာ မကြာမကြာ တစ်လှည့်လည် ဖြစ်နေလေသည်။

မိန်းမပျိုလေးမှာ ယမန်နေ့များက ရှိသေးဟန်မတူ။

သောက်ခန်းမနှင့် စိမ်းရွက်ဝါတည်းခိုခန်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထို မိန်းမပျိုကို မတွေ့ဖူးသေး။

မိန်းမချော့ မိန်းမလှကိုတွေ့လျှင် ဟန်မဆောင်တတ်သော ဦးခွန်သာမှာ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ကျကျနန ဝတ်ဆင်ကာ သူ့အခန်းထဲမှာထွက်၍ အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေတော့သည်။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်နှင့် သိပ်မဝေးလှသော နေရာတွင်ရှိ သော တည်းခိုခန်းဖြစ်၍ နံနက်ပိုင်းမှာပင် အေးမြသောလေက ဆိုက်ခိုက်နေသည်။ ဆွယ်တာအနီရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော မြကေသီမှာ ကန်ရေပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိ သော ဝေ့ဝဲအက်ခတ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စားသောက်ဆိုင် တံခါးဝမှ ခုံငြားသော အစိမ်းရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် သပ်ရပ်သော လူရွယ် တစ်ဦး ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆံပင်ကို ဘီးကြောင်း ဆပေါ်အောင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖိးသင်ထားသည့် ဦးခွန်သာ၏ ခုံရည်မှာ ကြည့်လိုက်သည်နှင့်ပင် ငွေကြေးချမ်းသာသော လူကြီး သူကောင်း တစ်ဦး၏အသွင် ထင်ရှားနေလေသည်။

ဦးခွန်သာသည် ဆွယ်တာအနီရောင် ဝတ်ဆင်ထားပြီး မိအနီနှင့်ဖြစ်၍ အစိမ်းရောင်နှင့်ငွေရောင် နောက်ခံခင်း ကြားတွင် ပေါ်လွင်နေသော မြကေသီရှိရာသို့ပင် ဆိုက်ဆိုက် ဖြိုက် ဖြိုက် လျှောက်လှမ်းလာလေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

မြကေသီသည် မသိမသာ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်နှင့်ပင် သူ့ငွေဦးခွန်သာ ဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် မသိမသာ မျက်လုံးလွဲကာ သူမသည် လမ်းလျှောက်သူများ ရှိရာသို့သာ ငေးကြည့်နေလေသည်။

“ဒီက ညီမက ဧည့်သည်ထင်ပါရဲ့”

ဦးခွန်သာက နူးညံ့သိမ်မွေ့သောအသံဖြင့် မြကေသီ၏ အပါးတွင်ရစ်ကာ မေးလိုက်၏။ မြကေသီက လှည့်ကြည့်ကာ ဖြေ၍...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အစ်ကိုကြီးကရော ဧည့်သည်ပဲလား”

“အင်း... အစ်ကိုကြီးကတော့ ဧည့်သည်မဟုတ်ပါဘူး ဒီစိမ်းရွက်ဝါမှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာလို ဖြစ်ပါပြီ၊ ဒီတိုတယ်မှာ ကြိုက်လို့ အခန်းတစ်ခန်းယူပြီး အမြဲတန်း လစာ ပေးထားတာပါ”

“ဪ... ”

မြကေသီက အိန္ဒြေကိုဆယ်ကာ သိပ်လိုက်လိုက်လျှောက်လျှောက်ဟန်မျိုးမပြဘဲ မျက်လွှာချနေ၏။

“မိသားစုအဖော်တွေ ပါသေးလား၊ ထားဝယ်မြို့မှာရှိတဲ့ ရှုခင်းတွေကို လိုက်ပြချင်လို့... မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း... မိသားစုတွေက မော်လမြိုင်မှာ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မက အေးအေးဆေးဆေး အနားယူချင်လို့ ထွက်လာတာပါ”

“ဟာ ဒါဆိုရင် အတော်ပဲ၊ ထားဝယ်က ရှုခင်းတွေလိုက်ပြပါရစေ အားရင်လိုက်ခဲ့ပါ”

ဦးခွန်သာသည် မိန်းမပျိုတို့၏ စိတ်ကိုခန့်မှန်းတတ်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ချိုချိုသာသာဖြင့် ခေါ်ဆောင်နေတော့၏။

“အားနာစရာ ကောင်းပါတယ် ရှင်၊ ကျွန်မက ရှုခင်းတွေ ကြည့်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်တတ်တာ၊ မြင်းလှည်းစစ်စီးစီး ငှားသွားမလားလို့ စိတ်ကူးနေတာ”

မြကေသီ၏ စကားကြောင့် ဦးခွန်သာမှာ အကြိုက်တွေ့သွားတော့သည်။

“မြင်းလှည်းနဲ့ သွားတာက ကြာကြာစီးလို့ ဘယ်ကောင်းပဲလဲ ညီမရဲ့... လာပါ၊ အစ်ကိုကြီးလဲ စကားပြောဖော် မရှိလို့ ခင်ဖြစ် ဆွေဖြစ်ပေါ့၊ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးက ယောက်ျားလို ခင်ခင်မင်မင်နဲ့ လိုက်ခဲ့နိုင်ပါတယ်။ ခုပဲ မြို့တစ်ခုကို သွားတော့မလို့”

ရှက်ရွံ့ဟန်လေးဖြင့် မြကေသီက ထရပ်လိုက်လေသည်။

“တော်ကြာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အိမ်သူကတွေ့လို့ တစ်မျိုး ခင်နေပါ့မယ်”

“အစ်ကိုကြီးမှာ အိမ်သူမရှိပါဘူး၊ ဒီတည်းခိုခန်းမှာ တည်းခိုနေတာပါ”

မြကေသီမှာ စိမ်းရွက်ဝါတည်းခိုခန်းဘေးမှ ရပ်ထားသည်

ကားလေးရှိရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေတော့သည်။

*

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် “နတ်မြင်းပုံ” စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် လူများစည်ကားနေသည်။ ကမ်းစပ်နားတွင်ရှိသော စားသောက်ဆိုင်ဖြစ်သောကြောင့် ရေလုပ်ငန်းမှ တံငါများနှင့် ပိုက်လှေမှလူများ စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် ဆူညံနေကြသည်။

စိမ်းရွက်ဝါနှင့် အနီးဆုံးစားသောက်ဆိုင်မှာ နတ်မြင်းပုံစားသောက်ဆိုင်ပင် ဖြစ်သည်။ အကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် အနီးဝန်းကျင်တွင် အခြားသော စားသောက်ဆိုင် မရှိသောကြောင့် ဂျာမဒါမူးသာသည် ချိန်းဆိုထားသော အိုင်အိုနန်းထိုက် ရှိပါမလားဟု သံသယမျက်လုံးဖြင့် ဝေကြည့်ရင်း ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်လေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဆိုင်ထောင့်အတွင်းရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် သူ့အားကျောပေး၍ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရတော့မှပင် စိတ်အေးသွားသည်။

“ဆရာနန်းထိုက်က ရောက်နေပြီကိုး၊ သူ့ထဲငါနဲ့ စိတ်ကူးခင်း တူသားပဲ”

ဂျာမဒါမူးသာက မနီးမဝေးရှိ စားပွဲပိုင်းတွင် ဝင်ကာ ထိုင်လိုက်လေသည်။ ဂျာမဒါမူးသာ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသည်ကို ရေလုပ်ငန်းလုပ်သော တံငါများကဲ့သို့ပင် အဝတ်အစားမျိုး ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် ဆိုင်ထဲမှ လူများနှင့် မကွဲမပြားဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဂျာမဒါမူးသာသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်သည်။ လက်မောင်းများပေါ်အောက် ဝတ်ဆင်ထားသော အကောင်းကောင်းနှင့် လူနှစ်ဦးတ ချို့ကိုလှမ်း၍ အကဲခတ် ကြည့်နေလေသည်။

“ဝိစကီ နှစ်ပတ်ပေးပါ”
စားပွဲထိုးလေးက ဝိစကီဖန်ခွက်ကို လာချပေးသည်။ နန်းမှာပင် လက်ပြတ်ဆွယ်တာနှင့် ဘောင်းဘီပွတ်ထား သူက အဖော်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်က ကောင်လဲ ဘအေး”
လက်ပြတ်အင်္ကျီနှင့် လူက သူ့ဘေးမှ ကတုံးဆံထောက်နှင့် ခွပ်ကြယ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသူကို မေးလိုက်သည်။

“အလကားပါ သောင်းထိုက်ရာ ဟန်နဲ့ဖန်နဲ့ပါ သိပ်နို့ပုံမိဘူး”

www.burmeseclassic.com

စွပ်ကြယ်အင်္ကျီနှင့်လူက ဆွယ်တာချိုင်းပြတ်နှင့်လူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ငါ ဝိစကီ သောက်ချင်တယ်ကွာ”

“ချက်အရက်ပဲ သောက်စမ်းပါကွာ”

သောင်းထိုက်ဆိုသူက သူ့အဖော် ကိုဘအေးကို တာ မြစ်လိုက်သည်။

“မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲကွာ၊ ငါက ငါသောက်ချင်တဲ့ အရက်သောက်ရမူ ဖြစ်တာ၊ မင်းမတိုက်နိုင်ရင် ငါ ဟိုကောင်လေးက ယူသောက်ရလိမ့်မယ်”

ဘအေးနှင့်သောင်းထိုက်ကို ပြောဆိုနေကြသည်ကို မှားပွဲချင်း ကပ်နေသောကြောင့် သဲကွဲစွာကြားနေရသော အိုင်နန်းထိုက်က သူ၏ နှုတ်ခမ်းကို လက်သုတ်ပုဝါနှင့် သုတ်ရင် ဂျာမဒါမူးသာကို မသိမသာ အချက်ပြလိုက်သည်။

“အေးလေ... မင်းသောက်ချင်သပဆိုလဲ-ယူပြီးသောက်ပေါ့၊ ဒါမေမယ် ဘအေး မင်းပြဿနာကို ငါဘယ်တော့မှ ကြည့်မကုဘူးဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

ဘအေးက သိပါသည်ဟူသော သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကာ စားပွဲမှ လက်ထောက်၍ ထလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဂျာမဒါမူးသာ၏ စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားလေသည်။

ဂျာမဒါမူးသာ၏ စားပွဲနားသို့ ရောက်သည်နှင့် အသံ

သားသော ဝိစကီဖန်ခွက်ကို ဘအေးက လှမ်း၍ကိုင်လိုက် သေးသည်။

“ဖင်”

သို့သော် ဘအေး၏လက်သည် ဝိစကီဖန်ခွက်ရှိရာသို့ ဆက်ရုံမသွားပေ။

လျှင်မြန်စွာလှမ်း၍ ဖမ်းလိုက်သော ဂျာမဒါမူးသာ၏ လက်ကြောင့် ဘအေး၏ ညှာလက်မှာ ဂျာမဒါမူးသာ၏ ဘယ် လက်ထဲတွင် မိနေ၏။ ဘအေးမှာ “နတ်မြင်းပျံ” တစ်ဆိုင်လုံး က လက်မြှောက်ထားရသော လူစွာတစ်ဦး ဖြစ်ပုံရသည်။

ဘအေးကို မည်သူမျှ မပြောရဲဘဲ၊ အေးစိုင်းမှ လူများ က ကြည့်နေကြ၏။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”

ဂျာမဒါမူးသာက ဘအေး၏ ညှာလက်ကို ဖမ်းဆုပ် ဘေးရင် မေးလိုက်သည်။

ဘအေးက ပါးစပ်ဖြင့် မဖြေဘဲ၊ သူ၏ ဘယ်လက်သီးဖြင့် ဂျာမဒါမူးသာကို ထိုးချလိုက်လေသည်။ ဂျာမဒါမူးသာက ဘအေး၏ လက်သီးကို ခေါင်းကိုင့်ကာ ရှောင်လိုက်ပြီးနောက် ဘအေး၏ ငယ်ကြီးကို ဗိုက်မှပခုံးဝင်ကာ လျှိုထမ်းလိုက်သည်။

“အ... ”

ဘအေး ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ သို့သော်

ဘအေး ရုန်းကန်ချိန် မရလိုက်ပါ။ ဂျမဒါမူးသာက ဘအေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို လျှို့ဝှက်ထမ်းထားရာမှ အဖော် သောင်းထိုက်ရိုက်စားပွဲသို့ ပစ်ပေါက်ချလိုက်တော့၏။

“ဝုန်း”
“အား...”

ဘအေးသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်ကျသွားသကဲ့သို့ သောင်းထိုက် ထိုင်နေသော စားပွဲမှာလည်း လဲပြိုကျသွားသောကြောင့် သောင်းထိုက်မှာ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ရတော့၏။

သို့တိုင်အောင် သောင်းထိုက်၏ အင်္ကျီနှင့် လုံချည်မှာ တွင် စားပွဲပေါ်မှ အချဉ်ရေများက စွန်းပေသွားလေတော့သည်။ သောင်းထိုက်သည် သူ၏ခါးကြားမှ ဓားကောက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဟေ့... မင်း ဇော်ကားလှချည်လား။ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာများထင်လို့လဲ”

သောင်းထိုက်က ဓားကိုတွေ့လျှင် ကြောက်ရွံ့လိမ့်မည် အထင်ဖြင့် ဂျမဒါမူးသာ၏ လည်တိုင်ကို ချိန်ရွယ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

ဂျမဒါမူးသာက...

“ကျုပ်က ဇော်ကားတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား လူထုကျူးကျော်လာတာ”

ဟုပြောလိုက်၏။

“ဒါ တို့ သောက်နေကျ ဆိုင်ကွ။ ဒီဆိုင်မှာ တို့က ဘယ်သူမှ ဗိုလ်မထားဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကို ဗိုလ်ထားပေတော့ပေါ့”

ဂျမဒါမူးသာက မခိုးမခန့် ပြောလိုက်သောကြောင့် သူ၏လက်ထဲမှ ဓားကောက်ဖြင့် ဂျမဒါမူးသာ၏ လည်ပင်းကို ချိတ်လိုက်သည်။

ဂျမဒါမူးသာက ထိတ်လန့်သည့် သဘောဖြင့် နောက်ဆီသို့ ခုန်ကာ ဆုတ်လိုက်၏။ သူ့လက်ထဲမှ စီးကရက်ဗူးက အောက်သို့လွတ်ကျ သွားလေသည်။

လွတ်ကျသွားသည့် စီးကရက်ဗူးမှာ နောက်တွင်ထိုင်နေသော အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ရှုဖွဲ့နပ်ဦးပေါ်သို့ ကျသွား၏။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က စီးကရက်ဗူးကို ငုံ့ကောက်ကာ ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ရှေ့သို့ခုန်တိုးကာ ဓားကောက်ဖြင့် လှမ်းခုတ်လိုက်သည့် သောင်းထိုက်၏ လက်ကို ဂျမဒါမူးသာက ညှာခြေနှင့် ခတ်ထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဖောင်း...”

“အား...”

ဂျမဒါမူးသာ ကန်ထုတ်လိုက်၍ ဓားကောက်ကလွင့်ထားဘေးသို့ ကျသွား၏။ ဆိုင်ထဲမှလူများ ရန်ပွဲကြီးကျယ်လာ၍

သုရိုက်ဆွေ

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

ဆိုင်ပြင်သို့ ဝုန်းကနဲထွက်ပြေးကာ သွားကြတော့၏။

*

နတ်မြင်းပျံ စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။ လူအုပ်ကြီးက ဝုန်းကနဲ အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည် လဲကျသွားသော ဘအေးသည် ကုန်းထလိုက်၏။ သောင်းထိုက်ကလည်း ဂျာမဒါမူးသာကို တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်လေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က သူ့စားပွဲမှ ဂျာမဒါမူးသာနှင့် လူနှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေသည်ကို ဝိစကီ တစ်ခွက်သောက်ရင်း ခပ်အေးအေးပင် ကြည့်နေလေသည်။

“မင်းတို့ သတ္တိရှိရင် ဆိုင်ပြင်ထွက်လိုက်ကြ၊ ငါက ဧည့်သည် ဆိုင်ရှင်ကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်ဘူး။”

“ဝုန်း. . . .”

ဂျာမဒါမူးသာက သူ့ဘေးမှ စားပွဲပေါ်ကို လက်တစ်

ဖက်နှင့် ဆောင့်ကာရိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ဂျမဒါမူးသား၏ လက်ထဲမှ စီးကရက်ဗူးသည် စားပွဲပေါ်တွင် ပြားသွားလေသည်။ ပြားသွားသော စီးကရက်ဗူးခွံကို ဂျမဒါမူးသားက လက်နှင့်ခတ် ထုတ်လိုက်ရာ အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ စားပွဲပေါ်သို့ ဖျတ်စွာနဲ့ ကျ သွားလေသည်။

“လူပါးဝတ်ကောင် မင်းထွက်ခဲ့၊ မင်းကို မသေမချင် သတ်မယ်”

အရှက်ကွဲသွားသော ဘအေးက ဆိုင်ပြင်သို့ လှမ်းထွက် ရင်း ဂျမဒါမူးသားကို စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ သောင်းထိုက်နှင့် ဘ အေးတို့သည် ဂျမဒါမူးသား ထွက်လာမည်ကို ဆိုင်ပြင်မှ စောင့် နေသည်။

ဆိုင်ထဲတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် လူသုံးလေးဦးသာ ကျန်တော့သည်။ ကျန်လူများမှာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သော အဖိုးကြီးများဖြစ်၍ သူတို့ဟာသူတို့ အရက်ကို အေးအေးဆေးဆေး သောက်ချင်ပုံရသည်။

ဂျမဒါမူးသားက ဆိုင်ပြင်သို့ ခြေလှမ်းခပ်မှန်မှန်ဖြင့် ထွက် လာခဲ့သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် မည်သည့်လက်နက်မှ ပါမလာပါ။

ဘအေး၏ လက်ထဲတွင် ကြေးဝတ်အူ တပ်ဆင်ထားသော ကြိမ်တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားပြီး သောင်းထိုက်၏ လက်ထဲ တွင်ကား ဓားမြှောင်ကို ကိုင်ထား၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အမူအရာက

ဂျမဒါမူးသားကို အမဲဖျက်မည်ပုံမျိုး ပေါ်နေလေသည်။ ဂျမဒါမူးသား ဆိုင်ပြင်သို့ လှမ်းထွက်လာသည်နှင့်ပင် ဘအေးက . . .

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာတိစ္ဆာနဲ့ ထားဝယ်ကို ရောက်လာ ခုတလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ငါ့နာမည် ဂျမဒါမူးသားပဲ၊ ငါ ရာဇဝတ်ကောင် တစ် ယောက်ကို ဖမ်းဖို့ ရောက်လာတာပဲ”

ဂျမဒါမူးသားက ခပ်တည်တည် ပြောသည်ကို ဂရုမစိုက် ဆဲ . . .

“လက်စသတ်တော့ မင်းက ငါတို့အတွက် အဆိပ်အ တောင့် ကောင်ကိုး”

ဟုပြောကာ သောင်းထိုက်က ဓားမောက်ဖြင့် ခြောက် ကာ ဂျမဒါမူးသားကို ခုတ်ချလိုက်၏။ ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

ဂျမဒါမူးသားက နှစ်ဦးလုံး ပြိုင်တူလာသည်ကို အသာ အသာ လွတ်အောင် မြေကြီးပေါ်တွင် လှိမ့်ကာ ရှောင်တိမ်းပေး ဆိုက်ရာ သောင်းထိုက်၏ ဓားမောက်နှင့် ကြေးခေါင်းမူလီ တပ် သားသော ကြိမ်တုတ်တို့ ထိခတ်မိသွားလေသည်။

“ခွင်”

ရပ်ကြည့်နေသူများသည် သောင်းထိုက်၏ ဓားမောက် နှင့် ကြေးမူလီခေါင်းကိုပါ လွတ်အောင် ရှောင်တိမ်းဝှောက်သော

ကြောင့် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“တော်တော် မြန်တာပဲ”

“ဘအေးတောင် မနိုင်ဘူးဆိုတော့ ဒီကောင်က မလွယ်ဘူးကွ၊ ခု သောင်းထိုက်ကပါ သူ့ကို ကူတိုက်နေရတယ်”

နတ်မြင်းပျံ စားသောက်ဆိုင်တွင် မင်းမူလျက်ရှိသော ဘအေးနှင့် သောင်းထိုက်တို့ကို လက်နက်မပါဘဲ တိုက်နေသည့် ဂျပဒါမူးသာကို ကြိုက်၍ သဘောကျနေမိသော နတ်မြင်းပျံဆိုင်တွင် စားသောက်နေကြသူများက အချင်းချင်း တီးတိုးပြောနေကြသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကတော့ သူ့စားပွဲပေါ်တွင် ရောက်ခဲ့လှာသော စီးကရက်ဗူးပြားလေးကို ဖျတ်ကနဲ ကောက်၍ အတိအမှတ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်ကာ ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ဂျပဒါမူးသာနှင့် ဘအေးတို့နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေကြသော တိုက်ပွဲကို စိတ်မဝင်စားသည့်ပုံမျိုးဖြင့် နတ်မြင်းပျံဆိုင်မှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ဂျပဒါမူးသာက အိုင်အိုနန်းထိုက် ထွက်ခွာသွားသည်ကို တွေ့သည်နှင့် သူ့ထံ မားမောက်နှင့် ပြေးဝင်လာသော သောင်းထိုက်၏ မားချက်ကို ဆီးကြိုကာ ဖမ်းလိုက်၏။

“ဝှစ်. . .”

“ဖင်”

သောင်းထိုက် မားတိုင်လက်ကို ဂျပဒါမူးသာက လက်

ဖမ်းကပ်ဖြင့် ဖမ်းထားစဉ်မှာပင် ဘအေးက သူ၏ မူလီတပ်ထားသော ကြိမ်တုတ်ဖြင့် ဂျပဒါမူးသာ၏ နောက်စေ့ကို ရိုက်ချလိုက်သတော့သည်။

“ဝှစ်. . .”

“ဒုတ်”

“အား. . .”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က လျင်မြန်စွာ သောင်းထိုက်၏ ကိုယ်ကို ဆွဲလှည့်ပေးလိုက်ရာ ဘအေး၏ ရိုက်ချက်သည် သောင်းထိုက်၏ ခါင်းပေါ်သို့ ကျသွားလေသည်။

ဘအေးသည် သူ့လူကို ပြန်ရိုက်မိ၍ အံ့အားသင့်နေစဉ်မှာပင် ဂျပဒါမူးသာက လဲခွေကျသွားသည့် သောင်းထိုက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို လွှတ်ချကာ ဘအေး၏ နံကြားသို့ ညာခြေကိုပတ်ကာ ကန်သွင်းလိုက်တော့၏။

“ဘုန်း. . .”

“အား. . .”

ဘအေးသည် နံကြားသို့ ကန်ချက်က မိမိရရ ထိသွားသောကြောင့် အားကနဲအော်ကာ ရှေ့သို့ ငိုက်ကျလာလေသည်။ ဂျပဒါမူးသာသည် ရှေ့သို့ ငိုက်ကျလာသော ဘအေး၏ ပါးချိတ်

ညှပ်တည်ကို ချိန်ရွယ်ကာ ညာလက်သီးကို ပစ်သွင်းလိုက်လေတော့၏။

“ခွပ်”

“အင့်..”

ဘအေးသည် လက်သီးတစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် မြေပြင်ပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ကာ လဲကျသွားတော့သည်။ သူသည် ပြန်၍ မထနိုင်တော့ပေ။ သောင်းထိုက်ဘေးမှာပင် လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသည်။

“ကောင်းတယ်ဗျာ.. ဒီကောင်နှစ်ကောင်က နတ်မြင်းပျံဆိုင်မှာ ဝိုလ်ကျနေတာ ဒီလိုဆုံးမတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

လူတစ်ဦးက ဂျမဒါမူးသာကို ချီးမွမ်းစကား ဆိုလိုက်သည်။ ဂျမဒါမူးသာသည် ထိုစကားသံကို နားမထောင်တော့ဘဲ ချာကနဲ ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

*

သူ၏ တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်သောအခါမှပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် စီးကရက်ဗူးခွံလေးကို ဖြကာ အတွင်းမှစာထုထုတ်ယူ၍ ဖတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဂျမဒါမူးသာက နတ်မြင်းပျံဆိုင်ထဲမှ လူများမရိပ်ခဲ

အောင် အိုင်အိုနန်းထိုက်ထံသို့ မြကေသီတ ရေးသားအကြောင်းကြားသောစာကို တိုက်တဆိတ် ပေးပို့လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မြင်းခေါင်းတံဆိပ် စီးကရက်ဗူးခွံကို သောက်ပြီးသူထိပ်ထိုသို့ပင် လွင့်ပစ်တတ်ကြရာ ဂျမဒါမူးသာသည်လည်း စီးကရက်ဗူးခွံကုန်၍ လွင့်ပစ်လိုက်သည်ဟုပင် ထင်ကြ၏။

ဂျမဒါမူးသာနှင့် ဘအေးတို့ ရန်ပွဲကို စိတ်ဝင်စားနေကြသော စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ လူတို့သည် ဂျမဒါမူးသာက စီးကရက်ဗူးခွံထဲတွင် စာထည့်ကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ထံသို့ ပေးပို့ခဲ့သည်ကို သိမိကြတော့ပေ။

ဂျမဒါမူးသာကိုကား လူဆိုးတစ်ဦးကို ဖမ်းဆီးရန် အတတ်ရှိလာသော လူတစ်ဦးဟု ရိပ်မိသွားလေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဂျမဒါမူးသာတို့သည်လည်း ထိုသို့ပင် အောင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူ၏ စီးကရက်ဗူးထဲမှ စီးကရက်ဗူးထိပ်ကို ထုတ်ကာ မီးညှိလိုက်သည်။

ထို့နောက် စာကိုဖတ်ရှုရန် ရန်သူ၏ တည်းခိုခန်းတံခါးအတွင်းမှဂျက်ထိုးကာ ပိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် စာကိုဖြန့်ကာ ဖတ်ရှုလိုက်လေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုဒုန်းထိုက်

စက်လှေသူငွေ ဦးခွန်သာကိုဆက်သွယ်
လို့ရပါပြီ။ သူက ကောသီတို့တည်း ခိုတဲ့တည်း ခိုခန်း
က အခန်း အမှတ် (၂၃) ။ အထူး ခန်းမှာ လန့်ချိပြီး
မှားနေတယ်ဆိုတာ သတင်း အတိုင်း မှန်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့်ဂျော့ဖိုး သာကတော့ ခုထိ အရိပ်အလောင်
တောင် မမြင်ရသေးပါဘူး။

မှူး သာကတော့ သူ့တာဝန်အရ ရေခွက်
လာခဲ့ကြောင်း သက်ဆိုင်ရာ ပုလိပ်အဖွဲ့ကို အ
ကြောင်းကြားပြီး ပါပြီ။ လောလောဆယ်တော့ စက်
လှေသူငွေ ဦးခွန်သာကို သူ အကြောင်းတွေ ပေးဖို့
မကောင်းသေးဘူးလို့ ကောသီ ယူဆတယ်။ သူက
ကိုဒုန်းထိုက် ပြောသလို မိန်းကလေးချောတာ
လှတာတွေရင်ဟန်မဆောင်နိုင်ဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲ
ဟိဟိ..ကောသီကိုယ်ကိုယ်ကို အထင်ကြီး လို့ပြောနေ
တာ မဟုတ်ဘူးနော်..ကိုဒုန်းထိုက် ရယ်မနေနဲ့..

ကောသီကိုတွေ့တာနဲ့ သူ စားတော့ဝင်း
တော့မလို့ အကဲခတ်ပြီး တော့ လေ့လာတော့တာပဲ
သိပ်တော့ မလွယ်လှဘူး ကိုဒုန်းထိုက်ကြည့်ရတာ
အင်မတန်ပါး နပ်ပြီး ကျမ်းကျင်ပုံရတယ်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် မြကေသီ၏စာကို င စိတ်တစ်
ခုတ်ဖတ်ကာ ရုပ်ထားလိုက်ပြီး စိတ်ပူသွားမိသည်။

“အင်း... ကေသီတာ ပါးနပ်တယ် ဆိုပေမယ့်
သာကတော့တွေနဲ့ အတွေ့အကြုံ သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဦးခွန်သာက
နန်းမတွေ့အကြောင်း နောကျောနေတဲ့လူ ကေသီကိုတော့ သိပ်ပြီး
တော့ လွတ်ပေးထားလို့ မပြစ်ဘူး။”

စီးကရက် ပြာခဲခွက်ထဲသို့ စီးကရက်ကို ထိုးချေရင်း အိုင်အို
နန်းထိုက်က စိတ်ပူပင်ကာ တွေးတောလိုက်မိသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက လောလောဆယ် ငါ ဝင်လို့မရသေး
ဘူး။ သူ့ကိုတော့ သေသေချာချာ သတိပေးပြီးတော့ အစီအစဉ်
ပေးတာထားတာပဲလေ။”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။
နောက်မှ စာကိုဆက်၍ ဖတ်ရှုလိုက်ပြန်လေသည်။

ဦးခွန်သာဟာ သိပ်အိမ်ခြေကောင်းတယ်။
စကားပြောပုံဆိုပုံကအစ ဘာမှမသက်သာစရာတော့
မတွေ့သေးပါဘူး။ စိမ်းရွက်ဝါ တည်း ခိုခန်းက
လူတွေကအစ သူ့ကိုလေးစားကြတယ်။ သူ့ရဲ့ကိုယ်
ရှေးရူယုအဖြစ် ခန့်ထားတဲ့ဂျော့ဖိုး သာကိုပြစ်မှု
ကျူးလွန်တာတွေ သူသိတယ် မသိဘူးဆိုတာကို
တော့ တပ်အပ်ပြောလို့မရသေးဘူး ကိုဒုန်းထိုက်

၈၉.....

ကောသိကရိတော သူက သဘောကျနေမည်
ရတယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုဒုန်း ထိုက် ဒီလိုမှ မလုပ်ရင်
သူ့အကြောင်း တွေကို တိတိကျကျ သိရမှာ မဟုတ်ဘူး
မဟုတ်လား.....

မဒုက်ပြန်မဒုက် ကောသိ သူ့နဲ့ တစ်နေ့ က
သွားဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ခုတော့ ကောသိနဲ့ သူ့နဲ့
သိပ်ခင်တ မိတ်ဆွေအဆင့် ရောက်နေပြီပေါ့နော်။
ကောသိ ကြိုးစားတာ ခရီးမရောက်ဘူးလား။

ကိုဒုန်းထိုက် မဒုက်ပြန်မဒုက် (၇)နာရီ
လောက်မှာ စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းကို လာခပ်
သူ့ကို ကောသိ ခေါ်ထုတ်သွားရင် သူ့အခန်းမှာ
ဘယ်သူမှ ကျန်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ လောလောဆယ်
မှူးသာက ဒီအထူးခန်းထဲကို တိတ်တဆိတ် ဝင်
မသောင်းဘူး။ ဒီတော့ ကိုဒုန်းထိုက် လျှပ်ရှား
ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်။

ကိုဒုန်းထိုက် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ
ကိုဒုန်းထိုက် အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။

ဒါပေမယ့်
ကောသိ

မြကေသိက သူမ၏တာဝန်ကို သူမ ကျေပွန်အောင်
လုပ်ပြီးသွားပြီဖြစ်၍ အိုင်အိုနန်းထိုက် ပြုလုပ်ရမည့် တာဝန်
ပေါ်တိတိကျကျ သတိပေးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် စာကိအစအဆုံး ဖတ်ရှုပြီးနောက်
အောက်ကလေးကို မီးခြစ်ခြစ်ကာ မီးရှို့ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ဂျပဒါမူးသာမှာ အစိုးရတာဝန်ဖြင့် ရောက်ရှိလာသော
သစ်ဦးအဖြစ် စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းတွင် လူသိထင်ရှား နေ
ထိုင်လျက်ရှိရာ လူမသင်္ကာဖွယ် လှုပ်ရှားမှုမျိုးကို ပြုလုပ်၍ မသင့်
တော်ပေ။

*

တကယ်တော့ စက်လှေသို့ဌေး ဦးခွန်သာမှာ ထားဝယ်
တွင် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ဦးအဖြစ် လူသိများ
ဖြစ်နေ၏။ တော်ရုံတန်ရုံ ကိစ္စများနှင့်တော့

ဦးခွန်သာဖက်မှ ဝင်ရောက် ကာကွယ်ပေးဖို့ ဝန်လေး
သည် မတုတ်ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထားဝယ်နှင့် မြိတ်မြို့တွင် ဂျပမ
လုပ်ငန်းများနှင့် အစိုးရပိုင်းက လိုအပ်သော ငွေကြေး အကူ

www.burmeseclassic.com

အညီများကို ဦးခွန်သာက မတွန့်မတို ပြုလုပ်ပေးခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လမ်းပြင်ရန် ကိစ္စများ၊ တံတားပြင်ရန် ကိစ္စများ၊ ဦးခွန်သာက ဝေငွေကြေးမတည်ပေးလျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ငွေငွာနများနှင့် လူကြီးပိုင်းက ဦးခွန်သာကို လေးစားခင်မင်စေခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ဖြစ်သောကြောင့် ဂျော့ဖိုးသာပတ်သက်သည့် ကိစ္စရပ်များတွင် ဦးခွန်သာ နောက်ခံပြုလုပ်သည်ဆိုခြင်းကို သက်သေ အထောက်အထားမရှိဘဲ မည်သို့လက်ခံနိုင်မည် မတုတ်ပေ။

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဂျမဒါမူးသာတို့သည် ဦးခွန်သာကိစ္စတွင် အခြား ရာဇဝတ်မှုများကဲ့သို့ လွယ်လွယ်ကူကူ ကိုင်တွယ်၍ မရကြောင်းကို နားလည်သဘောပေါက်ထားသည်။

မဆိုစကောင်း ဆိုစကောင်း ဦးခွန်သာကြောင့် သူ့လက်ရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် စီအိုင်ဒီဌာနမှပင် စကောင်း လွင့်ထွက်သွားနိုင်ပေသေးသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် တည်းခိုခန်းထဲတွင် ထိုင်နေရုံဆက်၍ ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စများကို ရင်လေးစွာနှင့် စားနေသည်။ ဤမျှ ခက်ခဲရှုပ်ထွေးသော အမှုကိစ္စတွင် သိမ်မွေ့သော မြကေသီကို ဆွဲသွင်းလာမိခြင်းသည် အမှားဖြစ်နေပြီးလားဟုလည်း တွေးတောလိုက်မိသည်။

မတတ်နိုင်ပါ။ ယခုတော့ ထားဝယ်သို့ ရောက်ကာ မြကေသီသည် သူ၏ဇာတ်ကွက်အတိုင်း ဝင်ရောက် လှုပ်ရှားနေပြန်သည်။ သည်တော့ မြကေသီ ချိန်းဆိုသည့်အတိုင်း သူသည် ဘယ်စောစော ထ၍သွားရန်အတွက် အိပ်ရာစောစော ပင်ခဲ့လေတော့၏။

နံနက်ခုနစ်နာရီ ထိုးသည်နှင့်ပင် အိုင်အိုနန်းထိုက် အိပ်ရာမှ နိုးလာလေသည်။ သူသည် အဝတ်အစားကို လဲလိုက်၏။ သနတ်အိတ်တွင် သေနတ်ကို သေသေချာချာ ကျည်အပြည့် ထည့်ကာ လွယ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ကာ ဝတ်ဆင်လိုက်ပြန်လေသည်။

သူသည် မလွဲသာမရှောင်သာသော စွန့်စားမှုတစ်ခုကို ဆုပ်ရလေတော့သည်။ ဦးခွန်သာသည် သူတို့၏ အမှုကိစ္စအတွက် အဓိကကျသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ဤနေ့နံနက်တွင် စောရမင်းထင်လို လူမျိုးတစ်ယောက်ကို ငှားရမ်း၍ ဆောင်လျှင် ရနိုင်ပါသည်။

သို့သော် ရာဇဝတ်မှုနှင့် ဆက်စပ်နေသော စာမျက်စာများသည် အပြင်လောကသို့ ပေါက်ကြားသွားလျှင်လည်း အောင်းပေ။ လုံခြုံမှု ရရှိစေရန်အတွက် အရေးကြီးသည်။ သာမန်အထက်မှ ကိစ္စဆိုလျှင် အကြောင်းမတုတ်။

ယခု ကိစ္စက ကြီးမားသော လူသတ်မှုများကို အခြေခံနေ

သုရိန်ဆွေ

၁၄၆

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

၁၄၇

သည် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်သည်။ မည်မျှ ကြီးကျယ် နောက်ပိုင်းတွင် နိုင်ငံထော်၏ လုံခြုံရေးကို ထိခိုက်စေနိုင်သော အကြောင်းကိစ္စများ မခန့်မှန်းနိုင်အောင် ရှိနေသည့်အတွက် စောမင်းထင်ကို အသုံးမပြုခြင်းက အကောင်းဆုံးဟု ယူဆမိသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်က စောရမင်းထင်ထက် မသာသည့်အင်အား အိမ်ခန်းများ၊ ရုံးများနှင့် လျှို့ဝှက်ဂိုဒေါင် အဆောက်အအုံများကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်သည့် အတွေ့အကြုံကတော့ ကောင်းကောင်း ရှိနေပါသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် နံနက်ခုနစ်နာရီ ကျော်လောက်မှာပင် လမ်းပေါ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ထားဝယ်မြို့ ကမ်းနားသို့ ထွက်လာသော လမ်းကြားထောင့် တစ်နေရာတွင် သူ့ရိုက်တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ကြိုတင်ထွက်ပေါ်လာသော ဂျပဒါမူးသာနှင့် ဆုံတွေ့လေသည်။ မူးသာကို တွေ့သည်နှင့် . . . .

“ဘယ်လိုလဲ မူးသာ၊ မနေ့က ဟိုဘအေးတို့ နှစ်ယောက်ကို မင်းကောင်းကောင်း ဆုံးမလိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ လွန်ခြေလွန်များ ဖြစ်သွားသေးလား။”

ဟု မေးလိုက်၏။

“မလွဲသာမရှောင်သာတော့မလဲ သူ့စရိုက်နဲ့သူ ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ရတာပဲ ဆရာနန်းထိုက်၊ လက်တော့ မလွန်ပါဘဲ ဒါပေမယ့် နတ်မြင်းပျံဆိုင်က လူတွေကတော့ ကျွန်တော်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာပဲ။”

အလားတူ စုံထောက်မှန်း သိသွားပြီ”

“ဘာဖြစ်သလဲကွာ . . . ဒီလောက်ဆိုရင် မင်းကို ရှောင်သိမ်းဖို့ ဂျော့ဖိုးသာတို့ အဖွဲ့တွေ ယောက်ယက်ခတ်နေရောပေါ့”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က သူထင်မြင်ချက်ပြောရင်း လူသွားသိမ်းဘေးသို့ ဂျပဒါမူးသာကို ဆွဲခေါ်လာကာ စကားပြောနေလေသည်။

“ဦးခွန်သာကိုတော့ မြကေသီက မြို့ထဲကိုခေါ်ထုတ်သွားပြီ သူ့ကို အင်မတန်ကောင်းတဲ့ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ချာထိုင်ကြလိမ့်မယ်၊ သူ တစ်နာရီဝန်းကျင်လောက်တော့ ထိန်းသားမယ် ပြောပါတယ်”

“ဒါနဲ့ကွာ . . . ကေသီက သိပ်ပြီးအတင်ရဲဖို့ မကောင်းဘူး၊ တော်ကြာ ဦးခွန်သာရဲ့ ထောင်ချောက်မှာ ချောင်ပိတ်မိသွားနိုင်တယ်”

ဂျပဒါမူးသာကို သူ၏ စိုးရိမ်မှု အားထုတ်ဖော်ပြောဆိုက်၍ ဂျပဒါမူးသာက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆရာကိုနန်းထိုက်ကမလဲ မစိုးရိမ်စဖူး စိုးရိမ်နေပြန်ပြီ။ မြကေသီက လည်ပါတယ်။ ဒီလိုမဖြစ်အောင်တော့ သူ့ထိန်းသိမ်းနိုင်မှာပါ။ မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့မလဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဆရာ ကိုနန်းထိုက်ရယ် . . .”

“တော်စမ်းပါ မူးသာရာ . . . မင်းကလဲ ပါးစပ်ပွင့်နဲ့ မပြော

www.burmeseclassic.com

စမ်းပါနဲ့”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဆရာဝန် ဒီကောင်မလေးကုန်တော်တော်ကို သိသာနေတယ်”

“ဘာသိသာလဲကွ့..”

“အမူအရာ ဖျက်နေတာလေ.. ဆရာကိုနန်းထိုက် သတိထားနော်.. သူ့ကို စိုးရိမ်တာနဲ့ ရန်သူ့ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်နေဦးမယ်”

“အေး.. မင်း သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကဲ.. မင်း စိမ်းရွက်ဝါဟိုတယ်မှာ ခုလောက်ဆို ကျွမ်းကျင်နေပြီဆိုတော့ ဦးခွန်သာရဲ့ အခန်းက ဘယ်အခန်းလဲဆိုတာ ပြော...”

“ညာဘက်က လှေကားကတက်ရင် အပေါ်ထိပ်ဆုံး အခန်းပဲ ဆရာကိုနန်းထိုက်၊ တံခါးသော့ကတော့ အာမခံသော့ပဲ၊ သူ့အခန်းက အထူးခန်းဆိုတော့ ကျယ်လောက်ကျယ်တယ်၊ ဒီတည်းခိုခန်းမှာတော့ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အဲဒီလှေကားကို သူတစ်ယောက်တည်းပဲ အသုံးပြုတယ်”

“ဟာ.. ဒါဆို ထင်ရှားနေမှာပေါ့၊ လူစိမ်းဝင်ရင် သိပ်သိသာတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ တည်းခိုခန်းက လူရှင်းတယ်၊ ကောင်တာက လူတောင် ငါးများထွက်သွားပြီ၊ တည်း

ခန်းက သူတံခါးနဲ့သူတွေ့ဆိုတော့ လူသစ်ကလဲ ဈေးကြီးလို့ ခေါ်ပြီးမလာဘူး။ လာရင်ဆဲ နေ့ခင်းပိုင်းနဲ့ ညဖက်ပဲ လာတတ်တာ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်”

“အေး.. ဒါဆိုရင် ငါဝင်ပြီး လှုပ်ရှားမယ်။ တစ်ခုတော့ မင်း ကူညီရလိမ့်မယ်”

“တာ ကူညီရမှာလဲ ဆရာ”

“မင်း ငါမြင်သာတဲ့နေရာကနေ အပြင်က အခြေအနေ အချက်ပြဖို့ပေါ့”

“ဒီလောက်တော့ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဆရာနဲ့ဝင်ပြီး လိုက်လို့တော့ မသင့်တော်ဘူး ထင်တယ်”

“ဒါကို မင်းပြောစရာ မလိုဘူးလေ၊ ငါ ရိပ်မိပါတယ်၊ သာသာရဲ့ ပြီးတော့ ငါက ရွှေပန်းသီး အသက်အာမခံကုမ္ပဏီက နယ်စားလွယ်အနေနဲ့ ထားဝယ်ကို လာတာပဲ၊ တကယ်လို့ ငါ့ကို သင်္ကာတဲ့ လူတစ်ဦးဦးတွေရင် ဦးခွန်သာဆီကို ရွှေပန်းသီး အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီက လူအုန်းနဲ့လာတာလို့ ပြောလို့ရပါမယ်”

ဂျပဒါမူးသာက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ကွက်တိပါပဲ ဆရာ..”

*

အိုင်အိုနန်းထိုက်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ မီးညှိရင်း...

“ဒီလူကြီး မင်းဘယ်လို မြင်လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟာ ဒီလူကြီးက ရုပ်ရှင်မင်းသားနဲ့တူတာ ဆရာနန်းထိုက်ရဲ့ တကယ်တွန့်ဝန်းတို့လို အရပ်မြင့်မြင့် နှာတံပေါ်ပေါ် အင်္ဂလိပ်လိုဗဲ စကားပြော သိပ်ကောင်းတာ”

“မင်းနဲ့ ပြောဖူးလို့လား”

“မပြောအံ့ပါဘူး။ တစ်ခြားလူတွေနဲ့ စကားပြောတာ ဆိုတာ မသိမသာ နားထောင်ကြည့်တာပါ။ ဆရာ ကေသီတော် မှ သိပ်စမတ်ကျတဲ့ ဦးခွန်သာနဲ့ တွဲသွားရတာကို ကျေနပ်နေ သလိုပဲ”

“စကားကောင်း ပြောနေရင်း မဟုတ်တာတွေ ဖော့ဖော့ မလာနဲ့ မူးသာရာ... ငါ ဒီလောက်သဝန် မတိုတတ်ပါဘူး”

“အင်းပေါလေ... သဝန်တိုရအောင်လဲ ဆရာကိုနန်းထိုက်နဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ချစ်ချစ်တွေ့မှ မဟုတ်တာ”

ဂျပဒါမူးသာ၏ စကားက အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ အနှစ်ကို ထိသွားသည်။ တကယ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ မြကေသီ အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့မှာ ချစ်သူများ မဟုတ်ကြပါ။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး သံယောဇဉ် ငြိတွယ်နေကြသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေများ

အဆင့်မှာ ရှိကြပေသေးသည်။

“အေးကွာ... ဒီအကြောင်းတွေက မပြောကြတာ ကောင်းပါတယ်၊ စိမ်းရွက်ဝါရဲ့ရှေ့က ပန်းခြံထဲမှာတော့ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ သူတွေ ရှိကောင်းရှိနိုင်တယ်”

“ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေက သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ လူတွေနဲ့ ဆည်းခိုခန်းက အစေခံ အလုပ်သမားတွေပဲ များပါတယ်၊ ဆရာတို့နန်းထိုက်ကို ဘာမှမေးရဲကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ အခန်းထဲ ရောက်နေတုန်း မင်းတစ်ခုခု အမေးတကြီး အချက်ပေးချင်ရင် သိချင်းတစ်ပုဒ်ပုဒ်သာ လေချွန်လိုက်ကွာ...”

“အင်း... ကောင်းသားပဲ၊ တျှန်တော် မကြာခင် လေချွန်နေကျ မင်းသမီး မစိန်သုန် သိချင်းကို လေချွန်လိုက်မယ်လေ”

“အေး... ဒါဆိုရင် ငါ ရန်သူ ရောက်လာပြီးလို့ သဘောထားပြီး အမြန်ဆုံး ငါ့ရဲ့အကောင်းဆုံး အခြေအနေဖြစ်အောင် ဆွပ်ရှားရမှာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာတို့နန်းထိုက်၊ ကံ... ကျွန်တော်လဲ သိမသာနဲ့ မကြာခင် တည်းခိုခန်းကို ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“တည်းခိုခန်းရဲ့ နောက်ဘက်မှာ ဝရံတာ ရှိသလား”

“ရှိပါတယ်၊ အပေါ်ထပ် ဆိုပေမယ့် ဆယ့်ငါးပေလောက်ပဲ ခုတ်ထား၊ အရှေ့ကြိုရင် နောက်ခန်းလှဲခါး ဖွင့်ပေးပြီး အဲဒီဝရံတာ အနေ ဆရာတို့နန်းထိုက် ခုန်ဆင်း လစ်လို့ရတယ်။

သူရိန်ဆွေ

၁၅၂

“အိုကေ... အိုကေ... ဒါပဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းရှိရာသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။ လမ်းချိုးနှစ်တွေကို ကျော်လိုက်သည်နှင့် စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းရှိရာ ဝင်းခြံဝင်စ ကို သူ တွေ့မြင်နေရလေသည်။

*

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ‘စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်း’ဟု ဆိုင်း ဘုတ် ချိတ်ထားသော ဝင်းတံခါးဝမှ ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ သည်။ နံနက်ရှစ်နာရီခန့်ရှိ၍ တည်းခိုခန်း ဝန်ထမ်းများမှာ တံမြိတ် ဝည်း လှည်းသူလှည်း အမှိုက်ကျုံးသူကျုံးနှင့် လုပ်နေကြသည်။

သူသည် ထားဝယ်သားများ ဝတ်လေ့ရှိသော ကုတ်အင်္ကျီ ခဲရောင်နှင့် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ကာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာရင်း အုန်းပင်များ ပတ်ပတ်လည် ပေါက်နေသည့် ရေကန်ဘေးမှ တည်းခိုခန်း အဝင်အဝသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကာ ကြည့်ရှုလိုက်သော်လည်း သူ့အား ထူးဆန်းသော သတ္တဝါအဖြစ် မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက် ကမျှ ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေသည်ကို မတွေ့ရှိရသေး

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏီမုဆိုး

၁၅၃

အခါတွင် စိတ်အေးသွားလေသည်။

တည်းခိုခန်းတွင် နေထိုင်သူများရှိရာ ဧည့်သည်များသည် ဤသို့ပင် မကြာခဏ လာရောက် တွေ့ဆုံလေ့ရှိသည်။ အဆင့်မြင့် ဈေးကြီးသော တည်းခိုခန်းဖြစ်သောကြောင့် သာမန် ဆင်းရဲသား များ ဝင်လာလေ့မရှိ။ သူ့လိုကိုယ်လို လူများသာ ဖြစ်နေ၍ ကောင် ဘာနှင့် တည်းခိုခန်းဝတွင်လည်း အထူးလုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းမျိုး မရှိပေ။

ဂျပဒါမူးသာ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ညာဘက်အစွန် ဆုံးရှိ လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ အိုင်အိုနန်းထိုက် ခြေလှမ်းမှန် မှန်ဖြင့် တက်လာခဲ့လေသည်။

အောက်ထပ် စားသောက်ခန်းမကို ပတ်၍ ကွေကာသွား သော လှေကားကြီးနှစ်ခု ရှိသည်။ ဘယ်ဖက် လှေကားများမှာ တစ်ဦးချင်း တည်းခိုသူနှင့် မိသားစု တည်းခိုသူများရှိရာ အပေါ် ထပ်သို့ တက်သည့် လှေကားဖြစ်၏။

ညာဖက်မှ အလားတူ လှေကားများ လူအလည်တွင် သီးသန့်ပိုင်းခြား ကာရံထားသည့် ဦးခွန်သာ၏ အထူးခန်းသို့သာ တက်နိုင်သည့် လှေကားဖြစ်သည်။ ထိုလှေကားသည် အပေါ်ထပ် ထပ်ရှင်းရေးလုပ်သော တည်းခိုခန်း ဝန်ထမ်းများနှင့် ဦးခွန်သာ ခွင့်ပြုထားသော ဦးခွန်သာ၏ ဧည့်သည်များသာ အသုံးပြုခွင့်ရှိ သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ကြောင်တစ်ကောင် ကဲ့သို့ပင် အပေါ်ထပ် ဝရံတာသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဝရံတာမှနေ၍ သူသည် စားသောက်ခန်းမထဲသို့ ပြန်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ စားသောက်ခန်းမထဲ၌ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိသည့် ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝရံတာမှ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ စားသောက်ခန်းရှိ အောက်မှ သူ့ကိုလှမ်း၍ မမြင်ရတော့ပေ။ ထိုအချိန်မှာပင် ဂျမဒါမူးသာသည်လည်း တည်းခိုခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

တည်းခိုခန်းအပေါက်ဝမှ သူ့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ အရိပ်အယောင်မျှပင် သူ မမြင်တွေ့ရတော့ပေ။ သူသည် တည်းခိုခန်းပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို ကြည့်ရင်း စားသောက်ဆိုင်ခန်းမထဲတွင် ရပ်ကာ တောင်းတီထွက်နှစ်ဖက် နှိုက်လျက် အချိန်ကိုစောင့်ကာ ဖြုန်းနေသူလို နှိုက်လျှောက်သည်လျှောက် လုပ်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ချက်ပြုတ်ဆောင်မှ ခါးတွင် အဝတ်ပိုင်း စည်းနှောင်ထားသော လူတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ အပြင်စားပေါ်မှ ဈေးဝယ်လာသော အသီးအနှံတောင်းကိုလာ၍ မခြင်းဝင် ဖြစ်သည်။

“ဆရာ ဘယ်မှ မထွက်ဘူးလား”
ချက်ပြုတ်ဆောင်မှ မျက်နှာရင်းနိုးနေသော ဆိုင်ဝန်ထမ်း

“ဂျမဒါမူးသာကို မေးလိုက်သည်။

“မသွားဘူးကွ... ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ချိန်းထားတာ လာမလားလို့ စောင့်နေတာ”

မျက်နှာဖြူဖြူနှင့် စားသောက်ဆိုင် ဝန်ထမ်းက စကားမရှိ စကားရှာကာ... .

“ကောင်မလေးလား ဆရာ... .”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကောင်မလေးမို့လို့ စောင့်နေတာပေါ့ကွာ... .”

ဂျမဒါမူးသာက ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ စကားကို ပြောလိုက်လေသည်။

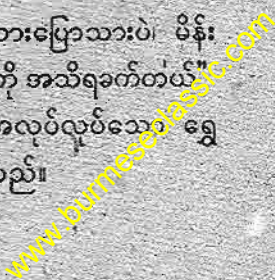
“ဆရာအခန်းသေးက ကောင်မလေးကလဲ မဆိုးဘူးနော် ဆရာ၊ ကိုယ်လုံးလှလှနဲ့လေ မျက်နှာကလဲ ချိုချိုနဲ့”

မိချောင်းသား ဖြစ်တန်တူသော စားသောက်ဆောင်မှ ချက်ပြုတ်သည် ဝန်ထမ်းက လျှာရှည်ပြန်လေသည်။

“အေးလေဗျာ... ဒါပေမယ့် သူက ငါတို့လောက်ကို မုန်းမရဘူးကွ”

“ဆရာနဲ့တော့ ခင်ခင်မင်မင် စကားပြောသားပဲ၊ မိန်းကလေးတွေက ဒီလိုပါပဲ ဆရာ၊ သူတို့ရဲ့ စိတ်ကို အသိရခက်တယ်”

အရေးထဲတွင် ချက်ပြုတ်သည့် အလုပ်လုပ်သော ရွှေစိမ်းတော်က မိန်းမဋီကာ လာဖွင့်နေပုံရသည်။

“အေးပါကွာ... မင်း ငါနဲ့ စကားပြောနေတာနဲ့ နောက်ဖက်က ချက်မယ့်သူတွေ ရောက်လာလို့ မင်းကို အပြစ်ဖို့နေကြမယ်”

“ရပါတယ်၊ ဒီကောင်တွေ ခုမှအိုးတွေ ခွက်တွေ ဆေးနေကြတုန်း သွားမယ်နော်... ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ...”

အသီးအနှံများထည့်သော တောင်းကိုယူကာ မျက်နှာဖြူဖြူနှင့် ဆိုင်ဝန်ထမ်း ထွက်သွားတော့မှပင် ဂျမဒါမူးသာက စိတ်အေးသွား၏။ ယခုအချိန်တွင် အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေဟန်တူသော အိုင်အိုနန်းထိုက် ပြန်ထွက်လာပါက ရိပ်မိသွားမည် ခံစားသောကြောင့် နှင်ထုတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

*

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည်တား ဦးခွန်သာ၏ အခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်သည်နှင့် သော့ဝိဇ္ဇာထံမှ သင်ယူထားသော နည်းစနစ်အတိုင်း သူ့တွင် အသင့်ပါလာသည့် သော့ပုံစံကိုကြည့်ကာ သော့တစ်ချောင်းကို ရွေးထုတ်ကာ သော့အိမ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ သော့ဖွင့်သောအခါ ချောက်ကနဲ မည်သံသည် တီး

ခိတ်သည်ဝန်းကျင်၌ ဝေါ်လာနိုင်သောကြောင့် ကျွတ်ထွက်သည် သော့ခေါင်းနှင့် သော့အိမ်ကို အဝတ်တစ်ခုနှင့် အသာဖုံးကာ သော့တံကို လှည့်လိုက်၏။

“ထင်”

ငြင်သာသော အသံသာထွက်လာပြီး သော့က ပွင့်ထွက်သွားလေတော့သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သော့ကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျွန်းတံခါးကြီးကို အသာအယာ အေးတိုက်တွန်းကာ နှင်လိုက်တော့၏။

အောက်ဖက်တွင် သံလမ်းနှင့်ခွက တင်ထားသော ဘေးတိုက်တွန်းရသည့် ကျွန်းတံခါးမှာ လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်သာရုံ ဟသွားသည်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ကိုယ်ကိုစောင်းကာ အတွင်းဖက်သို့ အသာအယာ ဝင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အတွင်းမှတံခါးကို ပြန်ဆွဲကာ ပိတ်လိုက်ပြီး တံခါးဂျက်ကို ချထားလိုက်သည်။ လှုပ်ရှားမှုဟူသမျှ အသံလုံးဝ မရှိသည့်အောင် အထူးပင် သတိထားနေရလေသည်။ ပထမဆုံး သူ့ချောက်ရှိလာသော အခန်းမှာ ပေလေးဆယ်ခန့် ကျယ်ဝန်းသည့် ဦးခွန်သာ၏ ဧည့်ခန်းထဲသို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဧည့်သည်များထိုင်ရန် အကောင်းဖားများ ကုလားထိုင်များ ချထားသည်။ ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် ဧည့်ပါအခင်းများ ခင်းထားပြီး နောက်မှီတွင်လည်း ကတ္တီပါသား

ကိုပင် စွပ်ထားသည်။

တစ်ခန်းလုံးသည် ကတ္တီပါအစိမ်းရောင် လွှမ်းနေပြီး ဝါရောင်ပေါ်တွင် အနီရောင်ပန်းခက်များ ဖော်ထားသော ကြည့်ရုံဖြင့်တွင် ခင်းထားသည့် ကော်ဇောနှင့် အထူးလိုက်ဖက်လှသော တော့၏။

ဧည့်ခန်းထောင့်တွင် ကြီးမားသော ကျွန်းဘီဒိုကြီး နှစ်ထပ် နံရံတွင် ကပ်ထောင်ထားသည်။ ပထမဘီဒိုကြီး တစ်လုံးကို သေတ္တာ ဖွင့်ကာ အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို အိုင်အိုနန်းထိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

ပင်လယ်ထွက် ပစ္စည်းဖြစ်သော ခရုနှင့် ကနုကမာများ ပြုလုပ်ထားသော အရုပ်များကို ဦးခွန်သာ အမြတ်တနိုး သိမ်းထားသည်။ ထိုအရုပ်များမှာ ပင်လယ်မြိုင်နှင့် လူသားကို ဆက်သွယ်သော သည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အရုပ်များပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအရုပ်များကို ဦးခွန်သာသည် ပွဲလမ်းသဘင်များတွင် အစိုးရဖက်မှ အကြီးအကဲများနှင့် မြို့ပျက်နှာဖုံး လူကြီးလူကောင်းများအား လက်ဆောင်ပေးရန် လက်မှုပညာများထံ သူ၏ စိတ်ထူးဖြင့် အပ်နှံထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

နောက်ဘီဒိုတစ်ခုကို ဖွင့်ကြည့်သော်လည်း မည်သည့် မသင်္ကာဖွယ်ရာများကိုမျှ မတွေ့ရှိရ ပင်လယ်ရှုခင်း ပန်းချီဆွဲချပ်များနှင့် ပန်းပုလက်ရာတို့သာ သိမ်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

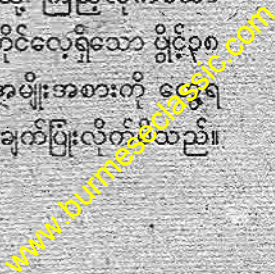
လေသည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ ဘီဒိုနှစ်လုံးနှင့် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများထည့်သည့် စားပွဲတစ်ခုအောက်မှ တံခါးသော့များကို ဖွင့်၍ ရှာဖွေကြည့်သေးသော်လည်း မသင်္ကာစရာပစ္စည်းဟူ၍ မည်သည့်အရာမျှ မတွေ့ရပေ။ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်တွင်လည်း နိုင်ငံခြား သတင်းစာနှင့်ဂျာနယ်များကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ထိုသတင်းစာများကို သတိထားကာ လက်ရာခြေရာ ဖျက်အောင် ရှာဖွေပြီးသည်နောက် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။ အိမ်ခန်းထဲတွင် ကြီးမားသော တင်ကြီးတစ်ခုနှင့် အမိုးပါသော မီးအိမ်လှလှလေး တစ်လုံး ထင်ထားသည်။

စားပွဲရှိ အံ့ဆွဲသုံးဆင့်လုံးတွင် သော့ခတ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် စားပွဲမှသော့ကိုဖွင့်ကာ အံ့ဆွဲကိုဆွဲထုတ်၍ ရှာဖွေလှန်လှော ကြည့်လိုက်ပြန်လေသည်။

သော့တူအမျိုးမျိုးကို ကျွမ်းကျင်စွာ သုံးတတ်သောကြောင့် တစ်ချက်ဖွင့်လိုက်သည်နှင့်ပင် အံ့ဆွဲက ပွင့်ထွက်သွား၏။ ပထမဆုံး ပွင့်လာသော အံ့ဆွဲကိုဆွဲဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် ထိုခေတ်က အင်္ဂလိပ်အရာရှိများ ကိုင်လေ့ရှိသော ပွင့်ပုဂံသေနတ်တစ်လက်ကို တွေ့ရှိရ၏။ ပွင့်ပုဂံအမျိုးအစားကို တွေ့ရသောအခါတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် တစ်ချက်ပြူးလိုက်မိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗားဂရာချောက် အတွင်းတွင် သေနတ်
ဒဏ်ရာ သုံးချက်ဖြင့်ထိမှန်ကာ သေဆုံးသွားသော ရွှေပန်းသံ
အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီမှ ပထမဆုံး ငှားရမ်းခဲ့သည့် ဖွဲ့စည်းမှု
ပိုင်ရှင် အမျိုး အစား သေနတ်ကျည်ဆံဖြင့် သေဆုံးသွားသည်
တွေ့ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ပိုင်ရှင် သေနတ်ကို ခေတ္တပြန်၍ ပိတ်ထားလိုက်ပြီး
အောက်ထပ်အံဆွဲကို သော့တုဖြင့် ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ အံဆွဲ
ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါတွင် အနက်ရောင် သံသေတ္တာပြား
တစ်လုံးအတွင်းတွင် တွေ့ရ၏။

သံသေတ္တာပြားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါတွင် သေ
တစ်ခု ခပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ချောက် ထောက်”
“ဟင်”

သူတို့ ပါလာသောသော့တုနှင့် ဖွင့်ကြည့်သောအခါ
သေတ္တာပြားလေးထဲမှ သော့သည်ထွန်းကန်ကာ ပြန်ထွက်လာ
ထူးဆန်းလှသည်။ အချို့သော့ ပေါက်များသည် သေ
တံနှင့် မှုသင့်တော်ပါက သွင်း၍မရခြင်း သို့မဟုတ် သော့
ကမလည်ဘဲ တင်းခံနေသောကြောင့် သော့တံကျိုးထွက်ခြင်း
ဖြစ်တတ်သည်။

သော့တံကျိုး၍ အတွင်းတွင်ကျန်လျှင် အလွန်ခဲ

ခိုင်ခံ့သော ကိစ္စမျိုးဖြစ်တတ်သောကြောင့် မည်သည့်သော့ကို
မည်သည့်ပင်ဖြစ်စေ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သတ်ထားကာ ဖွင့်
တတ်၏။

မရလျှင် နောက်ထပ် သော့တစ်ချောင်းကို လဲနိုင်ရန်
အဆင်မပြေသော ဖွင့်သည်။ သို့သော် ယခုသော့ပေါက်ကား အထဲ
တွင် အသက်ရှိသတ္တဝါ တစ်ကောင်ရှိသည်အလား သော့တံကို
ဖွင့်သည့် ကန်အောင် တွန်းထုတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသော အခါ
အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ စဉ်းစားရ ခက်သွားသည်။

“တော်တော် ထူးဆန်တဲ့ သော့ပဲ၊ အတွင်းမှာ စပရင်
မရှိတော့ သော့တုဖွင့်မရအောင် လုပ်ထားတယ် ထင်တယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက် နဖူးမှချွေးများကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့်
ဆုတ်လိုက်ရသည်။

*

သူ စိတ်လောကြီးနေသောကြောင့် သော့ပေါက်ကို သင့်
သည့် သော့မရွေးနိုင်ခြင်းဟု တွေးတောကာ စိတ်ကိုလျှော့
သော့တံတစ်ချောင်းကို သွင်းလိုက်ပြန်သည်။

“ထောက်”

“ဟင်”

ထိုသော့တံလေးမှာလည်း ယခင်အတိုင်းပင် ထောက်ကာ အသံမြည်ကာ အတွင်းမှပြန်၍ ခုန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လေသည်။ သော့တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း လဲ၍ ပွင့်သည့်အခါ အံဆွဲထဲမှ သေတ္တာနက်ကလေးမှာ လုံးဝပွင့်၍ မရသည်ကို ထူးဆန်းစွာ မြင်တွေ့နေရ၏။

သော့တံနှင့် ပွင့်မရလေ အနက်ရောင် သေတ္တာလေး ထဲမှ ပစ္စည်းများသည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလေဖြစ်လျက် ရှိသည်ကို အတွင်းတွင် အလွန်အဖိုးတန်၍ လျှို့ဝှက်သောပစ္စည်း ရှိသောကြောင့်သာလျှင် အထူးမှာယူထားသော သော့မျိုး လုပ်ထားသည့် သေတ္တာထဲတွင် ထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆလေသည်။

“မရရင်တော့လဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ နောက်ဆုံး သေတ္တာတစ်ချောင်းပဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူ့တွင်ပါလာသော သော့တံကို ထွင်ရှိသော နောက်ဆုံး သော့တစ်ချောင်းကို ထိုးသွင်းကာ ပွင့်လိုက်တော့၏။ ထိုသော့မှာ စပရင်နှင့် လုပ်ထားသော များကို အသုံးပြု၍ ပွင့်နိုင်ရန် ထိပ်တွင်တုံးလေး ပါသောကြောင့် အတွင်းမှ စပရင်ကိုဖိကာ လှည့်ချလိုက်သောအခါ သော့တံမှ ချောက်ကန်မြည်ကာ ပွင့်သွားလေတော့သည်။

သော့ပေါက်ပွင့်သွား၍ အတွင်းရှိသော အရာများကို မြည့်ရှုရန်အတွက် အဖုံးကိုဆွဲကာ မ ပွင့်လိုက်လေတော့သည်။ အခါတွင် အတွင်းမှစာရွက်စာတမ်းများကို တွေ့ရှိရလေသည်။ သမဆုံး တွေ့ရှိရသည်မှာ မူလ စက်လှေပိုင်ရှင်များထံမှ လွှဲပြောင်း ဝယ်ယူထားသော စက်လှေပိုင်ဆိုင်ခွင့် စာချုပ်များပင် ဖြစ်၏။

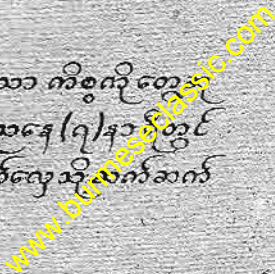
ထိုစာချုပ်များမှာ တရားဝင် ချုပ်ဆိုထားသော စာချုပ်စာတမ်းများ ဖြစ်သောကြောင့် မသင်္ကာစရာ မရှိပေ။

ဆက်၍ ရှာဖွေသောအခါတွင် မိတ်ဆွေများထံမှ ဦးခွန်ထံသို့ ပေးပို့ထားသော စာများပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစာများသည် သည်း အိုင်အိုနန်းထိုက်အတွက် မည်သို့မျှ အသုံးမတည့်လှပေ။ သို့သော် သေတ္တာ၏ အောက်ဆုံး၌ရှိသော အံကလေးထဲမှ စာကလေးတစ်စောင် ထွက်လာ၏။

နေ့စဉ်.....

မိတ်ဆွေကြီး ဦးခွန်သာ

မိတ်ဆွေကြီးနှင့် အရေးကြီးသော ကိစ္စကို တွေ့ဆုံဆွေးနွေး လိုပါသောကြောင့် ယနေ့ညနေ (၇) နာရီတွင် အထူးအရေးကြီးစွာ ဝယ်ဆိပ်ကမ်းမှ နတ်သမီး စက်လှေသို့ ဆက်ဆံ

လာရောက်တွေ့ဆုံပါရန်.....

ဂျန်စမစ်

“ဟင်”

ရွှေပန်းသီးကုမ္ပဏီမှ ‘ဝင်လယ်မုဆိုး’ စက်လှေပိုင်ရှင် အဖွဲ့ကို စုံစမ်းရန်စေလွှတ်လိုက်သည့် ဂျန်စမစ်ထံမှ ချိန်းဆိုသော စာဖြစ်သည်။ စာတွင် တပ်ထားသော နေ့စွဲအရ လွန်ခဲ့သော ဆယ်ရက်ခန့်က ချိန်းဆိုသည့် စာဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။

ဤအတိုင်းဆိုပါက ဦးခွန်သာသည် ဂျန်စမစ် ချိန်းဆိုသောနေရာသို့ သွားရောက်ကာ စကားပြောဆို ဆွေးနွေးကောင်း ဆွေးနွေးပေလိမ့်မည်။

စုံစမ်းရေးသမား ဂျန်စမစ်က ဦးခွန်သာအား သူစုံစမ်း တွေ့ရှိထားသည့် အထောက်အထားများကို ပြောဆိုကာ ငွေညှစ်၍ ပင် ဂျန်စမစ်ကို ရှင်းလင်းလိုက်ခြင်းနှင့် ရွှေပန်းသီးအာမေအဖွဲ့၏ဖက်မှ အစီရင်ခံစာကို ဂျော့ဖိုးသာအား အရယူခိုင်းခြင်းပင်လောဟု စဉ်းစားယူဆရဖွယ် ရှိလာပြန်သည်။

သေတ္တာလေးကို နေသားတကျ ပြန်ထည့်ကာ အံဆွဲကို သော့ပြန်၍ ပိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်ရှာဖွေရာ အခြားအချက်အလက်များကို မတွေ့ရသည့်နှင့် အံဆွဲများကို မူလပုံစံအတိုင်း ပြန်၍ ပိတ်နေချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြား

လေသည်။

“ဒေါင်ဒင်..”

“တင်..”

ညှော်ခန်းစားပွဲဘေးမှ တယ်လီဖုန်းသံ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါအခါက တယ်လီဖုန်းများဘေးတွင် ခေါင်းလောင်းတပ်ထားပြီး ဖုန်းလာလျှင် ခေါင်းလောင်းက မြည်လာသော လက်ဖြင့် ညှော်ဆက်ရသည့် ဖုန်းမျိုးဖြစ်သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက် ညှော်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်သင့်မကိုင်သင့် စဉ်းစားနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံက တပ်ဆင်၍ မြည်လာပြန်သကော့သည်။

“ဒေါင်ဒင်”

ဦးခွန်သာထံ မည်သူက ဆက်သွယ်သည်ကို သိလိုသောကြောင့် တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ အသံကို ခြင်း၍..

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှ ဦးခွန်သာအသံကို နားထောင်နေသူက..

“ဦးခွန်သာ ခင်ဗျားအသံတွေ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ။

ကျွန်တော် ဂျော့ဖိုးသာပါဗျ”

ဟု ပြောသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ဂျော့ဖိုးသာ၏ အသံ

ဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရသောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် အသံကိုပြောင်းကာ ခပ်တိုးတိုးဖြင့် . . . .

“ကျွန်တော် အသံတွေ ဝင်နေတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျား ဘာပဲ ဖုန်းဆက်တာလဲ”

ဟု အရဲ့စွန့်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

ဂျော့ဖိုးသာမှာ ဦးခွန်သာ၏ အခန်းမှဖုန်းဖြစ်မှန်း သိသောကြောင့် ဦးခွန်သာ အမှန်ပင် အသံဝင်နေခြင်း ဖြစ်ရမည် ဟု ယုံကြည်ကာ . . .

“အရေးကြီးတဲ့ ပြောစရာရှိလို့ ဖုန်းဆက်တာပေါ့ဗျ၊ ဒီည ကိုးနာရီလောက်ကို စိန်ဘရားသား စက်လှေကပ်ထားတဲ့ ဆိပ်ကမ်းကို လာခဲ့ပါလား။ ဒါမှမဟုတ်လဲ အဲဒီနား ဇင်ယော် စာသောက်ဆိုင်အပေါ်ထပ်ကို လာခဲ့လေ . . .”

“ဇင်ယော် စားသောက်ဆိုင် အပေါ်ထပ်က ကောင်းစာမယ် တာကီစွလဲ . . .”

“ရောက်တော့မှ ပြောကြမယ်ဗျာ၊ ဟိုကီစွလေ ခင်ဗျာ သိပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ . . ဟုတ်ပြီ”

“ခင်ဗျားအသံတွေကလဲ စာအားဝင်နေတယ်၊ အပူခွဲသွားတယ် ထင်ပါရဲ့ ကဲ . . . ဒါပဲနော် လာဖြစ်အောင် လာကျွန်တော် ကိုးနာရီတိတိမာ စောင့်နေမယ်၊ ဒါပဲ . . .”

“လာခဲ့မယ်”

*

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူတို့ နောက်ယောင်ခံ လိုက်၍ ရသေးသော ဂျော့ဖိုးသာနှင့် ချိန်းဆိုလိုက်ရ၍ အတော်ပင် ကျေနပ်သွားသည်။ သူသည် ဦးခွန်သာ၏ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ နေထိုင်ရာအတွင်းပင် သော့ကိုပြန်၍ ခပ်ထားခဲ့သည်။ ဝရုတာထောင်မှ အောက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်ကား စားသောက်ခန်းထဲတွင် ရပ်နေသော ဂျမဒါမူးသာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဂျမဒါမူးသာကို မသိမသာ လက်ပ ထောက်ပြလိုက်၏။ ဂျမဒါမူးသာကလည်း ခေါင်းကို ဆက်ကနဲ ညှိတ်ပြလိုက်လေသည်။ အဝိဗ္ဗိယ်မှာ အောက်ထပ်တွင် လူရှင်းနေတယ်၊ ဆင်းလာလို့ရတယ် ဟူသော အချက်ပြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သွက်လက်သော ခြေလှမ်းဖြင့် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဂျမဒါမူးသာ၏ အနီးမှဖြတ်လျှောက်ရင်း ရှေ့သည် သုံးနာရီလောက် ပုဇွန်နုစံကောင် စားသောက်ဆိုင်ဟု

www.burmeseclassic.com

ပြောကာ စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေတော့ သည်း
စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်း၏ ဝင်းခြံမှထွက်ကာ လမ်းချိုး တစ်ခုသို့
ကွေ့လိုက်စဉ် အော်စတင် ကားလေးနှင့် ပြန်လာသော ဦးခွန်သာ
နှင့် မြကေသီတို့ စီးလာသည့် အော်စတင် ကားနီလေးထိ
တွေ့လိုက်ရ၏။

ဦးခွန်သာကတော့ သူတို့လှည့်၍ပင် မကြည့်ဘဲ၊ မြကေ
သီအား စကားများပြောကာ ရှေ့သို့ကြည့်လျက် ကားမောင်းလာ
လေသည်။ မြကေသီကသာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို မျက်လုံးဖြင့် မသိ
မသာ ဝှေ့၍ကြည့်ရင်း ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ဖြင့် မသိဟန်ဆောင်ကာ
ဦးခွန်သာနှင့် စကားပြန်ပြောကာ လိုက်ပါသွားသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် မြကေသီ၏ အကင်းပါးပုံထံ
ကျိတ်၍ ခိုးကျူးမိသော်လည်း ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို မတွေ့
နပ်သလိုပင် ဖြစ်သွားမိ၏။ ဦးခွန်သာနှင့် မြကေသီတို့ တွေ့
သည်ကို မနှစ်သက်သောစိတ်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူ့အနေဖြင့် မြကေသီကို ထိုကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်လျှင်
ကိုင်ရန် တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ကိုဖြေကာ
အလုပ်ကိစ္စကိုသာ ဆက်၍စဉ်းစားလာခဲ့ မိပေတော့သည်။

ယခုတွေ့ရှိရသော အထောက်အထားအရ နှစ်ချက်ထိ
တော့ သူ့ဆီခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ ပထမအချက်မှာ သေဆုံးသွားသော
ပျန်စမစ်သည် ဦးခွန်သာကို ဆက်သွယ်ခဲ့ဖူး၍ လူသတ်တရားခံ

ကျောဖိုးသာသည်လည်း ဦးခွန်သာနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိ သည်ကို
သိလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးခွန်သာသည် "ပင်လယ်မုဆိုး စက်လှေပိုင်းရှင် အဖွဲ့
နှင့် လူတစ်ဦးလား၊ သို့မဟုတ် ထိုအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်လား၊ ဟူ
၍ သေချာစွာ မသိရှိရသေးပေ။ ဦးခွန်သာက ချိန်းဆိုသည်ဟု
သိသောကြောင့် လူသတ်တရားခံ ကျောဖိုးသာသည် ဇင်ယော်
ကားသောက်ဆိုင်သို့ ယနေ့ညတွင် ရောက်ရှိလာမည်ကား အမှန်
ပင်။

ကျောဖိုးသာကို စောင့်ကြည့်၍ ဖမ်းဆီးရန်အတွက် သူ
သည် ဂျာမဒါမူးသာကို ဓေလွှတ်ဖို့ စီစဉ်ထားသည်။ မဖမ်းဆီး
ဘဲ လွှတ်၍နောက်ယောင်ခံလိုက်သင့်က လိုက်ရန် ဂျာမဒါမူး သာကို
ပြောကြားရပေမည်။ သူ၏တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်ကာ နံနက်စာ စား
မည်။

ထို့နောက် ဂျာမဒါမူးသာနှင့် ချိန်းဆိုထားသည့် ပုဇွန်
နှစ်ကောင် စားသောက်ဆိုင်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

ပုဇွန်နှစ်ကောင် စားသောက်ဆိုင်ရှိရာသို့ သူလာသည့်
အချိန်တွင် နေ့လည်နှစ်နာရီ ခွဲနေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့ထက်
အကြီးပင် ဂျာမဒါမူးသာက ဝီရိယရှိရှိဖြင့် ရောက်ရှိနေသည် ကို
မသိရှိရသည်။

ပုဇွန်နှစ်ကောင် စားသောက်ဆိုင်ရှိ စားပွဲများတွင် ည

နေ စောစောပိုင်းဖြစ်နေ၍ လူရှင်းနေသည် ပတ်ဝန်းကျင်စားများကို အကဲခတ်ရင်း အိုင်အိုနန်းထိုက်က...

“ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာ ထိုင်လို့ရမလား”

ဟု အသံကျယ်ကျယ် မေးလိုက်သည်။ ယခုမှ လာရောက်တွေ့ဆုံသည့် သဘောမျိုး၊ ပုဇွန်နှစ်ကောင် စားသောက်ဆိုင်တောင်ကုန်းမြင့်လေးပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထား သောကြော့ဂျာမဒါမူးသာ ထိုင်နေသည့် နေရာက ကုန်းမြင့်ပိုင်း ကျဆင်းနေရာတွင် ဖြစ်သည်။

တောင်ကုန်းအောက်မှ လမ်းကွေ့လမ်းကောက် ရှုခင်းကျော့ဂျာမဒါမူးသာ၏ စားပွဲမှ မြင်နေရ၍ ရှုခင်းကြည့်ချင်လို၍ ထိုင်သလိုဖြင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

*

“ဒီနေရာက ရှုခင်းကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် တောင်အောက်ဆင်းတဲ့ လမ်းနဲ့ ဟိုကုန်းလေးတွေပါ မြင်နေရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဒီနေရာရွေးထားတာပါ”

စားပွဲထိုးလေးက သူတို့ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

“ဘာစားကြ ဘာသောက်ကြမှာလဲ”

“ဝိစကီနှစ်ပက်လောက်ပဲ ပေးပါ။ ပုဇွန်မီးကင်ရရင် တစ်ပေး”

“ဪ... ရပါတယ်”

စားပွဲထိုးလေး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်လူများလည်း သူတို့နှစ်ဦးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ဆိုင်ရောက်မှတွေ့၍ စကားလက်ဆုံကျနေသူ နှစ်ဦးဟု ထင်ကာ နှစ်ဦးစားပွဲနှင့် ကိုယ်စားသောက်နေသည်ကို တွေ့ရတော့မှပင် ဂျာမဒါမူးသာက စကားစပြောလိုက်သည်။

“ဆရာနန်းထိုက်ရဲ့ ထားဝယ်ကိုလာပြီး လှုပ်ရှားတဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကတော့ အလကားဖြစ်ပြီ”

“ရာဇဝတ်ဝန်ရုံးက ဖုန်းလာတယ် ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့ နဲ့ လေသူဌေး ဦးခွန်သာနဲ့က ဘာမှမပတ်သက်ဘူးတဲ့ သူ့နောက်ဆက်လိုက်ဖို့လဲ” ဟုဆိုတော့ဘူးတဲ့ သူ့ကို ပင်လယ် မုဆိုးအဖွဲ့က ဘာဘို့အသင်းဝင်ဖို့ ဆွယ်တာတောင် ငြင်းဆိုလိုက်သတဲ့”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါ အထက်က ညွှန်ကြားတာပဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ သူ့စုံစမ်းစပြုနေသည့် ကိစ္စ ရပ်ရမယ့် သွား၍ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“လူသတ်ကောင် ဂျော့ဖိုးသာကတော့ အလှူပေးခံလို့”

www.burmeseclassic.com

မဖြစ်ဘူး မူးသား”

“သူ့ကို ခြေရာခံမိဖို့ လိုက်သင့်ရင်တော့ ဆက်လိုက်ညွှန်ကြားပါတယ်”

“အေး... ဦးခွန်သာနဲ့ ဂျော့ဖိုးသာနဲ့က ဆက်သွယ်နေတာ အမှန်ပဲ၊ ဒီတော့ တို့ဦးခွန်သာထက် သူ့အလုပ်မှာ လုပ်နေတဲ့ ဂျော့ဖိုးသာကိုတော့ မိအောင်ဖမ်းပြီး သူ့နောက်အချက်အလက်တွေကို ဖော်ထုတ်ရမှာပေါ့ မူးသား”

“ခူ ဘာသတင်းရလို့လဲ”

“ဒီည စိန်ဘရားသား စက်လှေကပ်ထားတဲ့ နားက ဇင်ယော်စားသောက်ဆိုင်မှာ ဂျော့ဖိုးသာက အရေးတကြီး ကိစ္စဒီညကိုးနာရီမှာ ချိန်းထားတယ်”

“ဟုတ်လား”

အေး အဲဒါ မင်း ဇင်ယော် စားသောက်ဆိုင်မှာ ကြည့်ရောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အခြေအနေကြည့်ပြီးတော့ နေရာစောင့်နေဖို့ လိုအပ်တယ်၊ လိုအပ်ရင် သူတို့ကို ဖမ်းသင့်ရင် ခမ်းရမယ်”

“သူ့ကို အရှင်ဖမ်းမိဖို့ကတော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ် ဆက်လိုက်နန်းထိုက်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကို ငါသဘောပေါက်တယ်၊ ဒါကြောင့်”

ငါ့ဇင်ယော်စားသောက်ဆိုင်ကို လာခဲ့မယ်၊ သိပ်အတင်းမ

ခနော် ဒီကောင်က လျင်တယ်၊ ပါးတယ်၊ အကွက်စေ့တယ်၊ ဆက်ပြန်တယ်”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့ဗျာ”

ထိုစဉ်မှာပင် သူတို့ထိုင်နေသော ပုလွန်နှစ်ကောင်း စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားသည်ကို တွေ့လိုက်လေသည်။

“ဟင်... .”

ဂျာမဒါမူးသာ အံ့အားသင့်သွားသည် သူတို့နှစ်ဦး စကားပြောနေသည့် စားပွဲနောက်ကျောတွင် ထိုင်နေခဲ့သော လူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဘောင်းဘီအပြာရောင်နှင့် ကာကီအင်္ကျီ လက်တိုကို ဖတ်ဆင်ထားပြီး ဖျတ်လတ်သွက်လက်သည် လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

မျက်နှာတွင် မုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးမြိုင်မွှေး ခပ်ရေးရေးရှိ ကုလားကပြားတစ်ဦး၏ မျက်နှာပေါက်မျိုးဖြစ်၏။

“ဒီကောင်က ချက်ချင်းထထွက်သွားတာ ဘာကိစ္စမသိဘူး၊ တို့ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကြားလို့သူ့ဆရာဆီကို ဦးအောင်ပြောရအောင် ထွက်သွားတာထင်တယ် မူးသား၊ မင်း ဒီကောင်ကို လွှတ်စေနဲ့”

“စိတ်ချ”

ဂျာမဒါမူးသာသည် ဆိုင်ထဲမှ လွှားကနဲ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ဂျာမဒါမူးသာ သောက်ခဲ့သည့် ဝီစကီဖန်ခွက်က သောက်လက်စကျန်ခဲ့သောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ထိုခွက်ကိုလှမ်းကာ သူ့အနီးသို့ ဆွဲယူကာ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ဝီစကီခွက်အောက်တွင် ဖိထားလိုက်လေသည်။

သူထင်သည့်အတိုင်းပင် စားပွဲထိုးကောင်လေးက အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ စားပွဲရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဆရာ ခုနလူက”

“အေး သူ့စကားပြောရင်း အရေးကြီးတာနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ ဒီမှာ သူ့ဝီစကီဖိုး ပေးသွားတယ်”

ငွေတစ်ဆယ်တန် တစ်ရွက်ကို တွေ့ရသောအခါတွင် စားပွဲထိုးလေးမှာ ဝမ်းသာသွားသည်။ ဝီစကီတစ်ပက်လျှင် တစ်ကျပ်ခွဲမျှကျရာ သူ့အတွက် အပိုကြေးအတော်ရသွား၍ ကျေနပ်သွားဟန်ရှိလေသည်။

မည်သည့် စကားမျှမပြောဘဲ ဝီစကီခွက်ကို မယူကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာလည်း ဝီစကီနှစ်ပက်နှင့် ပုဇွန်မီးကင်နှစ်ကောင်ဖိုးကို ရှင်းကာ ဇင်ယော်စာသောက်ဆိုင်မှ ထကာ ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။

*

ဂျာမဒါမူးသာသည် မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးဖြိုင်းမွေးနှင့် လူချယ်နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ လူရွယ်သည် တောင်ကုန်းအောက်ရှိ တောအုပ်ထဲသို့ဝင်သော လမ်းအတိုင်း ဝင်ရောက်သွား၏။ ဂျာမဒါမူးသာလည်း အပြေးအလွှား လိုက်ပါလာခဲ့ရာ နှုတ်ခင်းများကြားထဲတွင် ထောင်ချောက်ဆင်ထားသော ကြိုးကို သုတ်တိုက်ကာ ချော်လဲသွားလေတော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

သူ မှောက်လျက်လဲကျသော အချိန်မှာပင် လူသုံးဦး၏ သံသံကြားလိုက်ရလေသည်။ သူ့မှောက်လျက်လဲနေရာမှ မော့ညွှန်လိုက်သောအခါတွင် သူ့အားမားနှင့် ချိန်ရွယ်ထားသော အေးကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟင်... ဘအေး”

“ဟုတ်တယ် ငါ ဘအေးပဲ၊ ငါ့ကို မင်းက နတ်မြင်းပျံဆိုင်မှာ အရွက်ခွဲသွားခဲ့တာလေ”

“မင်း... ငါတို့ကို မှတ်မိသေးရဲ့လား”

သောင်းထိုက်ကလည်း သူ့ကိုပေါက်ဆိန်နှင့် ရွယ်ထားရင်း ပြောလိုက်သည်။ စောစောက စားသောက်ဆိုင်မှ မုတ်ဆိတ်မွေး ခြိုင်းမွေးနှင့် ထွက်ခွာလာသူမှာ သူ့ခါးမှ ကြိုးခွေကို ဖြုတ်ကာ ဂျာမဒါမူးသာ၏ မှောက်လျက်လဲနေသော လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ဆွဲကိုင်ကာ ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်လိုက်လေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

သူ၏လည်တိုင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ဘအေး၏ ဓားကြောင့် ဂျာမဒါမူးသာမှာ လောလောဆယ်တွင် လှုပ်ရှား တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ပေ။

“မင်းက နဂါးပျံတိုက်ကို လာပြီးတော့ တို့ကို ဘာမဟုတ်တဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့ ပညာလေးနဲ့ အနိုင်ယူချင်တာကိုး၊ ဒီတော့ မင်းရဲ့ အလောင်းကို ဒီတောထဲမှာ မြှုပ်ထားခဲ့ရမှာ ပေါ့ကွာ”

ဘအေးက ကြိမ်းဝါးနေစဉ်မှာပင် မှောက်လျက်လဲ နေသော ဂျာမဒါမူးသာကို မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ ဝါးမြိုင်းမွှေးနှင့်လူက ဆွဲ၍ ထူလိုက်လေသည်။

“ရာဂျာရေ သူ့ကိုဟိုက မရမ်းပင်မှာ ကြိုးနဲ့ တုပ်လိုက်ပေး”

ရာဂျာဆိုသော သူတို့အဖော် ကုလားကပြားက ရှာမဒါမူးသာကို ဆွဲခေါ်လာကာ မရမ်းပင်တွင်ပတ်၍ ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်ထားလိုက်လေတော့၏။

“ကဲ ဒီကောင်ကို ငါစိတ်ကြိုက်နှိပ်စက်ပြီးမှ သတ်မယ်တို့ ဒီကောင်ကို တစ်ယောက်တစ်လဲ စိတ်ကြိုက် ဆုံးမကြတာပေါ့”

ဘအေးက ထိုသို့ပြောကာ သူတို့ယူလာခဲ့သည့် အရက်ပုလင်းကို မနီးမဝေး သစ်ပင်ထောင့်တွင် ထောင်လိုက်ကာ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ဖို့ ပြင်လိုက်လေသည်။ ရာဂျာက အရက် ပုလင်းထိုက်ယူကာ...

“ဟေ့ သူနဲ့ အတူထိုင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိသေးဘယ်နော်”

ဟု သတိပေးရင် မော့သောက်လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချလာသော အိုင်အိုနန်းထိုက်က မနီးမဝေးတွင် ရပ်နေသော သောင်းထိုက်၏ ပုဆိန်ကိုင်သည့် လက်ထဲမှ ပေါက်ဆိန်ကို ခြေထောက်နှင့် ကန်ထုတ်လိုက်၏။

“ဖေါင်း”

“အား...”

သောင်းထိုက်၏ လက်ထဲမှ ပေါက်ဆိန်က အပေါ်သို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။ ဘအေးက ဓားနှင့်ရင်ဆိုင်ရန် ပြေးလာစဉ်မှာပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က လွင့်သွားသော ပေါက်ဆိန်အကျကို ခုန်ဖမ်းကာ ဘအေးကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

“ထန်”

“ခွါမ်”

ဘအေးက ဓားနှင့် ပြေးဝင်ခုတ်၏။ ဘအေး၏ဓားချက်များကို အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူ၏လက်ထဲမှ ပေါက်ဆိန်ဖြင့် ဆီးကြိုကာ ရှိတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ပေါက်ဆိန်သွားနှင့် ရှိတ်ဖယ်ခြင်း ခံရသောကြောင့် ဘအေးက နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်စဉ်မှာပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဘအေးရှိရာသို့ ခုန်ဝင်ကာ ဓားကိုင်လက်ကို ပေါက်ဆိန်ဖြင့်

ထုချလိုက်သည်။

“ဒုတ်”

“အား”

ပေါက်ဆိန် ဒေသနှင့်ဖြင့် ထုချခြင်း ခံလိုက်ရသောကြောင့် အရိုးကျိုးမတတ် နာကျင်ကာ ဘအေးသည် လက်ထဲမှစားထိ လွတ်ချလိုက်ရတော့သည်။ ဘအေး၏လက်ထဲတွင် ဓား မရှိတော့ပါ။ သောင်းထိုက်သည်လည်း လက်နက်မဲ့ ဖြစ်နေသည်။

ရာဂျာကတော့ အိုင်အိုနန်းထိုက်က စတင်ကာ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သည်ကို တွေ့သည်နှင့်ပင် ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်နေ သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သစ်ပင်တွင် ကြိုးနှင့်ချည်ထား သော ဂျမဒါမူးသား၏ ကြိုးများကို ပေါက်ဆိန်နှင့်ခုတ်ကာ ခြေ ပေးလိုက်သည်။

ဘအေးသည် ရာဂျာ၏နောက်သို့ ပြေး၍ လိုက်သွား၍ ဖြစ်ရာ သောင်းထိုက်မှာလည်း ဓားကိုပြေး၍ ကောက်မည်ဟု မြင်ပြီးမှ မတောက်ရဲတော့ဘဲ ထွက်၍ ပြေးသွားလေတော့၏။

“အစေ့ထဲမှာ ဒီဘအေးတို့ကလဲ ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီး ကျွန်တော် ကို ရန်ရှာချင်သေးတယ်”

“အေးကွာ... ငါက ဂျောဖိုးသာရဲ့ လူတွေလားလို့ ခင် ကို လိုက်ခိုင်းကြည့်တာ ခုတော့ နဂါးပျံဆိုင်က အရက်သေ

လူရှုပ်တွေ ဖြစ်နေတာကိုး”

“ဆရာတို့နန်းထိုက် အချိန်မီရောက်လာလို့ တော်တော် တာပေါ့”

*

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဘအေးတို့ရန်မှ ဂျမဒါမူးသာ ကို ဘာတွယ်ခဲ့ပြီးနောက် လူချင်းခွဲကာ ထားဝယ်မြို့ထဲသို့ လမ်း လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ထားဝယ်မြို့၊ ဈေးအနီးရှိ လမ်းမပေါ် မှ မိန်းမအသုံးအဆောင် ရောင်းသောဆိုင်ထဲသို့ မြကေသီ လှမ်း ဝင်သွားသည်ကို အိုင်အိုနန်းထိုက် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မြကေသီမှာ သူမကိုယ်သူမ ထားဝယ်မြို့သို့ အလည် ရောက်ရှိလာသော သူဌေးသမီးတစ်ဦး၏အသွင်ဖြင့် ဟန်ဆောင် ထားသူ ဖြစ်သောကြောင့် ဈေးဝယ်ထွက်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေ သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဆိုင်ထဲသို့ မယ်မသာ ဝင်လာ တာ...

“ဒီက မိတ်ကပ်ဗူးတွေက ဘယ်လို ရောင်းလဲဗျ”

ဟု မြကေသီ ကြားသာအောင် ဆိုင်ရှင်ကို လှမ်းအော် မေးလိုက်သည်။

“မိတ်ကပ်ဗူးတွေလား အစားစားပါပဲဗျာ”

ဆိုင်ရှင်က မိတ်ကပ်ဗူးများကို ထုတ်ပြရင်း ဈေးနှုန်းကို ပြောဆိုနေလေသည်။ မြကေသီမှာ အိုင်အိုနန်းထိုက်က မိတ်ကပ်ဗူး မေးသံကြား၍ မသိမသာလှမ်းကြည့်ကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူမနှင့်တွေ့ဆုံကာ စကားပြောလိုကြောင်း ရိပ်မိသွားလေသည်။

“ဒီက အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မကို မမှတ်မိဘူး ထင်တယ်” ဟု မြကေသီက စကားစလိုက်၏။

“ဟာဗျာ... စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မမှတ်မိပါဘူး”

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကလည်း သိဟောင်းကျွမ်းစောင်းကို မမှတ်မိဟန်ဖြင့် ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲမှ လူများသည် မသိမသာကြည့်လျက် ရှိကြလေသည်။

“ကျွန်မက ဝဲစားကြီးဦးထွန်းရဲ့ သမီးအကြီးဆုံးလေ”

“ဪ... ဦးထွန်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က အသိမိတ်ဆွေတွေပဲ၊ မှတ်မိပြီ ဦးထွန်းရဲ့သမီး အကြီးဆုံးလား”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က အဆင်ပြေအောင် ဆက်ကာပြောလိုက်လေသည်။

“ဖေဖေက အစ်ကိုကြီးတို့ ကျေးဇူးကို အမြဲပြောပါတယ်ရှင်...”

“ဒါဆို အခု ထားဝယ်ကိုဘာလား လုပ်တာလဲ”

“အလည်သက်သက်ပဲပါပဲ ရှင်...”

“ဟာ... ဒါဆို လွှတ်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့၊ ဒီက ညီမကို မမှတ်မိတာ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်”

“ရပါတယ် ရှင်၊ မတွေ့ရတာ နှစ်တွေကလေးကြာသွားခဲ့ပြီတို့”

လူရှင်းရာသို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် စောစောကတဲသို့ ဟန်မဆောင်တော့ဘဲ...

“ကေသီ... အစ်ကို ကေသီနဲ့ စကားပြောချင်နေတာကြာပြီ အခွင့်မရလို့”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်လေသည်။ မြကေသီက မခွဲစိတ်ပြုံးကာ...

“ဦးခွန်သာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတော့ ကြားပြီးပြီ၊ တုတ်လား၊ ဌာနချုပ်က ‘ပင်လယ်မုဆိုး’အဖွဲ့နဲ့ ဦးခွန်သာ တယ်ဆိုင်မှ မပတ်သက်တာသိလို့ သတိပေးတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကေသီဆဲ မသင်္ကာစရာ မတွေ့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဦးခွန်သာဟာ ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ စက်ဆွေပိုင်ရှင် သူငွေတစ်ယောက်ဆိုတာက လွဲပြီးတော့ ဘာမှ မသင်္ကာစရာ မတွေ့ပါဘူး”

မြကေသီက ဆိုင်ထဲမှစကားထိုး လာချပေးသော လွှတ်

ရည်တစ်ခွက်ကို အိုင်အိုနန်းထိုက်ဖက်သို့ တိုးပေးရင်းမှ ပြောဆိုလိုက်၏။

“အင်း.. ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကို့ကိုယ်တိုင် သူ့ရဲ့အခန်းထဲကိုဝင်ပြီး မွေနှောက် ရှာဖွေခဲ့တာပဲ”

“သူဟာ တကယ်ပဲ ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့နဲ့ ဆက်သွယ်မှုရှိဘူးလား”

“အင်း.. မရှိလို့ ဌာနချုပ်က မူးသာတို့ နောက်ဆုတ် ခဲ့သတိပေးတာ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

*

“ဘာပဲပြောပြော သူဟာ ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့က လူတွေ ဦးခွန်သာဟာ အသိမိတ်ဆွေတွေတော့ ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်ဘူး ကိုနန်းထိုက်”

မြကေသိက လျှက်ရည်ပန်းကန်ကို ကိုင်ကာ သောက်ဖို့ ငြိမ်းပြီးမှ ပြန်ချထားကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကေသိတွေတာ မှန်ပါတယ်၊ ဦးခွန်သာဟာ ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့နဲ့ အဆက်အသွယ် ရှာခဲ့လို့သာ ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့က သူတို့ သူတို့အသင်းထဲကို ဝင်ဖို့ခေါ်တာပေါ့၊ မရင်းနှီးဘူးဆိုရင် သော့ ဒီစကားတောင်ပြောဖို့ ဘယ်လိုပါ့မလဲ ကေသိ”

ဦးခွန်သာ၏ အရှိန်အဝါ၊ ဦးခွန်သာ၏ ပေါက်ရောက်မှုတို့မှာ သေးငယ်သော ရာဇဝတ်မှုကိစ္စရပ်များနှင့် ခေါ်ပစ္စည်းများ

ရန်အတွက် အခက်အခဲရှိနေ၏။ အစိုးရပိုင်းနှင့် ရပ်ရွာမှလူကြီး
လူကောင်းများက ဦးခွန်သာ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်ငြိုးနှမ်း
သည်ဟုဆိုကာ မကျေမနပ် ဖြစ်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့အနေဖြင့် ပင်လယ်မုဆိုး
အဖွဲ့ကိစ္စရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးခွန်သာကို လူသိရှင်ကြား
လူကာ ဆွေးနွေးမေးမြန်းမှုမျိုး လောလောဆယ် မပြုနိုင်ပေ။

ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့သည် ထားဝယ်မြို့တွင် လှုပ်ရှားခြင်း
မရှိဘဲ ငြိမ်သက်နေပြန်သောကြောင့် လောလောဆယ်တွင် အ
အနုရှာဖွေဖို့ရုပ်ပင် ခက်ခဲနေပြန်တော့၏။

ခဏကြာမှ စကား မပြောနိုင်ကြဘဲ အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့်
မြကေသီတို့သည် စဉ်းစား ၍နေကြလေသည်။ စကားပြောရန်
ပထမဆုံး သတိရလာသူမှာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ပင် ဖြစ်၏။

“ကေသီ”

“ရှင်...”

“ဦးခွန်သာက ကေသီကိုတော့ ကိုယ်တို့ဖက်က လူဆိုး
တာကို မရိပ်မိပါဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း... မရိပ်မိပါဘူး၊ သူက သူ့ကိုစုံစမ်းတဲ့ သူတွေ
အစိုးရပိုင်းက လူတွေကိုလဲ သိပ်စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ပင်လယ်
ခင်းတွေ ပန်းပုအနုပညာနဲ့ လုပ်တဲ့ ခရုကမာရုပ်၊ ပင်လယ် ခရု
ရုပ်တွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာပါ”

“ဒါဟာ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုအနေနဲ့ စိတ်ဝင်စား
နေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ကေသီ”

မြကေသီက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ကေသီလဲ အဲဒီလို တွေးကြည့်ဖူးပါတယ်၊ အထူးသဖြင့်
ဟာ ဦးခွန်သာဟာ သိပ်အိန္ဒြေရပြီး သိပ်တည်ကြည်တဲ့ သူတစ်
ယောက်ပါ။ ကိုနန်းထိုက်ကို ထင်သလိုတောင် မိန်းမချော၊ မိန်းမ
တွေကို သူသိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားစရာပါပဲ”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား၊ ကေသီရဲ့ ကေသီက ကေသီ
သူတို့ ချီးမွမ်းလှချည်လား”

မြကေသီက ဦးခွန်သာ ကောင်းကြောင်းများကို ပြော
ဦးနေ၍ အိုင်အိုနန်းထိုက်က မခံချင်သည့်အလား စကားနာ
လိုက်သည်။

“ကေသီက ချီးမွမ်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်... အမြင်
အမြင်အတိုင်း ပြောနေတာပါ”

“ကောင်းပြီလေ... ကိုယ် ကိုယ်တိုင် ဦးခွန်သာနဲ့ တိုက်
ဆင်တွေ့ခဲ့ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးလိုက်တာ ကောင်းမယ်
ပင်တယ်”

“သူ့ အခုတည်းခိုခန်းမှာ မရှိဘူး ကိုနန်းထိုက်၊ ကိစ္စတစ်
ခု ပြုထဲထွက်သွားတယ်”

*

မြကေသီ၏ စကားကြောင့် အားလပ်နေသည့် ညနေပိုင်းတွင် ဦးခွန်သာကို စိမ်းရွတ်ဝါ တည်းခိုခန်းတွင် သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးမြန်း၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို သိလိုက်ရလေသည်။

“ကိုနန်းထိုက်”

“ပြောပါ ကေသီ”

“ကေသီပြောတဲ့ စကားတွေဟာ ဦးခွန်သာကို ကာကွယ်သလိုများ ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်လို့လား”

“ကိုယ် ဒီလောက်အထိ အတွေးမတိမ်ပါဘူး ကေသီ ကေသီ လုပ်ဆင်တဲ့အလုပ် လုပ်နေတယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကိုနန်းထိုက် မျက်နှာကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ခပ်တည်တည်ကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ”

မြကေသီက ခနဲလိုက်၍ ဒိုင်ဒိုနန်းထိုက်က ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဦးခွန်သာနဲ့ကေသီတို့ ရင်းနှီးလို့ မကျေနပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဌာချုပ်က ညွှန်ကြားချက်လာတော့ ဦးခွန်သာရဲ့ကိစ္စကို ရှေ့ဆက်တိုးလုပ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ဟာ ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့နဲ့ ကင်းရှင်းတယ်ဆိုရင် သူ့ကို ဇော်ကားသလိုဖြစ်လို့ ရာခိုင်နှုန်းက ဆူတာခံရဦးမယ်။ ဒါကို စဉ်းစားနေတာပါ”

“ကိုနန်းထိုက် သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဌာချုပ်ကလဲ တော်ခံ

ခံရုံ မသေချာရင် ဘာညွှန်ကြားချက်မှထုတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အခုဟာက ရာဇဝတ်ဝန် မေဂျာအောင်ဒင်က တိတိကျကျ တစ်နေတော့ သိထားလိမ့်မယ်။ ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျောဖိုးသာ ချီကတော့ ဆက်ပြီးမစုစမ်းလို့ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျောဖိုးသာက ဦးခွန်သာကို ဆက်သွယ်တဲ့ နန်းကို ကိုယ်ခိုးပြီး နားထောင်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကလဲ သူ့ဆီမှာ အမှုဆင်းနေတာ ကျောဖိုးသာဟာ ဘာတွေပြောစရာ ရှိနေလဲဆိုတာ မသိဝင်စားစရာပဲ”

“မူးသား တစ်ယောက်တည်းတော့ လွတ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးနော်။ တော်ကြာ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းလို့ ကျောဖိုးသာရဲ့ သောင်ချောက်ထဲ မိသွားမှာစိုးရတယ်။ ကိုနန်းထိုက်လဲ အဲဒီအင်ယော် စားသောက်ဆိုင်ကို လိုက်သွားမှာမို့လား”

“မလိုက်လို့ဖြစ်မလား ကေသီရဲ့”

“ကိုနန်းထိုက်”

“ဟင်...”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကေသီလဲ စိတ်မချဘူး။ ဇင်ယော် စားသောက်ဆိုင်ကို ကေသီပါလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး ကေသီ”

“ဪ... မပြောကောင်း မဆိုကောင်း ကိုနန်းထိုက် အိမ်ခွဲဖြစ်သွားမှာ ကေသီ သိပ်စိုးရိမ်တယ်”

မြကေသီ၏ မျက်နှာလေးမှာ တကယ်ပင် စိုးရိမ်သောက ခံစားနေရသည့် အသွင်ပေါ်နေသည်။ သူ့အတွက် မြကေသီက ထိုမျှလောက် စိုးရိမ်သောက ရောက်သည်ကို တွေ့ရသောအခါတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ ဗုံအားသင့်သွား၏။

“ကေသီ ကိုယ်အတွက် စိုးရိမ်လိုလား”

“ကေသီက ဟန်မဆောင်တတ်ပါဘူး ကိုနန်းထိုက်”

မြကေသီက မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လွှဲကာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုနန်းထိုက်က အစစအရာရာ သတိရှိပါတယ်။ ခုအထိပဲ အမှားအယွင်း မရှိအောင် အလုပ်ကိုလုပ်နေတာပဲ။ ကျော့ဖိုးသာဟာ အမှောင်ထုထဲကနေ အပြင်ကို ထွက်ပြုလာပြီကေသီ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကို အစ်ကိုတို့ အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

“သူ့ကို မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ ထားဝယ်ထံထွက်လာကတည်းက ကေသီခဲ ခိုပိမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလူမျိုးကို ပုလိပ်ဌာန အကြောင်းကြားပြီး အင်အားနဲ့အသုံးပြုဖမ်းဆီးတာ မကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကေသီ”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရတာလဲ”

“ပုလိပ်အဖွဲ့နဲ့ သူ့လူတွေ အဆက်အသွယ် ရှိနေနိုင်တယ်”

ဦးတော့ သူ့နောက်ကလူတွေနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားပြီး သူ တစ်ယောက်တည်း ဖမ်းမိရင် ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့ကို ဘယ်လိုမှ ခြေရာမလို မရတော့ဘူး”

ထောက်လှမ်းရေး အလုပ်များနှင့် ရင်းနှီးနေသော မြကေသီက အိုင်အိုနန်းထိုက်၏စကားကို ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကိုနန်းထိုက်ရော ဦးခွန်သာရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဖေဝင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ စုဆောင်း လေ့လာပြီးသားမို့လား၊ ကေသီက ကိုနန်းထိုက်တို့ တာဝန်ပေးလို့သာ မိတ်ဆွေအဖြစ် အလိုက်သင့် ဆက်ဆံရတာ သူ့ဟာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အထောက်ထား ဘာမှ မရှိဘူးမို့လား”

“မရှိပါဘူး ကေသီ၊ မရှိတဲ့အပြင် ကေသီအတွက် ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တောင် ရှိပါသေးတယ်”

“ဘာပြောတယ် ကိုနန်းထိုက်၊ ကေသီအတွက် မျှော်လင့်ချက် ဟုတ်လား၊ ဦးခွန်သာဆီက ကေသီ ဘာကိုမျှော်လင့်မိမှာလဲ”

“ဪ... ကိုယ်ရေးရာဖေဝင်မှာ ဦးခွန်သာက လူပျိုတဲ့ ကော်လောလိုက်ရင်းကနေ ကြီးပွားချမ်းသာပြီး စက်လှေပိုင်တဲ့ သူဌေးဖြစ်လာတယ်၊ ရက်ဇရာတယ်၊ သဘောကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် အမှုအတွက် လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်ရင်း ကေသီဟာ မမျှော်လင့်တဲ့ သူဌေးကတော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ချေရှိတာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“တော်ပါ ကိုနန်းထိုက်၊ ကေသီကို ငိုအောင် စနေတာလား။”

မြကေသီက နှုတ်ခမ်းစုကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“အပျိုဆိုတာ လူပျိုနဲ့တွဲတာ ဘယ်သူမှ အပြစ်ဆိုလို့ မပြောပါဘူး ကေသီ”

“တကယ်ပြောတာလား ကိုနန်းထိုက်၊ ဒါဆိုရင် ကေသီက ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် ဦးခွန်သာရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို အတင်းတိုးဝင်လိုက်မှာနော်”

“ဟိုး... ဟိုး...”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ကေသီ၏ ဆတ်ဆတ်ကျဲ စကားကြောင့် လတ်ဝါးကာလိုက်သည်။

“ကိုယ်က ကေသီ မကြိုက်မှန်းသိလို့ သက်သက် စနေတာပါ”

“အာလို့ ဒီလိုစနေတာလဲ ကိုနန်းထိုက်က ကေသီနဲ့လဲ သား မရှိဘဲ၊ ငွေမက်တဲ့ မိန်းမစားမျိုးထဲမှာ ပါတယ်ထင်နေတယ်လား”

မြကေသီ၏အသံက မူလအသံနှင့် မတူတော့၊ တင်းတင်း ပြတ်တောက်လာသည်။ မြကေသီ တကယ်စိတ်ဆိုးသွားပြီဆိုသည်ကို သိသော ကိုနန်းထိုက်က...

“ကေသီရဲ့ စိတ်သဘောထားကို ကိုနန်းထိုက် သိပြီးသား”

ကေသီ စိတ်ဆိုးတာ ကြည့်ကောင်းလို့ စနေတာပါ။ တံ... ကေသီ မကြိုက်ရင် ကိုယ် မစတော့ပါဘူး၊ ကိုယ်ကလဲ ခုလို အားနီးနေရတဲ့ ကေသီကို အိမ်ထောင်ကျ မသွားစေချင်သေးပါဘူး။

“ကိုနန်းထိုက် ရှင် စကားပြောရင် ကေသီရဲ့သိက္ခာကို အသိတိထားပြီးမှ စကားပြောပါနော်...”

*

နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါးမလေး မြကေသီ၏ ရန်ထောင်ကို အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် တဟားဟား ရယ်မောရင်း နားထောင်သိပ်လေသည်။ အားရပါးရ စကားပြောပြီးမှ မြကေသီသည် စကားပြောကာ ကော်ဖီပန်းကန် တစ်ခွက်လုံးကုန်အောင် မော့သောက်စစ်လိုက်လေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကလည်း သူ့ရှေ့က အေးစက်စက် ထွက်လာသည့်ပန်းကန်ကို ထိုအခါမှပင် သောက်ချလိုက်မိလေတော့သည်။

“ကဲ... ကေသီ စကားကောင်း ပြောတာမယ်နော်”

“ပြောပါ ကေသီ”

“ဦးခွန်သာဟာ ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့နဲ့ မပူးပေါင်းသား မမှန်ဆိုရင် ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့ရဲ့ ရန်သူလိုရော မပြောနိုင်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကေသီပြောတာ မဆိုးပါဘူး။”

“မင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့က သူ့ကို ချဉ်းကပ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပွင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့ရဲ့အပေါ်မှာ သူဟာ သြဇာအထိုက် အလျောက် ထဲ ရှိချင်ရှိမယ်၊ တကယ်ပူးပေါင်းဖို့ကျတော့ မင်လယ် မုဆိုးအဖွဲ့ထံ ဆန့်ကျင်ပြီးတော့ ခွဲထွက်နေတာထဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တာပေါ့နော်။”

“ကေသီက အချက်အလက် ပြည့်စုံအောင် စဉ်းစားတတ် လာပြီပဲ၊ ဦးခွန်သာနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကေသီ စဉ်းစားတာတွေ ဟာ စဉ်းစားသင့်တဲ့ အချက်ပါပဲ။”

“စဉ်းစားသင့်တဲ့ အချက်ဆိုရင် ကိုနန်းထိုက်က ထင်မြင် ချက် ပေးဦးလေ...”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းကို ခါလိုက်လေသည်။

“လောလောဆယ်မှာတော့ ဘာထင်မြင်ချက်မှ မပေး ချင်သေးပါဘူး ကေသီ”

“ဒါဆို ကေသီပြောဖို့ မေ့ကျန်ခဲ့တာ တစ်ခုကို ထပ်ပြော ရဦးမယ်”

“ပြောပါ ကေသီ”

“ဦးခွန်သာက ဒီစားသောက်ဆိုင်ကနေပြီး ပြန်ရင် သူ့ရဲ့ ရွှေကျွန်းက အိမ်ကြီးမှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားနေတော့မယ်”

ထို့ ပြောတယ်၊ ကေသီကိုတောင် အလည်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်ထား သေးတယ်”

“ကောင်းသားပဲ”

“ဘာကောင်းတာလဲ”

“လိုအပ်ရင် ဦးခွန်သာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆက်စုံစမ်းဖို့ ဒီ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို ကိုယ်တို့အသုံးချချင်ရင် ချရမှာ ကေသီရဲ့၊ ကေသီ က ဒီလိုလမ်းပွင့်အောင် လုပ်ထားနိုင်တာ ဟန်ကျတာပေါ့”

“ကိုနန်းထိုက် တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပြောတာပါ၊ စနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ကေသီ တာဝန်က ဦးခွန်သာက ကေသီကို သဘောကျနေရ မယ်၊ ခင်မင်နေရမယ်၊ အရေးထားနေရမယ်၊ ဒီလိုနေရာမျိုး ရ အောင်တော့ ကေသီ ကြိုးစားထားဖို့ လိုအပ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အရှိန် တော့ မလွန်စေနဲ့”

“ဘာလဲ ဒီစကားက...”

“ကြော်... သူ့ထောက်ချောက်ထဲတော့ မကျစေနဲ့လို့၊ သောက်ပြီးဆိုတာ လူကောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ လူဆိုးဖြစ်ဖြစ် မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်ရင် လှည့်စားပြီး သူတို့ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်အောင် ကြံ ညှိတ်တတ်တယ်”

“ဒီအထဲမှာ ကိုနန်းထိုက်ရော မပါဘူးလား ဟင်...”
မထင်မှတ်သော မေးခွန်းကို မြကေသီက ဖြုတ်ဝင်မေး

မြန်း လိုက်သောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက် အခက်တွေ့သွားလေသည်။

“အလုပ်စကား ပြောနေတာလေ ကေသီရဲ့။”

မြကေသီက ပြုံးရင်း... .

“ကိုနန်းထိုက်လဲ ယေးကျားဆိုတော့ ကိုနန်းထိုက်ရဲ့ စကားအရ ကေသီ သတိထားရမယ့် သူတွေရဲ့စာရင်းမှာ ကိုနန်းထိုက်ကိုပါ ထည့်သွင်းထားမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

ဟု မေးလိုက်သည်။ သူ့စကားနှင့်သူ ချည်ပြီးတုတ်ပြဲ ဖြစ်နေသော ကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ ရုတ်တရက် စကားဆက်မပြောနိုင် ဖြစ်သွားသည်။

“ကေသီ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပါပြီ ကိုနန်းထိုက်၊ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် မနူးမနပ်လေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုနန်းထိုက် ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“ကောင်းရင် ကေသီ ဘာတွေ ဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ ပြော... သိပ်အချိန်ကြာကြာ ဒီဆိုင်မှာထိုင်လို့ မကောင်းဘူး ထင်တယ်၊ ဦးခွန်သာရဲ့ အသိမိတ်ဆွေတွေက တွေ့သွားနိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကေသီ၊ ကိုယ့်စကားက ဆုံးကာနီးမှာ သေသိကဝင်ပြီး နောက်လိုက်လို့ က... ကေသီတာဝန်က ဟန်မယူဘဲ ဦးခွန်သာရဲ့ အရိပ်အခြေကိုသာ စောင့်ကြည့်ပေတော့... . တွေ့

“ဒီသာနဲ့ ပတ်သက်တာကို ကေသီ မစုံစမ်းရသေးဘူးလား”

“စုံစမ်းကြည့်ပါတယ်”

“ဒီစကား အစ်ကို့ကို မပြောရသေးဘူး”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကေသီက အတွင်းရေးမှူးတို့ မန်နေဂျာတို့ နဲ့မထားဘူးလားဆိုတော့ ဦးခွန်သာက သူ့ရဲ့မန်နေဂျာ ရန်နိုင်ကျော်ကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ခရီးဝေး သွားခိုင်းထားတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုရင်တော့ ရန်နိုင်ကျော်လို့ အမည်ခံထားတဲ့ ဂျော့ဖိုးသာကို သူတစ်နေရာရာမှာ ခိုင်းထားတာ သေချာနေပြီ၊ အဲဒီကိစ္စအတွက်ပဲ ဒီည ဂျော့ဖိုးသာက ဦးခွန်သာကို ခိုနားတာ ဖြစ်မှာပဲ”

စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းတစ်ခု ထပ်ပေါ်လာ၍ အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဂျော့ဖိုးသာသည် ဦးခွန်သာအတွက် မည်သည့်ကိစ္စမျိုး ဆောင်ရွက်မည်ဟု အကြောင်းပြထားခြင်းကို သိဖို့လိုအပ်သောကြောင်း တွေးမိတော့၏။

“ကေသီ မေးတာကို ဦးခွန်သာက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် တစ်ခြားကိစ္စတွေမှာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခိုင်းပြလေ့ရှိတဲ့ ဦးခွန်သာက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စမို့ သိပ်ကြိုက်ပုံ မရဘူး၊ ကေသီကလေး စကားကျွင့် မသွားအောင် သိပ်အတင်းတိုးပြီး မမေးရဲဘူးလေ”

www.burmeseclassic.com

“ကေသီ မှန်ပါတယ်”

“ကဲ... ကေသီမှန်ရင် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီည ကိုနန်းထိုက်တို့ကို စိတ်မချဘူး၊ ကေသီလာခဲ့ရမလား”

“ကေသီက ဇင်ဇော် စားသောက်ဆိုင်ကို လာစရာ မလိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကေသီ အရေးတကြီးလုပ်ရမည့် အလုပ် တစ်ခုရှိတယ်”

မြကေသီက စိတ်ဝင်စားစွာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဦးခွန်သာ ဒီစိမ်းရွက်ဝါ ဓားသောက်ဆိုင်ထဲမှာပဲ နေကြစေ၊ ကေသီ တာဝန်ယူနိုင်ဖို့ပဲ”

*

အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ စကားကြောင့် မြကေသီမှာ မှတ်လုံးလေးများ ဝိုင်းသွားသည်။ တကယ်တော့ ဦးခွန်သာကို မြကေသီက မိတ်ဆွေလို ရင်နှီးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက် သွားလိုရာသို့ မသွားဖြစ်အောင် တားမြစ်နိုင်ဖို့မှာ သာမန်အဆင်ပြေ ဖြင့် မဖြစ်နိုင်ချေ။

မိန်းမတို့မာယာကို အသုံးပြုကာ ချောမြူဖျားယောင်း

ဖြစ်နိုင်လေသည်။ မြကေသီအဖို့ ထိုသို့ဟန်ဆောင် ပြုလုပ်ရန်မှာ ခက်ခဲလှပါ။ သူမက လိုက်လျောသည်ဟုထင်ကာ ဦးခွန်သာက ရှေ့တစ်ဆင့် တက်လာပါက ကာကွယ်နိုင်ဖို့ လိုသေးသည်။

မိန်းမသား တစ်ယောက်အတွက် ယောက်ျားတစ်ဦးကို မိမိအလိုသို့ ပါလာအောင် မာယာဖြင့် မြုဆွယ်နိုင်သည် မှန်သော်လည်း သူ့ထို့ဖက်က ပါလာသောအခါတွင်ကား မိမိ အန္တရာယ်ကို မိမိ ကာကွယ်နိုင်ဖို့မှာ ခက်ခဲလှသည်။

“ကိုနန်းထိုက် တကယ်တာဝန် ပေးအပ်နေတာလား”
“ဟုတ်တယ် ကေသီ၊ ဒီည ဦးခွန်သာ ဇင်ဇော် စားသောက်ဆိုင်ကို မလာဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ် ဟင်...”

မြကေသီကို စကားပြောနေရာမှ လွှတ်ရည်ဆိုင်ရှေ့ တွင်သာရပ်လိုက်သော ဂျစ်ကားတစ်စီးကို တွေ့မြင်ရသော ကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက် အံ့အားသင့်သွား၏။ မြကေသီကပါ လွှတ်ရည်ဆိုင်အပြင်သို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိသည်။

လွှတ်ရည်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ဂျစ်ကားပေါ်သို့ မြကေသီကားတစ်ဦးနှင့် မိန်းမတစ်ဦး ဆင်းသက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုသူနှစ်ဦးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဖျက်ကနဲ ရှောင်တိမ်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

အလွန်မျက်စိလျင်သော အေမိက အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို ဖျက်ကနဲ အက်ခတ်ခံသွားသည်ကို သိရှိလိုက်သည်။ အိုင်အိုနန်း

www.burmeseclassic.com

ထိုက်က မျက်လုံးကို လွှဲထားသော်လည်း ဂျွန်စမစ်၏အိမ်တွင် သွားရောက်၍ စာရွက်စာတမ်းများ ရှာဖွေစဉ်မှာ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထွန်းဝံက နှုတ်ဆက်စကား ပြောနေသော ဂျွန်စမစ် အိမ်အေမိက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြောင်းကို ရိပ်မိနေသည်။

မြကေသီမှာလည်း အင်္ဂလိပ်ကပြားမတစ်ဦးက အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို သေချာစွာ စိုက်ကြည့်နေခြင်းကို သတိထားမိသွား၏။

“ကိုနန်းထိုက်”

“ဟင်”

“ဂျစ်ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ကပြားမ တစ်ယောက်က ကို စိုက်ကြည့်နေတယ် ရှင်ရဲ့အသိလား”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ မြကေသီလည်း အေမိနှင့်သူ့အဖော် အမျိုးသားကြီးကို မြင်ဖူးပြီးသားပဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကေသီ”

“သူတို့က မနေ့ကနေလည်က စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုနေတဲ့ ကိုလာပြီး တည်းခိုတဲ့ညွှန်သည်အသစ် နှစ်ဦးလေး ကပြားမ မျက်နှာကို ကြည့်ရတာတော့ ကိုနန်းထိုက်ကို ထူးထူးခြားခြား သတိထားကြည့်နေတာ တွေရတယ်”

“အင်း . . . သူတို့ဟာ တို့အမှုနဲ့ပတ်သက် ဆက်နွယ်နေတာပဲ”

သူနှစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ် ကေသီ”

သူတို့နှစ်ဦး စကားပြောနေစဉ်မှာပင် အေမိနှင့် အရပ်မြင့်မြင့် အမျိုးသားကြီးတို့မှာ လွှက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှဖြတ်ကာ ဈေးရိရာသို့ ဦးတည်သွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

“ကိုနန်းထိုက်ရော သူတို့ကို တွေ့ဖူးခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

အခြေအနေမှာ ရှင်းမပြေ၍ မဖြစ်တော့သော အခြေအနေ ဖြစ်သောကြောင့် . . . . .

“ဟုတ်တယ် ကေသီ၊ အဲဒါ သေသွားတဲ့ ဂျွန်စမစ်ရဲ့ အိမ်အေမိဆိုတာပဲ၊ သူနဲ့တွဲလာတဲ့ သူကတော့ အာမခံကုမ္ပဏီက ပြင်မိတဲ့ . . . ဒီကပြားမကတော့ ကိုယ့်ကို ကောင်းကောင်းဖတ်မိနေပုံပဲ”

“သူနဲ့ ကိုနန်းထိုက် စကား မပြောဖူးဘူးလား”

“စကားမပြောဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဂျွန်စမစ်ရဲ့ ကြားသိမ်းတာရလမ်းက အိမ်မှာ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းနဲ့ အတူတူတဲ့ ကိုယ့်ကို မြင်ကတည်းက သူက ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး အတဲခတ်ခဲ့တာ၊ သိပ်လျင်ပုံရတဲ့ မိန်းမ၊ ကိုယ့်ကို စိအိုင်ဒီက မှုတ်မိန်းမနဲ့ ရိပ်မိနေသလိုပဲ”

မြကေသီက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်နော် . . . သူ့မျက်လုံးတွေက သိပ်လျင်တူ ပါ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်၊ သူ့အဖေရဲ့ မောင်

www.burmeseclassic.com

သေဆုံးမှုနဲ့များ စုံစမ်းဖို့ ထားဝယ်ကို ရောက်လာတာလား။”

“စဉ်းတော့ စဉ်းစားစရာပဲ ကေသီ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့နဲ့များ အဆက်အသွယ် ရှိနေကြသလား မသိဘူး။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိမ်းရွက်ပါ တည်းခိုခန်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက် တည်းခိုတယ်ဆိုရင် ကေသီ စောင့်ကြည့်လို့ ရပါတယ် ကိုနန်းထိုက်”

မြကေသီက အေမီနှင့်ဖျင်မီတို့ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ တာဝန်ယူကြောင်း ပြောလာသည်။

“အင်း... ဂျင်မီကို ကြည့်ရတာတော့ ခပ်ထုံထုံအာ... ကေသီ၊ ဂျင်မီကိုတော့ အရောတဝင် ဆက်ဆံပြီး ရင်းနှီးအောင် လုပ်လို့ ရချင်ရနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အေမီဆိုတဲ့ ကပြားမကိုးကွယ်သတိထားနော်၊ သူ့ကြည့်ရာ သိပ်တို့ အကင်းပါးတယ်”

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်မကလဲ ကိုနန်းထိုက်ရဲ့ သင်တန်းဆင်နွှဲပဲဟာ...”

မြကေသီက ပြုံး၍ ပြောလိုက်လေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် မြကေသီနှင့် လွှက်ရည်ဆိုင်လေးမှ ခြမ်းခွဲလာပြီးနောက် သူ့နေထိုင်ရာ တည်းခိုခန်းရှိရာ စားသောက်ခန်းသို့ ပြန်ကာ အနားယူလိုက်သည်။ အနားယူရင်းဖြင့် ဦးခွန်သာ၊ ဂျော့ဖိုးသာနှင့် ဖွန်စမစ်၏ အစ်မတော်သူ အေမီတို့ အကြောင်းကို စက်စပ်စဉ်းစားနေမိသည်။

ဦးခွန်သာ၏ ကိစ္စတော့ ဌာနချုပ်မှ ညွှန်ကြားချက်အရ ပင်လယ်မုဆိုးကုမ္ပဏီနှင့် ဆက်စပ်မှုမရှိကြောင်း သိရှိရပြီလေသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဂျော့ဖိုးသာကို နောက်တကြိမ်ကိုင် လှုပ်ရှားစေခဲ့သူမှာ မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

သူ၏ စားရေးသောက်ရေးနှင့် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သော်လည်း ဖက်ဆစ်ယောက်ကို အကာအကွယ်ပေးနေသူမှာ ဦးခွန်သာ မဟုတ်နိုင်လျှင် မည်သူဖြစ်နိုင်မည်နည်း။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် တစ်ဖန်တွေးတောကာ စဉ်းစားဆင်ခြင် ကြည့်လိုက်ပြန်လေသည်။

ဤဖြစ်ရပ်များတွင် ထင်ထင်ရှားရှား လှုပ်ရှားခဲ့သူမှာ ဦးခွန်သာပင် ဖြစ်သည်။ ဂျော့ဖိုးသာသည် ကြောက်စရာ ကောင်းသော ရာဇဝတ်မှုများကို ကျူးလွန်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဖက်ဆစ်ယောက်ကို ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးအား ပြောင်ပြောင်တောင်း ဆန်ကျင်ကာ ရက်ရက်စက်စက် ကျူးလွန်ခဲ့သည်။

သူ့နောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်ခဲ့သော ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိင်္ဂီတို့လည်း ဂျော့ဖိုးသာက ထောင်ချောက်ဆင်ကာ ပုလိပ်အဖွဲ့

သျှိုနီဆွေ

၂၀၂

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

၂၀၃

များကြားထဲတွင် မည်သူမျှ မကယ်နိုင်အောင် သတ်ဖြတ်အားခံစိရင်ခဲ့သည်။

ကျောဖိုးသာသည် လေဆိပ်တွင် ဦးခွန်သာ၏ မန်နေဂျာရန်နိုင်ကျော်အမည်ဖြင့် ရုပ်ဖျက်ကာ ထွက်ခွာသွားသောကြောင့် လက်မတင်ကလေး လွတ်မြောက်အောင် အကာအကွယ်ပေးသည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် မိမိတို့အဖွဲ့က ဦးခွန်သာအား မသတ်ဖြစ်ကာ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းခဲ့ရသည်။ ယခုလူနှစ်ဦး တိုးလာပြန်သည်။ ဂျွန်စမစ်၏အစ်မ အေမိသည် လည်းကောင်း၊ အာကုမ္မဏီမှ ဂျင်မီသည်လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့ ကိစ္စထုတ်ပေါင် ပတ်သက်သည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့ပူးပေါင်းကာ အေမိသည် ဦးခွန်သာကိုပင် တန်ဆာခံဖြစ်အောင် စီစဉ် ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသလော ဆိုသည်မှာ စဉ်းစားဖွယ်ရာဖြစ်လေသည်။

ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဂျွန်စမစ်၏ အိမ်တွင် စတင်တွေ့ဆုံကတည်းက အေမိ၏ ကြည့်ပုံရှုပုံနှင့် မျက်နှာအမူအရာတို့ကို အိုင်အိုနန်းထိုက်က သဘောမကျခဲ့ပါ။ သို့သော် သေဆုံးသူ ဂျွန်စမစ်၏အစ်မတော်သူ ဖြစ်သောကြောင့် လူသတ်မှုတွင် တက်လိုဖက်က အုပ်စုဟု ထင်မှတ်ခဲ့ရသည်။

ဂျွန်စမစ်၏ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းများနှင့်လည်း အေမိ

အသက်ဆိုင်ဆုံးလူပင် ဖြစ်သည်။ ထိုမျှနှင့် ရပ်တန်းကမရပ်ဘဲ ထားဝယ်မြို့သို့ လိုက်ပါလာသောအခါတွင် အေမိကို နားမည်ရ ခက်လာသည်။

သူမောင် ဂျွန်စမစ်ကို သတ်သူကို သူမကိုယ်တိုင်ပင် ထားဝယ်ချေလိုသောကြောင့် ထားဝယ်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်ဟု သူမဆိုကလည်း ခက်သည်။ လူသတ်သမား ကျောဖိုးသာ ထားဝယ်သို့ ရှိနေကြောင်း သေသူ၏အစ်မဖြစ်သူ သိနေနိုင်ဖို့ ဆိုသည်က တော်တော်အဆက်စပ် ကင်းမဲ့လှသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရှိုက်ကာ ထားဝယ်သို့ လိုက်လာပြီး ကျောမိုရင်း စဉ်းစားနေသည်။ ပင်လယ်မုဆိုးရိုက်ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းရသည်မှာ လွယ်မယောင်နှင့် မကဲခဲ့လှပါ။ ထူးဆန်းလှသည်မှာကား အေမိ ထားဝယ်သို့ လိုက်လာခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ ရှေးဦးစွာ သူတို့အဖွဲ့က သက်တမ်း ဖြစ်နေခဲ့သော ဦးခွန်သာလည်း ဤအတိုင်း လွတ်ထား၍ ဖြစ်။

နောက်ထပ် ရောက်ရှိလာသည့် အေမိနှင့်ဂျင်မီဆိုသူ ကိုလည်း မည်သည့်အခန်းကဏ္ဍက ပါဝင်နေသည်ကို သိရှိနိုင်ထုတ်ရန် လိုအပ်လာသည်။ သည်ကြားထဲတွင် ဘွားကနဲ လာသည့် လူသတ်သမား ကျောဖိုးသာ ကိစ္စကြီးကလည်း ညတွင် ခိုင်ရတော့မည်။

မတတ်နိုင် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းသာ ဟူ၍ သဘောပိုက်ရတော့မည်။ ယခုအချိန်တွင် သူက ခေါင်းရှုပ်နေသလောက် ဂျပဒါမူးသာကတော့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေလောက်ပြီ ထင်သည်။ ယနေ့အဖို့ ဂျပဒါမူးသာလည်း ကံကောင်းထိုက်သေမင်းပြည်သို့ လိုက်မသွားရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဂျပဒါမူးသာမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ နတ်မြင်းပုံ စားသောက်ဆိုင်တွင် ရန်စသွားခဲ့ရသည်။ ဘအေးနှင့် သောင်းထိုက်တို့၏ ရန်ပြိုးဖြင့် ကလဲစားချေခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။ ဘအေးနှင့် သောင်းထိုက်တို့ကတော့ လူရမ်းကား အရက်သမားများသာ ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်မုဆိုးဂိုဏ်းနှင့် မည်သို့မျှသက်ဆိုင်ပုံ မပေါ်။

သို့ရာတွင် ဤနေရာ၌ စဉ်းစားစရာ အချက်တစ်ခု ရှိသေးသည်။ သာမန်ရန်ဖြစ်သည့် ရန်ပြိုးဆိုလျှင် နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့မှသာ ရန်ရှာတိုက်ခိုင်းခြင်း ပြုဖို့များသည်။ ယခုကတော့ ဂျပဒါမူးသာ သွားရာနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ကာ ထောင်ချောက်ဆင်၍ လက်စားချေဖို့ ကြိုးစားသည်မှာကား နည်းငယ် ထူးဆန်းသယောင် ရှိသည်။

ဂျော့ဖိုးသာ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်ကပင် ဂျပဒါမူးသာကို ရန်စ၍ သတ်ဖြတ်ရန်နှင့် နောက်ယောင်ခံကာ လူမည်းနေရာတွင် လုပ်ကြံဖို့ စီစဉ်ခိုင်းသလားဟုလည်း တွေးထင်မိသေးသည်။

နေရောင်ခြည်သည် တစ်စတစ်စ လျော့နည်းလာသည်။ ပင်ပူလောင်သော အနေအထား မရှိတော့... အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုများကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုက်ကာ ရေချိုးရန် ပြင်ဆင်လိုက်လေတော့၏။ သူ ရေချိုးခန်းထဲဝင်သည် အချိန်တွင် ညနေငါးနာရီထိုးပြီ ဖြစ်သည်။

*

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဖြစ်နိုင်ခြေများကို စဉ်းစားခြင်းကြောင့် အချက်အလက် တော်တော်များသည် ထွက်ပေါ်လာရာ ထိုအချက်အလက်အားလုံးတို့ထဲတွင် အရေးကြီးသော အချက်အလက်မှာ တစ်ခုနှစ်ခုမျှသာ ပါလေ့ရှိလေသည်။ ထောက်လှမ်းခြင်းမှပညာတွင် စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်းနှင့် လုပ်ဆောင်ခြင်းဟူသော အပိုင်းနှစ်ပိုင်းရှိရာ အိုတုံအိုတုံဖြင့် လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်၍မရပါ။

လုပ်ဆောင်သင့်သည် ကိစ္စကို ရှင်းရှင်းတွေးကာ ရှင်းရှင်းပြုရသည်။ ဖြစ်နိုင်ချေများထဲမှ ကောက်ချက်တစ်ခုကို အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ထိုအချက်မှာ ဦးခွန်သာနှင့် ဂျော့

ဖိုးသာတို့၏ ဆက်သွယ်မှုကိုသိရန် စုံစမ်းဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အခြားအချက်အလက်များကို ခေါင်းမာဖယ်ရှားကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် စားသောက်ဆိုင်၏ ဆက်သွယ်ရေး တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။ ဦးခွန်သာ၏အခန်းသို့ သူတိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက် ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း တယ်လီဖုန်းဆက်ရင်းဖြင့် ဦးခွန်သာ၏ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို မှတ်လာခဲ့သည်။

ဘောင်းဘီထဲတွင် ထည့်ထားသော သူ၏ ခိုင်ယာစာအုပ်ကို ထုတ်ယူကာ ဦးခွန်သာ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို အိုင်အိုနန်းထိုက်က လှည့်လိုက်၏။ ဖုန်းခွက်ထဲမှ ဦးခွန်သာ၏အသံကို ကြားသိရလေသည်။

“ဟဲလို... ကျွန်တော် ဦးခွန်သာ စကားပြောနေပါသလား။”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ဦးခွန်သာကို စကားပြောချင်မိတ်ဆွေပါ။”

“ဗျာ... ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ခင်ဗျား။”

ဦးခွန်သာက အိုင်အိုနန်းထိုက်အား ယဉ်ကျေးစွာပင် ပြန်၍စုံစမ်းမေးမြန်း လာလေတော့သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က... .

“ကျွန်တော့်ကို ဦးခွန်သာရဲ့မိတ်ဆွေသစ် တင်ပို့သဘောထားပါ။ ကျွန်တော် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဦးခွန်သာ...”

ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်”

တစ်ဖက်တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ထဲမှ ဦးခွန်သာ၏ တုန်ပြန်ပြောဆိုသော မကြားရပေ။ ဦးခွန်သာသည် တယ်လီဖုန်းကိုကိုင်ရင်း စဉ်းစားနေပုံရသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ဦးခွန်သာက ပြန်ချလိုက်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်... .

“ကျွန်တော် ဆွေးနွေးမယ့် စကားက ဦးခွန်သာအတွက် အကျိုးရှိနိုင်မယ့် စကားမျိုးပါ။”

ဟု ထ၍ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စများလဲ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် အလုပ်များနေပါတယ်၊ သိပ်မအားပါဘူး။”

ဦးခွန်သာမှာ သူ့အလုပ်များနေသည့် အချိန်တွင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သည့်အနေဖြင့် လေသံက အနည်းငယ် တင်းမာနေ၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို အရင်ပြောပါ။”

ဦးခွန်သာက ထပ်၍ စုံစမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မကြာခင်မှာ သိရမှာပါ။ ဘစ်ခု ပြောထားချင်တာကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ရန်နိုင်ကျော်ဆိုတဲ့ လူနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားပြောချင်တဲ့သူပါ ဦးခွန်သာ...”

“ဗျာ... .”

www.burmeseclassic.com

ဦးခွန်သာသည် ကျောဖိုးသာ၏ နာမည်တူတစ်ခုဖြစ်သော ရန်နိုင်ကျော်ဟူသော အသံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် အံ့အားသင့် သွားပုံရ၏။

ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ တယ်လီဖုန်းထဲမှ အ သက်ရှူသံ အနည်းငယ်ပြင်းလာသည်ကို အိုင်အိုနန်းထိုက်က သတိထားမိလိုက်၏။

“ဦးခွန်သာ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့နိုင်မယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျာ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်အချိန်လောက်ကို တွေ့ချင် ပါသလဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က သူ၏နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။

“အခု ခြောက်နာရီ မထိုးသေးပါဘူး ဦးခွန်သာ၊ ဦး ခွန်သာနဲ့ကျွန်တော် ညခုနှစ်နာရီခွဲလောက်မှာ တွေ့ချင်ပါတယ်”

“x x x x x x x”

“ကျွန်တော် ပြောတာကြားတယ် မဟုတ်လား ဦးခွန်သာ ကြားပါတယ်”

“ကြားရင် ကျွန်တော် ညခုနှစ်နာရီခွဲလောက်မှာ ဦးခွန် သာကို လာတွေ့လို့ရမလားစ”

အနည်းငယ် ဖုန်းထဲမှအသံ မကြားရဘဲ ခဏကြာတော့ မှ... .

“ခုနှစ်နာရီခွဲကို ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် စောင့်

နေပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ လာခဲ့ပါမယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဦးခွန်သာထံမှ လက်ခံတွေ့ဆုံရန် သဘောတူညီလိုက်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တယ်လီဖုန်း စကား ပြောခွက်ကို သူ ချလိုက်သည်။

ဦးခွန်သာကို အမြန်ဆုံး တွေ့ဆုံလိုက်ခြင်းသည် ပင်လယ် ခုဆိုးဂိုဏ်းနှင့် သက်ဆိုင်သော အချက်အလက်များကို ဖော်ထုတ် နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဖုန်း မြင့် အကြောင်းကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ခဏအချိန် ဖြုန်းရဦးမည်။ တစ်နာရီခွဲခန့် လိုသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

*

ဆောင်းရာသီ ဖြစ်သောကြောင့် ညအမှောင်သမ်းလာ သည်နှင့်ပင် နှင်းငွေ့များက အုပ်ဆိုင်ခြုံသိုင်းလာသည်။ အချိန် တား ညခြောက်နာရီခွဲမျှသာ ရှိသေးသည်။ ဆောင်းည၏ အလျှောက် တ စောစီးစွာပင် ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေလေသည်။

စိမ်းရွက်ပါ စားသောက်ဆိုင်ရှိရာမှ မီးများလင်းထိန်နေ

www.burmeseclassic.com

သော်လည်း ထူထဲသော နှင်းထူကြောင့် မီးပွင့်များ၏ အလင်းမှာ မှန်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေသည်။ သူသည် စိမ်းရွက်ဝါ စားသောက်ဆိုင် ရှေ့ရှိ အုန်းပင်များ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည့် ရေကန်ဘေးမှ ပတ်လျှောက်လာခဲ့၏။

ရေကန်ဘေးတွင် မီးလုံးများထွန်းညှိထားသော်လည်း အအေးဒဏ်ကြောင့် ထိုင်ခုံများပေါ်တွင် လူသူ ကင်းရှင်းနေလေသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် စိမ်းရွက်ဝါ စားသောက်ဆိုင်ထဲ သို့ဝင်ရန် အချိန်စော နေသေးသောကြောင့် စားသောက်ဆိုင်ဘေးရှိ ပန်းခြံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ထိုနေရာတွင် သူသည် ဂျပဒါမူးသာနှင့် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားခဲ့၏။ ပန်းခြံထဲတွင် မီးရောင်က မထိုးဖောက်နိုင်သောကြောင့် နှင်းများနှင့် အမှောင်က လွှမ်းမိုးထားသည်။

ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းလောက်သို့ ရောက်မှသာ အားနည်းသော ပန်းခြံထဲမှမီးရောင်ဖြင့် လူလုံးသဲကွဲစွာ မြင်တွေ့နိုင်၏။ ထိုအချက်ကို သိရှိသောကြောင့်ပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဂျပဒါမူးသာနှင့် စားသောက်ဆိုင်အတွင်းမှ အခြေအနေကို ရိပ်မိသိမ်းနိုင်ရန် စကားပြောဆို ချိန်းဆိုထားခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ခြောက်နာရီခွဲသာသာ ရှိသေး၍ ဂျပဒါမူးသာနှင့်တွေ့ဖို့လည်း အချိန်က စောနေပြန်လေသည်။ သူနှင့် ဂျပဒါမူးသာတို့ ချိန်းဆိုထားသော ပန်းခြံထဲမှ ခုံတန်းလျားလေးတွင်

သူက အညှီရောင်နှင့် လူတစ်ဦး ထိုင်နေလေသည်။
“ဟင်... ဂျပဒါမူးသာ တယ်ပြီ၊ ဝီရိယ ကောင်းနေပါသား။”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဂျပဒါမူးသာ ဝတ်လေ့ရှိသော အညှီရောင်ဂျာကင် အင်္ကျီကြောင့် ခုံတန်းလျားနားသို့ ကပ်လာခဲ့လေသည်။

“မူးသာ မင်းက အစောကြီး ရောက်နေပါလား။”
ဂျပဒါမူးသာ အနီးသို့ကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်စဉ်
“ဟင် ဂျပဒါမူးသာက စတင်လှုပ်ရှားတော့၏။”

“ရွမ်း...”
“အိုး...”

မျက်နှာတွင် နှာခေါင်းအုပ်သည်အထိ အဝတ်နက်စည်းသော ဂျာကင်အင်္ကျီ အညှီရောင်ဝတ်ထားသူမှာ ဂျပဒါမူးသာ ဖျတ်ဖတ်ဘဲ သူ့အား စောင့်ကြိုတိုက်ခိုက်မည့် ရန်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က အနီးသို့တိုးကပ်လိုက်သည်နှင့် ပေါင်ကြားထဲတွင် ဓားဦးစိုက်ကာ ဝှက်ထားသောဓားကို ညှာသက်နှင့်ကိုင်ကာ လှည့်တွက်လိုက်သည်။

ဓားသွားက အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ဝမ်းဗိုက်ရှိရာသို့ ဦးတည်ကာ ဝေ့ဝိုက်လာသည်။ ဝှက်ကြီးတောင်ဓား ဖြစ်သောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က နောက်သို့ခုန်ဆုတ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သော

www.burmeseclassic.com

ကြောင့် သိသိလေး လွတ်သွား၏။ ဓားသမားက အိုင်အိုနန်းထိုက် ရှိရာသို့ ပြေးဝင်ကာ ခုတ်ပိုင်းလိုက်ပြန်သည်။

“ရွှမ်း...”

“ဖမ်း”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်း တိုးကာ ဓားသမား၏ ညာလက်ကို သူ၏ဘယ်လက်ဖြင့် ဖမ်းကိုင်လိုက်ပြီး ဓားသမား၏ရင်ဝကို သူ၏ညာလက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်လေ တော့၏။

“ဘုတ်”

“အွတ်...”

ငှက်ကြီးတောင် ဓားသမားသည် ဖင်ထိုင်လျက်သာ လဲကျသွားသည်။ လက်ထဲမှဓားမှာလည်း လွတ်ကျသွား၏။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဓားကိုပြေးကာ ကောက်ယူလိုက်စဉ်မှာပင် မျက်နှာကို အဝတ်နက် အုပ်ထားသူက နောက်ကျွမ်းပစ်ကာ ခုန်ထလိုက်သည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ပန်းခြံများထဲမှ နှာခေါင်းအုပ်အောင် မျက်နှာတစ်ဝက် အုပ်ထားသော ဓားသမားနှစ်ဦး ထွက်လာသည်။

“ဟင်...”

“ရွှမ်း...”

“ထန်”

“ချွမ်း...”

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို ဓားနှင့် အလျင်အမြန်ဝင်၍ ခုတ်ပိုင်းလိုက်ကြသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က ညာဖက်ကဝင်လာသော ဓားသမားကို သူ၏ဓားဖြင့် ခုခံဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဘယ်ဖက်မှ ခုတ်ပိုင်းလိုက်သည့် ဓားသမားကိုကား ကိုယ်ကိုစောင်း၍ ရှောင်ဆိမ်းကာ နံကြားသို့ ဖိနပ်ဦးဖြင့်လှမ်းကာ ဆောင့်ထိုးလိုက်လေသည်။

“ဘုန်း...”

“အင်း...”

ဓားသမားမှာ နံကြားသို့ မိမိရရဝင်လာသော ဖိနပ်ဦးကြောင့် ဒယ်မ်းဒယ်င်ဖြစ်သွားရာမှ ပန်းချဲ့ဘေးရှိ ကွမ်းသီးပင်တစ်ပင်ကို လှမ်းဖက်ကာ ကိုယ်ရှိန်ထိန်း လိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပထမဆုံး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သော နတ်နှာကို အဝတ်နက် စည်းနှောင်ထားသူက သူ့ဓားမှကြာပွတ်ပြီး ဖြုတ်ယူကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို လှမ်း၍ ကြာပွတ်နှင့် ရိုက်လိုက်သည်။

“ရွှမ်း...”

“အား...”

ကြာပွတ်ရိုက်ချက်က အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ကျောပေါ်

တွင်ရောက်ကာ ကြာပွတ်က ကိုယ်ကိုတစ်ပတ် လာပတ်မိသွားသည်။

“ဘုန်း...”

“အား...”

ကြာပွတ်သမားက ဆောင်ဆွဲလိုက်သောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်ဘဲ မြေကြီးပေါ်တွင် ကျသွားလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဓားသမားတစ်ဦးက အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို ဓားချက်တစ်ချက်တည်းဖြင့် အသက်ပျောက်စေရန် ဝင်၍ ပိုင်းချ လိုက်တော့၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက် မျက်လုံးများ မှိတ်ထားလိုက်လေသည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူ့ဘဝ ဇာတ်သိမ်းပြီးဟုလည်း ထင်မှတ်လိုက်တော့၏။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ပူကနဲကျလာမည့် ဓားချက်ကို ကြာပွတ်ဖြင့် မိထား၍ မရှောင်နိုင်ဘဲ ငြိမ်ခံရန်သာ ရှိတော့သည်။

“ဖောင်း...”

“အား...”

သို့သော် ဓားသမားထံမှ အော်သံကြားလိုက်ရသောကြောင့် သူ့မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အား ပြေးသွားခတ်ပိုင်းသော ဓားသမား၏ လက်ထဲတွင် ဓားအရှည်ကြီး တော့ပေ။

*

ဤကင် အညှို့ရောင်ဖြင့် ရောက်ရှိလာသော ဂျမဒါမူး သာက အချိန်မီ ဓားသမားလက်ထဲမှ ဓားကိုတန်ထုတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုဓားသမားကို နောက်ထပ် မြေကန်ချက်တစ်ချက်ဖြင့် ဂျမဒါမူးသာက ခတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ကွမ်းသီးပင်သားမှ ပြေးလာသော ဓားသမား၏ဓားချက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကြီးကော မြေကြီးပေါ်သို့ ကိုယ်တစ်စောင်းထမ်း၍ တိုင်ပေါက် ချိတ်ပြန်လေသည်။

“ဘုန်း”

“အား...”

ပြင်းထန်စွာ ကျောဖြင့်ကျရောက်သွား၍ ဓားသမားမှာ ခတ်တရက် မထနိုင်ဖြစ်နေသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က သူ့အား ကြာပွတ်ဖြင့်ပတ်ကာ ဆွဲယူနေသည့် ကြာပွတ်ကြိုးကို လက်နှင့် ခြိတ်ကာ ဆောင်ဆွဲလိုက်၏။ အိုင်ကိမိသွားသော ကြာပွတ်သမား ရှေ့သို့ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက် ပါလာသည်ကို ဂျမဒါမူးသာက ကြာပွတ်ကြိုးကို ခွေးနှင့်တိုက်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

“ဘုန်း”

“အား...”

ကြာပွတ်ကို လက်လွတ်ကာ ကြာပွတ်သမား ပက်လက် ကျသွားသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက် ဝန်းတနဲ ခုန်ထလိုက် သောအခါတွင် သူ့အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သော လူသုံးဦးမှာ

www.burmeseclassic.com

သူရိန်ဇွေ

၂၀၆

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

၂၀၇

အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်ကာ ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။
ပန်းခြံထဲမှဖြတ်ကာ စိမ်းရွက်ဝါ ဝင်းထဲရံကို ကျော်
အမှောင်ထုထဲသို့ မျက်နှာတွင် အဝတ်နက်စည်းထားသူ သံ
ပြေးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။ ဂျပမဒါမူးသာ
အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို ကျော်ကာ ထိုသူသုံးဦးနောက် ပြေးလှမ်း
သွားသည်။

*

ပန်းခြံထဲတွင် သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် ဓားသုံးဆောင်း
နှင့် ကြာပွတ်တစ်ခုသာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။ အမှောင်ထဲ
ပြေးဝင်သွားသော မျက်နှာတွင် အဝတ်နက် စည်းနှောင်ထား
သုံးဦးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသော ဂျပမဒါမူးသာမှာ စိမ်း
ဝါ ဝင်းထဲရံသို့ ရောက်သည်နှင့် ဆက်၍ မလိုက်တော့ဘဲ ပြန်
လာသည်။

“အတော်မြန်တဲ့ ကောင်တွေ၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ
နန်းထိုက်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခုံတန်းလေးတွင် ခပ်အေးအေး
ထိုင်ကာ စောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်တော့၏။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျောမှတော့ အရွိုးရာတစ်ချက်
ထင်ချင် ထင်သွားမှာပေါ့။ သူတို့က မင်းပုံဖမ်းပြီးတော့ ငါ့ကို
လစ်တွက်ဖို့ ကြိုးစားကြတာ တော်သေးတာပေါ့။ မင်းက ခောက်
မပေလို့”

“အင်း... ကျွန်တော်ဗဲ စောစောထွက်မယ်ဆိုပြီး ပန်းခြံ
ဆင်းလာလို့ပေါ့။ နိဗ္ဗိတိုကောင်တွေစားချက်နဲ့ ဆရာကိုနန်း
ထိုက် ကိစ္စပြတ်ပြီ”

“ကျေးဇူးပါပဲ မူးသာရာ”

“ဆရာကဗဲ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ဒီကောင်
တွေဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာကိုနန်းထိုက် ချိန်းတာကို ကြိုသိလို့
ကိစ္စအောင် စောင့်နေတယ် ထင်တယ်”

“သူတို့က သိတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဝင်လာတာကို
သူတို့ အဝေးကနေ သူတို့ချင်း အချက်ပေးပြီး ပန်းခြံထဲက စောင့်
ထား ဖြစ်မယ်၊ ငါ့နောက်က နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာတာလဲ
မိမိနိုင်တာပေါ့ကွာ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ဘေးတွင်ဝင်၍ ထိုင်ကာ ဂျပမဒါမူးသာ
မျက်နှာတွင် အဝတ်နက် စည်းနှောင်ထားသော လူဆိုးများ
ရစ်ခဲ့သည့် ဓားသုံးစင်နှင့် ကြာပွတ်တို့ကို ကောက်ယူကာ စု
လိုက်သည်။

ဤပစ္စည်းများကို သက်ဆိုင်ရာ ပုလိပ်အဖွဲ့သို့ ပေးအပ်

ကာ သက်သေခံပစ္စည်းများအဖြစ် ထားရှိရန်ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှာ မှာ အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ သူတို့နှစ်ဦး ပြောရမည့်စကားများ သတိရ၍လာတော့သည်။

“ငါ မင်းတို့ပြောဖို့ စကားတွေ စဉ်းစားလာခဲ့တာ ဒီကောင်တွေ လာရှုပ်တာနဲ့ အစပျောက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ငါ့ သာရဲ့ အခြေအနေတို့ စောင့်ကြည့်နေကာ ဘာထူးခြားသလဲ”

“ဘာမှမထူးပါဘူး ဆရာကိုနန်းထိုက်၊ ခုထိတော့ သူ့ အခန်းထဲက မထွက်သေးဘူး”

“ကေသိကရော ဟိုဂျင်မီဆိုတဲ့လူကို မိတ်ဖွဲ့လို့ရပြီလား”

“ဆရာကေသိက ဒါမျိုးကတော့ သိပ်လျင်တယ် ဆရာ ရေး . . . ညနေပြန်ရောက်ကတည်းက အောက်ထပ်က ညွှန်ကြားမှု ဝိုင်းမှာ ဂျင်မီနဲ့စကားချိတ် ဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ့ အထူး ထားတာ ပြောမနေနဲ့ ဂျင်မီကလဲ သူ့ကို ဘာထင်လို့လဲ မသိဘဲ တစ်ခါတည်းကို အရောတဝင် ဖြစ်သွားတာ တွေ့ရတယ်”

“ကောင်းတယ်။ သူတို့ ရောက်လာတာဟာ တို့အဖွဲ့ နောက်ထပ် စုံစမ်းဖို့ လူသစ် တိုးလာတာပေါ့ဗျာ။ ဒါမှလဲ ပိုင်ဆိုင်မှု ဆိုးဂိုဏ်းက လူတွေကို ခြေရာခံလို့ရမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ဆရာကိုနန်းထိုက်ကို စကားဆန်းပြောစရာ တယ်”

“ဘာများလဲကွ”

“ခုနုလာတဲ့ လူတွေက ဒီဂိုဏ်းအဖွဲ့က ဂိုဏ်းသားတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“မင်းရဲ့ ရန်သူတော် အဖေအဖို့ရဲ့ လူတွေရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း. . . သူတို့က တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် လူမိုက်တွေပဲ။ မျက်နှာကို မမှတ်မိတောင် အဝတ်အုပ်စရာမှ မလိုတာ”

“အေး. . . ဒါလဲဟုတ်တာပဲ။ မင်း ပြောစရာရှိတဲ့ စကား ဆန်းဆိုတာ ဆက်ပါဦး”

“ဪ. . . ပင်လယ်မုဆိုးဂိုဏ်းဆိုတာက ကျွန်တော် တို့က ကြားသိရတဲ့ သူတို့ရဲ့ အာမခံထားတဲ့ အမည်ပေါ့နော်။ သူတို့အဖွဲ့ရဲ့ အဓိကနာမည်က ‘သံမဏိမုဆိုး’ လို့ခေါ်တယ်”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွ”

“သူတို့ကသာ ရန်သူကို ခြေရာခံနိုင်ပြီး ဖျောက်ဖျက်နိုင်တယ်။ သူတို့ကိုတော့ ဘယ်ရန်သူတမှ မချေမှုန်းနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ သူတို့ဂိုဏ်းကို သံမဏိမုဆိုးလို့ နာမည်ပေးတာပဲ”

“အေး. . . တော်တော်ကောင်းတဲ့ နာမည်ပဲကွ။ သံမဏိ ဆိုတာ အမာကျောဆုံးနဲ့ အခိုင်ခံဆုံးပစ္စည်းပဲ။ သူတို့ဂိုဏ်းက သံမဏိ ကလေးကို မာကျောပြီး တိုင်ရတွယ်ရခက်တဲ့ ဂိုဏ်းပဲ။ ခုထိ အစတောင် မပေါ်သေးတာ စဉ်းစားကြည့်လေ”

www.burmeseclassic.com

“ဒါနဲ့ဆရာကိုနန်းထိုက် ခု ဆရာကိုနန်းထိုက်က ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ငါက ဦးခွန်သာနဲ့တွေ့ဖို့ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ။ သူက ခုနစ်နာရီခွဲတိတိမှာ စောင့်နေမယ် ပြောတယ်။ ဒီတော့ ငါ ဦးခွန်သာကို အလျင်တွေ့လိုက်မယ်”

“ဦးခွန်သာနဲ့ တွေ့ပြီးရင် . . .”

“တွေ့ပြီးရင်တော့ မင်းသွားနှင့်မယ့် ဇင်ယော်စားသောက်ဆိုင်ကို ငါ လိုက်လာခဲ့မယ်”

“နေဦး”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် သွားနှင့်လို့ မဖြစ်သေးဘူး ဆရာကိုနန်းထိုက် ဦးခွန်သာအခန်းထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

*

“ဘာဖြစ်စရာရှိသလဲကွ၊ ဦးခွန်သာ အခန်းထဲမှာ ဦးခွန်သာနဲ့ စကားပြောရုံပဲပေါ့”

“ခု သူတို့ သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လှူဒါန်းရှားမှုတွေကို ရိပ်မိစပြုလာပြီ။ ဦးခွန်သာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့

သူတို့က ကြိုတင်သိနေရင် မလွယ်ဘူး။ ခုနက်စွဲပဲ ကြည့်လေ”

ဂျပဒါမူးသာ ပြောသည့်အချက်က မှန်ကန်နေသောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မင်းပြောတာ ငါ လက်ခံပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ဦးခွန်သာအခန်းထဲမှာ ငါ စကားပြောတာကို မင်းက စောင့်ကြည့်သေးချင်တဲ့အတောလား”

“ဆရာကိုနန်းထိုက် ညွှန်ကြားတာကို ကျွန်တော် လိုက်စရာမှာပါ”

“အေး . . . မင်း စိတ်ကူး မဆိုးပါဘူး။ ငါ အထဲမှာတစ်ခုခု ဖြစ်နေရင် မင်း ကူညီလို့ ရနိုင်တာပေါ့လေ။ ကဲ . . . ဒါဆိုရင် သွားမယ်။ ခုနစ်နာရီထိုးတာနီးပြီး ချိန်းထားတော့ ခုနစ်နာရီပဲ”

“နာရီဝက်လောက် စောရောက်တာ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ပန်းခြံထဲမှ ထွက်ကာ စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

အောက်ထပ် စားသောက်ခန်းထဲတွင် ညစာ စားသောက်နေသူများကို တွေ့မြင်ရသည်။ အားလုံးက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ခန်းမကျယ်ကြီးထဲသို့ဝင်ကာ ညာဖက်လှေကားသို့ တက်ရောက်လှမ်းလာရင်း စားသောက်နေသူများကို ဝေ့ကြည့်ရုံသာ ရှိရာ အခန်းထောင့် စားပွဲတစ်ခုတွင် ဂျင်မီနှင့်အတူထိုင်ကာ စားသောက်နေသော မြကေသီကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မြကေသီသည် သူ့ကိုကျောပေး၍ ထိုင်ထားသည်။ နံ့သာရောင် အင်္ကျီနှင့်ထမိကို ကိုယ်လုံးပေါ်အောင် ဝတ်ဆင်ထားပြီး အဖိုးတန်ရွှေဆွဲကြိုး ရွှေလက်ကောက်တို့ကိုလည်း ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

မြကေသီမှာ သူ၏တာဝန်ကို သူ့ကျောပွန်အောင် ထားဆောင်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် မျက်နှာလှဲလိုက်ကာ အပေါ်သို့ ခြေလှမ်း မှန်မှန်ဖြင့် တက်လာခဲ့တော့သည်။

ပထမအကြိမ် တိုတ်တဆိတ် သော့ဖွင့်ကာ သူဝင်ရောက်ခဲ့ဖူးသော အခန်းဖြစ်သောကြောင့် မည်သို့မျှ ရှာဖွေနေစရာမရှိ။ လှေကားတက်ကာ တစ်ဖက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်နှင့်ပင် ဦးထိန်းသား၏ အခန်းတံခါးရှေ့သို့ သူ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယခုအခါတွင်တော့ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဝန်းကျယ်လျှိုး တံခါးဖွင့်စရာ မလိုတော့ပါပေ။ တွေ့ဆုံရန် ချိန်ထားပြီးဖြစ်၍ အတွင်းမှ ဦးခွန်းသာ တံခါးဖွင့်ပေးစေရန် လှည့်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်တော့၏။

“တီ တောင်”
“တီ တောင်”

လူခေါ်ခေါင်းလောင်းမှ သာယာသော အသံလေးများ လာသည်ကို အိုင်အိုနန်းထိုက် အပြင်မှဝင် ကြားလိုက်ရလေသည်။

ခေါင်းလောင်းသံမြည်ပြီး မရွေးမနှောင်းမှာပင် . . . .
“တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့ပါ”
ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရတော့၏။

*

“ကျွဲ . . . အိ . . . အိ”

တံခါးကို ဘေးတိုက်တွန်းရွှေ့ကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်က နှိပ်လိုက်ပြီးနောက် ပြန်၍တံခါးဆွပ်တံလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်လည်း လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

စောစောကပင် ဦးခွန်းသာ၏အသံကို သူကြားရသေးသည်။ သူ့အား စကားပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲများ ဝင်သွားလေသလား . . .

သူ့ခေတ္တရပ်ကာ အတွင်းသို့ဝင်သွားဟန်တူသည့် ဦးခွန်းသာ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို တံခါးနားမှရပ်ကာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ခဏလေး စောင့်ပါ”

www.burmeseclassic.com

အတွင်းမှ အသံကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံနှင့် မနေ့ မနှောင်းမှပင် အခန်းထဲမှ မီးမှာရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားကာ မောင်အတိ ကျသွားလေတော့သည်။

“ဟင်...”

အိုင်အိုနန်းထိုက် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အမှောင်ကြောင့် အခန်းထဲတွင်ရှိသည့် အရာဝတ္ထုများကို သူ မမြင်တွေ့ရတော့ပေ။

“ဦးခွန်သာ ဦးခွန်သာ ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က အမှောင်ထဲတွင် သတိထားရင်း အော်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ခေါင်းအား တစ်ခုက လာရောက်ကာ ရိုက်နှက်လိုက်သည်ကိုသိ၍ အံ့အားသင့် ခေါင်းငုံ့ပေးလိုက်သည်။

“ဗွတ်”

ကံကောင်း၍ ဆံပင်များကိုဟပ်ကာ ရိုက်ချက်က ချောသွားသည်။ သို့သော် သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို လူတစ်ဦးက နောက်လက်နှစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ ချုပ်နှောင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ ပြန်သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် အမှောင်ထဲတွင်ဖြစ်၍ သူ့ထက် နှစ်ဖက်ကို ချုပ်နှောင်ထားသည့် အနေအထားကိုမှန်းကာ တစ်ဖက်ကို နောက်ဆုတ်ပြီး ထိုသူကို ခါးစောင်းပေါ်တွင်တင်ကာ ကိုင်ပေါက်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း...”

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုသူလွင့်ကာ ကျသွား၏။ သို့သော် အော်ဟစ်သံတစ်သံကို မထင်မှတ်ဘဲ သူ့နားထဲတွင် ကြားလိုက်ရ၏။

“လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်မယ်ဟေ့! မီးဖွင့်လိုက်စမ်း” လူတစ်ဦး၏ အသံနှင့်အတူ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်သံကြားရ၏။

“ဖျောက်”

မီးများက အခန်းထဲတွင် ပြန်၍လင်းလာသည်။ သူ့ရှေ့တွင် လူစိမ်းများ ရှိနေသည်။ ရှေ့မှလူများကို ရင်ဆိုင်ရန် ကြိုးစား ဆိုက်စဉ်မှာပင် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ လေးလံသော အရာတစ်ခုက လာရောက် ရိုက်နှက်လိုက်လေတော့၏။

“ဒုတ်”

“အား...”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် အခန်းထဲတွင် ခွေကနဲ ကျသွားလေတော့၏။

*

သူသည် သတိကြီးစွာ ထားသည့်ကြားမှ နောက်မှလူ၏ လက်ဦးမူကြောင့် ခေါင်းကို အရိုက်ခံရကာ သတိမေ့သွားခဲ့လေသည်။

သူဘယ်နှစ်မိနစ်မျှ သတိလစ်သွားသည်မသိ။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ရေများ ပြန်းကနဲ အပက်ခံရကာ သတိရလာသည်။ လှေကားမှ ဆင်းသက်အွားသော အသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ သူ့မျက်လုံးများကို ဖျတ်ကနဲ ပြန်၍ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးခွန်သာ၏ အခန်းထဲမှာပင် ရှိပါသေးသည်။ သို့သော် သူ့အား ဝန်းရံထားသည့် လူများမရှိတော့ပါ။

“ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်ရပါလိမ့်၊ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြသလဲ၊ သူ့ ကြောင်စီစီဖြင့် ထရပ်လိုက်စဉ်မှာပင် အောက်ထပ် ဆူဆူညည် အသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့အကျိုးကျေးဇူးစိုစွပ်စွပ် အရာများကို သူ သတိထားမိ၏။

“ဘာတွေများပါလိမ့် သူ့အား ဓားထိုးသတ်ခဲ့သောကြောင့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှ ထွက်သောသွေးများလား”

သူ ကျောက်စမ်းကာ လက်ကိုကြည့်လိုက်၏။ နီရဲသော သွေးစများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာတွင် နာကျင်မှု ရှိမှုတော့ မရှိ။ သူ အခန်းထဲမှထွက်ကာ ဝရံတာမှ အောက်ထပ် ဝင်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ လူသတ်သမား”

သူ့ရှိရာသို့ လူတစ်ဦးက လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်။ အောက်ထပ် ဝန်းကျယ်ထဲတွင် လူသေအလောင်း တစ်လောင်းကို သူ့များက ဝိုင်းကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ အပေါ်ထပ်သို့ လူများ ခြင်းတတ်လာသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဦးခွန်သာ၏ အခန်းထဲသို့ ပြန်ကြွလာကာ တံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နောက်ဖက်ဝရံတာ ဖွင့်ကာ ဝရံတာမှအောက်သို့ ခုန်ချလိုက်တော့၏။

မို့ပျပျ အလင်းရောင်ဖြင့် ပန်းခြံထဲမှဖြတ်ကာ သူ ပြေးတတ်လာသည်။

“လူသတ်သမား ပြေးပြီဟေ့... ပန်းခြံထဲက ဖြတ်ပြေးသွားလိက်ကြ... လိုက်ကြ...”

စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းထဲက လူအုပ်ကြီးက ပြေးထွက်လာသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ ဝမ်းတံခါးရှိရာသို့ ဦးတည်ကာ ပြေးလွှား လာခဲ့လေသည်။ အမှောင်ထဲမှ လူအုပ်ကြီးသည် သူ့ရှိရာသို့ ဒရောသော်ပါး ပြေးလာနေလေသည်။ မကြာမီ သူ့ကို ဝိုင်း၍ ကြလေတော့သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဝင်းတံခါးဝမှ ပြေးထွက်လာကာ အခါ ဂျပဒါမူးသာ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဆရာကိုနန်းထိုက် တားပေါ် မြန်မြန်တက်ပါ”
တားတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း ဂျပဒါမူးသာက သတိပေး

www.burmeseclassic.com

သုရိန်ဆွေ

၂၂၉

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

၂၂၉

လိုက်တော့မှပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ကားပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ခုန်၍ တက်လိုက်ရလေတော့၏။ လူစုလူဝေးကြီးမှာ အော် ဟစ်ရင်း စိမ်းရွက်ဝါဝင်းတံခါးဝ၌ပင် ရပ်၍ ကျန်ခဲ့ကြလေတော့၏။

*

ကျမဒါမူးသာသည် ကားကို တဟုန်ထိုးမောင်းထွက် သာခဲ့၏။ နှင်းများ သိပ်သည်းစွာကျနေ၍ ရှေ့မီးနှစ်လုံး ဖွင့်ကာ ထိုး၍ မောင်းသည်တိုင် သိပ်ဝေးဝေးမမြင်ရ။ လူသွားလူလာ ရှင်း၍သာ တော်တော့၏။

“မူးသာ မင်း ဘယ်လိုလုပ် စောင့်နေတာလဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းနှင့် အတော် ပင် အဝေးရောက်လာမှ မေးလိုက်၏။

“အပေါ်ထပ်က အသံလုံနေတော့ သိပ်မကြားရဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာတစ်ခုတော့ ဖြစ်ပြီဆိုတာ ရိပ်မိတယ်။ လူ သုံးလေးယောက်က ပန်းခြံထဲကနေ ဆိုင်နောက်ဖက် ဖြတ်သွား တာ သတိထားလိုက်မိတယ်”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ဆရာကိုနန်းထိုက် တည်းခိုခန်းအပေါ်ထပ်ကို တက်စကပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုစွန့်သူသွားတဲ့ ဆိုင်အလုပ်သမားတွေ ထင်လို့... နောက်မှသတိရတာနဲ့ တက်ကြည့်တော့ တံခါးက အသေပိတ်ထားတယ်၊ လူတွေရဲ့ လှုပ်ရှားသံ ကြားရတယ် မသဲကဲ့ဘူး ဒါကြောင့် ဆရာကိုနန်းထိုက် တကယ်လိုထွက်လာရင်လဲ” ထိုက် ခိုက်ပြေးလွှားပြီး ထွက်လာမယ်ဆိုတာသိလို့ အော်စတင်းကားနဲ့ ခြံဝက အသင့်စောင့်နေတာ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ...”

ဂျမဒါမူးသာသည် လမ်းတွေသစ်ပင်ကြီး အောက်တွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ကာ ကားမီးများကို ပိတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

“အောက်ထပ်က စားသောက်ခန်းထဲမှာ လူတစ်ယောက် အသတ်ခံရတယ် ထင်တယ်၊ လူတွေ ဝိုင်းအုံနေတယ်။ ငါ့ကို လူသတ်တရားခံထင်လို့ ဝိုင်းလိုက်ကြတာ မင်းအသိပဲ”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီလူဟာ ဦးခွန်သာ ဖြစ်လိမ့်မယ် အပေါ်ထပ်က ပစ်ခတ်ခံရတာ သတ်ပြီးမှပစ်ခတ်တာ ထင်ပါရဲ့”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ သူတို့က ဦးခွန်သာ ကိုလဲ သတ်၊ ငါ့ကိုလဲ လူသတ်တရားခံအဖြစ်နဲ့ ဖမ်းပြီးထည့်နိုင် အောင် လုပ်ကြတာပဲ၊ ငါ သတိရတာ မြန်လို့ ပြေးလာနိုင်တာ တော်တော် အကြံပိုင်တဲ့သူတွေပဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ကားထဲတွင် ဖွင့်ထားသော မီးရောင်

လေးဖြင့် သူ့ခေါင်းကိုစမ်းကြည့်သည်။ စေးပျစ်ပျစ်သွေးနှင့် ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို စမ်းသပ်မိလိုက်၏။

“ဒဏ်ရာ တော်တော် ပြင်းသလား”

“သိပ်တော့ မများပါဘူး၊ နည်းနည်းတော့ ပေါက်သွားတယ် ထင်တယ်”

“သွေးထွက်နေသေးလား”

“ဟင်အင်း... သွေးစတွေနဲ့ပိတ်ပြီး သွေးတိတ်နေပါပြီ၊ ဒါဆိုရင် မြကေသီက စားသောက်ခန်းက လူတွေထဲမှာရော နေအာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကိုနန်းထိုက်၊ သူက သတင်းအကုန် သုံးကို စုဆောင်းထားရမှာဆိုတော့ သူ အဲဒီနေရာမှာ ရှိနေတာ နှိန်သူတွေ ဘာဆက်လုပ်တယ်ဆိုတာ ရိပ်မိနိုင်တာပေါ့”

“ရိပ်မိနိုင်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ မင်း ဒီကဆင်းပေ တော့... ငါ ကားယူသွားတော့မယ်၊ မင်းနဲ့ငါ ပတ်သက် ဆက်ဆံနေတာ သိပ် လူသိများလို့ မကောင်းဘူး၊ ရန်သူက မင်းနဲ့ငါ နှုတ် ခွဲမြင်ထားပုံရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ခု သူတို့က ဆရာကိုနန်းထိုက်ကိုပဲ မဲပြီး တော့ ရန်ရှာနေတယ်၊ သွားမယ်နော်...”

*

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ အန္တရာယ်မရှိဟု ထင်မှတ်သော ဦးခွန်သာ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့မိရာမှ ရန်သူကသူ့ကို လက် ဦးမူ ရယူသွားခဲ့၏။

ကားကို စက်နှိုးရင်း အိုင်အိုနန်းထိုက် စဉ်းစားလာ သည်။ သူ့က ဦးခွန်သာကိုဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်သည်ကို သံမဏိ မုဆိုးဂိုဏ်းက မည်သို့မည်ပုံ ရိပ်မိသိရှိသွားသည် မသိ။

စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်မိသည်နှင့် ပင် နှာခေါင်းအုပ်ကာ အဝတ်နက်စည်းနှောင်ထားသော လူသား ယောက်၏ လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်ကလည်း ဂျမဒါမူးသာ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်နိုင်၍သာ အိုင်အိုနန်းထိုက်က အသက်မဆုံးရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအကြိမ် ဦးခွန်သာ၏ အခန်းထဲတွင် အမှောင်ခွဲ ကာ လုပ်ကြံခဲ့ရခြင်းကြောင့် သူ သတိမေ့သွားခဲ့သည်။ ပထမ ပန်းခြံထဲတွင် အဝတ်နက်စည်းထားသူများက သူ့ကို အသေ တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒုတိယ ဦးခွန်သာ အခန်းထဲက လူများကတော့ သူ့ကို အသေမတိုက်ခိုက်ဘဲ ခေါင်းကိုသတိမေ့အောင် ရိုက်ခဲ့၏။ သူ့ကို ကုတ်အင်္ကျီကို စမ်းသပ် ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် အတွင်း လိုင်နာသားကို ဆွဲထုတ်ခံလိုက်ရကြောင်း သိရှိ ရလေသည်။

“ဟင်.. ဘာအဓိပ္ပါယ်ပါလိမ့်”

သူ့ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းမှ ဖဲသားတွင် လက်ဖြင့် ဆွဲဆုတ်ထားသောကြောင့် ချုပ်ရိပ်ပြုတ်ကာ ကျန်ခဲ့သည့် အပိုင်းအစ များကို ကြည့်ရင်း ဇင်ဖော် စားသောက်ဆိုင်ရှိရာ ထားဝယ် ဆိပ်ကမ်းနားသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ကားကိုမီးမှိတ်ကာ လမ်းဘေး တွင် အသာအယာ ထိုးရပ်ထားလိုက်လေတော့၏။

သူပုံစံကို ဤအတိုင်းဖြင့် စားသောက်ဆိုင်ရှိရာသို့ သွား ရန် မသင့်လျော်ပေ။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူ့ကုတ်အင်္ကျီ ချွတ် ကာပစ်လိုက်ပြီး ဆံပင်တွင် ပေကျဲနေသော သွေးစများကိုလည်း ဘီးဖြင့်ဖြူးကာ သင်လိုက်သည်။

စားသောက်ဆိုင်မှ မီးရောင်များကို မြင်နေရသည်။ အ သင်းရောင် ကွယ်ရာတွင်ရပ်ကာ တတ်နိုင်သမျှ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် မှ ပေကျဲနေသည်များကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရသည်။

ကုတ်အင်္ကျီ မရှိတော့သောကြောင့် ရှုပ်လက်ရှည်ပေါ်မှ သေနတ်နှင့် သေနတ်အိပ်ကို ဖြုတ်လိုက်ရ၏။ သေနတ်ကိုထုတ်ကာ ဘောင်းဘီကြားတွင် ထိုးလိုက်ရပြီ အင်္ကျီဖြင့် မသိမသာ ပြန်ဖုံး သားရ တော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူ့ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာနေသော လူ ရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်.. ”

လူရိပ်မှာ လမ်းတိုဖက်သည်ဖက်ကို ကြည့်ရအောင်ခတ်

ပြီးနောက် သူရှိရာသို့ တည်မတ်စွာ လျှောက်လှမ်းလာနေသည်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့မှ ဂျပဒါမူးသာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဂျပဒါမူးသာသည် စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းသို့ တစ်ခေါက်ပြန်ကာ သတင်းစုံစမ်းပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျပဒါမူးသာက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွဲ့ရှိုက်လိုက်ပြီးမှ အိုင်အိုနန်းထိုက်ရှိရာသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာကာ သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အိတ်တစ်လုံးကို ပစ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဆရာကိုနန်းထိုက် ဒီထဲမှာ အဝတ်အစားတွေရော ပေးပေးနဲ့ မျက်နှာသုတ်ပုဝါဝါ ပါတယ်”

“ဟာ . . . အတော်ပဲကွာ . . . ဒီအတိုင်းကတော့ စုတ်ပြင်နေလို့ ဘယ်မှကိုသွားဖို့ မကောင်းဘူး”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က သူ့အထွက် ယူလာသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လိုက်၏။ သူ ဝတ်နေကျ မီးခိုရောင်ကုတ်အင်္ကျီနှင့် သတ္တလပ်ဘောင်းဘီတို့ ဖြစ်သည်။ ရေစူးကြောင့် မျက်နှာလှမ်းများကို ဆေးကြောပေးလိုက်လေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက် အဝတ်အစားများ လဲနေသည်ကို ကြည့်ရင်း ဂျပဒါမူးသာက . . .

“သူတို့က ဦးခွန်သာကို နှုတ်ပိတ်လိုက်ကြတာပဲ ဆရာကိုနန်းထိုက်၊ တည်းခိုခန်းမှာတော့ လူတွေအလုပ်ရှုပ် နေကြပြီ”

ပုလိပ်တွေရော ချောက်နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဦးခွန်သာ အယ်လို သေသွားတာလဲ”

“အပေါ်ထပ်ဝရံတာကနေ စားသောက်ခန်းက ထွက်လာတဲ့ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က စမြင်တာ . . . စားသောက်နေကြတဲ့ စားပွဲတွေက အပြင်မှာရှိတာ မဟုတ်လား၊ ရွတ်တရက်တော့ တိုယ့်ဝိုင်းနကိုယ် စကားပြောနေကြတော့ အပေါ်က ဦးခွန်သာရဲ့ အလောင်းပြုတ်ကျလာတာကို မသိဘူး”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ဆရာကိုနန်းထိုက်”

“သူက အပေါ်မှာကတည်းက အသတ်ခံရတာပေါ့၊ ဒါဆိုရင် ငါလာတဲ့အချိန်နဲ့ ချိန်းသားကိုက်ပြီး လုပ်ကြံကြတာပဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က သူ့ကို လူသတ်သမားဖြစ်အောင် ထောင်ချောက် ဆင်ထားကြောင်း ရိပ်မိသည်။

“ရင်ဝမှာ ဓားတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေတယ်၊ သူ့ရဲ့ညာသက်ထဲမှာတော့ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ သူ့ကိုသတ်တဲ့သူရဲ့ ဆုတ်အင်္ကျီကို လှမ်းဆွဲရင်း အတွင်းကဖဲသားစ ပြိုပြီးပါလာသလို ခိုး ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒါ ငါ့ရဲ့ကုတ်အင်္ကျီက အတွင်းသားကိုဖြုတ်ပြီး ဦးခွန်သာရဲ့လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်တာပဲ မူးသာရေ . . . တော်တော်

အကြံပိုင်ကြပါပေတယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူ့ကို လူသတ်သမား မဖြစ်ဖြစ်အောင် ထောင်ချောက်ဆင်ထားသည့် သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းသားများကို ချီးကျူးစကား ဆိုလိုက်၏။

“ပိုပြီးဆိုတာက သူတို့ထဲက လူတစ်ချို့က ဝရံတာကို ထွက်လာတဲ့ လူသတ်သမားကို တွေ့လိုက်ကြသေးသတဲ့၊ အဲဒီ လူရဲ့ပုံက ဆရာကိုနန်းထိုက်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးလို့ ရောက်လာတဲ့ ပုလိပ်တွေထံ ပြောပြသ ကြားနေရတယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူ့ထံထားဝယ်မြို့တွင် နေထိုင်၍ မဖြစ်ရုံသာမက လူသတ်မှုဖြင့် ကြီးစင်ပေါ်သို့ ရောက်အောင် ကြံဆောင်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အမှောင်ထဲတွင် ဦးခွန်သာကို ဖမ်းထားသည်။ သူ့လာမှ မီးဖွင့်ပေးသည့် ဦးခွန်သာကို မှောင်ထဲတွင်ပင် ဓားနှင့်ထိုးသတ်ပြီး သူ့ကိုလည်း သတိမေ့အောင် ရိုက်ချလိုက်သေးသည်။ သဘောက ကိုယ့်စားရိတ်နှင့်ကိုယ် ထောင်ထဲ ဝင်ရုံသာရှိပြီး မည်သို့မျှ ထုချေရှင်းလင်း၍ မရနိုင်အောင် အကွက်ဆင်လိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် အိုင်အိုနန်းထိုက် ကံကောင်းသည်က အခိုက်တိုအတွင်းမှာ အိုင်အိုနန်းထိုက် ပြန်သတိရ လာသောကြောင့်သာ ပုလိပ်ဖက်ထဲသို့ သက်သေခံနှင့်တကွ အဖမ်းမခံရသေးခြင်း

ဖြစ်သည်။ ဆက်၍ သတိမေ့နေပြီး ပုလိပ်များက ဦးခွန်သာ၏ အခန်းတံခါးကို လာဖွင့်သောအခါမှ သူ့ကိုတွေ့လျှင် သူ ထောင်နန်းထဲရတော့မည်။

သံမဏိမုဆိုးအဖွဲ့က ယခုလောက်ဆိုလျှင် ဟားတိုက်ရယ်မောချင် ရယ်မောနေကြပေရော့မည်။ ဂျပဒါမူးသာသည် အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ လောလောဆယ် လူသတ်တရားခံအဖြစ် ခွပ်စွဲခြင်းခံနေရပြီဖြစ်၍ ပုလိပ်ဌာနမှ စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှုများကို ရှောင်တိမ်းနေရဦးမည် ဖြစ်သည်။

သံမဏိမုဆိုးအဖွဲ့သည် လောလောဆယ်အားဖြင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ပညာသားပါပါ ချုပ်နှောင်ထားခြင်းဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေတော့သည်။

*

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် အဝတ်အစား လဲလှယ်ပြီးသောအခါ သူ၏ ညကြည့်မီးဖုံးပါသော နာရီလေးကို ကြည့်လိုက် သည်။ နာရီလက်တံက ညရှစ်နာရီဆယ်ငါးမိနစ်ကို ညွှန်ပြနေသည်။ သေးဆယ်ငါးမိနစ်ကြာလျှင် ထားဝယ်ဆိပ်ကမ်းမှ မီးရောင်များ

လင်းနေသော ဇင်ယော် စားသောက်ဆိုင်ရှိရာသို့ ဂျော့ဖိုးသာ ရောက်လာတော့မည် ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်တွင် ဂျော့ဖိုးသာသည် စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခန်း၌ အသတ်ခံလိုက်ရသော ဦးခွန်သာ၏ အခြေအနေကို ခြုံငုံစဉ်းမည် မဟုတ်ချေ။

“ဆရာကိုနန်းထိုက် သူတို့ဟာ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့များ ကွဲသလား မသိဘူး”

ဂျမဒါမူးသာက အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို သူ၏ ထင်မြင်ချက်အား ပြောပြလိုက်၏။

“ငါလဲ အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာ တကယ်လို့ တစ်ဖွဲ့တည်း ဆိုရင်တော့ ပန်းခြံထဲမှာတွေ့တဲ့ လူတွေက တို့ကို တိုက်ခိုက် ထွက်ပြေးသွားပြီး တည်းခိုခန်းက ဦးခွန်သာရဲ့ အခန်းထဲမှာ ရောက်မနေနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဦးခွန်သာရဲ့ အခန်းနေရာက ပန်းခြံနဲ့အဝေးကြီး ဘယ်လိုမှအဆက်အသွယ် လုပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ နှာခေါင်းကို အဝတ်နက်ပိတ်ထားတဲ့ လူတွေက သူ့ထံ မပတ်သက်ဘူး”

“သူတို့က ဦးခွန်သာရဲ့လူတွေ ဖြစ်နေချင်ဖြစ်နေမှာလား”

“ဟုတ်တယ် မူးသာ၊ မူလကတော့ ဦးခွန်သာဟာ သူတို့အဖွဲ့ရဲ့ အခြေအနေ မသိရသေးလို့ စက်လှေပိုင်ရှင်ချင်း ဆိုပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေး ဝေါင်းသင်းဆက်ဆံပုံရတယ်”

နောက်တော့ သူတို့ဟာ မတရားတဲ့နည်းနဲ့ စက်လှေတွေ သိမ်းပြီးတော့ ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို ကြီးစိုးပိုင်တဲ့သဘောကိုသိလို့ လမ်းခွဲထွက်တာ ထင်တယ်”

“ဦးခွန်သာ ကိုယ်တိုင်ကရော သူတို့ကို သူ့လူတွေနဲ့ အစိုးရပိုင်းကို အသိမပေးဘဲ တိတ်တဆိတ် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေတာကို မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဆရာ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က စီးကရက်ကို ဓာတ်လိပ်ကို မီးညှို့ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ တို့တွေ့တဲ့အတိုင်း ကွဲနေတာမှန်ရင်တော့ တစ်ဖွဲ့က ဦးခွန်သာရဲ့လူတွေဖြစ်ဖို့ များတာပေါ့။ ဦးခွန်သာကလဲ ပန်းဆက်တဲ့ငါဟာ သူတို့အဖွဲ့က ဂျော့ဖိုးသာကို သိတဲ့လူဆိုတော့ သယ်သူဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ရုပ်၊ ခေါင်းရုပ်မခံဘဲ ကြိုရှင်းခိုင်းလိုက်လို့ ငါ့ကို ပန်းခြံထဲကစောင့်ပြီး တိုက်ခိုက်တာလို့ ထင်ရတာပဲ”

“ဒါဆို အခု ဂျော့ဖိုးသာဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် သိပ် အရေးကြီး အလွတ်ခံလို့ မဖြစ်တဲ့လူ ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ် မူးသာ၊ ဒီသံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းကို ဂျော့ဖိုးသာကသာ တို့ကိုဖော်ထုတ် ပြောကြားရမှာပဲ။ သူတစ်ယောက်ကဆိုတာ တို့ မသိရသေးဘူး။ သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းဝင် ဖြစ်ပြီးတော့ ဦးခွန်သာဆီမှာ သူ့လျှို့လုပ်ပြီးတော့ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသလားဆိုတာ ခွဲခြားလို့မရသေးဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် အခြေအနေက ပိုပြီးရှုပ်ထွေးလာသလား ဆိုတာပေါ့”

“ရှုပ်တယ် ဆိုပေမယ့် အစတွေပေါ်လာပြီလို့တော့ ပြောရမှာပဲ။ အဲဒီအစတွေကို တို့က မိမိရရဆွဲနိုင်ဖို့ လိုအပ်တယ်”

ဂျပဒါမူးသာသည် အချိန်လိုသေးသောကြောင့် ကားခါးကိုဖွင့်ကာ ကားထဲတွင် ဝင်ထိုက်လိုက်လေသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကလည်း စီးကရက်ကိုသောက်တာ တွေးတောနေသည်ပဲ ခဏကြာမှ . . .

“မူးသာ . . .”

“ပြောပါ ဆရာကိုနန်းထိုက်”

“မင်းတွေ့ဖို့ ကျန်ခဲ့တဲ့အချက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ်တဲ့”

“ဘာများလဲ”

“ဥနေက ငါနဲ့ကေသီတို့ ဈေးနားက လွှတ်ရည်ဆိုင်ဆိုင်ဆိုင်နေကြတုန်းက ရန်တုန်က ဂျွန်စမစ်ရဲ့ညီမ အေမိနဲ့ အာကုမ္မဏီက ဂျင်မီတို့ ထားဝယ်ကို ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့ငါ့ကို မှတ်မိသွားတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်လေ ဆရာကိုနန်းထိုက်၊ ဒါကြောင့်ဆို . . . သူတို့ ဘာလုပ်သလဲဆိုတာ သိချင်လို့ မြကေသီကို ဆရာကိုနန်းထိုက်က ဂျင်မီနဲ့ရင်းနှီးအောင် မိတ်ဖွဲ့ခိုင်းတာ မဟုတ်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . သူတို့ဟာ သူ့မောင်သေဆုံးရတဲ့ . . .”

“ဆို လာတာသက်သက် မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ အထောက်အကြွေးက ရာ ကောင်းအောင် လုပ်ရပ်ထဲမှာ သူတို့ပါနိုင်တယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက် ထောက်ပြလိုက်သော အချက်ကြောင့် ဂျပဒါမူးသာသည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒီ အေမီဆိုတဲ့ မိန်းမကို ကျွန်တော် သေချာမတွေ့ဘူး သေးဘူး”

ဂျပဒါမူးသာက အေမီနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် မဆိုင်ဘူး သေးသောကြောင့် မခန့်မှန်းနိုင် ဖြစ်နေသည်။

“သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ . . . သိပ်ပါးနပ်တယ်။ ဂျွန်စမစ် အိမ်မှာကတည်းက ငါ အကဲခတ်မိတယ်။ ဒီလို မျက်လုံးပိုင်ရှင် ဘာ ရက်ရက်စက်စက် အလုပ်တွေကို သွေးအေးအေးနဲ့ လုပ်နိုင် သေး မျက်လုံးမျိုးကွ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က သူ လေ့လာအကဲခတ်ဖူးသည့် မစ္စ အေမီ၏ အသွင်အပြင်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။ ဂျပဒါမူးသာ ကတော့ မည်သို့မျှ ထင်မြင်ချက်မပေးနိုင်ဘဲ အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ သူ့ဆချက်ကိုသာ နားထောင်လျက် ရှိ၏။

www.burmeseclassic.com

“မင်း စဉ်းစားကြည့် သံမဏိမုဆိုးအဖွဲ့ဟာ သူတို့ဂိုဏ်းကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် လူသုံးယောက်တိတိ သတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ ပထမတစ်ယောက်က ဂျော့ဖိုးသာ နောက်ကိုလိုက်တဲ့ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်း၊ ဒုတိယ အာမခံအဖွဲ့ကဌားတဲ့ စုံစမ်းရေးသမား ဂျွန်စမစ်၊ ဒု... ဦးခွန်သာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကိုနန်းထိုက်၊ သူတို့ဂိုဏ်းရဲ့ ကိစ္စတွေ မပေါ်အောင် သူတို့က လက်ဦးမှနဲ့ လမ်းစဖျောက်တဲ့ သဘောတွေလို့ ပြောရမှာပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ တို့အခု လျှို့ဝှက်ပြီးတော့ သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းကို လိုက်လံထောက်လှမ်းနေတာ သိပ် မလုံခြုံတော့ဘူး ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က မီးလောင်၍တိုသွားသော စီးကရက်ကို မြေကြီးပေါ်သို့ချကာ တက်နင်းရင်းက ပြောလိုက်လေသည်။

“အရေးကြီးတာက စိမ်းရွက်ဝါက တည်းခိုနေတဲ့ လူအချို့က ဆရာကိုနန်းထိုက်ကို တရားခံပါလို့ ထွက်ဆိုကြတာပဲ”

“သူတို့ ငါ့ရဲ့ နာမည်ကိုတော့ မသိကြသေးပါဘူးကွ”

“နာမည် မသိပေမယ့် ပုလိပ်တွေက လူပုံပန်းနဲ့ ဆက်သေခံတွေ အရ လိုက်စုံစမ်းမှာပဲ။ ဘာဖြစ်သလဲဗျာ... ပုလိပ်က စုံစမ်းလို့ တွေ့တော့လည်း ဌာနချုပ်က လျှို့ဝှက်ညှိနှိုင်း

ပြီး သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းကို ထောက်လှမ်းနေတာ ဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့”
အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပုလိပ်တွေက ဒါကိုယုံကြည်ပြီး သဘောတူမှာ မဟုတ်သလို စီအိုင်ဒီက ရာဇဝတ်ဝန် မေဂျာအောင်ဒင်ကလည်း ဒါကိုသဘောတူပြီး တို့ဖက်က ကာကွယ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စက မပေါက်ကြားသင့်တဲ့ အဲထူးလျှို့ဝှက် ကိစ္စလေ။”

“ဒါဆိုရင်... ဆရာကိုနန်းထိုက် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ပုလိပ်တွေနဲ့ သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းက လူတွေရဲ့ ကြားမှာချောင်ပိတ်ခံသလို ဖြစ်နေပြီ။”

“ဟုတ်တယ်၊ ပုလိပ်တွေကလဲ လူသတ်တရားခံကို မိအောင် လိုက်မှာပဲ။ ဂျွန်စမစ်ညီမ အေးမီကသာ ဒီကိစ္စမှာ ပါနေရင် သူကလဲ ငါ့ကိုလူသတ်တရားခံ အဖြစ်ပုလိပ်တွေ မဖမ်းမိဖို့ လှုပ်ရှားလာမှာ အမှန်ပဲ။ သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းကတော့ ရှိပြီးသား ရန်သူဆိုပါတော့”

အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ အခြေအနေမှာ တကယ်ပင် လေ့လာကုလုပ်ပါ။ သူ့တွင် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ ရန်သူများရိုင်းနေပြီ ဆိုသည်ကို သူ သတိထားမိလိုက်သည်။ သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းမှာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို ရင်ဆိုင်ရာတွင် ပထမအဆင့် အောင်မြင်သွားပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။

စနစ်တကျ စီစဉ်ထားသော်လည်း ကံတရားကြောင့်

www.burmeseclassic.com

သူရိန်ဆွေ

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ အချုပ်ထောင်အိမ်မှ သိသိလေး လွတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကဲ... မူးသာ ငါ့အတွက် မင်း သိပ်ခေါင်းရှုပ် ခံမနေနဲ့ ငါ့နဲ့ ဒါကိုဆက်ပြီးတော့ စဉ်းစားမနေတော့ဘူး။ တို့လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ကြမယ်။ ခု... ကိုးနာရီ ထိုးကာနီးပြီ ဒီတော့... ဂျော့ဖိုးသာလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

ဂျော့ဖိုးသာ ပြောသည်မှာလည်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ် ရှိသည်။ စိမ်းရွက်ဝါတွင် တည်းခိုနေခဲ့သော လူများထဲ၌ ဂျော့ဖိုးသာနှင့် ပတ်သက်သောသူ မပါဝင်ဟု မဆိုင်နိုင်...။

အကယ်၍ ဂျော့ဖိုးသာနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသူ တစ်ဦးဦး စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းတွင် အခင်းဖြစ်ပွားသည့် အချိန်၌ ရှိနေခဲ့မည်ဆိုပါက ဂျော့ဖိုးသာကို အချိန်မီ ဆက်သွယ်ပြောကြားလိမ့်မည်မှာ အမှန်ပင်...။

“ဂျော့ဖိုးသာ ဖုန်းနဲ့အကြောင်းကြားတာ ဆိုတော့ သူ့လူက စိမ်းရွက်ဝါမှာ ရှိချင်ရှိမယ်။ ရှိရင်လဲ ဒီအကြောင်းကို သိနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။”

“ဦးခွန်သာနဲ့သူ ချိန်းဆိုတဲ့ ကိစ္စလား။”

“ဟုတ်တယ်။ တစ်ခြားလူ မသိစေချင်တဲ့အတွက် လူ့မလွတ်တော့ဘဲ တယ်လီဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြားတာပေါ့။ ကဲ... ဟိုဇင်ယော် စားသောက်ဆိုင်ကို သွားကြစို့... မင်းနဲ့ငါ လူခွဲပြီး

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

ဝင်မှဖြစ်မယ်။ ကိုးနာရီ ထိုးကာနီးပြီ မူးသာ”

ကားတဲခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် ခေါင်းချင်ဆိုင်ကာ ဇင်ယော်စားသောက်ဆိုင်တွင် ဂျော့ဖိုးသာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ကိစ္စအား တိုင်ပင်လိုက်ကြလေသည်။ ခဏကြာသောအခါ ကားအနီးမှ သူတို့နှစ်ဦး ထွက်ခွာလာခဲ့တော့၏။

*

ဇင်ယော် စားသောက်ဆိုင်။

ဇင်ယော် စားသောက်ဆိုင်သည် ထားဝယ်ဆိပ်ကမ်းရှိ ဂွေကြေးချမ်းသာသော လှေသမားများ၏ ပျော်စရာဟု ဆိုနိုင်၏။ အိတ်မြင်းပျံ စားသောက်ဆိုင်ကဲ့သို့ ဆင်းရဲသားလူတန်းစားများ ဝင်ရောက်နိုင်သော ခပ်ငယ်ငယ်ဆိုင်မျိုး မဟုတ်။

အမိုးနှစ်ထပ်နှင့် ကြီးမားလှသော ဆိုင်ကြီးဖြစ်သည်။ များကို ထိန်လင်းအောင် ထွန်းညှိထားသည့် အုန်းပင်များကြားမှ ဝင်စည်ကားနေသော ဇင်ယော် စားသောက်ဆိုင်ကို အဝေးမှပင် ဝင်တွေ့နေရလေ၏။

ဝင်ယော် စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် လောင်းကစားဝိုင်းလည်း ရှိသည်။ အရှေ့ဘက် စားသောက်စားပွဲများမှဖြစ်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာ ချက်ပြုတ်နေသည့် မီးဖိုဘေးမှတံခါးရွက်ကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်မည်ဆိုပါက ဖဲဝိုင်း၊ အံ့စာဝိုင်းနှင့် လေးကောင် ဂျင်ဝိုင်းတို့ ကစားသောကစားပွဲသို့ ရောက်ရှိသွားမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုကစားဝိုင်းများ အနီးကပ်ဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်ပါ။

ငွေကြေး နည်းနည်းပါးပါးဖြင့် ဝင်ရောက် မကစားနိုင်၊ ထိုခေတ်ငွေထောင်ချီ၍ ကိုင်ဆောင်နိုင်သူများသာ တံခါးစောင့်က ဝင်ခွင့်ပေးသည်။ ပါလာသော အနည်းဆုံးငွေကြီး၏ပမာဏကို အကြမ်းပြင်တံခါးစောင့်ကို ပြောဆိုပြသရသည်။

အတွင်းပိုင်းတွင် ကစားနေကြသည်မှာလည်း တကယ်စက်လှေ ပိုင်ရှင်များ၊ သူဌေးသားများနှင့် ကုန်သည်ကြီးများသာ ဖြစ်သည်။ ကစားဝိုင်း အဝင်အပေါက်ဝရှိ ကောင်စာတွင် ငွေကိုတုံကင်ချောင်းများဖြင့် လဲလှယ်ပြီးမှ ဝင်ကစားရသည်။

တစ်ကြိမ်ကစားဖို့အတွက် တစ်ရာတန်တုံကင်ချောင်း အနည်းဆုံးနှစ်ဆယ် လဲလှယ်၍ယူရသည်။ ကစားဝိုင်းမှပြန်လိုလျှင် မိမိရရှိလာသော တုံကင်များကို ထိုကောင်စာမှာပင် ငွေနှင့် ပြန်လဲယူရ၏။ တုံကင်လဲလှယ်ရာအနီးတွင် အလွန်ထွားကြိုက်လှသော လူသန်ကြီးနှစ်ဦးက ရပ်နေသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် လည်ပင်လယ်စားပြုများ အသုံးပြုလေ့ရှိသော အဖျားကော့နေသည်။

စားမောက်ကြီးများကို ကိုင်ဆောင်ထားကြ၏။

ငွေလဲလှယ်မှုကတော့ သမာသမတ် ရှိသည်။ သာသော တုံကင်ချောင်း အတိအကျကို လဲလှယ်ပေးသည်။ ခွဲ၍တုံကင် တစ်ချောင်းမှလည်းမရှိ၊ ငွေထပ်ထုတ်၍ မလဲလှယ်နိုင်တော့ပါက မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လောင်းကစားခန်းမှ မောင်းထုတ်ခြင်း ခံရမည် ဖြစ်လေသည်။

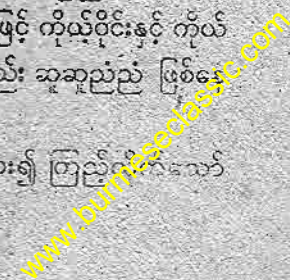
အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဂျမဒါမူးသာတို့သည် ထားဝယ်သို့ လာမီကတည်းကပင် မြေပုံများ၊ မှတ်စုများဖြင့် ထားဝယ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်၊ အပန်းဖြေရိပ်သာ၊ လောင်းကစားဝိုင်းများအကြောင်းကို စနစ်တကျ လေ့လာခဲ့ကြပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် စားသောက်ခန်းမထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကာ စားသောက်နေကြသူများကြားထဲတွင် ဈေးဖိုးသာရှိမရှိကို အကဲခတ်ကာ ကြည့်ရှုလိုက်တော့သည်။

“ဟင်...”

စားပွဲဝိုင်းနှစ်ဆယ်ခန့်တွင် ငါးဝိုင်းခန့် ပြည့်နေကာ စားသောက်နေသူများမှာလည်း နှစ်ဦး၊ သုံးဦးစီဖြင့် ကိုယ်ဝိုင်းနှင့် ကိုယ်ပြည်ကားလျက်ရှိသည်။ စကားသံများကလည်း ဆူဆူညူညူ ဖြစ်နေလေသည်။

တစ်ဝိုင်းပြီးတစ်ဝိုင်း မျက်လုံးကစား၍ ကြည့်လိုက်သော်

သည့် ဂျော့ဖိုးသာနှင့်တူသူကိုတော့ မမြင်ရ
ပေ။ ဂျော့ဖိုးသာသည် ရုပ်ရည်အားဖြင့် အင်္ဂလိပ်ကပြားဆန်ဆန်
နှုတ်ပေါ်ပေါ် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဖြစ်၏။ စားပွဲထိုးလေး တစ်
ယောက်က သူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“ဘာ အလိုရှိပါသလဲ ခင်ဗျား”

“ဝိစကီနှစ်ပတ်လောက်ပဲ ပေးပါ”

“ဝိစကီနှစ်ပတ်ဆိုရင် အမည်းတစ်ပွဲပါမှ ရပါမယ်။ ဘာ
အမည်းများ သုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ”

“အခေါက်ကင် အသားကင် တစ်ပွဲပေးကွာ”

“ဆော်ဒါ ယူဦးမလား”

“မယူပါဘူး”

စားပွဲထိုးလေး ထွက်ခွာသွားသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ လူများ
ကိုကြည့်ကာ ဂျော့ဖိုးသာ လာမှလာပါတော့မည်လား။ သို့မဟုတ်
လောင်းကစားဝိုင်းမှာပင် ရောက်ရှိနေသလားဟု တွေးတော
လိုက်မိလေသည်။ ဝိစကီနှင့် အမည်းပန်းကန်ကို လာချပေးသော
စားပွဲထိုးလေးကို အိုင်အိုနန်းထိုက်က...

“အထဲမှာ ကစားဝိုင်းတွေ စည်နေပြီလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကစားဝိုင်းကတော့ ဒီအချိန် အမြဲစည်ကားနေတာပဲ
ပဲ... အစ်ကိုက ကစားချင်လို့လား”

“အေးကွာ... ဝိစကီနှစ်ပတ်သောက်ပြီးရင်တော့ ကစား
ဝိုင်းဖက် ပြောင်းဦးမှထင်ပါရဲ့”

ဝိစကီကိုငုံကာ သောက်လိုက်သည်။ သည်တော့မှပင်
အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ရင်ထဲတွင် နွေးထွေးသွား၏။ ခေါင်းမှရ ထား
သော ဒဏ်ရာနှင့် တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့မှုကြောင့် ဝိစကီ
နှစ်ပတ် ကုန်အောင်သောက်ကာ လောင်းကစားဝိုင်း ရှိရာသို့
ထလာခဲ့သည်။ တံခါးပေါက်ဝသို့ အရောက်တွင် အတွင်းမှတံခါး
ကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် လောင်းကစားဝိုင်းများရှိရာသို့
ပါးနပ်သော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။
အခန်းထဲတွင် ကစားဝိုင်းသုံးဝိုင်း ရှိသည်။ အစားဝိုင်း၊ တစ်ဝိုင်း၊
ဖဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းနှင့် လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်း တစ်ဝိုင်းဖြစ်၏။

“ဟေ့လူ... တုံကင်လဲလေ... အနည်းဆုံး နှစ်ထောင်ဖိုး
လဲရမယ်နော်...”

တံခါးဖွင့်ပေးသော တရုတ်ကပြား လူပိန်ပိန်လေးက
အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“လဲမှာပါဗျ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေ ရောက်ပြီလားလို့ ကြည့်
နေတာ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ငွေကိုနှိုက်ရင်း ကြည့်လိုက်လေ သည်။
သို့အခါ ဝိစကီပုလင်းတစ်လုံး ဘေးတွင်ထောင်ကာ အံစာ ဝိုင်း

တွင်ထိုင်၍ ကစားနေသော ဂျော့ဖိုးသာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဂျော့ဖိုးသာသည် ရုပ်ဖျက်မထားပါ။ သူသည် ပင်ကိုယ် မျက်နှာဖြင့်ပင် အံ့စာဝိုင်းတွင် ခိုင်ကိုင်နေသည်။

“ကျုပ်ကို တုံကင်နှစ်ထောင်ဖိုး ပေး..”

ငွေစက္ကူများထုတ်ပေးကာ တုံကင်အနီချောင်းများကို ယူကာ ဂျော့ဖိုးသာ၏ဝိုင်းသို့ ဦးတည်လာခဲ့၏။ ဂျော့ဖိုးသာဝိုင်း တွင် ထိုးသားနှစ်ဦးသာ ရှိသည်။ ထိုထိုးသားတို့၏ လက်ထဲတွင် လည်း တုံကင်ချောင်း သုံးလေးချောင်းသာ ရှိတော့သည်။

“လာ... ကိုယ်ထိုးမှ ကိုယ်ရမှာ ရုပ်ကြည့်လို့ မမြတ်မနိုးဘူး”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို ကြည့်လျက် အံ့စာဝိုင်းတွင်ဝင်၍ ထိုက်လိုက်လေတော့သည်။ ခွက်ထဲတွင် အံ့စာကိုထည့်ကာလှုပ်ရင်း ဂျော့ဖိုးသာက ထိုးသား များ စောင့်နေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဂျော့ဖိုးသာရှေ့တွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ ဂျော့ဖိုးသာက အရက်သောက်ထားသည့် မျက်နှာ ထူအမ်းအမ်းကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း..

“ထိုး... အံ့စာ ခြောက်တွက်မှာ ကြိုက်တာထိုးပါ”

ဟုပြောကာ အံ့စာခွက်စာ လှုပ်ခါရင်း မှောက်ထားလိုက် လေတော့သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ အံ့စားတုံး ခေါက်သည့် အ

သံနှင့် မှောက်ချသည့်အသံကို နားထောင်ရင်း အကွက်ခြောက် ကွက်ကို တစ်ခြမ်းလျှင် သုံးကွက်စ ချထားသည့်အထဲမှ ‘တစ်၊ နှစ်၊ သုံး’ အံ့စာပုံများရေးထားသော အခြမ်းဖက်တွင် တုံကင် ချောင်း ငါးချောင်းကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဖယ်.. လက်ရှောင်ပေါက်ကောင် ဖွင့်မယ်”

သုံးချောင်းစီသာ ကျန်တော့သည့် လူနှစ်ဦးက သူတို့၏ တုံကင်များကို ဂဏန်းကြီးသော ‘လေး၊ ငါး၊ ခြောက်’ အံ့စာပုံ များရှိရာတွင် အကုန်ထိုးလိုက်ကြလေသည်။ အံ့စာခွက်ကို ဂျော့ ဖိုးသာက ဆွဲမလိုက်လေသည်။

“ဟာ..”

“သွားပြီ”

သူ့အလျင် ရောက်နေသော အံ့စာကစားနေသည့် လူ နှစ်ယောက်၏ စိတ်ပျက်ညည်းညူသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဂျော့ဖိုးသာက သူတို့နှစ်ဦး၏ တုံကင်ခြောက်ချောင်းကိုယူကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို တုံကင်ငါးချောင်း ပစ်ပုံဖေးလိုက်လေတော့ သည်။

ဂျော့ဖိုးသာမှာ အံ့စားဝိုင်းတွင် ခိုင်ထားပုံရသည်။ သူ ရှေ့တွင် တုံကင်ချောင်း လေးငါးခြောက်ဆယ် ပုံ၍နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“တော်ပြီကွာ.. ပါတာကုန်ပြီ”

“ကုန်ရင် ပြန်ကြတာပေါ့”

လူနှစ်ဦးက ထ၍ထွက်သွားတော့သည်။ အံ့စာဝိုင်းတွင် ဂျော့ဖိုးသာနှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့နှစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

“ကဲ.. ထိုးလေ ညီလေး၊ နှစ်ယောက်တည်း သူ့နိုင်ကိုယ် နိုင်ပေါ့”

အံ့စာကိုခေါက်ရင်း ဂျော့ဖိုးသာက ပြောလိုက်ပြီး ခွက်ကို မှောက်ထားလိုက်ပြန်သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် လေးဂဏန်းကစသော အကွက်ကြီးဖက်တွင် အံ့စာဆယ်ချောင်းကိုချကာ ထိုးလိုက်လေသည်။

“ဖွင့်မယ်နော်..”

“ဖွင့်ပါ”

“ဟာ.. ခြောက်ဂဏန်း ကျတယ်ကွာ”

ဂျော့ဖိုးသာသည် တုံတင်များရေတွက်ကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ဖက်သို့ ပစ်ပေးလိုက်ရပြန်လေသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ တုံတင်ချောင်းများကို သိမ်းရင်းမှ ဂျော့ဖိုးသာကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်၏။

ဂျော့ဖိုးသာသည် သူ့ကို သိပုံမရပါ။ ကစားကမား တစ်ဦးဟုသာ ထင်နေပုံရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ကာ အံ့စာကို လှုပ်ရင်း ခွက်ကို မှောက်လိုက်ပြီ”

“ငါ့ညီနိုင်တာ နှစ်လှည့်ရှိပြီနော်.. ကံတရားက မင်းဖက်က သာနေတယ်၊ ကဲ.. ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူ့နိုင်မလဲ ကြည့်ရအောင်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဂဏန်းငယ်ဖက်တွင် တုံတင် ချောင်း (၁၀) ချောင်းခန့်ချကာ ထိုးလိုက်၏။ တုံတင်ချောင်းများ ချပြီး သည်အထိ စောင့်ကာ ဂျော့ဖိုးသာက အံ့စာခွက်ကို လှန်လိုက်သည်။

“ဟာ.. လုပ်ပြန်ပြီကွာ.. ခွေးမသားအံ့စာတုံး.. အငယ် ကျပြန်ပြီ”

မကျေမနပ်ဖြင့် ဂျော့ဖိုးသာက တုံတင်ချောင်း ဆယ်ချောင်းကို ရေတွက်လျော်လိုက်ရ၏။ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို အံ့စာ နှိုးလာသောကြောင့် ဂျော့ဖိုးသာမှာ ဒေါသထွက်လာဟန် ရှိသည်။ နှိုးမဲမဲသည့် သဘောဖြင့် သူ့အောက်မှ တုံတင်ချောင်း များကို ရှေ့သို့တွန်းကာ

“ကဲ.. မင်းနဲ့ငါနဲ့ ကစားရတာ ကြာဇာယ်၊ အနှူးအနိုင် ပြန်ပြန်ပေါ်အောင် မင်း ကြိုက်တဲ့ဖက်ကနေ ငါ ကြိုက်တဲ့ဖက်က နေမယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဘာလို့လဲ မင်းက ကြောက်လို့လား”

“ကျုပ်က ရှုံးမှာမကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တရားမှန် တတပဲ ရှုံးချင်တယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်သော ကြောင့် ဂျော့ဖိုးသာက . .

“ဘာလဲ ငါက မတရားလုပ်မယ် ထင်လို့လား”

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က အံ့စားခေါက်တဲ့ အသံနားထောင်ပြီးမှ ကျုပ်ကြိုက်တာ ထိုးတာပဲ၊ ကျုပ် သင်္ကေတနဲ့ ကျုပ် ဒီတော့ ခင်ဗျားအံ့စား ခေါက်ပါ၊ ပြီးရင် ကျုပ်ရိုတာ အကုန် ထိုးမယ် တစ်စလို့လဲ သဘောတူလား”

ဂျော့ဖိုးသာက စကားပြန်၍ မဖြေသေးဘဲ၊ ဝီစကီ ပုလင်းထဲမှ ဝီစကီကိုမော့၍ သောက်နေပြန်လေသည်။ ပြီးတော့မှ ဘေးဖက်သို့ တံတွေးထွက်နဲ့ ထွေးရင်း . .

“အေးလေ . . လောင်းကစားသမားဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့တိုယ်ပေါ့၊ ဒီလိုဆိုရင်မဲ မင်းနဲ့ငါက ဘယ်သူနိုင်နိုင် နိုင်တဲ့သူက အရက်တိုက်၊ ထမင်းကျွေးကြေးကွာ . . မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ပေါ့ဘယ်လိုလဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက် ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်လဲ အရက်သောက်လို့ မဝသေးဘူး မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် စကားပြောရတာပေါ့”

“ငါတော့ ဒီစားသောက်ဆိုင်မှာ ဘယ်သူမှ မိတ်ဆွေ

မဖြစ်ချင်ပါဘူးကွာ . . အေးလေ မင်းသဘောပေါ့၊ ငါ ဒီမှာ ထိုင်နေရတာကြာပြီ၊ ညောင်းလဲ ညောင်းနေပြီ”

*

ဂျော့ဖိုးသာမှာ အချိန်အတော်ကြာကြာကတည်းက အံ့စားကစားနေပုံ ရသည်။ ညဉ့်အနည်းငယ် နက်လာ၍ ကစားသမားများမှာ အနိုင်နှင့်ပိုင်း၍ ပြန်ကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။ ဖဲပိုင်းပင် သိမ်းသွားကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ကဲ . . ရှုံးရှုံးနိုင်နိုင် ထမင်းစားရ၊ အရက်သောက်ရဖို့ ကြိမ်းသေတယ်ဆိုတော့ ခေါက်ပြီကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဂျော့ဖိုးသာသည် အံ့စားကို ခပ်ကြာကြာ ခေါက်လိုက်သည်။

“ကဲ . . နောက်ဆုံးအလှည့်ပဲ ထိုး . . ”

သူ့တွင်ရှိသမျှသော တံကင်ချောင်းများကို အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဂဏန်းကြီးဖက်၌ပုံကာ ထိုးလိုက်လေတော့သည်။

“ကဲ . . ဖွင့်မယ်ဟေ့ . . နောက်ဆုံးအလှည့်ကတော့ ကဲကောင်းမှ ဖြစ်မယ်”

ဂျော့ဖိုးသာသည် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဖတ်ကာ အံ့စား

မှောက်ထားသည့် ခွက်ပေါ်တွင်တင်ကာ ဆုတောင်းလိုက်၏။
ထို့နောက် လက်တစ်ဖက်နှင့်အုပ်ကာ ခွက်ကို လှန်လိုက်သေ
တော့သည်။

“ကဲကွာ”

“ဟာ.. အသုံးမကျတဲ့ အံ့စာတုံး”

“ဇောင်း.. ထောင်း”

ခြောက်ဂဏန်းသို့ ကျသောကြောင့် ဂျော့ဖိုးသာမှာ ခေါ်
သထွက်ထွက်ဖြင့် အံ့စာတုံးနှင့်ခွက်ကို နံရံရှိရာသို့ ပစ်ပေါက်
လိုက်လေတော့သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က စရိုက်ကြမ်းတမ်းသော
ဂျော့ဖိုးသာ ညစ်ပတ်သည့် စိတ်ပေါ်လာပြီဆိုသည်ကို သိလိုက်
လေသည်။

စားသောက်ဆိုင်၏နံရံသို့ အံ့စာတုံးနှင့်အံ့စာခွက်ကို ပစ်
ပေါက်လိုက်သောကြောင့် ကောင်တာရှေ့မှာ ရပ်နေသော ဓား
မောက်ကြီးများ ကိုင်ထားသည့် လူနှစ်ယောက်က ဂျော့ဖိုးသာနှင့်
အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း တစ်ဦးက အော်လိုက်
သည်။

“ဟေ့.. ဘာလို့ အံ့စာခွက်ကို ပေါက်တာလဲ သေခင်
လို့လား”

ကပ္ပလီကဲ့သို့ အသားမဲမဲ မျက်နှာပြိုပြို နှုတ်ခမ်းထော်
ထော်နှင့် လူထွားကြီးက လှမ်း၍အော်သည်။

“ရှူးလို့ ပေါက်တာဗျာ.. ရှူးလို့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဇင်ယော် စားတော်ဆက်မှာ ဒါမျိုး လာလုပ်လို့ မရ
ဘူးကွ”

“မရတော့ ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ငါက ဘယ်သူမှ ဂရုမ
စိုက်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

အိုင်အိုနန်းထိုက် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဂျော့ဖိုးသာ
သည် ရှူးမဲကာ ဓားမောက်ကိုင်သော လူထွားကြီးနှစ်ဦးကို စိန်
ခေါ်လိုက်သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က အခြေအနေကို စောင့်
ကြည့်ရန် နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။

လောင်းကစားခန်းထဲတွင် လူရှင်းနေသည်။ ဓားမောက်
ကိုင်သော လူသန်ကြီးတစ်ယောက်က ပြေးလာကာ ဂျော့ဖိုးသာ
ကို ဓားမောက်ကြီးဖြင့် ခုတ်ပိုင်းလိုက်တော့၏။

“ဇင်ယော် စားသောက်ဆိုင်မှာ လူပါးလာတဲ့ကောင်
သေစမ်း”

ဂျော့ဖိုးသာမှာ အရက်မူးနေသည်။ သို့သော် ဓား
မောက်ဖြင့် ခုတ်ချသည့် လူသန်ကြီး၏လက်ကို ရှေ့သို့ခြေတစ်
လှမ်းတိုးကာ ဂျော့ဖိုးသာက ဆွဲ၍ဖမ်းဆီးကာ သူ့ပခုံးဖြင့်ထမ်း
၍ ကိုင်ပေါက်ချလိုက်တော့သည်။

“ဟုန်း..”

“အွန်း..”

ထိုစဉ်မှာပင် နောက်ထပ် ဓားမောက်ကိုင်ထားသော လူသန်ကြီးတစ်ဦးက ဂျော့ဖိုးသာအား နောက်ဖက်မှ ဓားမောက် ဖြင့်ဝင်ကာ ဝိုင်းချလိုက်လေသည်။

ပွဲကကြည့်မကောင်းပါ။ ဂျော့ဖိုးသာမှာ နောက်တစ် ယောက်က ထိုကဲ့သို့ခတ်ချလိုက်သည်ကို သတိမမူမိဘဲ ရှိသည် ကို တွေ့သည်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဝင်ရောက်၍ ထိုသူ၏ လက်ကို ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်လေတော့သည်။

“ဖောင်း.. .”

“အိုး.. .”

လူသန်ကြီး၏လက်ထဲမှ ဓားမောက်က လွင့်ထွက်သွား လေတော့သည်။

“ပြေး.. . ဟို.. . ပြေး.. . သူတို့လူတွေ ဝင်လာပြီ”

“ဝုန်း”

ဂျော့ဖိုးသာသည် လောင်းကစားပွဲ လုပ်ရန် ကာထား သည့် သစ်သားနံရံကို သူ၏ကိုယ်လုံးကြီးဖြင့် ဆောင့်တိုက်လိုက် သည်။ နံရံက ပွင့်ထွက်သွားလေတော့သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက် မှာလည်း ဂျော့ဖိုးသာ တိုးတိုက်၍ပွင့်ထွက်သွားသည့် အပေါက် မှပင် ခုန်၍ထွက်ကာ ပြေးရလေတော့သည်။ သူတို့သည် အ မှောင်ထုထဲရှိ အုန်းတော့မှဖြတ်ကာ ဇင်ယော်စားသောက်ဆိုင်မှ လူများနှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ဟူး.. .”

အုန်းတောထဲတွင် ကွေကောက်ကာ ပြေးလာခဲ့ပြီးသော အခါမှ ဂျော့ဖိုးသာက အုန်းပင်တစ်ပင်ကိုမှီကာ အမောဖြေလိုက် လေသည်။

“ဟား.. .”

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာလည်း အတော် မောနေပြီဖြစ်လေ ပြီး ဂျော့ဖိုးသာက လရောင်ဖြင့် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေလေသည်။

“မလွယ်ဘူး ဟို.. . သူတို့လူတွေ လိုက်တော့ မလာတော့

ဘူး”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။

*

ဂျော့ဖိုးသာသည် အမောဖြေပြီးနောက်.. .

“ဇင်ယော်ဆိုင်က ကောင်တွေက လက်နက် အားကြီးနဲ့ သူ့ပါးဝနေတာ ကြာပြီကွ။ ဝါလဲ ကြည့်မရတာကြာပြီ။ ရွဲရွဲနဲ့ ဝါ သူတစ်စုံတစ်ယောက်တာ မင်းပါ နိုင်တဲ့ ငွေတွေ မရတော့ဘူး။ ကင်တယ်”

www.burmeseclassic.com

သူကြောင့် နိုင်ထားသော တုံ့ကင်များကို ငွေနှင့်လဲယူခွင့်မရသော အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို သတိရ၍ ပြောလိုက်လေ သည်။

“ဒါက အရေးမကြီးဘူးဗျ၊ ကျုပ်က ခုမှဗိုက်ဆာလာပြီ ဒီဖက်မှာဆိုင်တွေ့တာတွေ မရှိတော့ဘူးလား။”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဂျပဒါမူးသာနှင့်သူ လူကွဲသွားသည်ကို သတိရ၍ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရန်စီစဉ် လိုက်သည်။

“ဆိုင်တော့ ရှိတယ်ကွ... သိပ်တော့ မကောင်းဘူး၊ ငါ့မှာတော့ ပိုက်ဆံ မရှိတော့ဘူး။”

“ဆိုင်ရှိတဲ့ နေရာသွားဗျာ... ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံပါပါတယ်”

“ဒီအုန်းတော့ ဖြတ်လိုက်ရင် ငွေသောင်ပြင် မိုးအလင်းအရက်ဆိုင်ရှိတယ်၊ စားစရာလေးဘာလေးတော့ နည်းနည်းပါးပါး ရမှာပေါ့၊ ပုလိပ်ပတ္တရောင်တွေက တစ်ချက်တစ်ချက် ပေါ်ပေါ်လာတတ်တယ်”

“အဲဒီပဲ မြန်မြန်သွားပါဗျာ၊ စားပြီးပြန်ထွက်လာပေါ့”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပုလိပ်များကို ဂျော့ဖိုးသာ ကြောက်ရွံ့နေမည် စိုးသည်ကို သိသည်။ သူကလည်း ဇင်ယော် စားသောက်ဆိုင်မှာ ရန်ဖြစ်ခဲ့၍ ပုလိပ်နှင့်ရပ်မဆိုင်လိုကြောင်း ရောယောင်ကာ ပြောလိုက်၏။

ဂျော့ဖိုးသာကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းကာ သူ သံမဏိမုဆိုး

ရိုက်ကို ခြေရာခံဖို့လည်း စိတ်ကူးလိုက်မိလေသည်။

“က... လာ အချိန်မရှိဘူး၊ ညဆယ်နစ်နာရီကျော်ရင် မကောင်းဘူး၊ ဆိုင်ကို ပတ္တရောင်တွေ လာလိမ့်မယ်”

ဂျော့ဖိုးသာက သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်ခွာသွားသောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က နောက်မှလိုက်ပါ သွားလေသည်။ မကြာမီ သဲသောင်ပြင်တွင် မီးရောင်တလက်လက် ဖြင့်ကနားဖျင်းထိုးထားသော အရက်ဆိုင်လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လူလေးငါးဆယ်ယောက် အောက်လင်းမီးအိမ် အောက်ရှိ စားပွဲများနှင့် ထိုင်နေကြ၏။ ထိုလူစုထဲရှိ ယောင့်စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော ဂျပဒါမူးသာကို အိုင်အိုနန်းထိုက် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လရောင်ကြောင့် ဆိုင်ရှိရာသို့ဝင်လာသော အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဂျော့ဖိုးသာတို့ကို တွေ့မြင်၍ ဂျပဒါမူးသာမှာ ရုတ်တရက် အံ့သြမိသော်လည်း ဆိုင်ထဲရှိ လောင်းကစားပွဲရှိရာတွင် ပြဿနာ ဖြစ်ပွားသွားသည်ကို ရိပ်မိသိရှိခဲ့သည်။

ဂျော့ဖိုးသာကို လူစည်ကားသော ဆိုင်မှ အိုင်အိုနန်းထိုက်က မ၍ထုတ်သွားခဲ့ခြင်းကို သဘောပေါက်၍ ခရီးစဉ်ကို ကြည့်ကာ ငွေသောင်ပြင် အရက်ဆိုင်မှ စောင့်စား အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စားပွဲတစ်လုံးတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဂျော့ဖိုးသာတို့ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ချက်အရက် တစ်လုံးပေး”

ဂျော့ဖိုးသာက လှမ်းမှာလိုက်သည်။

“ဝီစတီ မရှိဘူးလားဗျာ”

“ဒီဆိုင်မှာ ဘယ်ဝီစတီ ရှိမလဲကွ၊ ဒါက ညနေညတာ တံငါတွေ သောက်တဲ့ဆိုင်ပဲ၊ ဘာစားစရာ ရှိသေးလဲဟေ့”

“ဆံပြုပ်နဲ့ငါးကြော်ရဦးမယ်၊ ထမင်းနဲ့ငါးခေါင်းဟင်းချို လဲ ရှိတယ်”

ဆိုင်ရှင်က လှမ်းအော်သည်။

“အေး... ရှိတာတွေပဲ ပေးကွာ”

ဂျော့ဖိုးသာက လှမ်းမှာလိုက်၏။ စားစရာများ ရောက် လာသောအခါ ဆာဆာနှင့် ဂျော့ဖိုးသာရောအိုင်အိုနန်းထိုက်ပါ စားလိုက်ကြ၏။ ချက်အရက်ကို ဂျော့ဖိုးသာသည် ဖန်ခွက်မယူဘဲ ပုလင်းနှင့်မော့သောက်လိုက် စားလိုက် လုပ်နေသည်။ ထမင်း တစ်ပန်းကန် ကုန်တော့မှပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က...

“ကျုပ်... နောင်ကြီးဆီ လာရင်းကိစ္စ မေ့သွားတယ်ဗျာ၊ နောင်ကြီးက ဂျော့ဖိုးသာ ဟုတ်ပါတယ်နော်...”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ စကားကြောင့် ဂျော့ဖိုးသာမှာ တစ္ဆေတစ်ကောင်ကို ကိုယ်ထင်တွေ့လိုက်ရ သကဲ့ သို့ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“မင်း... မင်းငါ့နာမည်ကို သိနေပါလား၊ မင်း ဘယ်သူ

ခ”

ဂျော့ဖိုးသာက အထိတ်တလန့် ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ဦးခွန်သာက ခင်ဗျားကိုခေါ်ခိုင်းလို့ လာခေါ် ဘာပါ၊ ဦးခွန်သာ စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းမှာ စောင့်နေတယ်”

“ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာ ဒီလူကြီးက သေသွားပြီကွ၊ ငါ ခေါ်မှတော့ ကောင်းတဲ့လူကြီးပါကွာ၊ မင်း သူသေတာ မသိဘူး သား”

ဂျော့ဖိုးသာက သံသယဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မသိဘူး တကယ်သေပြီလား”

“ဟေ့... ဟန်ဆောင်မနေနဲ့ မင်းဟာ မရိုးသားဘူး သွက်သွားစမ်း”

ဂျော့ဖိုးသာက ဒေါသဖြင့်အော်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကလည်း ထရပ်ကာ အခြေအနေကို စောင့် ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း လူသတ်သမား၊ မင်းဟာ ဦးခွန်သာကို သတ်တဲ့ လုပ် ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းငါ့ဆီက အချက်အလက် တစ်ခုခု သိချင်လို့ စုံစမ်းဖို့လာတာ မဟုတ်လား”

ဂျော့ဖိုးသာနှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့ အချီအချ စကား ပြောနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဂျပမီမူးသာသည် ထိုင်နေ ဆရာမှ ထလာသည်။

“မင်း ငါ့ကို ဟို ဇင်ယော်ဆိုင်က လူမိုက်တွေနဲ့ ဖြစ်တုန်းက ဝင်ကုခဲ့လို့ မင်းကို ခွင့်လွှတ်တာ မင်း ထွက်သွားစမ်း”

ခပ်ဝေးဝေးမှ လက်နှိပ်ခါတ်မီးရောင်ကို ဖျတ်ကနဲ အိုင်အိုင် အိုနန်းထိုက် သတိထားလိုက်မိသည်။ ထိုမီးရောင်ကို ဂျော့ဖိုးသာကလည်း သတိထားမိပုံ ရလေသည်။

“ဟာ ပုလိပ်တွေ လာနေပြီထင်တယ် လစ်မှ”

ဂျော့ဖိုးသာသည် ဖျတ်ကနဲကြည့်ကာ နောက်ဖက်သို့ လှည့်၍ ပြေးရန် ပြင်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ဆိုင်ပြင်မှာရပ်ကာ စောင့်နေသော ဂျော့ဖိုးသာက လမ်းပိတ်ထားလိုက်၏။

“ပြောပါ ဂျော့ဖိုးသာ၊ ကျုပ်တို့ ဦးခွန်သာကို သတ်တဲ့ လူတွေကို လက်စားချေပါ့မယ်၊ ဘယ်သူတွေ သတ်တယ်ဆိုတာ သာ ပြောပါ”

“ငါသိတဲ့ မင်းတို့ကို မပြောဘူးကွ”

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုင်ထဲမှ စားသောက်နေသူများက ထလာသည်။

“ရန်မဖြစ်ကြနဲ့ဟေ့ . . .”

လူတစ်ဦးက အော်လိုက်သည်။ ထွက်၍ ပြေးရန် ပြင်ဆင်နေသော ဂျော့ဖိုးသာ၏ ရင်ဘတ်မှအင်္ကျီကို ဂျော့ဖိုးသာက ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဟင် . . .”

ထိုအချိန်မှာပင် ဂျော့ဖိုးသာ ရင်ဘတ်မှအင်္ကျီကို ကိုင်ထားသော ဂျော့ဖိုးသာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ရှေ့သို့ငိုက်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် . . . ဂျော့ဖိုးသာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဂျော့ဖိုးသာမှာ ဒူးထောက် ကျသွားသည်။ သူ၏ကျောတွင် မည်သူက ပစ်ခိုက်လိုက်မှန်း မသိသော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းက စိုက်ဝင်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

*

ဂျော့ဖိုးသာ၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောလိုဟန်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေသည်။ ဂျော့ဖိုးသာက . . .

“ပြောပါ ဂျော့ဖိုးသာ၊ ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ဟု ဒူးထောက်ထိုင်ကာ မေးလိုက်လေသည်။ ဂျော့ဖိုးသာ၏ကျောတွင် ဓားစိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဆိုင်ထဲမှလူများမှာ လူသတ်မှုနှင့် စစ်ဆေးခံရမည်စိုး၍ အလျှိုအလျှို ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ပုလိပ်ပတ္တရောင်များကလည်း ဆိုင်ရံခွာသို့ လက်နှိပ်

ဓာတ်မီးထိုးကာ ပြေးလာနေကြပြီဖြစ်လေသည်။ ဂျော့ဖိုးသာက...

“သက်... တန့်... ပြာ”

ဟု စကားသုံးလုံးပြောကာ ဇက်ကျိုးကျသွားလေတော့သည်။ ပတ္တရောင်ပုလိပ်များသည် စက်ဘီးများထိုးရပ်ကာ ဂျော့ဖိုးသာကို လက်ထိပ်ခတ် လိုက်လေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာလည်း ပုလိပ်များ ဆိုင်ထဲသို့ လိုက်လာသည်ကိုတွေ့သည်နှင့်ပင် ဆိုင်နောက်ပေါက်မှ သစ်ပင်အောက်မှ ဂျော့ဖိုးသာကို သွတ်လတ်သောခြေလှမ်းများဖြင့် တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ပတ္တရောင်ရဲတို့က ဂျော့ဖိုးသာ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ကြသည်။ ပုလိပ်ငါးဦးအနက် နှစ်ဦးကို ဂျော့ဖိုးသာ၏ အလောင်းအား စောင့်ကြည့်၍ သယ်ယူရန်ထားခဲ့ပြီး ဂျော့ဖိုးသာကို ပုလိပ်သုံးဦးက ဖမ်းဆီးသွားကြလေသည်။

ဂျော့ဖိုးသာသည် သူ၏လက်ကို ပုလိပ်များက လက်ထိပ်ခတ်ကာ ဖမ်းခေါ်လာသော်လည်း မည်သို့မျှတုန်ပြန် မပြောကြားခဲ့ပေ။ ထားဝယ်မှ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထွန်းကြည်ကို သူသိပြီးသားဖြစ်သည်။

ဂျော့ဖိုးသာ၏ သတင်းကို သူ့စုံစမ်းရန် ရောက်ရှိနေကြောင်းကိုလည်း ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထွန်းကြည်ထံ သတင်းပေးလိုက်

ထားပြီးဖြစ်၏။ ပုလိပ်ဌာနသို့ ရောက်သောအခါ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထွန်းကြည်က ဂျော့ဖိုးသာကို ပြုံး၍ လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဂျော့ဖိုးသာ ဘယ်လို ပြဿနာကြောင့် ကျုပ်လူတွေက ခင်ဗျားကို လက်ထိပ်ခတ် ခေါ်လာပါလိမ့်”

ဂျော့ဖိုးသာက တရားခံနေရာတွင် ထိုင်ရင်း...

“မကြောချင်တော့ဘူးဗျာ... လူသတ်တရားခံ ဂျော့ဖိုးသာကို ကျုပ် အမိဖမ်းဖို့လိုက်တာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လဲတွေ့ရော သူ့နောက်ကလူတွေက သူ့ကို နှုတ်ပိတ်လို့ သေသွားပြီ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဟေ့... ဒါ ငါ့မိတ်ဆွေ စီအိုင်ဒီက စုံထောက်ပါကွ... သူ့လက်ထိပ် ဖြုတ်ပေးလိုက်ပါ”

“မသိပါဘူးဗျာ... သူက လမ်းမှာလည်း ဘာမှမပြောဘူး” ပုလိပ်တစ်ဦးက သော့ယူလာကာ လက်ထိပ်ကို သော့ဖွင့်ပေးရင်းပြောလိုက်သည်။

“ကိုမူးသားက မင်းတို့ ဝတ္တရား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဘာမှမပြောဘဲ နေတာပါကွာ၊ ဒါမှမင်းတို့ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်ရတာအဆင်ပြေတာပေါ့၊ ကဲ... မောင်တိုး၊ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ ပြောပါဦး၊ ကိုမူးသား လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါဗျာ”

“ရပါတယ်”
ပတ္တရောင် တာဝန်ကျ ပုလိပ်မောင်တိုးက ဖြစ်ပျက်

www.burmeseclassic.com

သူရိန်ဆွေ

၂၆၀

မြိုင်တွေရုပ်ကို ရာဇဝတ်အုပ်အား အစီရင်ခံ တင်ပြလိုက်လေသည်။

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားလိုက်နေတဲ့ လူသတ်တရားခံ ကျွန်ုပ်တို့ သာဟာ တခြားဒုစရိုက်သမားတွေနဲ့ အရှုပ်အထွေးရှိတယ် ထင်တယ်”

ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထွန်းကြည်က ဂျပဒါမူးသာကို ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်သည်။

“မပြောတတ်ဘူးဗျာ... ကျုပ် ဖမ်းမယ့်ဆဲဆဲမှာ နောက်က လုပ်ကြံသွားတာပဲ”

“ကဲ... ကိုမူးသာ ခင်ဗျား လောလောဆယ်တော့ ကျုပ်ဆိုမှာ နေပါဦး။ နယ်စီးဝန်ထောက်ကြီးက ဒီကိစ္စမေးခိုင်း ကျုပ်အတွက်ပါ ကူညီပြောဖို့ ခင်ဗျားရှိနေမှ မြစ်မယ်၊ ကျုပ် မနက် ဖြန် သူလာဖို့ အကြောင်းကြား လိုက်ပါမယ်”

နယ်စီးဝန်ထောက် ဦးကျော်မှာ အလွန်စေ့စပ်သူ ဂျပဒါမူးသာ ကြားထားခဲ့ဖူးလေသည်။

*

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

၂၆၉

နယ်စီးဝန်ထောက် ဦးကျော်သည် အသက်ငါးဆယ် ဝန်းကျင်ခန့် အရွယ်ရှိပြီး ဖြူဖြူဝဝဖြစ်၏။ မျက်မှန်အဝိုင်း သေးသေးလေးကို တပ်ထားပြီး မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်၍ ဂျပဒါမူးသာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို ကြည့်လိုက်၏။

မျက်ခုံးထူထူ ဆံပင်တိုတိုနှင့် ဖြစ်သောကြောင့် ဥပမိရုပ်မှာ သမာသမတ်ရှိသော လူကြီးတို့၏ အသွင်အပြင် ပေါ်လွင်လျက် ရှိနေလေသည်။ အပေါ်မှ ခပ်ပါးပါး ဂျာကင်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အောက်ပိုင်းမှ ဘောင်းဘီအစား ဗန်ကောက်လုံချည် ရွှေဖလားရောင်ကို ခါးပတ်ဖြင့်ပတ်ကာ ဝတ်လျက် ဆိုဖီနပ်ခေါ် ခြေစွပ်ဖိနပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထိုခေတ်က ပုလိပ်အရာကြီးများ၏ ပုံစံအတိုင်း ကုလားထိုင် လက်တန်းပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်တင်ကာ ခပ်အေးအေး ထိုင်လျက် ရှိနေလေသည်။ နယ်စီးဝန်ထောက်ကြီးက ဂျပဒါမူးသာကို သူ့စားပွဲရှေ့ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ရန် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။

“ထွန်းကြည် အကြောင်းကြားထားလို့ စီအိုင်ဒီက လူငယ်အရာရှိ တစ်ယောက်အနေနဲ့ သက်စွန့်စံဖျား လူသတ်တရားခံကို ဒီမြို့အထိ လာဖမ်းတာကိုတော့ ဦးက ခိုးကျူးပါတယ်၊ ဦးတို့ မှာဇာန် ကူညီဖို့ ဝတ္တရားရှိတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမယ့် တရားခံကို အရှင်မဖမ်းနိုင်ခဲ့တာ နောက်ထပ် သတင်းတွေတော့ မရတော့ပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

ဂုမဒါမူးသာက အလိုက်သင့် ပြောလိုက်သည်။

“ရာဇဝတ်အုပ်ကတော့ မင်းရဲ့အပေါ်မှာ သံသယမရှိကြောင်း ပြောပြီးပါပြီ။ ဦးကလေး မောင်ရင့် ပုံကြည့်တာနဲ့ အစိုးရဘက်တော်သားဆိုတာ ယုံကြည်ပါတယ်”

ဂုမဒါမူးသာက သူ၏အိတ်ထဲမှ သက်သေခံကဒ်ပြားကို ထုတ်ယူကာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“ဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ဌာနက ထုတ်ပေးထားတဲ့ ကဒ်ပြားပါ။ ဝန်ထောက်ဦးကျော်က လှမ်း၍မယူဘဲ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဦး မကြည့်တော့ပါဘူး။ မေးချင်တာလေးတွေပဲ နည်းနည်း မေးချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . မေးပါခင်ဗျာ”

“မောင်ရင့်တာဝန်က ဒီ လူသတ်သမား ဂျော့ဖိုးသာကို ဖမ်းဆီးဖို့ တာဝန်သက်သက်နဲ့ ထားဝယ်ကို ရောက်လာရတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဂုမဒါမူးသာသည် ဌာနချုပ်မှ အထူးလျှို့ဝှက် နှစ်ဖမ်းခိုင်းထားသော သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းအကြောင်းကို မလိုအပ်ဘဲ ထုတ်ဖော်မပြောကြားလိုပေ။

“ဒါပေမယ့် ဦး ထင်တာကတော့ ဒီဂျော့ဖိုးသာဟာ သူစိတ်နဲ့ သူကိုယ် ရာဇဝတ်အုပ် ဦးသိုက်ထွန်းတို့ အာမခံစံစမ်းရေး

သမား ဂျွန်စမစ်တို့ကို သတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ဘာအလုပ်လုပ်ကိုင်တာလဲ”

“သူက ဦးခွန်သာဆီမှာ မန်နေဂျာလုပ်တယ်လို့ သိရပါတယ် ခင်ဗျား”

“ဟေ. . .”

နယ်စီးဝန်ထောက်ကြီး အံ့အားသင့်သွားပုံ ရလေသည်။

“ဒီလူသတ်သမားက. . .”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဂျွန်စမစ်ကို သတ်ပြီးတဲ့နောက် သူဟာ လေယာဉ်နဲ့ ဒီမြို့ကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဦးခွန်သာရဲ့မန်နေဂျာ ရန်နိုင်ကျော်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို အသုံးပြုပြီး လစ်ပြေးသွားတာပါပဲ”

“အေး. . မောင်ရင့် ပြောသလိုဆိုရင်တော့ တိုက်ခိုက်တာပါပဲလား။ သူ့အလုပ်ရှင် ဦးခွန်သာခဲ ညကပဲ အသတ်ခံရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် လူသတ်တရားခံကတော့ ဦးတို့ ခိုင်မိနေပါပြီ”

“ဗျာ. . .”

“မောင်မူးသာ အံ့ဩမလားတော့ မသိဘူး။ မျက်မြင်သက်သေ မှတ်မိတဲ့သူက ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ လက်ညှိုးထိုးပြီးတော့ ပြနိုင်ပါတယ်လို့ ဦးတို့ဆီမှာလာပြီး သတင်းပို့ထားတဲ့ သူတောင် ရှိတယ်”

ဂုမဒါမူးသာသည် အိုင်အိုနန်းထိုက်ပြောသော စကား

www.burmeseclassic.com

များကို ပြန်၍ ကြားယောင်လာသည်။ ဂျင်မိနှင့် ဂျွန်စမစ်၏ညီမစွာအေမိတို့တို့ သူ မသင်္ကာကြောင်း လူသတ်မှုကိုစွဲတွင် သူတို့ဖော်အောင်လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြောင်း အိုင်အိုနန်ထိုက်က ပြောကြားခဲ့လေသည်။

“ကဲ... ဒါက ထားပါဦးလေ... ဒီဂျော့ဖိုးသာ အသတ်မခံရခင် သူဟာ ဇင်ယော် စားသောက်ဆိုင်မှာ ရန်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒါကိုရော မောင်ရင် သိသလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

“သိရင် ဂျော့ဖိုးသာနဲ့အတူ ဇင်ယော်ဆိုင်ကနေ ခုခဲပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ ဆိုင်က လူတွေက ပြောကြတယ်၊ အဲဒီလူကိုရော မောင်ရင် သိသလား။”

“အမှတ်တမဲ့ပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဂျော့ဖိုးသာ နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်နေတော့ ဒီလူဘယ်ကို ထွက်ပြေးသွားမှန်း မသိဘူး။”

ဂျမဒါမိုးသာ ဖြေကြားသည်စကားကို နားထောင်ရင်း ဝန်ထောက်ဦးကျော်သည် ပြုံး၍ နေလေသည်။ သူ၏အပြုံးမှာ သိမ်မွေ့နက်နဲသလိုပင် ထင်ရ၏။

“ဦး တစ်ခုတော့ ကြုံပြီး ပြောထားပါရစေ မောင်မိုးသာ”

“ပြောပါ ခင်ဗျာ”

“ဦးတို့က ကူညီတယ်ဆိုတာ အစိုးရဌာန ဝန်ထောက်

အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းတဲ့သဘောနော်... ရာဇဝတ်မှုခင်း ကျူးလွန်သူနဲ့ ပူးပေါင်းတဲ့ ကိစ္စမျိုးကိုတော့ ဦးရော မောင်ရင်မိတ်ဆွေ ရာဇဝတ်အုပ်ကလဲ ကာကွယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိထားပြီးပြီ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိထားပြီးသားပါ၊ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ကလဲ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တဲ့သူ မှန်သမျှတို့ ကာကွယ်ဖို့ တာဝန်ရှိတဲ့ လူတွေပါပဲ”

“ကောင်းပါပြီ ဦးစိတ်ထဲမှာတော့ မောင်မိုးသာဟာ ဦးကိုတစ်ခုခု ထိန်ချိန်ထားတယ်လို့ ထင်မိတယ်”

“ဗျာ”

အကင်းပါးလှသော ဝန်ထောက်ကြီး၏ စကားကြောင့် ဂျမဒါမိုးသာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ခု မောင်ရင်တို့က လူသတ်တရားခံကို လာပြီးဖမ်းတယ်၊ ဒီမှာ လူသတ်မှုတစ်ခု ထပ်ပြီးဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ မောင်ရင်တို့ ဖမ်းတဲ့တရားခံကိုလဲ အမည်မသိ လူသတ်သားက ထပ်သတ်လိုက်ပြန်တယ် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် လူသတ်မှုက နှစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာတာပေါ့၊ ဒီလူသတ်မှုပေါ်မှာ ဦး မသိသေးဘဲ မောင်မိုးသာ သိတာတဲ့ တခြား အချက်အလက်တွေ ရှိနေနိုင်တယ်လို့ ဦး ယူဆတယ်”

ဂျပဒါမူးသာသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူ့အထဲတွင် နယ်စီးဝန်ဘေထက်ကြီး ဦးကျော်က သံသယဝင်ကာ မထွေမနပ် ဖြစ်သွားခြင်းမျိုးကို မလိုလားပေ။ အမှုကိစ္စ မပြီးမခင် ထားဝယ်မှာ သူတို့ ဆက်နေရဦးမည်။

“ကျွန်တော် သိတာကတော့ ဒီလူသတ်တရားခံ ကျောဖိုးသာရဲ့ နောက်မှာ ဒါမှမဟုတ် ကျောဖိုးသာနဲ့ ဦးခွန်သာနဲ့ သေဆုံးရခြင်းရဲ့ နောက်မှာ ကြီးမားတဲ့အကြောင်း ကိစ္စရပ်ကြီးတစ်ခု နေနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြည့်ပြည့်စုံစုံတော့ မသိသေးပါဘူး။

ရဲဝန်ထောက် ဦးကျော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မောင်မူးသာ ပြောတာနဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဦးတို့က ဘာ ဒီလူသတ်မှုနှစ်မှုရဲ့ တရားခံကို အမြန်ဆုံး ဖော်ထုတ် နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမှာပဲ”

*

တိုင်တိုနန်းထိုက်သည် ငွေသောင်ပြင် အရက်ဆိုင်၌ ကျောဖိုးသာကို ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် ဂျပဒါမူးသာနှင့် နှစ်ယောက် အချိန်းအချက်ပြုကာ တိုင်ပင်စီစဉ်သည်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ဘဲ မထင်မှတ်သော အရက်ဆိုင်မှ လူတစ်ဦးက ဓားနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုသူမှာ အရက်ဆိုင်၏ ချက်ပြုတ်သည့် နေရာထောင့်မှ ထကာ လက်တစ်ဖက်လှုပ်ရှား၍ ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ တိုင်တိုနန်းထိုက် ပုလိပ် ပတ္တရောင်များ ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ဆိုင်နောက်ဖက်သို့ အခြားသူများနည်းတူ မသိမသာ ထွက်ခွာလာရင်း ဓားသောက်ရန် ချက်ပြုတ်သည့်နေရာမှ

လစ်ကနဲ ပြေးထွက်သွားသူကို သတိထား ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ထိုသူသည် အနက်ရောင် ဆွယ်တာလက်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး လူကြားထဲမှာရောက်ကာ အရက်ဆိုင်နောက်ဖက် ချုံများကြားသို့ ပြေးဝင်သွား၏။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည်လည်း အနက်ရောင် ဆွယ်တာနှင့်လူရှိရာသို့ လရောင်ဖြင့် ခန့်မှန်းကာ ခြေရာခံ၍ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

“ဒီလူဟာ ဂျော့ဖိုးသာကို ငါတို့စစ်ဆေးရင် သူတို့အဖွဲ့အကြောင်းတွေ ပေါ်မှာစိုးလို့ နှုတ်ပိတ်တဲ့လူပဲ။ သူ့ကိုမိအောင် လိုက်ရမယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် အခြားသူများကဲ့သို့ပင် လူသစ်မူအတွက် ပုလိပ်များက သက်သေခံအဖြစ် စစ်ဆေးခြင်း တရားခံအဖြစ် အထင်မှားတာ ဖမ်းဆီးခြင်းတို့ အပြုခံရသည်ကို ကြောက်သည့်ပုံမျိုးဖြင့် ရောယောင်ကာ ပြေးချင်ယောင်ဆောင်ရင်း မျက်ခြေမပြတ်အောင်ကြည့်ကာ လိုက်ပါလာလေသည်။

အနက်ရောင်ဆွယ်တာနှင့် လူမှာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပေ။ သူ၏လမ်းကြောင်းမှာ အခြားသူများနှင့် ခွဲထွက်ကာ သောင်ပြင်ရှိရာသို့ ပြေးသွားနေသည်။ ချုံနွယ်များ၏ အစပ်သို့ အရောက်တွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ ပုန်းကွယ်ကာ ထိုသူသွားရာလမ်းကြောင်းကို ကြည့်နေသည်။

ယခု လောလောဆယ် သောင်ပြင်သို့ သူထွက်လိုက်၍

မဖြစ်။ လရောင်ကြောင့် သောင်ပြင်ရှိသူများမှာ ငွေရောင်တောက်ပနေသည်။ ကမ်းနားရှိ လမုတောထဲမှ သူထွက်ကာ သောင်ပြင်ပေါ်သို့ ထွက်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ဆွယ်တာအနက်နှင့် လူက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ပါက ပုန်းစရာ၊ ကွယ်စရာမရှိဘဲ၊ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်သွားမည် သေချာသည်။

လရောင်အောက်တွင် ပင်လယ်ကမ်းစပ်အထိ မြင်နေရရာ ကမ်းစပ်တွင် ကပ်ထားသော စက်လှေကြီးကို မြင်နေရသည်။ စက်လှေဟုခေါ်သည့် လှေပေါ်တွင် ရွက်တိုက်စင်ကြီးရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုခေတ်က လှေကြီးများမှာ လေလာလျှင် ရွက်ဆင်၍ ပင်လယ်ပြင်တွင် ခုတ်မောင်းပြီး လေငြိမ်လျှင် ရေခွေးငွေ့စက်ဖြင့် မောင်းနှင်ကာ သွားလေ့ရှိသော စက်လှေမျိုးကို အသုံးများကြလေသည်။

လှေကြီးပေါ်တွင် မီးရောင်ကိုလှမ်း၍ မြင်တွေ့နေရသောကြောင့် ဆွယ်တာအနက်နှင့်လူကို စောင့်ကြိုနေသော သူများရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ မကြာမီ ဆွယ်တာအနက်နှင့်လူသည် စက်လှေကြီးရှိရာသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး စက်လှေ၏အောက်သို့ ချထားသော ကြိုးလှေကားမှတွယ်ကာ တက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် စက်လှေကြီးပေါ်သို့ ဆွယ်တာ

www.burmeseclassic.com

အနက်နှင့် တက်ရောက်သွားသော လူကိုအစအဆုံး ကြည့်ရှုစေပြီးမှ ချုံထဲမှထွက်ကာ သံပြင်ပေါ်သို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့လေသည်။

လှေကြီး၏အထဲမှ မီးရောင်များသည် ပိုမိုလင်းလာပြီးနောက် လှေဝမ်း၏အပေါ်၌ အလင်းရောင်များ လျှံတက်နေလေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် လှေနံရံအမြင့်ကြောင့် လှေဝမ်းထဲမှလူများ အမြင်သို့ ထွက်ကြည့်မကြည့်ကို အကဲခတ်ရင်း ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိ ကျောက်ဆောင်များ၊ သံပုံများနားတွင် ခိုကပ်ကာ စောင့်နေလိုက်ပြန်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် စက်လှေကြီးပေါ်မှ လူနှစ်ဦး ထွက်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။

“ဟင် . . . လူနှစ်ယောက် ဆင်းလာပါလား။”

ဆင်းသက်လာသော လူနှစ်ဦးသည် ရေစပ်မှ သံပြင်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ နှစ်ဦးလုံးမှာ မျက်နှာဖုံးများ စွပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ဒီအချိန်ကျမှကွာ . . . ပတ္တရောင် မုလိပ်တွေနဲ့တွေ့ရင် ဒုက္ခပဲ နံပါတ်(၇)”

အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ သံပုံကြားသို့ ဦးတည်လာ၍ အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ လူတစ်ထိုင်စာရှိသော သံပုံဘေးတွင် မှောက်လျားထိုးကာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“မရှိတော့ပါဘူးကွ။ ငါ သိပါတယ် စံဖေ့ဆိုင်က တံခါးပိတ် မီးမှိတ်ပြီးနေမှာပါ။ ငွေသောင်ပြင်မှာ ပုလိပ်တွေက လူသတ်မှုအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေမှာ သေချာပါတယ် နံပါတ်(၅)ရာ”

သံသောင်ပြင်မှ လျှောက်လာသူ နှစ်ဦးကို သံပုံကြားမှ နီး ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် နှစ်ဦးလုံး မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မျက်နှာဖုံး၏ထိပ်တွင် ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်များကို ရေးသားထားလေသည်။

“နံပါတ်(၃)က သူ့ကိစ္စသူ့ အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်လာလို့ နံပါတ်(၁)က ဒီညဂုဏ်ပြုပွဲကို ချက်ချင်းလုပ်တာဆိုတော့ နံပါတ်(၃)တော့ ငွေတွေအများကြီးရပြီပေါ့ နံပါတ်(၇) ရာ . . .”

“သူ ရတာကို အားမကျနဲ့ နံပါတ်(၅)ရွေ့ မအောင်မြင်ရင် ပင်လယ်ထဲမှာသတ်ပြီး ပစ်ချခံရမှာဆိုတာလဲ တွေးဦး”

“ဂိုဏ်းချုပ် နံပါတ်(၁)ကတော့ တော်တော် ပြတ်သားတာပဲ”

“မြတ်လားလို့လဲ တို့ရဲ့ပင်လယ်မုဆိုးအဖွဲ့ကို သံမဏိမုဆိုးလို့ ပြင်ကြတာပေါ့”

စကားတပြောပြောဖြင့် အိုင်အိုနန်းထိုက် ပုန်းနေသည့် သံတောင်ဖို့များကြားမှ ဖြတ်ကျော်၍ သွားကြလေသည်။ နံပါတ်(၅)ဆိုသူ ဆံပင်ဖားလျားဖြင့် သရဲမျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသူသည် သစ်သားစည်တစ်စည်ကို လက်ထဲတွင်ကိုင်ကာ သွားသည့်ကို

www.burmeseclassic.com

အိုင်အိုနန်းထိုက် တွေမြင်လိုက်ရသည်။

“အင်း . . ဒါဆိုရင် သူတို့အရက် သွားဝယ်ကြတာ ထင်တယ်။ ငါ ခုနေ စက်လှေပေါ်ကိုတက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး”

လူနှစ်ဦးသည် သဲသောင်စပ်မှ လမုချုံများရှိရာသို့ တိုးဝင်ပျောက်သွားသည်နှင့် ထိုသူနှစ်ဦး ဖြတ်လာသည်အထိ စောင့်နေရန်အတွက် သူ့ဘေးရှိသံပုံများကို ပို၍မြင့်အောင် သဲများတူး၍ ဖို့ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ လူတစ်ယောက် ပုန်းခိုသာရုံ လုံခြုံသွားလေတော့သည်။

အဝေးမှကြည့်လျှင်လည်း လရောင်အောက်တွင် မူလကအတိုင်း သဲတောင်ပိုများအဖြစ် တွေ့မြင်နေရသောကြောင့် စက်လှေပေါ်က လူများပင် လှမ်း၍ မမြင်နိုင်တော့ပေ။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သံပုံကိုမှီကာ စက်လှေကြီးပေါ်သို့ အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေရာ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသော လူများကို တွေ့မြင်နေရလေသည်။ လူနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှိမည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

*

“ခဏလေးနေပါဦးကွ . . ဟား အရက်စည်ကမော် လေးလိုက်တာကွာ”

“မင်းကမော် ချုံစပ်ကမှ မင်း ထမ်းလာတာပါ နံပါတ်(၇)ရ ကိုယ့်အလှည့်နဲ့ကိုယ်ပဲဟာ ဟိုမှာ ဆရာကြီးတို့က အရက်ကို စောင့်နေကြရောပေါ့”

ကျယ်လောင်သော စကားသံကြောင့် ရေစပ်ရှိသံပုံကြားတွင် မောမောဖြင့် မေးကနဲအိပ်ပျော်သွားသော အိုင်အိုနန်းထိုက် လန့်နိုးသွားလေသည်။

“ဟိုကောင်တွေ ပြန်လာကြပြီ။ ငါ သူတို့ရဲ့နောက်က လိုက်ပြီး လှေကြီးပေါ် တက်လို့ရအောင် လုပ်ရမယ်”

သဲပုံကြားထဲမှ ဒူးထောက်ကာ လရောင်အောက်မှ မြင်ကွင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရဲ့မျက်နှာဖုံးနှင့် လူနှစ်ယောက် တစ်ဦးက နောက်မှအရက်စည်ကို ထမ်းလာနေသည်။

“ဟေ့ . . နံပါတ်(၅) ခဏဟေ့ . . ခဏ”
အရက်စည် ထမ်းထားသူက လှမ်း၍ အော်လိုက်လေသည်။

“ဘာလဲကွ”

“ရှေ့ကွာ . . ဒီအရက်စည်ကို မင်း ခဏထမ်းပြီးတော့ ယူသွားစမ်းပါ နံပါတ်(၇)ရာ”

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သုရိန်ဆွေ

၂၀၂

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

၂၀၃

“ငါ့အပေါ်သွားချင်လို့ ဟိုသဲပုံနောက်လေးမှာ ခဏပါ”

“ပေးကွာ. . ရောက်ကာလဲ နီးနေပါပြီ”

နံပါတ်(၇) သူ့ရဲ့မျက်နှာဖုံးက အရက်စည်ကို လှမ်း၍ ပေးပြီးနောက် အိုင်အိုနန်းထိုက် ပုန်းအောင်းနေသည့် သဲပုံနောက်သို့ ဝင်လာသည်။

“ခွပ်”

“အွတ်”

အသင့်စောင့်နေသော အိုင်အိုနန်းထိုက်က နံပါတ်(၅)၏ပါးစပ်ကို ဘယ်လက်နှင့်ပိတ်ကာ ညာလက်ဖြင့် အသင့်ကိုင်ထားသော ပွိုင့်(၃၈)သေနတ်ဒင်ဖြင့် နောက်စေ့ကို ထုချလိုက်သည်။

နံပါတ်(၅)မှာ သဲပုံကြားသို့ မှောက်လျား ထိုးလဲကျလာတော့၏။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က အချိန်ကုန် မခံနိုင်သောကြောင့် နံပါတ်(၅)၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပက်လက်ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြတ်ကာ သတိကင်းမဲ့နေသော နံပါတ်(၅)၏ ဝတ်စုံကို ချွတ်လိုက်လေသည်။

ခဏကြာသောအခါတွင် နံပါတ်(၅)၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများကို အိုင်အိုနန်းထိုက် ဝတ်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် နံပါတ်(၅)၏ မျက်နှာတွင် စွပ်ထားသော မျက်လုံးနေရာသာ အပေါက်ဖောက်ထားသည့် သရဲမျက်နှာဖုံးကို

ထုလိုက်သည်။

“ဟင်. . .”

အိုင်အိုနန်းထိုက် နံပါတ်(၅)၏မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ခံစားသင့်သွားလေသည်။ နံပါတ်(၅)မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသူမှာ မိန်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်း၏ ပန်းခြံဘေးရေကန်တွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသော လူများထဲမှ လူတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်၍ ဖြစ်သည်။

သူ့လရောင်ဖြင့် ကြာကြာကြည့်မနေတော့ဘဲ မျက်နှာဖုံးကို သူ၏မျက်နှာတွင် စွပ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် နံပါတ်(၇)က လှမ်းအော်ခေါ်သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲကွ့. . အပေါ်သွားမယ်ဆိုပြီ ကြာညီချည်းလား”

အရက်စည်ကို သဲပြင်ပေါ်တွင်ချကာ နံပါတ်(၇)က စာနှင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အရက်စည်ကို စက်လှေပေါ်မှ ချထားသော ကြိုးတွင်ချည်နှောင် ပေးရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါမှ စက်လှေပေါ်မှ သူတို့အဖွဲ့သားများက ဆွဲတင်စက်လျှင် အပေါ်သို့ ပါသွားမည်ဖြစ်ပြီး ကြိုးလှေကားဖြင့် သူတို့ခံဦး တက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း အိုင်အိုနန်းထိုက် အကဲခတ် ထိုက်သည်။

“ကဲ. . မင်းက ထမ်းထား၊ ငါက ဒီစည်ကို ကြိုးချည်ပေး

www.burmeseclassic.com

မယ်"

သူရိန်ဆွေ

၂၀၄

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

၂၀၅

သဲချိတ်ပါသောကြိုးက လူငါးခါးတစ်ဝက် နေရာလောက်သာ ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် အရက်စည်ကို အောက်သို့ချ၍ ချည်နှောင်လျှင် ဓမ္မိမကမ်းဖြစ်နေ၏။ တတ်နိုင်သမျှ စကားမပြောဘဲ အိုင်အိုနန်းထိုက်က နံပါတ်(၅)၏အသွင်ဖြင့် အရက်စည်ကို ထမ်းထားလိုက်သည်။

အရက်စည်တွင်ရှိသော သံပြားပတ်ကို သဲချိတ်နှင့်ချိတ်ကာ ခိုင်အောင်ကြိုးလေးဖြင့် နံပါတ်(၇)က ချည်နှောင်လိုက်တော့၏။

*

နံပါတ်(၇)က ကြိုးကိုဆွဲလှုပ်ကာ အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် စက်လှေကြိုးပေါ်မှ အော်သံတစ်သံ ထွက်လာလေသည်။

“လာပြီဟေ့ . . ကြာလိုက်ကြတာ နံပါတ်(၅)နဲ့ နံပါတ်(၇)ရာ . . မိုးလင်းအောင်များ စောင့်နေကြသလား ထင်ရတယ်။

စူးစူးရှရှ အပြစ်တင်သံနှင့်အတူ အရက်စည်ကြိုးကို ဖြည်းဖြည်း ဆွဲတင်နေကြသည်။ နံပါတ်(၇)က ကြိုးလှေကားပေါ်သို့ ပြီး တင်စပြုနေပြီဖြစ်၏။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည်လည်း နံပါတ်

(၇)နောက်မှ ကြိုးလှေကားပေါ်တွင် နင်းကာ တွယ်၍တက်သွားလေတော့သည်။

စက်လှေကြိုး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ သူ ခြေချမိပြီ ဖြစ်သည်။ ငရဲသား မျက်နှာဖုံးများ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တစ္ဆေမျက်နှာဖုံးများနှင့် လူတို့သည် စက်လှေကြိုးပေါ်တွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။

“နံပတ်(၅)နဲ့ နံပါတ်(၇) ပြန်ရောက်လာပြီဟေ့ . . ကြိုးလှေကားကို တင်လိုက်တော့”

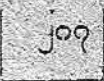
အမိန့်ပေးသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။ အမိန့်ပေးလိုက်သူမှာ နံပါတ်(၂)ပင် ဖြစ်၏။ နံပါတ်(၂)၏ မျက်နှာဖုံးမှာ ထူးခြားနေပြီး အစွယ်ပြူးပြူးနှင့် ဘီလူးမျက်နှာဖုံးကို စွပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တစ္ဆေမျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသော နံပါတ်(၁၀)နှင့် နံပါတ်(၁၁)တို့က လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အရက်စည်ကိုဆွဲကာ အောက်ထပ်လှေထဲသို့ လှေကားမှ ဆင်းသွားကြလေသည်။

နံပါတ်(၅)၏ မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသော အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ လူဆိုးဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း၏ ကြားထဲသို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ အလိမ်ပေါ်သွားလျှင် သူ၏ အသက်သည် အချိန်မရွေး ပုဏ္ဏားဆိတ်တစ်ကောင်လို သေဆုံးသွားနိုင်သည်။

တစ္ဆေမျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသော လူအားလုံးမှာ အောက်

www.burmeseclassic.com

တွင် ဆွယ်တာအနက်နှင့် အမဲရောင်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အပေါ်မှ အဝတ်နက်ကြီးတစ်ခုကို လည်ပင်းမှကျောအထိ လှမ်းခြုံထားသည်။ ထို့ကြောင့် ညကြီးသန်းကောင်တွင် စက်သေပေါ်၌ နာနာဘာဝများ လှုပ်ရှားနေသကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်ရသေးသည်။

တွေ့မြင်ရသမျှ မျက်နှာဖုံးစွတ်များမှာ လျှာတစ်လက် ထွက်နေခြင်း၊ အရိုးခေါင်းပုံဖြစ်ခြင်း၊ မျက်လုံးများပြူးကာ သွားစွယ်များ ပေါ်နေခြင်းတို့ကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့် အသည်းငယ်တတ်သူတို့ ညအချိန်တွင် ထိုမျက်နှာဖုံး စွတ်ထားသူများအား တွေ့မြင်ရပါက တစ္ဆေ၊ သူ့ရဲ့မှတ်တာ လိပ်ပြာလွင့်၍ သွားနဲ့ လောက်သည်။

“ဟေ့ . . . နံပါတ်(၇)နဲ့ နံပါတ်(၅) ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် သွားလုပ်လေ”

အမိန့်ကိုနာခံရန် နံပါတ်(၇)က စောင့်နေ၍ နံပါတ်(၅)ကလည်း ဘေးတွင်ရပ်နေ၏။ နံပါတ်(၅)၏ အမိန့်ပေးစကား ဆုံးသည်နှင့် နံပါတ်(၇)သည် ပဲ့ပိုင်းဖက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေ၏။

နံပါတ်(၅)ကလည်း နံပါတ်(၇)နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူနှင့်နံပါတ်(၇)ကို တစ်ဖက်တွဲ ဖြစ်နေခြင်းအတွက် ကော်သေးသည်ဟု စိတ်ထဲမှတွေးမိသည်။ နံပါတ်(၇)၏ အရိပ်အခြေကိုကြည့်ကာ သူ့ လိုက်လုပ်ရမည်။

ပဲ့ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါတွင် နံပါတ်(၇)က သံလှေကားလေးမှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကပါ သူ့နောက်မှလှမ်း ဆင်းလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ . . . နံပါတ်(၅) မင်း ငါ့နောက် ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ၊ မင်းက ဟိုဖက်လှေကားက ဆင်းရမှာလေ . . . ဒီဒီကောင် ကြောင် နေပြန်ပြီ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ ထိုအခါတွင်မှ သူ့လုပ်ရမည့်အလုပ်နှင့် နံပါတ်(၇)လုပ်ရမည့် အလုပ်မတူဟု သိရှိလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် လှေကားမှ ပြန်တက်ကာ နောက်ဖက်လှေကားတစ်ခုကို ရှာလိုက်လေသည်။ ထိုအခါတွင်မှ နံပါတ်(၇)မျက်နှာဖုံး စွတ်ထားသော အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ အခက်တွေ့သွားရတော့သည်။

ဟိုဖက်သည်ဖက်သို့ နှစ်ဖက်ဆင်းသော သံလှေကားနှစ်ခုကို တွေ့မြင်နေရသည်။ သူသည် မည်သည့်လှေကားကို လှမ်း၍ ဆင်းရမည် မသိ။ အကယ်၍ အခန်းမှားဆင်းမိတာမှ သူ့အလိမ်ပေါ်သွားနိုင်သည်။ သို့သော် သူသည် ယခုအချိန်တွင် စဉ်းစားနေဖို့ အချိန်မရှိပေ။

သူ့တာဝန်ဆိုသည်မှာလည်း ဘာမှန်းမသိပေ။ သူသည် တစ်ခုခုကို လုပ်ရမည်။ ထိုတစ်ခုခုမှာ နံပါတ်(၇)လုပ်သည့် တာဝန်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ နံပါတ်(၇)က ဆင်းသွားသည်။ အခန်းထဲတွင် အမှတ်မထင် သူ့ အကဲခတ်ကြည့်ရာ မှန်းသီးနှင့်လိမ္မော်

သီးများကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

ပျော်ပွဲစား ဂုဏ်ပြုပွဲဖြစ်၍ ထိုသစ်သီးများကို တစ်နေရာသို့ နံပါတ်(၇) ယူသွားလိမ့်မည်။ ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ရာ လူတွေဆင်းသွားကြသော လှေကြီး၏အလယ် ဝမ်းခေါင်းတွင်ရှိ ခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် တစ်ဖက်စီ ဆင်းသွားသော သံလှေကားနှစ်ခုရှိရာမှ နံပါတ်(၇) ဆင်းသက်သို့ပင် ပင်လယ်ဖက်က သံလှေကားကိုနင်းကာ ဆင်းလာခဲ့လေတော့သည်။ တစ်ဘက်တော့ရှိသည် သူသည် အခန်းမှားပါက လူမသိစေရန် ခြေသံလျှော့၍ ဆင်း၍သွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

*

အောက်ဖက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆင်းရင်း အတွင်းဖက်သို့ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ကြို၍ကြည့်ကာ လာခဲ့လေသည်။ အတွင်းဖက်တွင် လူတစ်ဦးဦး ကြိုရှိနေပုံရသည်။ သူသည် သံလှေကားဆင်းပြီးသည်နှင့် ရေသံကြားရာဆီသို့ ခြေဖွကာ လှမ်းလာခဲ့သည်။

ယခုထိတော့ ထူးထူးခြားခြား မည်သည်အရာမျှ မမြင်ရသေး။ နှစ်ဖက်ကာရံထားသော လမ်းကြားလေးမှ သူ ဆင်းလာသည်။ ထိုအခါတွင် စေ့ထားသော အခန်းတစ်ခန်းထဲမျှ ရေသံ

ထွက်ပေါ်နေသည်ကို သူ သိရှိလိုက်ရသည်။

တံခါးကို အသာအယာတွန်းကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် အတွင်းဖက်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်မိလေတော့သည်။

“ဟင်..”

သူ့မျက်လုံးများကိုပင် သူ မယုံနိုင် ဖြစ်နေသည်။ အတွင်းဖက်တွင် သရဲမျက်နှာဖုံး တစ်ခုခုဖြင့် လူတစ်ယောက် တစ်ခုတစ်ရာ ဆေးကြောနေခြင်း ဖြစ်မည်ဟု သူ ထင်မှတ်မိ၏။ သို့သော် သူ ထင်မှတ်သကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ အလွန်လှပသော မိန်းမပျိုတစ်ဦး ရေချိုးနေသည်ကို သူ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဤစက်လှေကြီးပေါ်တွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦး တစ်ယောက် ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်မှတ်ခဲ့ပေ။ မိန်းမပျိုမှာ ကိုယ်တစ်စောင်း အနေအထားဖြင့် ရေချိုးနေရာ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ အလှအပများ အားလုံးကို သူ တွေ့မြင်နေရသည်။

“ချောက်”

“ဟင်..”

ထိုအချိန်မှာပင် သူမသည် ရေကျနေသော ခေါင်းပေါ်မှပိုက်လုံးကို ပိတ်လိုက်သံ ကြားရသည်။ သူမ ထွက်လာပေတော့မည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ပုန်းကွယ်စရာနေရာကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်၏။

လောလောဆယ် သူ့ရပ်နေသော လမ်းကြားတွင် ပုန်း

စရာနေရာ မရှိ။ ဘေးဘယ်ညာသို့ ပျာပျာသလဲ သူ ပုန်းစရာ ရှာလိုက်သောအခါ မိန်းမပျို ရေချိုးနေသော အခန်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးတွင် တံခါးစေ့ထားသော အခန်းတစ်ခန်းကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ငဉ်းစားမနေတော့ ထိုအခန်းထဲသို့ တံခါးကိုတွန်းကာ ပြေးဝင်လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါတွင် မှ စောစောတ ရေချိုးနေသည့် မိန်းမပျိုနေထိုင်ရာ အခန်းဖြစ်ကြောင်း သူ သိလိုက်ရသည်။

အခန်းထဲတွင် မှန်တင်ခုံတစ်လုံးနှင့် ကုတင်တစ်လုံး ရှိနေသည်။ လောလောဆယ်တွင် သူသည် ပုန်းစရာ၊ ကွယ်စရာနေရာဟူ၍ အိပ်ရာခင်းကို တုတင်တစ်ဝက်ခန့်အထိ အောက်သို့ချထားသော ကုတင်အောက်တွင်သာ လုံခြုံစရာရှိသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ကုတင်အောက်သို့ အိပ်ရာခင်းကိုမကာ တိုးဝင်လိုက်ရလေတော့သည်။

“ရှုပ်... ရှုပ်... ရှုပ်...”

မကြာမီ အခန်းတွင်းသို့ လျှောက်လှမ်းလာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် အသက်ပင် ရဲရဲမရှုရဲဘဲ ကုတင်အောက်တွင် ပုန်းနေလေသည်။

*

သူပုန်းနေသောနေရာမှ မိန်းမပျို၏ခြေသလုံး ဖြူဖြူများကို မြင်နေရသည်။ ကုတင်ဘေးတွင်ရပ်ကာ ကုတင်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများ တစ်ချုပြီးတစ်ချုယူကာ ဝတ်ဆင်နေလေတော့သည်။ ခဏကြာသောအခါတွင် မိန်းမပျိုသည် မှန်တင်ခုံရှိရာ ကုတင်တွင် သွားရောက်၍ ထိုင်လိုက်သည်ကို တွေ့မြင်ရလေတော့သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ကုတင်အောက်တွင် မိန်းမပျို ထွက်သွားသည့် အချိန်အထိစောင့်၍ ပုန်းနေရန် စိတ်ကူးမိသည်။ သို့သော် မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် မိန်းမပျိုက ထ၍ရပ်ကာ ကုတင်ရှိရာဖက်သို့ တစ်ချက်လှည့် ကြည့်လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် ကုတင်အောက်သို့ ဆတ်ကနဲ အိပ်ရာခင်းကိုလှန်ကာ...

“ရှင်... ထွက်ခဲ့ပါ နံပါတ်(၅) ရှင်ဟာ ကျွန်ပရဲ့ ပကတိ မျက်နှာကို မြင်ဖူးတဲ့သူ ဖြစ်သွားပြီ”

ဟု ညာလက်မှ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ကာ ပြောလိုက်သည်။ မိန်းမပျိုသည် ခေါင်းစွပ်ဂါဝန်ရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပန်းပွင့်များပါသော ဂါဝန်ရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ပန်းပွင့်များပါသော ဂါဝန်ရှည်မှာ မိန်းမပျို၏ လှပကျော့ရှင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ပေါ်လွင်စေသည်။ ဂါဝန်ရှည်ကို ခြေသလုံး တစ်ဝက်လောက်တွင် အဆုံးသတ်နေ၏။

မိန်းမပျို၏ မျက်နှာမှာ မြန်မာမဆန်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်ကပြားမ အသွင်ပေါ်နေသည်။ ဂုတ်ပေါ်တွင် ဖြန့်ချထားသော ဆံပင်များနှင့် တောက်ပသော မျက်လုံး၊ ပိရီသော နှုတ်ခမ်းတို့က စွဲမက်စရာကောင်းသော အလှပိုင်ရှင်ဖြစ်အောင် အထောက်အပံ့ ပြုထား၏။

“ကျုပ် . . ကျုပ် . . ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားသော မိန်းမပျို၏ ရှေ့တွင် လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ကာရပ်ရင်း မည်သည့်စကားကို ပြောကြားရမည်မသိ ဖြစ်နေလေသည်။

“ရှင် တစ်ဖက်ခန်းမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျွန်မကို စောင့်ကြည့်နေတာကြာပြီ မဟုတ်လား”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

“ရှင်က ကျွန်မမျက်နှာကို မြင်ဖူးပြီဆိုတော့ ရှင်မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်လိုက်ပါ နံပါတ်(၅)”

မိန်းမပျို၏ အမိန့်ပေးစကားကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်ရကောင်းနိုး မချွတ်ရကောင်းနိုး ဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ရှင်ဟာ ကျွန်မကို မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ သိသွားတာနဲ့ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး အခန်းထဲကို ခိုးဝင်လာတော့တာပဲ မဟုတ်လား။

ကဲ . . ရှင်မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်လိုက်ပါ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ ငြင်းဆန်၍ မရနိုင်တော့သည် အဆုံး သူမျက်နှာဖုံးကို ဆွဲလှန်ကာ ချွတ်လိုက်ရလေတော့သည်။ မိန်းမပျိုသည် ယောက်ျားပီသ ခုံငြားသော အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ၍ နှုတ်ခမ်းကို တွန့်၍ ပြုံးလိုက်လေသည်။

သေနတ်ကတော့ အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ရင်ဝကို ချိန်ရွယ်ထားဆဲသာ ရှိသေးသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို သက်သက်အနိုင်ကျင့် ဖော်ကားဖို့ ဆင်းလားတာ မဟုတ်လား နံပါတ်(၅)”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို တကယ်ချစ်မိလို့ပါ”

“အို . . .”

မိန်းမပျိုက အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူမကို အိုင်အိုနန်းထိုက်က အရဲစွန့်ကာ ချစ်ရေးဆိုလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ရှင် . . လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ပြောမနေပါနဲ့ ရှင်တို့ ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုနံပါတ်(၁)ဆီကို ပို့ရမယ်”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ် အသတ်ခံရမှာပေါ့။ ကိုယ် မင်းကို သံယောဇဉ်ရှိနေတာ ကြာပါပြီ”

“ကျွန်မ သိပါတယ်။ ရှင် ကျွန်မကို မသိမသာ အကဲခတ်နေတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ပင်ကိုယ်မျက်နှာကို မြင်ချင်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတာ ကြာပြီ”

အိုင်အိုနန်းထိုက် ချစ်ရေးဆိုလိုက်ခြင်းနှင့် မူလနပါတ် (၅)အစစ် လုပ်ပုံကိုင်ပုံမှာ တထေရာတည်းကျသွား၍ တော်ပေ သေးတော့သည်။

“ကျုပ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလား၊ ကျုပ် နှုတ်လဲ့ပဲမယ်၊ နှုတ်မလဲ့တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်ကို သတ်လိုက်ပါ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က မထူးတော့သည့်အဆုံး မိန်းမပျိုကို ဇွတ်တိုးကာ ချစ်ရေးဆိုလိုက်သည်။

“ရှင်ထို့ ယောက်ျားတွေဟာ ယုံရခက်ပါတယ်၊ ဖြူဖြာ အစ်ကိုသိရင် ဖြူဖြာတို့ပါ သတ်မှာ”

မိန်းမပျို၏သေနတ်က လျော့ရဲရဲ ဖြစ်သွားသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဖြူဖြာဆိုသော မိန်းကလေး၏ရှေ့သို့ တိုးလာကာ သေနတ်ကိုင်သော လက်ကိုအသာအသာ ဖမ်းဆွဲယူကာ သေနတ်ကို ကုတင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီး . . .

“ဖြူဖြာ ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်”
ဟုဆိုကာ ပွေဖက်လိုက်တော့၏။

“အို . . . လွတ်ပါရှင် လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဖြူဖြာကို လွှတ်မပေးဘဲ ရင်ခွင်ထဲ တွင်ပွေကာ ပါးကိုမွှေးကြာလိုက်လေတော့သည်။

*

“ကျွန်မရဲ့အစ်ကို နပါတ်(၁)ကသိရင်တော့ ရှင်ကိုသတ် ပြီး ပင်လယ်ထဲကို ပစ်ချမှာသေချာတယ်”

ဖြူဖြာက ခဏအကြာ အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ရင်ခွင်ထဲမှ လူးလွန်ကာ ရုန်းထွက်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ဖြူဖြာ ကိုယ် ခုဘာလုပ်ရမှာလဲ ဟင် . . . ဖြူဖြာနဲ့တွေ့တာနဲ့ ကိုယ်လုပ်ရမယ့် တာဝန်တွေတောင် မေ့သွားတယ်”

“တော်ပါရှင် . . . အောက်က ခန်းမထဲမှာခင်းဖို့ ရှင် အခန်းထဲမှာ သိမ်းထားတဲ့ စားပွဲခင်းတွေကို ယူသွားရမယ်လေ”

“ဟာ ဟုတ်လား”

“ဘာ ဟုတ်လားလဲ သိသားနဲ့”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူ့အကျီကိုကောက်စွပ်ကာ ချက်နှာဖုံးကိုတပ်၍ ဖြူဖြာ၏အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် သံလှေကားပေါ်တက်၍ တစ်ဖက်ရှိ သူ့သံလှေကားမှ အခန်းထဲ ပြေးဆင်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါတွင် နပါတ်(၅)၏ အိပ်ရာကုတင်တစ်လုံးနှင့် အခန်းထောင့်တွင်ထားသော ကျွန်းသေတ္တာတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်လေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ကျွန်းသေတ္တာကြီးကို ခွဲဖွင့် ထိုက်သောအခါတွင် အထပ်လိုက် ခေါက်ထားသော ဗားပွဲခင်း

www.burmeseclassic.com

သုတေသန

၂၉၆

ရှည်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သံလှေကားပေါ်မှ အော်သံကြားလိုက်ရ၏။

“နံပါတ်(၅) စားပွဲခင်းခုထိ လာမပို့သေးဘူး၊ ဟိုမှာ အစား အသောက်တင်မည်လူတွေ တင်လို့မရဘူး၊ ဘာလဲ သေတ္တာ သော့ပျက်နေလား။”

“လာပြီ . . . လာပြီ”

အရဲစွန်ရကာ အသံကိုပြောင်း၍ ပြောရင်း စားပွဲခင်းလိပ်ကြီးကို ထမ်းကာ သံလှေကားပေါ်မှ တက်ခဲ့လေတော့၏။ ထိုအခါတွင် တစ်ဖက်သံလှေကားမှ တက်သွားသော သရဲမျက်နှာဖုံး နံပါတ်(၉)ကို စွပ်ထားသည့် ဖြူပြာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

သူ သံလှေကားထိပ်တွင် ရပ်နေသူမှာ သူနှင့် အရက်စည်ကို အတူကြီးချည်ခဲ့သော နံပါတ်(၇) ဖြစ်သည်။

“မင်းတလဲ ခေါင်းဆောင်ကြီးက အဆူအကြိမ်း နည်းနည်းမှမခဲရရင် အိပ်မပျော် စားမဝင်ဘူး၊ နဂိုကတည်းက နံပါတ်(၇)က မင်းကို အပြစ်မြင်နေတာ ပြဿနာပေါ်တော့မှာပဲ”

နံပါတ်(၇)က စားပွဲခင်းလိပ်ကြီးကို ထမ်းလာသော သူ၏နောက်မှ မြည်တွန်တောက်တီး၍ လိုက်လာသည်။ သူသည် နံပါတ်(၉) မျက်နှာဖုံးဖြင့် လှမ်းလျှောက်သွားသော ဖြူပြာဆင်းသည့် လှေကားမှလိုက်ကာ ဆင်းသက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအခါတွင် ခေါင်းတွင်ချိုပါသော ငရဲမင်းမျက်နှာဖုံးဖြင့်

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

၂၉၇

ခန်းမရှေ့စားပွဲရှည်ကြီးထိပ်တွင် ရပ်နေသော နံပါတ်(၁) ခေါင်းဆောင်ကြီးကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။ နံပါတ်(၁)၏ ဘေးတွင် နံပါတ်(၂)က အသင့်ပင်ရပ်နေ၏။ သူသည် စားပွဲခင်းကြီးကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်၍ ချလိုက်လေတော့သည်။

*

“နံပါတ်(၅) မင်း တာဝန်ကို ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ လုပ်တာတွေ များနေပြီနော် . . . ခုလဲ စားပွဲခင်းကို ချက်ချင်းလာ မပို့ဘူး၊ ကဲ . . . မြန်မြန်ခင်းစမ်း”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က သူ၏အသံကို ခွဲခြားသိရှိသွားမည် စိုးသောကြောင့် မည်သည့်စကားမျှ မပြောဘဲ ခန်းမကျယ်ထဲရှိ ခုံတန်းရှည်တွင် ပန်းပွင့်ပုံပါသော စားပွဲခင်းကြီးကိုဖြန့်ကာ ခင်း၍နေလေတော့သည်။

မကြာမီ လူနှစ်ဆယ်ကျော် ထိုင်စရာ ထိုင်ခုံများရှေ့ရှိ စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်တွင် စားပွဲခင်းခင်းပြီး သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ အခန်းထောင့်တွင် ချထားရသော အရိပ်အိုးနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာ ပန်းကန်များကို နံပါတ်ဆယ်ခြောက်ဆယ့်ခုနစ်စသည့် တာဝန်အသီးသီးရှိသူတို့က ယူကာ တင်လိုက်

www.burmeseclassic.com

သုဂါန်ဇယု

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိဓုဆိုး

ကြလေတော့သည်။

ခန်းမကျယ်ကြီး၏ နောက်ဖက်တွင် ချက်ပြုတ်ဆောင်ရွက်သည်။ ထိုချက်ပြုတ်ဆောင်ရွက်ရာသို့ နံပါတ်(၉)က ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဖြူပြာသည် နံပါတ်(၉)ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လိုက်သောအခါတွင် အပေါ်မှလွမ်းခြုံထားသော အနက်ရောင် အဝတ်စုံကြောင့် မိန်းမယောက်ျား ခွဲခြားမရအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် အပြင်သို့ထွက်နေသည့် လက်အိတ်စွပ်ထားသော လက်ချောင်းလေးများမှာ သွယ်လျနေသောကြောင့် မိန်းမတစ်ဦး၏ လက်ချောင်းများဖြစ်သည်ကို ဝရုတစိုက် အကဲခတ်တတ်သူက သိနိုင်သည်ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက် တွေးထင်မိလိုက်သည်။

စက်လှေကြီးပေါ်တွင် ရောက်ရှိလာပြီး မထင်မှတ်ဘဲ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဖြူပြာဆိုသည့် မိန်းမဖျိုနှင့် ချစ်ကြီးသွယ်လိုက်မိသည်။

ဖြူပြာမှာ တကယ်လည်း ချစ်စရာကောင်း၍ သူ၏ အလိုကို မငြင်းမဆန် လိုက်လျောခဲ့သောအခါ ကရုဏာသက်ကာ သံယောဇဉ် တွယ်မိလေသည်။

သို့သော် ဖြူပြာသည် မျက်နှာဖုံးစွပ် လူဆိုးဂိုဏ်း၏ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်သည် သူ၏အစ်ကိုဖြစ်ကြောင်း ဖြူပြာစကားများအရ အိုင်အိုနန်းထိုက် သိရှိခွင့်

ရရှိခဲ့၏။

ခဏကြာသောအခါတွင် လှေကြီး၏ဝမ်းထဲရှိ ခန်းမကျယ်ကြီးတွင် စားသောက်စရာ ပန်းကန်များ ပြည့်လျှံသွားလေသည်။ ကြက်ကြော်များ၊ အစိမ်းကြော်များနှင့် ဘဲကင်များမှာ အငွေ့က ထောင်းထောင်း ထွက်လျက် ရှိနေလေသည်။

ထိုင်ခုံများတွင် နံပါတ်များတပ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူထိုင်ရမည့် ထိုင်ခုံမှာ စားပွဲထိပ်ရှိ နံပါတ်တစ်ခုတစ်ဆယ်အထိ သီးသန့်ထားရှိသော အပိုင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ထိုလူဆယ်ဦးမှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော နံပါတ်(၁)နှင့်အတူ ဩဇာအာဏာရှိသော လူယုများဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ကဲ... နေရာယူကြ”

နံပါတ်(၁)၏ အေးစက်စက်အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် ကိုယ့်နေရာကိုယ်ဝင်ဏာ မထိုင်သေးဘဲ မတ်တပ်ရပ် လိုက်ကြ၏။ အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ အရာရာတွင် သူတို့အခြေအနေကို ကြည့်ကာ လုပ်နေရခြင်းဖြစ်ရာ ထိုင်မိမလိုဖြစ်ပြီးမှ မတ်တပ်ပြန်ရပ်လိုက်ရလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ သူများမှာ နံပါတ်(၁) နံပါတ်(၃)နှင့် နံပါတ်(၉)တို့ပင် ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“နပါတ်(၅) မင်းဟာဒီညမှာ အမှားအယွင်းတွေလုပ်တာ နှစ်ခါရှိပြီနော်... ပထမတစ်ခါ စားပွဲခင်ကို မင်းအလျင်ခင်း ရမှာ စားသောက်ပွဲ သယ်တဲ့သူတွေထပ် နောက်ကျပြီးမှ ခန်းမထဲကို ရောက်တယ်၊ နောက်တစ်ခါ မင်းဟာ ထိုင်ခုံကို ထိုင်မိမလို့ ဖြစ်ပြန် ပြီ၊ နပါတ်(၃) သူ့ကိုဆုံးမလိုက်ပါ”

နပါတ်(၃)ဆိုသူမှာ လူသတ်တရားခံ ဂျော့ဖိုးသာကို စား နှင့်ဝစ်ပေါက်ခဲ့တာ သတ်ဖြတ်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း အိုင်အိုနန်းထိုက် သိရှိပြီးသား ဖြစ်သည်။

သူ၏ရင်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။ နပါတ်(၃)က သူ၏နေရာသို့ လှမ်းလျှောက်လာလေသည်။ ထိုအခါ နပါတ်(၉)မှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ကာ...

“နပါတ်(၃) သူ ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောသံထွက်ပေါ်လာသည်။ အသံကို ခပ်ကြူကြူ ဖြစ်အောင် ဖြူဖြာကလုပ်၍ ပြောလိုက်ခြင်းကို အိုင်အိုနန်းထိုက် သတိထားလိုက်မိသည်။

“ကဲ... နပါတ်(၉)က သူ့ကို ထောက်ခံတဲ့အတွက် ဒီတစ် ခါ ခွင့်လွှတ်လိုက်၊ နောက်တစ်ခါ ဆိုရင်တော့ တို့အဖွဲ့ရဲ့ စည်း ကမ်းအတိုင်း နပါတ်(၃)က သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဆုံးမပါစေ၊ တကယ် လို့ သူက နပါတ်(၃)ကို ဆန့်ကျင်ရင် သူတို့နှစ်ယောက် အရှုံး

အနိုင်ထိုက်ကြစို့ ငါ ခွင့်မြဲတယ်”

လူမိုက်လောက လူမိုက်ဒေသ ဖြစ်သောကြောင့် နပါတ် (၁)၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ရက်စက်သည်ဟု မည်သူမျှ ဝေဖန်ပြော ဆိုရဲခြင်း မရှိပေ။ ကြည့်ရသည်မှာ တိုက်ခိုက်ရေးပညာတွင် နပါတ်(၃)က စားကုံးအားထား ပြုနေရသူဖြစ်မည်ဟု အိုင်အို နန်းထိုက် ခန့်မှန်းလိုက်မိပြန်လေတော့သည်။

“ကဲ... ဒီနေ့ ဂုဏ်ပြုပွဲနဲ့ သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းရဲ့ ရှေ့လုပ် ငန်းစဉ်တွေ ဆွေးနွေးပွဲဝေမယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်း ၏ ကြွေးကြော်သံမှာ တစ်ခဲနက် ပေါ်ပေါက်လေတော့သည်။

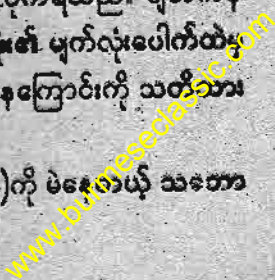
“သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်း ပင်လယ်ပြင်ကို လွှမ်းမိုး ချုပ်ကိုင် နိုင်ရမယ်”

“သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်း စက်လှေစားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်ရမယ်”

“သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်း ထာဝရ တည်မြဲရမယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ ပါးစပ်လှုပ်ရုံမျှလိုက်ကာ သပြိုင်ဆို သူများနှင့် ရော့ယာင်ကာ ဟန်ဆောင်လိုကရသည်။ မျက်ကနဲ အကဲခတ်ကြည့်သောအခါ တစ္ဆေမျက်နှာဖုံး၏ မျက်လုံးပေါက်ထဲမှ နပါတ်(၃)သည် သူ့ကိုအကဲခတ် ကြည့်ရှုနေကြောင်းကို သတိသာ မိလိုက်၏။

“အင်း... နပါတ်(၃)က နပါတ်(၅)ကို မဲနေတာယ့် သဘော

ရိုတေယံ၊ ငါကလဲ နံပါတ်(၅) မျက်နှာဖုံးစွပ်မိတော့ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် တစ်ကိုယ်တည်း တိတ်တဆိတ် တွေးတောနေလိုက်မိလေတော့သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဂိုဏ်းချုပ်က လက်ပြု၍ လူအားလုံး ထိုင်ကြသည်။

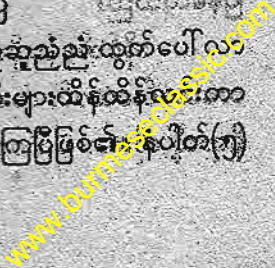
“အခု တို့ရဲ့သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းဟာ ဆောင်ရွက်စရာရှိတဲ့ ကိစ္စတွေကို လုပ်ဆောင်ပြီးပြီ၊ နံပါတ်(၅)နဲ့ နံပါတ်(၃)ဟာ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ် ကျေခဲ့ကြပါတယ်။ နံပါတ်(၅)ဟာ စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းမှာ တို့အဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ ငြင်းဆန်ခဲ့တဲ့ ဦးခွန်သာကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ပြီးတော့ လူသတ်တရားခံကို တို့ နောက်ခြေရာခံ လိုက်နေတဲ့ စီအိုင်ဒီက စုထောက် ခပ်ကြီးကြီးတစ်ကောင်ကို ပုလိပ်က ထင်မြင်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သလို နံပါတ်(၃)ကလဲ သစ္စာဖောက်ပြီး ဦးခွန်သာနဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့တဲ့ ဂျောဖီးသာကို နံပါတ်(၃)က နှုတ်ပိတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ဒါ့ လုပ်ကြံစရာရှိတာကတော့ လောလောဆယ်မှာ ထားဝယ်ကိုရောက်နေတဲ့ ဂျမဒါမူးသာ ဆိုတဲ့ စီအိုင်ဒီက ထောက်လမ်းရေးတစ်ဦးပါ။ ကဲ... ဒီထောက်လမ်းရေးသမား

ဂျမဒါမူးသာ ကို ဘယ်သူ့ တာဝန်ယူလုပ်ကြမလဲ” ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်က ချစ်ချစ်နဲ့ မေးလိုက်တာကို ဂိုဏ်းချုပ်နံပါတ်(၁)က စကားဆုံးအညီနှင့် နံပါတ်(၉) နံပါတ်(၃)နှင့် နံပါတ်(၅)တို့က ပြင်တွယ် လက်များကိုခြောက်ကား လက်များ စောင်ထုတ် လိုက်ကြလေ ထောင့်ပါ။ အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ ဂျမဒါမူးသာကို လုပ်ကြံရာတွင် သူ့တာဝန်ယူစဉ်မှာ လက်မထောင်ခြင်းမှာ ဂျမဒါမူးသာကို အကာအကွယ် ပေးနိုင်ရန်အတွက်ပင် ပြစ်လေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ နံပါတ်(၉) နံပါတ်(၃)နဲ့ နံပါတ်(၅)တို့က ပူးတွဲလုပ်ဆောင်ရစ် သို့ကောင်းမယ်၊ ဂါဝေမယ်၊ သူတွေအများကြီး လှုပ်ရှားရင် သိသွားနိုင်တယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ နံပါတ်(၃)နဲ့ နံပါတ်(၅) အနားယူကြပါ။ ဒီတာဝန်ကို နံပါတ်(၉)ကို ဖော်အပ်မယ်”

နံပါတ်(၉)က လက်ခုပ်စတီးလိုက်၍ အားလုံး လက်ခုပ် လိုက်ဆီးလိုက်ကြ၏။ ရော့ထောင်တာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကပါ လက်ခုပ်စတီး လိုက်လေတော့သည်။ “ကဲ... နံပါတ်(၃)နဲ့ ဒီနေ့ည တာဝန်တော့ အောင်မြင် မှုအတွက် ဂုဏ်ပြုတဲ့ အခမ်းအနားစပါပြီ” ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်က နောက်ထပ် လက်ခုပ်သံများ ဆူဆူညူညူ ထွက်ပေါ်လာ ကြလေသည်။ စက်လှေကြီးပေါ်တွင် မီးများထိန်းထိန်းလင်းလင်း စားသောက်ပွဲကြီးကို ကျင်းပလျက် ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။ နံပါတ်(၅)

ထန်ဆောင်ထားသော အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် အလှည့်ကျ
တာဝန်ဖြင့် ထည့်ပေးသော နံပါတ်နှစ်ဆယ်နှင့် နှစ်ဆယ်တစ်
ထည့်ပေးသည့် အရက်ခွက်ကိုကိုင်ကာ မော့လိုက်ရလေသည်။

နံပါတ်(၉)ကား မိန်းကလေးဖြစ်၍ အရက်သောက်
သည်ကို မတွေ့ရပေ။ အားလုံးကလည်း နံပါတ်(၉)ကို နားလည်
ကြဟန်တူသည်။ ထို့အတူ တစ္ဆေမျက်နှာဖုံးကို စွပ်ထားသော အဖိုး
သမီးများသည် အရက်ခွက်ကိုမသောက်ဘဲ အစားအသောက်ကို
စားသောက်နေကြ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကတော့ အစားအသောက်များ စားရင်း
အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေလေသည်။ နံပါတ်(၃)ကတော့ အရက်အ
တော်ပင် သောက်နိုင်သည်။ ငဲ့ထည်ပေးသမျှ အရက်များကို
တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်၍ ရှေ့မှ ဘဲတင်များကိုလည်း နှိုက်
ကာစားနေတော့၏။

နံပါတ်(၉)ကတော့ မျက်လုံးပေါက်မှ အိုင်အိုနန်းထိုက်
ကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့မှ ကြက်ကြော်
ပန်းကန်ကို မသိမသာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ရှိရာသို့ တိုး၍ပေးလိုက်
ပြန်လေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကလည်း သူ့ရှေ့တွင် ရှိနေသော အငွေ
တထောင်၊ထောင်၊ ထနေသည့် ဝါးပေါင်းပန်းကန်ကို နံပါတ်(၉)
ရှိရာသို့ တိုးကာ မသိမသာပေးလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦးက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဟင်းပန်းကန်များ တိုး
ပေးနေသည်ကို နံပါတ်(၃)သည် မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်ရှု
နေလေသည်။

သူ၏ရှေ့တွင် ရှိသော သစ်သားကုတ်တံကိုယူကာ
နံပါတ်(၃)က နံပါတ်(၉) တိုးပေးလိုက်သည့် ကြက်ကြော်ပန်းကန်
ကို လှမ်း၍ကုတ်ကာ သူ့ရှေ့သို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ထန်”
“ခွင်”

ဘေးတွင် ပန်းကန်များရှိသောကြောင့် နံပါတ်(၃)သည်
ပန်းကန်များကြားမှ ကြက်ကြော်ပန်းကန်ကို ဆွဲယူသောအခါ
ပန်းကန်ချင်း တိုက်မိသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကြက်ကြော်ပန်းကန်ကို နံပါတ်(၃)က ယူနေမှန်းသိ
သောကြောင့် နံပါတ်(၅) အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ကြက်ကြော်ပန်း
ကန်ကို မကာ နံပါတ်(၃)ရှေ့ ချပေးလိုက်တော့၏။

*

ဝိက်ချုပ်ဖြစ်သော နပါတ်(၁)နှင့် သူ့အနီးမှနပါတ်(၂) တို့သည် စားသောက်ခြင်းကိုရပ်ကာ ထလိုက်ကြ၏။ နပါတ် (၁)က...

က... ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ကြ၊ စားသောက် ပြီးရင် ကိုယ့်တာဝန်ရှိတာ ကိုယ်ဆက်လမ်း၊ နပါတ်(၅)က စင် လှေရဲ့လုံခြုံရေး တာဝန်ကို ထမ်းရွက်ရမည့် အချိန်ကျပြီနော်”

ဟုပြောကာ ခန်းမထဲမှထွက်ခွာ သွားလေတော့သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် နပါတ်(၂)တို့ ထွက်ခွာသွားသည်နှင့်ပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် အစားအသောက်ကို ရပ်ကာထလိုက်သည်။

နပါတ်(၉)ကလည်း သူ့စားလက်စကို အပြန်ဆုံး လက်စ သတ်ကာ ထရပ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“နပါတ်(၅) ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ မင်းက စားသောက်ပွဲတွေ သိမ်းပြီးရင် စားပွဲခင်းကိုသန့်စင်ပြီး မင်း အခန်းထဲမှာ ပြန်သိမ်း ရမယ် ဖဟတ်လား”

နပါတ်(၃)က လှမ်း၍ အမိန့် ပေးလိုက်သည်။ နပါတ်(၅) သည် ယခင်က နပါတ်(၃)ကို မည်သို့ဆက်ဆံသည်ကို မသိပေ။ စားသောက်ပွဲတွင် ထိုင်နေရသည်မှာ ကျဉ်းကျပ်လှသောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ နပါတ်(၃)ကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြကာ လှေဝမ်းထဲမှတက်သည့် လှေကားအတိုင်း တက်လာကာ လှေ ကြီး၏ကုန်းပတ်ဘေးမှ ဦးပိုင်းသို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့လေသည်။

လှေရောင်မှာ ပင်လယ်ပြင်တွင် ထိန်ထိန်သာနေ၏။ အိုင် အိုနန်းထိုက်သည် လှေကြီးကုန်းပတ်ပေါ်မှထိုင်ရင်း သဘောပင် ပြင်နှင့် ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကို ငေးမျှော်ကြည့်ရှုနေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လှေကြီး၏ကုန်းပတ်ပေါ်မှ လျှောက်လှမ်း လာသော လူရိပ်တစ်ရိပ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့၏။

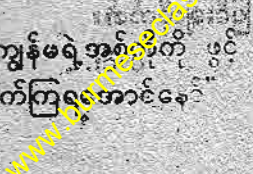
သူ့ရိပ်ရာသို့ တစ္ဆေမျက်နှာဖြင့် ဝတ်ရုံဝတ်ကာ လျှောက် လှမ်းလာသော နပါတ်(၉)မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသော ဖြူပြာပင် ဖြစ်လေသည်။

“အစ်ကိုက ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး လာထိုင်နေတာ ကို”

“ဪ... ဖြူပြာလားလေ... ဒီမှာ လှေရောင်က သာနေ တာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ချင်လို့ ထိုင်နေတာ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ဘေးတွင် ဖြူပြာက ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

“သံမဏိကျွန်းကို ရောက်ရင် ကျွန်မရဲ့အစ်ကိုကို ပွင့် ပြောပြီးတော့ အစ်ကိုနဲ့ညီမ လက်ထပ်လိုက်ကြရအောင်နော်”

“သံမဏိကျွန်းကို ဘယ်တော့ သွားကြမှာလဲ ဖြူဖြူ”

“အစ်ကိုကလဲ မသိတာကျနေတာပဲ။ သံမဏိကျွန်းကို ဖြူဖြူလုပ်ဆောင်ရမယ့် ကိစ္စပြီးရင် သွားမှာပေါ့။ ဖြူဖြူ မနက်မြန် ကျရင် စပြီးလှုပ်ရှားရတော့မယ်လေ”

“ဪ... ဟိုစုံထောက်ကို လုပ်ကြံမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စလား ဖြူဖြူ..”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ဂျပဒါမုဒါသကို လုပ်ကြံမည့် မိန်းမလှလေးတစ်ဦးနှင့် အ တူ ခိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ ချစ်သူအဖြစ် နေထိုင်နေရသည်ကို ဂျပဒါ မုဒါသက သိတော့မည် မဟုတ်ပေ။

“အစ်ကို သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ သံမဏိကျွန်းမှာက ကျွန်မတို့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စက်လှေတွေအများကြီး ရှိနေပြီ။ အဲဒီစက်လှေတွေကို နိုင်ငံခြားသားတွေကို ရောင်းစားမယ်။ ပြီးရင် အစ်ကိုနဲ့ ညီမနဲ့က နိုင်ငံခြားတစ်နိုင်ငံမှာ အခြေချပြီး နေကြတာပေါ့။ အင်မီနီးရှားဆို ရင် အစ်ကို သဘောကျတယ်မို့လား”

ခိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ သူ့ကို စီအိုင်ပီမှ စုံထောက်မှန်း မသိ သဲ။ ဘဝရှေ့ရေး တိုင်ပင်နေစဉ်သော ဖြူဖြူ၏စကားကို နား ထောင်ကာ ကရုဏာသက်သွားသည်။ ခိုင်အိုနန်းထိုက်က သက် ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟင်..”

“ဟင်.. အစ်ကိုက ဘာလို့ သက်ပြင်းချလိုက်တာလဲ”

“ဖြူဖြူအတွက် စိတ်ပူလို့ပါ ဖြူဖြူ”

“ဘာ ပူစရာရှိသလဲ အစ်ကို၊ ဖြူဖြူ ဂျပဒါမုဒါသဆိုတဲ့ စုံထောက်ကို အသာလေး လုပ်ကြံနိုင်ပါတယ်”

“ဖြူဖြူနောက်ကို အစ်ကိုပါ လိုက်ခဲ့ချင်တယ်။ ဖြူဖြူ တစ်ခုခု ဖြစ်မှာစိုးလို့”

ခိုင်အိုနန်းထိုက်က ဖြူဖြူလက်ကလေးကို ဆုပ်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

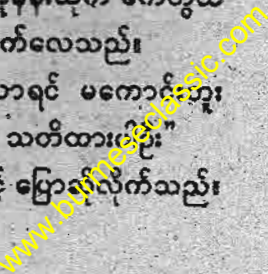
“ခိုက်းချုပ်ကြီးကို အစ်ကိုအကြောင်း တစ်ခုခုပြပြီး ထွက် ခဲ့ပေါ့။ ဖြူဖြူနဲ့အစ်ကို စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းမှာ ဆုံကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ.. ဝိစုံထောက်ကို ဖြူဖြူကိုယ်စား အစ်ကိုလုပ် ကြံပေးမယ်”

ခိုင်အိုနန်းထိုက်က ဖြူဖြူ ကိုယ်လေးကိုဖက်ရင်း ပြော လိုက်သည်။ သို့သော် ဖြူဖြူ၏ ပါးစပ်ကို သူက နမ်းခွင့်မရပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော တစ္ဆေမျက်နှာဖုံးနှစ်ခုက သူတို့ မျက်နှာ နားတွင် ခံနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ခိုင်အိုနန်းထိုက် ဖက်တွယ် ထားရာမှ ဖြူဖြူက ရုန်းဖယ်ကာ ထရပ်လိုက်လေသည်။

“တော်ကြာ နံပါတ်(၃)ရောက်လာရင် မကောင်းဘူး အစ်ကို၊ ပါ ဖြူဖြူအခန်း မဟုတ်ဘူးရှင်.. သတိထားပါဦး”

ဖြူဖြူက ရယ်သံလေးတစ်ဝက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ ဖြူဖြာကိုယ်လေးကို မလွတ်ချင်လွတ်ချင်ဖြင့် လွတ်ဖေးလိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လေကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် လျှောက်နင်းလာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

“ဒေါက်.. ဒေါက်.. ဒေါက်..”

ထိုခြေသံကိုကြားသည်နှင့် ဖြူဖြာသည် အိုင်အိုနန်းထိုက် နှင့်ခွာကာ တစ်ဖက်လှေဦး၏ နဂံနားတွင် ရွေ့၍ ရပ်လိုက်လေ တော့သည်။ လှေဦးသို့ လျှောက်လာသူမှာ သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းမှ နံပါတ်(၃)အဆင့်ရှိသူပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့.. နံပါတ်(၅) မင်းရဲ့ အပြစ်တွေ သိပ်များနေပြီ”

*

ပြောပြောဆိုဆို နံပါတ်(၃)သည် သူ၏ခါးတွင် ပတ်ထားသော ကြာပွတ်ကို ဆွဲ၍ဖြတ်လိုက်လေသည်။ ခပ်ဝေးဝေး တွင် ရပ်နေသော ဖြူဖြာက..

“အို.. နံပါတ်(၃) သူ့ ခုပဲ စားပွဲခင်းကို လာပြီးသိမ်း တော့ မလို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။ နံပါတ်(၃)က ဖြူဖြာ၏စကား

ကို အမူမထားဘဲ..

“နံပါတ်(၉) နံပါတ်(၁)ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက တာဝန်မရှိဘဲ လှေကုန်းပတ်ပေါ်မှာ နံပါတ်(၉)တို့ နံပါတ်(၃)တို့လို လမ်းတစ် မလျှောက်ရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ် မဟုတ်လား ထွက် သွားစမ်း”

နံပါတ်(၉)မှာ ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောမည် ပြုပြီးမှ သူ့အစ်ကို အမိန့်ထုတ်ခြင်းကို သိရှိလိုက်ရ၍ မည်သည့် စကားမျှ မပြောဘဲ၊ လှေဦးမှ ထွက်ခွာသွားထေတော့သည်။ သူမ သည် နံပါတ်(၅)အတွက် စိတ်မချဖြစ်မိ၏။

သို့သော် ကြာပွတ်နှင့် ဆုံးလေးချက် နံပါတ်(၅)က ရိုက် နှက်ကာ နံပါတ်(၅)ထံမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားမည်ဟု ယူဆ မိသောကြောင့် သူမ အခန်းရှိရာ လှေကြီး၏ပံပိုင်းသို့ ထွက်ခွာ လာခဲ့တော့၏။

သူမကဝင်၍ အပြင်းအထန် တားမြစ်ခဲ့လျှင် သူမ၏ အစ်ကို ဂိုဏ်းချုပ်က နံပါတ်(၅)နှင့် ချစ်ကြီးသွယ်နေမိသည်ကို သိရှိကာ နံပါတ်(၅)ကို လောလောဆယ် သေဇာတ်ပေးလိုက်မှာ စိုးရိမ်မိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းတွင် နံပါတ်(၁)၊ (၂)နှင့်(၃)တို့၏ ဩဇာကို မည်သူမျှ လွန်ဆန်၍မရပေ။

“ရွမ်း.. .”

www.burmeseclassic.com

ကြာပွတ်ကို ဆန်တန်းလိုက်လေသည်။

“နပါတ်(၅) မင်းကို ငါကြည့်နေတာ ကြာပြီ၊ မင်းဟာ ဂိုဏ်းစည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်တာ အကြိမ်ကြိမ်ရှိနေပြီ၊ ခု တစ်ကြိမ်ကတော့ အဆိုးရွားဆုံးပဲ”

နပါတ်(၃)က ဒေါသသံဖြင့် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။
နပါတ်(၅) ဟန်ဆောင်ထားသော အိုင်အိုနန်းထိုက်က မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောပေ။ နပါတ်(၃)၏ အခြေအနေကိုသာ သူသည် စောင့်ကြည့်နေ၏။

“ဒီအတွက် မင်းကိုငါ ဂိုဏ်းရဲ့ထုံးစံအတိုင်း အပြစ်ပေးရမှာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ကြာပွတ်ကို ဝေ့ရမ်းကာ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ခွမ်း...”

“အိုး...”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ရှိရာသို့ ဝေ့ဝိုက်ကာ ရိုက်ချလာသော ကြာပွတ်ကို ခုန်၍ရှောင်ပေးလိုက်လေသည်။ ယခင်အကြိမ်များက ကြာပွတ်ရိုက်ချက်ဖြင့် ဖက်ပေးလျှင် အသာတကြည်ခံတတ်သော နပါတ်(၅)၏ ပြောင်းလဲဆန့်ကျင်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်မှုကြောင့် နပါတ်(၃)မှာ ဒေါသ အကြီးအကျယ် ထွက်သွားလေတော့၏။

“ဪ... မင်းထံ အားတိုးထားသော ရှိခေ့ပြီပေါ့ ယုတ်လား၊ အယ်အိုနန်းကမှ ခါးကို ဆန့်ကျင်ခဲ့တဲ့မင်းက နပါတ်(၉) အားကိုးနဲ့ ဆန့်ကျင်လာပြီလား၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

“ခွမ်း”

“ခွမ်း”

နပါတ်(၃)သည် ကြာပွတ်ကို ဘယ်ညာပြောင်းကာ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။ ကြာပွတ်ရိုက်ချက်များကို အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဘယ်ညာခုန်ယုံ၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ နပါတ်(၃)က သူ့ခါးကစားမြှောင်ကိုထုတ်ကာ ပစ်လွှတ်လိုက်ပြန်လေသည်။

“ဝှမ်း...”

“ဒေါင်”

သတ်ဖြင့်နေသော အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဘယ်လက်ဖြင့် စားမြှောင်ကိုထုတ်ယူကာ လျှပ်တပြက် ပစ်ခတ်လိုက်သော နပါတ်(၃)၏ ပစ်ခတ်မှုကို ခြေတစ်ဖက်ပေါ်သို့ စူးညွတ်ချကာ ကိုယ်ကိုဝပ်ပေးရင်း ရှောင်တိမ်းလိုက်၍ လှေကြီးညှိုးပိုင်းရှိနံရံတွင် စားမြှောင်က စိုက်ဝင်သွားခဲ့တော့၏။

*

နပါတ်(၃)မှာ သူ့ကို အလေးထိုက်ခိုက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း အိုင်အိုနန်းထိုက် ရိုမိမိသွားပြီး ဝလဒူအာချိန်တွင် အခြားအဖွဲ့ဝင်များက ခော်တော်ဦးရိုင်းထွင်းဝရိုသေးပေး။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သံမဏိဂိုဏ်းချုပ်ကို တိတ်တဆိတ် ဖမ်းဆီးကာ ခေါ်ခေါောင်သွားဖို့ စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း နပါတ်(၃)၏ ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်မှုကြောင့် သူ၏အကြံအစည် မအောင်မြင်နိုင်တော့ကြောင်းကို ရိုမိမိသွားလေတော့သည်။

ဓားချက် လွှဲချော်သွားကြောင်း သိသည့်နှင့် နပါတ်(၃)သည် ဖူးညွတ်ချကာ ဗာစ်ဖက်သို့ဝှဲ၍ ရှောင်လိုက်သော အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ကျောပေါ်သို့ သူ၏ကြာပွတ်ကို ရိုက်ချလိုက်တော့၏။

“ရှမ်း”

သည်တစ်ကြိမ်တွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ကြာပွတ်ကို လွှတ်ခအောင် မရှောင်တိမ်းတော့ပါ။ သူ့ကျောပေါ်သို့ ရိုက်ချလိုက်သည့် ကြာပွတ်ကို သူ၏ဘယ်လက်ဖြင့် ဆီးကြိုကာ ဖမ်းဆီးထိုက်ခဲလဲတော့သည်။

ကြာပွတ်ရိုက်ချက်က သူ့လက်ပေါ် ကျလဒ်ပြားနှောက် ကြာပွတ်များက သူဝမ်းပိုက်မကို ရိုက်ခတ်မိသွား၏။ သို့သော် အသဲခိုက်အောင် နာကျင်မှုကို အံတင်းကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူ မိထားသော ကြာပွတ်စကို ဆောင်၍ ဆွဲယူလိုက်လေတော့

သည်။

“အိုး..”

နပါတ်(၃)မှာ ရှေ့သို့ခိုက်စိုက်ခိုက်စိုက် ပါလာသော်လည်း သတိကောင်းသူ ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ကြာပွတ် ကိုင်ထားသော လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဝန်း”

ဆွဲယူမှုအားနှင့် အရှိန်လွန်ကာ အိုင်အိုနန်းထိုက် ခလုကြီးဦးပိုင်းမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လိုမိ၍ကျသွားလေသည်။

သို့သော် တစ်ပတ်နှစ်ပတ် လိမ်ကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခုန်ထလိုက်သည်။ လက်တွင်ပတ်နေသော ကြာပွတ်ကို ဖြေလိုက်ကာ ညာလက်ဖြင့် ကြာပွတ်လက်ကိုင်ပုံ ကိုင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နပါတ်(၃)သည် နောက်ထပ် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ခြေသလုံးမှဖြုတ်ယူကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို ဖမ်းပေါက်လိုက်လေတော့၏။

“ရှမ်း”

“အိုး”

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ နပါတ်(၃) ပေါက်လိုက်သည့် ဓားချက်ကိုဘေးသို့ တိမ်းရှောင်လိုက်၍ သူ၏လည်တိုင်နားမှ သိသို့လေးပွတ်ကာ ဓားက ပင်လယ်ထဲသို့ ကျသွားလေသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူ၏လက်ထဲတွင် ရလာသော ကြာပွတ်ဖြင့်

သုတေသန

နံပါတ်(၃)ကို လှမ်း၍ ရိုက်ချလိုက်တော့၏။

“ခွမ်း”

“အိုး... ”

ရုတ်တရက် ရိုက်ချလိုက်သည့် ကြာပွတ်ရိုက်ချက်က နံပါတ်(၃)၏ ကျောပေါ်တွင် ကျသွားသောကြောင့် နံပါတ်(၃)က ခါးတော့သွားလေသည်။ နောက်ထပ် ကြာပွတ် ရိုက်ချက်တစ်ချက်ကို အိုင်အိုနန်းထိုက်က ထပ်၍ ရိုက်ချလိုက်ပြန်သည်။

“ခွမ်း”

“အား... ”

ကြာပွတ်ဖျားမှာ ကြမ်းတမ်းလှသော အပူအခက်လေးများ ပါသောကြောင့် နံပါတ်(၃)သည် မချိမဆန့် ခံစားရကာ ဖူးထောက် ကျသွားလေသည်။

သူသည် ဖူးထောက်ကျနေရာမှ နောက်ထပ်ကြာပွတ် ရိုက်ချက်ကိုရိုက်ရန် ဖြစ်နေသော အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို ဝုန်းကနဲ ဝုန်ဖျက်လိုက်လေတော့သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ကြာပွတ်ကိုင်စသော လက်ကို နံပါတ်(၃)က မမ်းဆီးပြီး နောက် ဝမ်းဗိုက်ကို ခေါင်းဖြင့်ဆောင့်ကာ တိုက်ချလိုက်၏။

“ဘုန်း”

“အွတ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ နံပါတ်(၃)၏ခေါင်းဖြင့် တိုက်ခြင်း ခံရသောကြောင့် နောက်သို့လန်ကာ ဖင်ထိုင်ကျသွား၏။ နံပါတ်(၃) လက်ထဲတွင် လက်နက်မရှိတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဖင်ထိုင်ကျသွားသော အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို သူ၏ညာခြေဖြင့် ပြေး၍ မျက်နှာကို တန်လိုက်လေသည်။

“ဖန်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က နံပါတ်(၃)၏ ကန်လိုက်သော ခြေထောက်ကို ဘယ်လက်ဖြင့်ခံကာ ညာလက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ဖမ်းလိုက်ပြီး လျင်မြန်စွာ လှိမ့်ချပစ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဘုန်း”

“အင်း... ”

ခြေလိမ့်ချခြင်းခံရ၍ နံပါတ်(၃)သည် မှောက်လျက်သားကျသွားသည်။ သူသည် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးစိတ်ဓာတ်ဖြင့် အိုင်အိုနန်းထိုက် ရင်ဆိုင်ရန် လူးလဲ၍ထလိုက်သည်။

သို့သော် သူသည် နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ကုန်း၍ ထနေသော နံပါတ်(၃)၏နံကြားကို သူ၏ ဖိနပ်ဦးဖြင့်လွှဲကာ ကန်ထည့်လိုက်တော့၏။

“ခွတ်”

“အွတ်... ”

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ နံပါတ်(၃)သည် လုံးဝမလှုပ်

ရှားနိုင်တော့ဘဲ လှေကြီးကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လေးလံစွာ ထဲထွားလေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် နံပါတ်(၃)၏ အခြေအနေထဲ စောင့်ကြည့်လိုက်သည်။ နံပါတ်(၃)မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ကျည်ငြိမ်သက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် နံပါတ်(၃)၏ မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်ကာ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဟင်...”

လရောင်ကြောင့် နံပါတ်(၃)၏ မျက်နှာကိုထင်ရှား သိစွာ မြင်လိုက်ရ၏။ ထင်မှတ်ထားသော သူတစ်ဦးမဟုတ်။ နံပါတ်(၃) သရဲမျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသူမှာ နတ်မြင်းပျံဟိုတယ်တွင် ဂျပန်အစား အား ရန်ရှာခဲ့ပြီးနောက် တောထဲတွင်ဖမ်းကာ ဂျပန်အစား သတ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့သည့် အရက်သမားနှစ်ဦးထဲမှ ‘ဘအေး’ဆိုသူကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

“လက်စသပ်တော့ ဘအေးဟာ သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်း နံပါတ်(၃) ဖြစ်နေတာကိုး”

ထိုအချိန်မှာပင် လှေကြီးဝမ်းထဲမှ ဆူဆူညူညူ ပြေးလွှားလာသံများကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် စဉ်းစား၍ မနေတော့ဘဲ လှေဦးမှရေထဲသို့ ဒိုင်ပင်ထိုးကာ ခုန်ချလိုက်လေတော့သည်။

ဗွမ်းကနဲ ရေသံနှင့်အတူ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ အေး...

သွားလေတော့သည်။

*

ဂျပန်အစားသည် ဝန်ထောက်ကြီး ဦးကျော်၏ လှည့်ပတ်မေးမြန်းခြင်းကို အမျိုးမျိုးပင် ဖြေဆိုနေခဲ့ရသည်။ ဝန်ထောက်ကြီး၏ အမူအရာမှာ ကျော့ဖိုးသာ လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပုလိပ်ဌာနတွင် တစ်နေ့ကုန် အချိန်ဖြန်းကာ အေးဆေးစွာ ဝမ်း ပြောဆိုနေထိုင်လိုပုံရလေသည်။

ဂျပန်အစားကတော့ သူ့အား စီအိုင်ဒီမှ အမှုထမ်းတစ်ယောက်ဟု သက်သေခံတွေ့ရှိရပါက စကားအနည်းအငယ်ပြောပြီး ဝန်ထောက်ကြီး ကျေနပ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

လက်တွေ့တွင် ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ဝန်ထောက်ကြီးက အင်မတန် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် မေးမြန်းစာစားပွဲပေါ်ရှိ ဆေး လိပ်ခွက်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်စဉ်းစားလိုက် လုပ်နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

ဂျာမဒါမူးသာ စိတ်အပျက်ဆုံးအရာမှ ဆေးပြင်းလိပ်နဲ့ပင်ဖြစ်သည်။ ဆေးပြင်းလိပ်နဲ့သည် အခြားဆေးပေါ်လိပ်စီးကရက်နဲ့နှင့်မတူ လုံခြုံသော အခန်းထဲတွင် ပို၍ အခံရခဲနေသည်။

“ဟင်... ဟတ်ချိုး”

မခံနိုင်တော့မိသည့်အဆုံးတွင် ဂျာမဒါမူးသာသည် ဆေးပြင်းလိပ်ငွေ့သည် သူ၏နှာခေါင်းကို ကလိနေ၍ လက်ကိုင် ဖာထုတ်ကာ ချေလိုက်မိတော့၏။

ထိုအခါတွင်မှ ဝန်ထောက်ကြီး ဦးကျော်သည် သူ၏ဆေးပြင်းလိပ်ငွေ့ကို ဂျာမဒါမူးသာ မနှစ်သက်ကြောင်း သတိထားသွားမိဟန်မျိုးဖြင့်... .

“အိုး ဆောရီး မောင်ရင်... မောင်မူးသာက ဆေးလိပ်ငွေ့ဘက်တတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ကျွန်တော် စီးကရက်သောက်တတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ဆေးပြင်းလိပ်အငွေ့နဲ့ကတော့ နည်းနည်းပိုပြင်းတယ်ထင်တယ် ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဝန်ထောက်ကြီးကို အားနာသောကြောင့် ဂျာမဒါမူးသာက အလိုက်သင့် ပြန်၍ ဖြေလိုက်ရ၏။

“ကျွန်တော်ကို မေးစရာတွေများရှိသေးလား”

ပြန်လိုသည့် သဘောကို ဂျာမဒါမူးသာက မသိမသာ ပေါ်ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် မှီနေသော ဝန်ထောက်ကြီး၏ ခေါင်းသည် ရှေ့ဆို့မတ်လာလေသည်။

“နည်းနည်းတော့ သည်းခံပါ မောင်မူးသာ၊ ကျုပ်ကကိစ္စစစ်ခိုက် တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ စဉ်းစားပြီး မေ့ကျန်ခဲ့တာမျိုး မရှိအောင် ကားပြောတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိလို့ပါ မောင်မူးသာ ကျုပ်နဲ့ စကားပြောရတာ ပြီးငွေ့နေပြီးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေးစရာရှိသေးရင်တော့ ကျွန်တော်ဖြေ အဆင်သင့်ပါပဲ”

ဝန်ထောက်ကြီးက စားပွဲပေါ်ရှိ သူ့အတွက်အဆင်သင့် ပေးထားသော ရေနွေးအိုးပေါ်မှ ဝှမ်းအုပ်ကိုမကာ ရေနွေးခြမ်းပန်းကန်ထဲသို့ ရေနွေးတစ်ခွက်ထည့်ကာ သောက်လိုက်နံ့၏။ ရေနွေးတစ်ပန်းကန်ကို အနည်းငယ်မူတ်ကာသောက်မိက်ပြီးမှ... .

“မောင်မူးသာ တစ်ခြားလူတွေက မြင်လိုက်တယ်လို့ ပြောလူဆက်သမားကိုတော့ မမြင်လိုက်ရတာ သေချာတယ်ခန့်” ဟု စိုက်ကြည့်ရင်း ဆိုလာပြန်သည်။ ဂျာမဒါမူးသာ စိတ်

မရှည်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ ထိုမေးခွန်းကို သူဖြေကြားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ပတ်ပြန်၍ ကျော့လာပြန်လေပြီ။

“ကျွန်တော်ပြောပြီးပါပကော ကျွန်တော် အပြင်ဘက်ကို ရောက်နေပါတယ်လို့”

“မောင်မူးသာ စိမ်းရွက်ဝါတည်းခိုခန်းမှာ နေတာပဲ ဒီ အချိန် ညနေစာစားတဲ့ အချိန်၊ အပြင်က လူတွေဝဲစားသောက် ခန်းမမှာလာပြီး စားကြတဲ့အချိန် မဟုတ်လားကွဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်က ကိစ္စရှိလို့ပါ”

“ကားတစ်စီးစီး သွားရှာနေတဲ့ ကိစ္စများ ဖြစ်နေမလား မောင်မူးသာ”

ဝန်ထောက်ကြီးက တစ်စုံတစ်ရာကို သိလိုလေဖြင့် ရှေ့ သို့ ခေါင်းငိုက်ကာ ဂျာမဒါမူးသာ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့် ရင်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စဆိုပါတော့”

ဝန်ထောက်ကြီးတွင် သက်သေအထောက်အထား ရှိ နေပါက လှီးလွှဲရှောင်တိမ်းနိုင်ရန် မေးခွန်းကို အနည်းငယ် ပိတ် ဆို့သောသဘောဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာဆိုတာ ဦးကို ဖွင့်ပြောလို့ မရတဲ့ ကိစ္စလို့ ဆိုလိုတာလား”

တော်ရုံ စိတ်မရှည်သူဆိုလျှင်တော့ ဝန်ထောက်ဦးကျော်

မေးခွန်းကြောင့် ခေါ်သထွက်ကာ ထင်ရာမြင်ရာပြောရင်း ခြစ်မုန် ပေါ်ပေါက်သွားနိုင်သည်။ ဂျာမဒါမူးသာသည် ကြီး ကားက စိတ်ကိုထိမ်းထားလိုက်၏။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ပြောပြလို့ရပါတယ်။ ဥပမာ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းဝယ်တားမျိုးဆိုပါတော့ ဆိုင်တွေဝင်ပြီး ဝယ်ဖြစ်ခဲ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်တာမျိုး လုပ်တာပါ”

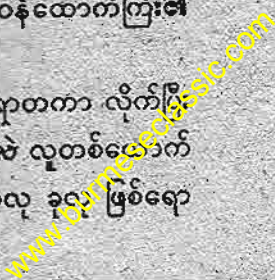
“ဘာပစ္စည်းများ ဝယ်ချင်တဲ့ စိတ်ပေါ်လို့ပါလိမ့်”

အတော်အစရွာသည့် ဝန်ထောက်ကြီးပဲဟု ဂျာမဒါမူး သာ မှတ်ချက်ချမိ၏။

“အင်း... အဲဒီတုန်းက ဘာပစ္စည်းဝယ်ချင်တယ်ဆို တာတောင် ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် မတွေးမိပါဘူးဗျာ၊ ဆိုင် စစ်ဆိုင်ကို သွားချင်တယ်။ ဆိုင်ထဲရှိတာ ကြည့်ပြီးမှ ကိုယ် ခိုချင်တာနဲ့ အပ်စပ်ရင် ဝယ်မယ့်သဘောပါ။ ဥပမာ-အတွင်းခံ တောင်းဘီလိုဟာ ဆိုပါတော့”

ဂျာမဒါမူးသာက အမြင်ကပ်ကပ်ဖြင့် အနည်းငယ် ညစ် မမ်းသော ဥပမာ- မျိုးနှိုင်းပြလိုက်သည်။ ဝန်ထောက်ကြီး၏ တန်နာရုံ မဲ့သွားသည်။

“အိုး... ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်ကနေရှာတာက လိုက်ပြီး စုသလို ဖြစ်နေပါပြီ က... မောင်မူးသာလဲ လူတစ်ယောက် တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး မေးနေတာ စိတ်ထဲခုလု ခုလု ဖြစ်ရော

ပေါ့။ ကျုပ် နောက်ဆုံး လုပ်စရာတော့တစ်ခုပဲ ရှိပါတော့တယ်”
ဂျာမဒါမူးသာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဝန်ထောက်ဦး
ကျော် ဘာလုပ်မှာပါလိမ့်ဟု စိတ်ထဲက အဖြေရှာနေမိသည်။
သို့သော် အံ့ဩထိတ်လန့်သည့် အမူအရာမျိုး မဖြစ်အောင်တော့
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိမ်းထားလိုက်သည်။

မေးခွန်းများ မေးနေရာမှ နောက်ဆုံးလုပ်စရာ တစ်ခုဟု
ဆိုခြင်းမှာ ဘာကိစ္စများဖြစ်မည်နည်း အိုင်အိုနန်းထိုက်အား
တိတ်တဆိတ် ဖမ်းဆီးထားမိခြင်းကို မိမိရှေ့တွင် ခေါ်ကာပြု၍
ပင် အရှက်ခွဲမည်လား၊ ပူမည်ဆိုလျှင် ပူစရာပင်။

သို့သော် ထိုသို့ မွမ်းကြပ်သော အခက်အခဲများကို မ
ကြာခဏတွေ့ခဲ့ဖူးသော ဂျာမဒါမူးသာသည် တင်းကြပ်နေသည့်
သူ၏စိတ်များကို လျော့ချထားလိုက်၏။

ဝန်ထောက်ဦးကျော်သည် သူ့ကို ပြန်နိုင်ပါပြီဟူသော
စကားမျိုးကို မပြောသေးပေ။ ထို့ကြောင့် သူ့သဘောနှင့်သူ
လုပ်၍မရ တစ်မျိုးအထင်လွဲကာ သူ့ နောက်သို့ ပို၍ မယုံသင်္ကာ
ဖြင့် ပုလိပ်များကို ခြေရာခံနိုင်သည်။

ဤသို့ပြုလုပ်ပါက သူတို့ စုံစမ်းဖော်ထုတ်နေသော
သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းကို မဖော်ထုတ်နိုင်မိမှာပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်
သည် လူသတ်မှုဖြင့် အထောက်အထားခိုင်လုံစွာ အဖမ်းခံရနိုင်၏။

ဤသို့ဖြစ်သွားပါက တစ်ဖက်က ဆင်ထားသော ထောင်

ချောက်ထဲသို့ ကျရောက်သွား၍ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို မည်သူမျှ
ကယ်တင်နိုင်မည်မဟုတ်။

တရားရုံးမှ တရားသူကြီးက ခိုင်လုံသော သက်သေဖြင့်
လူသတ်တရားခံအဖြစ် စီရင်ချက်ချသည်ကို စီအိုင်အဖွဲ့ကြီးက
လည်း ဝင်ရောက်ကာကွယ်နိုင်မည် မဟုတ်တော့ပေ။

ဂျာမဒါမူးသာ စဉ်းစားနေသည်ကို ဝန်ထောက်ကြီး
ဦးကျော်က မင်သေသေဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေသည်။

*

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ဂျာမဒါမူး
သာလည်း တွေးနေသည် ဝန်ထောက်ကြီးဦးကျော်ကလည်း
တွေးနေသည်။ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဝန်ထောက်
ကြီး ဦးကျော်က ကောက်ယူလိုက်ပြန်သည်။

“မောင်မူးသာ”

“ဗျာ”

“စိမ်းရွက်ဝါ စည်းခိုခန်းဖက်က လူသတ်တရားခံကို
သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရတဲ့လူက ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ လူ

မြင်ရင် လက်ညှိုးထိုးပြနိုင်ပါတယ်လို့ ကျုပ်တို့ဆီမှာလာပြီး ပြောကြားခဲ့တယ်လို့ ကျုပ်ပြောခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီလူကို မောင်မူးသာ စိတ်မဝင်စားဘူးလား။ ဦးခွန်သာကို သတ်တဲ့ လူသတ်တရားခံကို မြန်မြန်ဖမ်းမိစေချင်ဘူးလား”

“ဗျာ”

ဝန်ထောက်ကြီး၏ စကားက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဆောင်နေ၍ ဂျာမဒါမူးသာ အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ကျွန်တော်က ဥပဒေဖက်တော်သားဆိုတာတော့ ဝန်ထောက်ကြီး မမေ့သင့်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့ ဘယ်လိုရာဇဝတ်ကောင်ကိုဖြစ်ဖြစ် အမြန်ဆုံး ဖမ်းမိစေလိုတဲ့ စိတ်ကျွန်တော်မှာ ရှိနေမယ်ဆိုတာတော့ သံသယ မဖြစ်သင့်ပါဘူး”

“အိုး... ဆောရီး... ဆောရီး... မောင်မူးသာ ကျုပ်စကားပြောနည်းနည်း လောသလို ဖြစ်သွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျုပ်က မောင်မူးသာကို မယုံသင်္ကာဖြစ်တဲ့ သဘောမဟုတ်ပါဘူး။ လူသတ်တရားခံကို မြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက် ကျုပ်တို့ဆီမှာလာပြီး တာဝန်သိအိမ်နဲ့ တွက်ဆိုတာ ကျုပ်တို့အတွက် အားထားရတယ်မို့လား။ ဒါကိုထွေးမိတာနဲ့ ကျုပ်စကားကို အားရပါးရ ပြောမိတာပါ”

ဝန်ထောက်ကြီးဦးကျော်ကား ပြဇာတ်မင်းသား တစ်ဦးလိုပင် သရုပ်ဆောင်ကောင်းလှသည်။ အမှန်ပင် အားနာသည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် မျတ်နာပေါ်မှကျော်ကြည်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သူ့ကို တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်လေတော့သည်။

အမှုလိုက်သည် နေရာတွင်ကာ ဤကဲ့သို့သော ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်မျိုးမှာ အလွန်ပင် ထက်မြက်သော အရည်အချင်းရှိသူဟု ချီးကျူးရမည် ဖြစ်သည်။

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး”

“အဲဒီလူဟာ အခု ရှိနေပါတယ် မောင်မူးသာ။ ကဲ... မောင်မူးသာလဲ သူ့ကို တွေ့ဖူးတယ် ရှိတာပေါ့”

မကြာသေးမီက ‘ကျုပ် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါတော့မယ်’ ဆိုသော စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို ယခုမှ ဂျာမဒါမူးသာ သဘောပေါက်လာသည်။

တကယ်တော့ ဂျာမဒါမူးသာက ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုသူကို တွေ့မြင်ဖူးချင်သည်။ စိမ်းရွက်ဝါ စားသောက်ဆိုင်တွင် တည်းခိုခန်းနေသူများထဲမှ တစ်ဦးဦး သို့မဟုတ် လာရောက်စားသောက်သူထဲမှ တစ်ဦးဦးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။

ဂျာမဒါမူးသာက ဝန်ထောက်ကြီး၏ နောက်ဆုံးပြောသော စကားမှာ မေးခွန်းလည်းမကျ၊ ထင်မြင်ချက်လေးစေချင်သော

သုတေသန

၃၂၀

သဘော မပါဘူး။ သူ့ဟာသူ ယူဆပြောဆိုလိုက်သော စကား တစ်ခွန်းသာ ဖြစ်နေသောကြောင့် မည်သို့မျှမပြောဆိုဘဲ နား ထောင်၍သာ နေလိုက်မိတော့၏။

ဝန်ထောက်ကြီး ဦးကျော်က သူ့စကားအတိုင်းပင် သူ လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်၍ လုပ်လေတော့သည်။

“မောင်သာခင်ရေး . . မောင်သာခင်”

သူ၏ရုံးစေကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူ၏ရုံးစေက အခန်းအပြင်တွင် လိုအပ်တာရှိတာ ခိုင်းစေနိုင်ရန် တံခါးဝတွင် ခုံတစ်လုံးဖြင့် ထိုင်စောင့်လျက် အသင့်ရှိနေရာမှ ထလာသည်။

“အမိန့်ရှိပါ ဝန်ထောက်မင်း”

“သွား . . . ရာဇဝတ်အုပ်ကို စောစောက ဦးမှာထားတဲ့ သူရောက်ရင် လွှတ်လိုက်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား”

ကတုံးနှင့် သာခင်ဆိုသူ ရုံးစေက ကပျာပယာ ထွက် သွားသည်။ မကြာမီ ရုံးခန်းထဲသို့ တိုက်ပုံအင်္ကျီ အသားအရောင် ဗန်ကောက်လုံချည် ရွှေဖလားရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူ တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ထိုသူမှာ ဂျမဒါမူးသာ မြင်တွေ့ဖူး သူ မဟုတ်ပေ။

“ဪ . . . ဦးထွန်းညို၊ လာပါထိုင်ပါ ခင်ဗျာ”

ဦးထွန်းညိုက ဂျမဒါမူးသားဘေးရှိ ခုံလွတ်တွင် အသာ

အိုင်အိုနန်းထိတ်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

၃၂၁

အသာဝင်ကာ ထိုင်လိုက်၏။

“စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းက ထွက်လာပြီးမှ နောက် ပြန်ဝင်ပြေးသွားတဲ့ လူသတ်သမားဆိုတာ ဒီက လူလားဆို ကြည့်ပါဦး”

မုက်လုံးပြုပြု နဖူးကျယ်ကျယ်နှင့် ဦးထွန်းညိုက လူ ကြည့်ရင်း . . .

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒီသူငယ်နဲ့ မတူပါဘူး။ သူထ အရပ်မြင့်ပါတယ်။ ဒီသူငယ်ကိုတော့ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးပါဘူး ဟု ပြောလေသည်။ ဝန်ထောက်ကြီး ဦးကျော်က . . .

“ကျေးဇူးပါပဲ ဦးထွန်းညို၊ သူက စုံစမ်းထောက်လှမ်းမ ဌာနက ထောက်လှမ်းရေး သမားတစ်ဦးပါပဲ။ ဂျမဒါမူးသာတဲ့ ဂျမဒါမူးသာက ပြီး၍ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော်က တာဝန်အရ စုံစမ်းထောက် လှမ်းဖို့ရောက်လာတဲ့သူပါ”

ဦးထွန်းညိုမှာ ရိုးသားသူတစ်ဦးသာ ဖြစ်ဟန်တူပြီး မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းကိုမြင်၍ ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“လူသတ်သမားက ဝရံတာပေါ်က ပေါ်လာတာပါ။ သတ်လိုက်တဲ့သူ သေမသေလာ ငုံ့ကြည့်တာ ထင်ပါရဲ့။ သူ ကုတ်အင်္ကျီမှာ သွေးစွန်းနေတာကို မီးရောင်နဲ့မြင်လိုက်ရပါတယ် အရပ်မြင့်တယ်၊ နှာတံပေါ်တယ်၊ အသားဖြူတယ်၊ ဆံပင်က

သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ အနေတော် ကြည့်ကောင်းရုံပါပဲ။ သူက ချက်ချင်း ဝန်ထောက်ကြီး ပြန်ပြေးထွက်သွားတာပါ။

ဝန်ထောက်ကြီး ဦးကျော်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လှုပ်နေသည်။ ခဏအကြာတွင် ဝန်ထောက်ကြီး ဦးကျော်က...

“မောင်မူးသာ သွားနိုင်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

*

အိုင်အိုနန်းထိုက် ရေထဲသို့ရောက်သည်နှင့် စက်လှေနှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင် ကူးခပ်ကာ ကမ်းစပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ကံကောင်းထောက်ပံ့မှုမှာကား အနောက်ဖက်သို့ စောင်း၍ သွားသော လဆန်းရက်လခြမ်းကို တိမ်မည်းများမှ ဖုံးအုပ်သွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် လမုချုံများရှိရာ ကမ်းစပ်သို့ တဟုန်ထိုး ပြေးတက်လာလေတော့သည်။

လမုချုံထဲမှ သူဖြတ်သန်းကာ ထားဝယ်မြို့ထဲသို့ လျှောက်လှမ်းလာသော အချိန်တွင် အုန်းမောင်းခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

“တုံ... တုံ... တုံ...”

ထားဝယ်မြို့ရှိ လမ်းမများကို မြေပုံအရ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် လှေလားထားပြီးသား ဖြစ်သောကြောင့် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အသင့်ဆောင်ထားသော နှုတ်ခပ်မွှေးအတုနှင့် ပါးသိုင်းမွှေးအတုကို ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

သူ၏ ဝတ်ရုံနှင့်မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်လိုက်ပြီး အောက်မှ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကိုဝတ်ကာ မိုးအလင်းဖွင့်သော ကာကာဆိုင်သို့ဝင်ကာ ထိုင်နေလိုက်တော့၏။

လွှက်ရည်စောစော သောက်သူများ မကြာမီ ရောက်ရှိလာပြီးနောက် အိုင်အိုနန်းထိုက်လည်း နံပြားနှင့် လွှက်ရည်သောက်ကာ မြို့စွန်ချောင်ကျသော ကာကာဆိုင်တွင် မိုးလင်းသည်အထိ ထိုင်နေလိုက်တော့သည်။

သူ တည်းခိုခန်းသို့ သူပြန်ရမည်။ သူ့ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားကို လဲရမည်။ သူသည် လိုအပ်ပါကသုံးရန် နံပါတ် (၅)မျက်နှာဖုံးနှင့် ဝတ်ရုံကိုတော့ အထုပ်တစ်ထုပ်ဖြင့် လမုတောထဲတွင် လုံခြုံစွာ ပုတ်သိုထားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

နေရောင်ခြည် တောက်ပလာကာ နံနက် ရှစ်နာရီကျော်ခန့် ရှိတော့မှဝင် သူ နေထိုင်သည့် တည်းခိုခန်းရှိရာဖက်သို့ တွက်လာခဲ့လေသည်။ လောလောဆယ်တော့ သူသည် ဂုမဒါဗ္ဗာနှင့် မြကေသီတို့ကို ဆက်သွယ်၍ မရသေးပေ။

သူတည်းခိုရာ တည်းခိုခန်းထောင့်ရှိ သစ်ပင်အောက် တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရပ်နေသည်။ သူ မနီးမဝေးသို့ ရောက်ရှိသော အခါတွင်မှ ထိုအမျိုးသမီးမှာ မြကေသိဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

စပိုရုပ် လက်ရှည်အနက်၊ ဘောင်းဘီအနက်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ခပ်ထူထူဖြစ်နေသော အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို ဖျတ်ကနဲကြည့်ကာ မြကေသိက မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

ပန်ချာပီကုလားတစ်ဦးဟု မြကေသိက ထင်မှတ်သွားပုံ ရလေသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က မြကေသိ၏အနီးသို့ လျှောက်လှမ်းရင် အနီးတွင်ရပ်လိုက်၏။

မြကေသိက မျက်စောင်းထိုး ကာ လမ်းဘေးသို့တိုးရွှေ့ကာ တည်းခိုခန်းဖက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ရပ်လိုက်သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က နောက်မလိုက်သွားကာ အနီးတွင် ရပ်လိုက်ပြန်သည်။

“အို . . . ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

မြကေသိက ဒေါသသံလေးဖြင့် လှည့်ကာ မေးလိုက်၏။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က မြကေသိကို ပြုံး၍ပြလိုက်လေသည်။

“ရှင် . . . ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်သွားချင်သလား ကျွန်မကို ဘာထင်လို့လဲ”

“ကေသိကဗေ ကိုယ့်ကို တကယ်မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟင် . . .”

အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ အသံကိုကြားရတော့မှပင် မြကေ

သိသည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ကျွန်မ စိတ်ပူလိုက်ရတာ ကိုနန်းထိုက်ရယ် . . . ညကဗေ စောင့်ကြည့်တာ မတွေ့ရဘူး၊ ဒီနေ့မနက် စောစောလဲ မမြင်ရလို့ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီလားလို့ ပြီးတော့ မူးသာကီလဲ မတွေ့ရတာ မနေ့က တည်းကပဲ”

“ကဲလာ ဒီမှာစကားပြောလို့ သိပ်မကောင်းဘူး၊ တစ်နေ့ရာရာ သွားပြီးတော့ စကားပြောရအောင်”

“အို . . . ကိုနန်းထိုက်က ဒီပုံကြီးနဲ့ ကျွန်မကို ပန်ချာပီကုလားနဲ့ တွဲနေတဲ့ ကောင်မလေးလို့ လူတွေက ထင်မှာပေါ့”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဓာတားဖား ရယ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ . . . ဒါဆိုရင်လဲ ကေသိ ဈေးထိပ်က လွှက်ရည်ဆိုင်က သွားစောင့် ကိုနန်းထိုက် လာခဲ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် အရင် ကိုနန်းထိုက်ပုံမျိုးနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူးနော် . . . ပုလိပ်တွေက လူသတ်သမား အဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုရှာနေတယ်”

“ကဲ . . . ဒါဆို ဗေမနေပါနဲ့တော့ မြင်းလှည်းသာ ငှားလိုက်ပါ”

အချိန်စောင့်ရမည် စိုးသောကြောင့် မြကေသိက မြင်းလှည်း ငှားခိုင်းလိုက်လေသည်။ မြင်းလှည်းတစ်စီး အသင်္ဘောသင့်မောင်းလာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဖားလိုက်သည်။

ပန်ချာပီကုလားပုံမျိုး ခေါင်းတွင်အဝတ်တစ်ခု ပေါင်းထားသော အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် မြကေသီတို့ကို ပြုံးစေစေနှင့်ကြည့်ကာ မြင်းလှည်းရပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ကို သွားလို့လဲ”

မြင်းလှည်းသမားက မေးသည်။

“ဈေးကြီးမက်ကို”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က မြင်းလှည်းပေါ် အလျင်တက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြကေသီ၏ လက်ကလေးကိုဆွဲကာ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်၏။

မြင်းလှည်းသမားက ရှေ့သို့ လှည့်မောင်းနေရာမှ နောက်သို့မကြာခင် လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုအချက်ကို သိသော အိုင်အိုနန်းထိုက်က...

“ကောင်မလေး... နင့်ကိုငါ အိမ်ကြီးကြီး ကောင်းကောင်း ဘနဲ့ ထားမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မြကေသီက အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ လက်မောင်းကို မသိမသာ ဆွဲ၍လိမ်လိုက်သည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသော လူရွယ်မှာ နောက်သို့လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် ချောမောလှပသော မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ဦး ပန်ချာပီကြီးနှင့် လိုက်ပါလာ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန် ထူပေသည်။

ဈေးထောင့်သို့ရောက်၍ အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် မြကေသီတို့ဆင်းကာ လွှက်ရည်ဆိုင်လေးထဲသို့ ဝင်သွားသည့်တိုင်အောင် မြင်းလှည်းသမားမှာ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ငေးမော့ကြည့်ရှုနေလေ၏။ လွှက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ရောက်မှ...

“မြင်းလှည်းဆရာကတော့ ကေသီတို့ တော်တော် နှမြောနေတဲ့ပုံပဲ”

ဟု မြကေသီ နားသို့ ကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်လေသည်။

“တော်ပါ ကိုနန်းထိုက်က သူများကို သိက္ခာကျအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုရင် နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ နောက် ဒီအဝတ်အစားမျိုးနဲ့ဆို ကေသီဘယ်တော့မှ တွဲမသွားတော့ဘူး”

မြကေသီက နှုတ်ခမ်းစုလိုက်၏။

“ဒါက အခြေအနေအရ ဝတ်ထားရတာပါ ကေသီရယ်။ ကေသီကလေးကလေးကလေး ပတ်ဝန်းကျင်က ကြည့်တာကို ရှက်တာကိုး”

“ရှက်တာပေါ့ရှင်... ကျွန်မက မိန်းမကောင်းအပျို သိရဲလား”

မြကေသီက ရန်ထောင်လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင် လေကြီးပေါ်၌ အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ရသော မြပြာကို အိုင်အိုနန်းထိုက် သတိရလိုက်မိတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“ကဲပါ... ဒု အလုပ်ကိစ္စ ပြောမယ်၊ ဒါတွေ မေ့ထား လိုက်တော့”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က အသံကိုနှိမ်၍ ပြောလိုက်၏။ မြ ကေသိက ဆတ်ကနဲ မျက်နှာလွဲကာ ထားလိုက်သည်။

“စိမ်းရွက်ဝါက မြကေသိကို အထင်လွဲကြသေးသလား”

“မလွဲပါဘူး ကိုနန်းထိုက်၊ ဘာလိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုနန်း ထိုက်ကို ဦးခွန်သာသတ်တဲ့ လူလို့ စားသောက်ရင်း တွေ့တဲ့လူ တွေက ပြောတယ်၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“ဒီလို ကေသိရေ... သူတို့က ဦးသွားတာ ဆိုပါတော့”

ဦးခွန်သာအခန်းထဲတွင် ဖြစ်ပုံဖျက်ပုံများကို အိုင်အိုနန်း ထိုက်က မြကေသိအား ပြောပြလိုက်သည်။ ဂျပဒါဗ္ဗသကာ သူ့ကိုကားဖြင့် လူအုပ်ကြားထဲမှ လွတ်အောင် ကယ်ဆယ်သွားပုံ တို့ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“နောက်ပိုင်းကိုတော့ ကျွန်မ ခိုင်မိပါတယ်၊ ဂျော့ဖိုးသာ နှုတ်ပိတ်ခဲလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား။ စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းက လူတွေ ပြောသံဆိုသံ ကြားရတယ်၊ ဒါဆို ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်လို့ လဲ”

“ခိုင်မိတယ်ဆို မူးသာကို ပုလိပ်က မသင်္ကာလို့ ဆွဲသွား ပြီပေါ့”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အရေးမကြီးပါဘူး၊ သူက တ ရားဝင် ဂျော့ဖိုးသာကို စုံစမ်းဖို့လာတာပဲ၊ သူ့ရဲ့စုံစမ်းရေးကပ်ပြား ထုတ်ပြလိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ ကိုယ်ကသာ သေမလို့ ဖြစ် ခဲ့ရတာ”

“ရှင်... ဘယ်လို”

ဂျော့ဖိုးသာ သေဆုံးပြီးနောက် ဂျော့ဖိုးသာ သတ်သော သူ့နောက်သို့လိုက်ရင်း စက်လှေကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားပုံ၊ သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းထံသို့ ရောက်ရှိသွားရာမှ နံပါတ်(၃) လူသတ် တရားခံနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပုံတို့ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

မြကေသိမှာ အိုင်အိုနန်းထိုက် ပြောကြားသည်တို့ကို တထိတ်ထိတ်ဖြင့် နားထောင်ရင်း..

“တော်သေးတာပေါ့ ကိုနန်းထိုက်ရယ်၊ ဒီလိုဂိုဏ်းကြီး တစ်ခုလုံးကို တစ်ယောက်တည်း ဖမ်းလို့ရမလား၊ ကိုယ်ပါ အလိမ် ပေါ်ပြီးတော့ အဖမ်းခံရမယ်၊ တိတ်တဆိတ် သုတ်သင်တာ ခံရ မယ်” ဟု အပြစ်တင်လိုက်သည်။

“အခုက ကိုယ့်ထက်အရေးကြီးတဲ့သူ တစ်ယောက် ရှိနေ တယ် ကေသိ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သံမဏိမုဆိုး ဂိုဏ်းချုပ်က ကိုယ့်ရှေ့မှာတင် နံပါတ် (၃)ကို ဂျပဒါဗ္ဗသကာကို သတ်ဖို့ အမိန့်ချလိုက်ပြီ၊ ဒီတော့ သူ့ကို

တွေ့ဖို့ ကိုယ်အမြန်ဆုံး ရှာရမယ်ကေသီ၊ ကေသီ၏ စိမ်းရွက်ဝါမှာ သတိနဲ့ထားနေပါ။ ဂျင်မိန့် ရင်းနှီးတာ ဘာထူးသလဲ”

“ဘာမှ မထူးပါဘူး၊ ဒီလူက အင်မတန်အကြွေးသန်တဲ့ အူကြောင်ကြောင်ပါပဲ”

*

ထိုစဉ်မှာပင် လွှက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှ မြင်းလှည်းတစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က မြင်းလှည်းကိုလိုက်ကြည့်နေ၏။

မြင်းလှည်းမောင်းသွားသူမှာ မိန်းမပျိုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အဝါရောင် ဝတ်စုံရှုပ်လက်ရှည် ဝတ်ဆင်ထားပြီး လည်ပင်းတွင် အနီရဲ့ရဲ့ ပိုးပုဝါတစ်ထည်ကို ရင်ပတ်ထား၏။

မြင်းလှည်းကို မောင်းနှင်လာသောကြောင့် နောက်ဖက် တွင် ဝေ့ဝဲနေသောဆံပင်နှင့် အနီရောင်ပိုးပုဝါက တလူလူ လွင့်နေ၏။ စကားမပြောနိုင်ဘဲ စောင့်ကြည့်နေသော အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မြကေသီက မကျေနပ်သံဖြင့်... “ကိုနန်းထိုက်”

“ဟုခေါ်လိုက်၏။

“ဟင်...”

“အသက်မှ ရှုနိုင်သေးရဲ့လား”

“ဘာလဲ ကေသီရဲ့...”

“အို... ကိုနန်းထိုက် မြင်းလှည်းမောင်းသွားတဲ့ မိန်းကလေးကို လိုက်စိုက်ကြည့်နေတာ ကျွန်မတို့တောင် သတိမထားမိဘူး၊ ဟိုမိန်းကလေးရဲ့အလှကို တော်တော်စွဲတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ကေသီ အကြောင်းရှိလို့ ကြည့်နေမိတာပါ”

“အို... အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ လှလို့ချောလို့ ကိုယ် ကြည့်တယ်ဆိုရင် လိုက်ကြည့်တယ် ဝန်ခံမိမိပါ”

မြကေသီက မယုံသင်္ကာသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ကေသီရယ် ဒီမိန်းကလေးကို ကိုယ် မြင်ဖူးသလိုလိုရှိလို့ပါ”

“တော်ပါ ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလိုပဲ လှည့်ပတ်ပြော တတ်တာပဲ အရင် ကိုနန်းထိုက်မှာ ဒီလိုစိတ်မျိုးတွေ မရှိပါဘူး” ရှင်းပြခြင်းမရနိုင်သောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်က သက် ပြင်းချလိုက်သည်။

“ပြောချင်သလိုပြော ထင်ချင်သလိုသာ ထင်တော့ ကေသီ ရေ၊ ဒီကိစ္စက မလွယ်ဘူး ကိုယ်လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်... ဂျာမဒါမူးသာအတွက် အန္တရာယ်ရှိ နိုင်တယ်”

“အို... မဟုတ်တာဂျာမဒါမူးသာကို ဒီလို မပဲချောချော

မိန်းကလေးက ဘာလုပ်မှာတဲ့လဲ”

“ကေသီ မသိဘူးနော်. . သံမဏိမုဆိုးဝိုက်က ပရိယာယ် များတယ်”

စင်စစ် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ညက စက်လှေပေါ်တွင် တဒဂ်ချစ်ကြီးသွယ်ခဲ့သော ဖြူပြာ၏အကြောင်းကို ဖွင့်ဟပြောကြားခဲ့ခြင်းမရှိပေ။

မြကေသီ သိသွားလျှင် သူ့အပေါ်တွင် အထင်အမြင် လွဲမှားသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ကျေနပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက်က တွက်ဆထားပြီးဖြစ်၍ ထိုအချက်ကို ချန်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဒီလောက် အိန္ဒြေပျက်မနေပါနဲ့ ကိုနန်းထိုက်ရယ်၊ သူများ ခြုံရွာမှာ မကောင်းပါဘူး ဟိုကလေး လိုက်လို့ မမိတော့ပါဘူး”

ထရပ်နေသော အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် မြကေသီ၏ စားမြစ်မှုကြောင့် ပြန်ထိုင်လိုက်ရတော့သည်။ မြင်းလှည်းမောင်းသွားသော မိန်းကလေးမှာကား “ဖြူပြာ” မှ “ဖြူပြာ” ဟု အိုင်အိုနန်းထိုက် သိရှိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

လောလောဆယ် ထွက်၍လိုက်လျှင် ဖြူပြာ၏ မြင်းလှည်းကို သူမိနိုင်တော့မည် မဟုတ်သည့်အပြင် မြကေသီက သူ့ကို အထင်လွှဲကာ စိတ်ဆိုးသွားမည် သေချာသောကြောင့် ထိုင်ခဲ့တွင်

ပြန်၍ ထိုင်လိုက်ရ၏။

“လျင်မိအကြောင်းကို ပြောပါဦး”
“ရှင် စိတ်တွေငြိမ်သွားပြီလား”
မြကေသီက ခနဲလိုက်ပြန်သည်။
“ကိုယ့်စိတ်တွေက ငြိမ်သွားပါပြီ၊ ကေသီရဲ့ အရင်ကလေး ဒီအတိုင်းပဲ အခုလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“မသိပါဘူး စိတ်တွေက ဟိုမိန်းမနောက်ပါသွားလို့ တစ်ခြားကိစ္စတွေများ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလားလို့ပါ”

“ကေသီကလေး ပြောလေဆိုးလေပဲ”
“ကဲကဲ. . . ကေသီအဆိုးပဲ ထားလိုက်ပါ၊ ဒီဟာမရဲ့ အပြစ်ပါပဲ။ ဂျင်မီက ထားဝယ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာသလဲလို့ ကေသီက စကားနှိုက်ပြီးမေးတော့ သူကအလွန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလို့ ပြောတယ်”

“ဟင်. . . ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်. . . သူက လေကြားတာပါ နောက်တော့ ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ သူ အဖော်လိုက်လာခဲ့တဲ့ မစ္စအေမီဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ ကိစ္စ သူက သက်သက်လိုက်လာတာ။ သေသွားတဲ့ ဂျွန်စမစ်ရဲ့ ပစ္စည်းတစ်ချို့ ထားဝယ်မှာ အပ်နှံထားတာရှိလို့ ယူဖို့လာကြတာပါ။ သူက စကားပြောရင်လဲ ရယ်စွမ်းဖတ်စွမ်းနဲ့ သတိကမဲ မကြာမကြာမေ့တဲ့သူ”

“ကေသိရှေ့မှာ ဘာတွေများ မေ့ဖူးလို့လဲ ကေသိရဲ့။”

“အိုစုံနေတာပဲ... သူ့ဆောင်းတဲ့ ဦးထုပ် မေ့ချင်မေ့တယ်။ တစ်ခါတလေခဲ မီးခြစ် မေ့ကျန်တတ်တယ်။ အရေးတကြီးထွက်လာတဲ့အခါ ကိုယ့်ဖိနပ်ကြိုးတစ်ဖက် ကိုယ်ချည်ဖို့ တောင်မေ့တဲ့သူမျိုး သူတော့ဘာမှအထင်ကြီး စရာမရှိပါဘူး ကိုနန်းထိုက်ရယ် ပေါတီပေါစ ပေးလားဝါးလားသမားပါ”

“အင်းလေ... ကေသိ ဒါဆို သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ မသိမသာ ဆက်အကဲခတ်ပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ ဟိုမျက်နှာဖူး စွပ်ထားတဲ့ သံမဏိမုဆိုး ဂိုဏ်းချုပ်နံပါတ်(၁)နဲ့ သူ့အဖွဲ့ကို ဖမ်းမိဖို့ ကြိုးစားရမယ် လောလောဆယ် ပုလိပ်အဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်းလို့ မရဘူး ဖြစ်နေသေးတယ်”

ခဏကြာသောအခါ လွှတ်ရည်ဆိုင်မှ သူတို့နှစ်ဦး လမ်းခွဲလိုက်ကြလေသည်။

*

ဂျာမဒါမူးသာသည် ဝန်ထောက်ကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ရာဇဝတ်အုပ်ဦးထွန်းကျော်ကို သွားရောက်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကျုပ်သွားတော့မယ် ဗျို့။”

“ကောင်းပါပြီ... ကိုမူးသာ အကြောင်းရှိရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ခဲ-ဆက်သွယ်ပေါ့ ဦးခွန်သာသတ်တဲ့ လူပေါ်ဖို့ ကိစ္စလဲ ကူညီပါဦး”

ဦးထွန်းကျော်က ဂျာမဒါမူးသာကို အားကိုးတကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်

“ဟုတ်တဲ့... ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီဖော်ထုတ်ပါဦးမယ် ဂျော့ဖိုးသာ သတ်သူကိုမေး အတိအကျဖော်ထုတ်တပ်ပြန်င်မှ ကျွန်တော့် အထက်ရာရှိတွေက လက်ခံမှာဆိုတော့ ကျွန်တော် ထားဝယ်မှာ ဆက်နေဦးမှာပါ”

“ကျွန်တော်တို့ဖက်က ကူညီအညီပေးနိုင်တာ ရှိရင်ခဲပြောပါ”

“ကောင်းပါပြီ ကျေးဇူးပါခဲ ဦးထွန်းကျော် ကျွန်တော့်ကို ပြောပါဦး”

နေက ကျကျတောက်ပူပြင်းနေသည်။ သူ နေထိုင်ရာစိမ်းရွတ်ဝါ တည်းခိုးခန်းသို့ ပြန်ရန်အတွက် မြင်းလှည်းတစ်စီးစီး ငှားစီးရလျှင် ကောင်းမည်ဟု ဂျာမဒါမူးသာ စိတ်ကူးမိသည်။ ဂျာမဒါမူးသာသည် ပုလိပ်ငှာနေရှေ့မှ မြေနီလမ်းကြီးအတိုင်း ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

လောလောဆယ်တွင် မြင်းလှည်းနှင့် တူသည်အရာဆို၍

www.burmeseclassic.com

အစအနပင် မမြင်ရ။ သို့သော် သူလမ်းချိုးကွေ့သို့ ရောက်သော အခါတွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ရပ်နားထားသော မြင်း လှည်းတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မြင်းလှည်းမှာ သစ်ပင်အောက်တွင် ရှိနေသော မြင်းကို သစ်ပင်နှင့် ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အရိပ်ကောင်းသောကြောင့် မြင်းလှည်းကို ချည်ကာ မြင်းလှည်းမောင်းသူ အနီးဝန်းကျင်တွင် နားနေခြင်းဖြစ်နိုင် သည်ဟု ဂျာမဒါမူးသာက ထင်မိသည်။ မြင်းလှည်းရပ်ထားသော သစ်ပင်နောက်တွင် ချုံနွယ်သစ်ပင်များ ထူထပ်စွာရှိနေသည်။

ခပ်ဝေးဝေးတွင်မူ ခြံစိုက်ဟန်တူသော တဲကလေးနှစ်လုံး သုံးလုံးရှိနေ၏။ ပဲပင်နှင့် သီးနှံပင်များကို ဆိုတဲလေးရှေ့တွင် စိုက် ပျိုးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

“မြင်းလှည်းဆရာ ဗျို . . . မြင်းလှည်းဆရာ”

မြင်းလှည်းနားတွင် ရပ်ကာအော်လိုက်သည်။ ချုံနွယ် များထဲမှ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရပေ။

“မြင်းလှည်းဆရာ ဘယ်သွားနေလဲဗျို။ ကျုပ် မြင်းလှည်း ငှားချင်လို့ပါ။”

ဂျာမဒါမူးသာက တဲအိမ်လေးများ ရှိရာဖက်သို့ လှည့် ကာ အော်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တဲအိမ်များထဲမှ မိန်းမပျို တစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

လှပချောမွေ့သော မိန်းမပျိုတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပဒုမ္မာအင်္ကျီ လက်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားကာ လည်တိုင်တွင် ပိုးပုဝါအနီရောင် ကို ရစ်သိုင်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုမိန်းမပျိုက မြင်းလှည်း ၏ အနီးသို့ ပြေးလာနေသည်။

ဂျာမဒါမူးသာက မြင်းလှည်းနှင့်ပါလာသော မိန်းက လေးဟု ထင်မှတ်သွားသောကြောင့် . . .

“ဟေ့ . . . ဒီမြင်းလှည်းနဲ့ မင်းလာတာလား။”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိန်းမပျိုက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ဂျာမဒါမူးသာကို ပြန် မေးလိုက်လေတော့၏။

“မြင်းလှည်းဆရာရော”

“ခပ်”

ဂျာမဒါမူးသာ၏ အမေးကို မိန်းမပျိုက ခပ်ကနဲ ရယ် မောလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာရယ်တာလဲ”

“မြင်းလှည်းဆရာ ဆိုလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ မင်းစီးလာတဲ့ မြင်းလှည်းကို မောင်း လာတဲ့ မြင်းလှည်းဆရာလေ”

“ကျွန်မပဲရှင်”

“ဘာ မင်းကမြင်းလှည်းဆရာလား”

မိန်းကလေး မြင်းလှည်းမောင်းသူကို မတွေ့ဖူးသောကြောင့် ဂျာမဒါမူးသာက အံ့ဩသံဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မက မြင်းလှည်းဆရာတော့ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမြို့ထဲကို မြင်းလှည်း လျှောက်စီးချင်းလို့ မြင်းလှည်းငှားလာတာ ကျွန်မဟာ ကျွန်မ မောင်းချင်လို့ဆိုပါတော့”

“မင်းက မြင်းလှည်းမောင်းတတ်တယ် ဟုတ်လား”

“မြင်းလှည်းမောင်းတာများ ဘာခက်ခဲရှင် မြင်းစီးတတ်ရင် မြင်းလှည်းမောင်းတတ်တာပဲပေါ့ မြင်းကို ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဖက်က ဇာတ်ကြိမ်ဆွဲပေးရုံပဲ လှည်းအိမ်တော့ ဟိုဟာနဲ့ ဒီဟာနဲ့ ဝင်မလိုက်မိအောင် ထိန်းတတ်ရတာပေါ့”

နှုတ်သွက်လျှာသွက် ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြောနေသော မိန်းမမျိုးကို ဂျာမဒါမူးသာက ဝေးကြည့်နေသည်။

“အင်း ဒီကောင်မလေးက သဘောကောင်းတာပဲ၊ ဝါသွားရမယ့် ခရီးကမဲဝေးတယ်။ သူ့ကိုပဲ တောင်းပန်ပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းရရင် ကောင်းမယ်”

ဂျာမဒါမူးသာ တစ်ကိုယ်တည်း တွေးတောလိုက်မိလေသည်။

“မင်းဘယ်ကို ပြန်မှာလဲ”

“ဖြူပြာကို မေးတာလား”

မိန်းမပျိုက သူမ၏ရင်ဘတ်ကို ဖိပြုရင်း ဟန်ပါပါ ပြန်မေးသည်။

“အေးလေ ဒီမှာ စကားပြောနေတာ မင်းနဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ဆိုရှိတာပဲ မင်းကိုမမေးလို့ ငါကစကားမပြောတတ်တဲ့ မြင်းကို မေးပါ့မလား”

“ခပ်”

ဖြူပြာ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြန်လေသည်။

“မင်းက ဘာရယ်တာလဲ”

“ရှင်က ကြံကြံဖန်ဖန် ပြောတတ်လို့ပါ။ ဘာလဲ ဒီမြင်းလှည်းကို ကျွန်မ မောင်းလာတယ်ဆိုတာ မယ့်ဘူးလား”

“ယုံပါတယ်... မင်း မြင်းလှည်းပိုင်ရှင် တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ငှားလာတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ရှင်... အခု မြင်းလှည်းငှားချင်တာ မဟုတ်လား”

သွက်လက်သော ဖြူပြာက မျက်ခုံးပင့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ဂျာမဒါမူးသာက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် တို့ဒီနားမှာ မြင်းလှည်းရွာတာ မတွေ့လို့ပါ။ ဂျာမဒါမူးသာက ရိုးသားစွာပင် ဝန်ခံပြောဆိုလိုက်မလဲသည်။ ဖြူပြာက ဂျာမဒါမူးသာကို သိနှင့်ပြီးသားဖြစ်သည်။

စိမ်းရွက်ဝါမှာကတည်းက ဂျာမဒါမူးသာ သွားသည့် ခရီး

www.burmeseclassic.com

စဉ်ကို စုံစမ်းကြည့်ပြီးသား၊ စိမ်းရွက်ဝါတွင်ရှိသော သံမဏိ မုဆိုး
ဂိုဏ်းမှ ချက်ပြုတ်သည့် စားဖို့ဆောင်တွင် အချက်အပြုတ်သမား
အဖြစ် ဟန်ဆောင်ကောင်းသူက...

“ကြားရတဲ့ သတင်းအရ ဂျာမဒါမူးသာ ပုလိပ်ဌာနကို
တစ်ခါတည်းခေါ်သွားတယ် ကြားတယ်”

ဟု ပြောကြားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် အဆင်ပြေလျှင် ပုလိပ်ဌာနအတွင်းသို့ ဝင်
ရောက် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန်နှင့် အဆင်မပြေပါက လူသူရှင်းရာ
သို့ ဂျာမဒါမူးသာကို ဖျားယောင်းခေါ်ဆောင်ပြီးမှ လုပ်ကြံ
သတ်ဖြတ်ရန် စိတ်ကူးခဲ့သည်။

ပုလိပ်ဌာနနှင့် မနီးမဝေးမှ အခြေအနေစောင့်ကြည့်
နေစဉ် သားကောင်က ထောင်ချောက်ထဲသို့ ဝင်လာပြီးဖြစ်၍
ဖြူပြာက ကျေနပ်သွားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်မက မြင်းလှည်းမောင်းသမားတော့ မဟုတ်ဘူး
နော်၊ ရှင်ဘယ်သွားမှာလဲ”

“စိမ်းရွက်ဝါ တည်ခိုးခန်း သွားမှာပါ”

ဖြူပြာက မေးထောက်ကာ စဉ်းစားဟန်ဖြုလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ လိုက်မပို့နိုင်ဘူးလား လိုက်မပို့နိုင်ရင်
ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဂျာမဒါမူးသာက လမ်းလျှောက်သွားရင်း အခြားမြင်း

လှည်းတစ်စီးကို ငှားကာ ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေသည်။

“နေပါဦးရှင်”

ဂျာမဒါမူးသာ၏ ခြေလှမ်းများ တုန်တုန် ရပ်ဆိုင်းသွား

ကြ၏။

“ကျွန်မလိုက်တော့ပို့မယ် ဒါပေမယ့် ဒီလမ်းက နေတည့်
တည့်တော့မသွားသေးဘူး ကျွန်မတစ်နေရာဝင်ဦးမယ် ရှင်၊ ခဏ
စောင့်နိုင်မလား”

“ရပါတယ် ခရီးကြိုစီးတာမဲ့ စောင့်ရတာပေါ့”

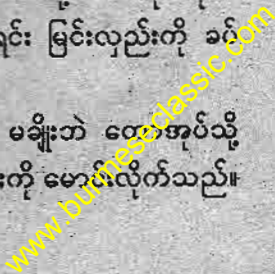
“ဒါဆိုရှင် မြင်းလှည်းပေါ်တက်နိုင်ပြီ”

ဖြူပြာက ပြောပြောဆိုဆို သစ်ပင်တွင် ချည်ထားသော
ဇာတ်ကြိုးကိုဖြုတ်တိုင်ကာ လှည်းအိမ်ပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက် ၏။

*

ဂျာမဒါမူးသာလည်း မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်
လေသည်။ ဖြူပြာက မြင်းကို နှင်တံတို့ရင်း မြင်းလှည်းကို ခပ်
မှန်မှန်မောင်းနှင်လာခဲ့၏။

မြို့ထဲသို့ ဝင်သည်လမ်းဖက်သို့ မချိုးဘဲ တောအုပ်သို့
ဝင်သည် လမ်းဘက်သို့ ချိုးကာ မြင်းလှည်းကို မောင်းလိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဒါက ရှင် အလုပ်မဟုတ်ဘူးလေ ရှင်က ဘာလို့ စပ်စေရတာလဲ ရှင် တည်းခိုခန်းရောက်ရင် ပြီးရောပေါ့”

ဖြူဖြာက ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်၍ ဂျာမဒါမူးသာက ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

“ဘယ်လို မိန်းကလေးပါလိမ့် သဘောတော့ကောင်းပုံ ရပါတယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဘုဆတ်ဆတ်နဲ့ ဆတ်ဆတ်ကဲ့ ပလေးထင်ရဲ့”

ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးကာ လာမိ၏။

တောအုပ်ထဲသို့ဝင်လာရာ မြင်းလှည်းသွားဖူးသော လမ်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ မညီမညာဖြစ်လာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မြင်းသည် ထ၍ဟိလိုက်၏။

“ဟီး... ဟီး... ဟီး”

မြင်းသည် တောထဲမှ ဖြတ်ပြေးသွားသော နွားတစ်ကောင်ကို မြင်ကာ လန့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုင်ထားလိမ့်ကျမယ် မြင်းက လန့်သွားတာ ထင်တယ် မင်းနိုင်ရဲ့လား”

မြင်းက ထရပ်မလို လုပ်ပြီးတော့မှ တောထဲသို့ တဟုန်းထိုးပြေးတော့သည်။

“ဇက်ကြိုးကိုဆွဲထား ဆွဲထားလေ”

“အားမရဘူးရှင် လုပ်ပါဦး”

မြင်းမှာ စိတ်ပေါက်သွားပြီဖြစ်၍ ထင်ရာမြင်ရာ စွပ်စွပ်ပြေးရာ တောင်စောင်းတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

“ဟာ ဒုက္ခပဲ... မင်းက မြင်းကိုမှ မထိန်းနိုင်ဘဲကိုး”

ဘယ်ယိမ်း ညာယိမ်းဖြစ်နေသော ဖြူဖြာ၏နောက်မှ ဂျာမဒါမူးသာက မြင်းဇက်ကြိုးကို လှမ်း၍ ဆွဲလိုက်လေတော့သည်။

သို့သော် မြင်းမှာ တဟုန်းထိုး ပြေးနေသောကြောင့် ဂျာမဒါမူးသာသည် မြင်းဇက်ကြိုးကို မဆွဲမိတော့ဘဲ လွတ်ထွက်သွားလေတော့သည်။

သူပါ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ပြုတ်မကျအောင် လှည်းအိမ်ကို ဖက်ထားရသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် မလွယ်။ မြင်းကရပ်၍ မရတော့ ဇက်ကြိုးလည်း မရှိတော့ပေ။

“ကိုင်ထား လှည်းကိုဖက်ထား မင်း ပြုတ်ကျသွားမယ်”

“အား... လုပ်ပါဦး”

ဖြူဖြာမှာ ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းကို ကိုယ်မနိုင်ဖြစ်ကာ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် လှည်း၏ တိုင်ကို တိုင်ထား၏။ သို့သော် မြင်းသည် တောင်စောင်းရှိ ကမ္မတစ်ခုကိုဝင်၍ တိုက်လိုက်သောကြောင့် ကျယ်လောင်သော အသံကြီးပေါ်လာသည်။

“ဝုန်း”

www.burmeseclassic.com

“အား”

ဖြူဖြာသည် မြင်းလည်းပေါ်မှ လွင့်စင်ထွက်သွား၏။
ဂျမဒါမူးသာမှာလည်း မှောက်တော့မည့် မြင်းလည်းပေါ်မှ
ခုန်ချလိုက်ရလေတော့သည်။

မြင်းကြီးမှာ ပို၍ထိတ်လန့်ကာ ကခြမ်းစောင်းသွားသော
လည်းအိမ်ကြီးကို ဆွဲကာ တောအုပ်ထဲသို့ တဝန်းဝန်း တိုးဝင်သွား
လေတော့သည်။

ဖြူဖြာသည် မြင်းလည်းပေါ်မှ အရပ်တစ်ရပ်လို တောင်
စောင်းပေါ်သို့ ကျသွားပြီးနောက် မတ်စောက်သော တောင်
စောင်းမှ မှောက်ထဲသို့ လိမ့်၍ကျသွားလေတော့သည်။

ဂျမဒါမူးသာမှာ တောင်စောင်းပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်ပြီး
ဘေးမှ သစ်ဝတ်ကို ဆွဲဖမ်းလိုက်ရလေတော့၏။

“ဟင် တိုကောင်မလေး ချောက်ထဲ လိမ့်ကျသွားပါလား
အသက်မှရှိသေးရဲ့လား မသိဘူး”

ဂျမဒါမူးသာသည် ပေးသုံးလေးဆယ် နက်သောချောက်
ထဲသို့ လိမ့်ကျသွားသည့် ဖြူဖြာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

*

လမ်းလျှောက်၍ ပြန်ရမည်ကို ခရီးဝေးသောကြောင့် ကြုံ
ရာမြင်းလည်းနှင့် လိုက်လာကာမှ မမျှော်လင့်သော မြင်းလည်း
ပျောက်မှုကြောင့် ဂျမဒါမူးသာသည် လှည့်ပြန်၍ မရတော့ပေ။

သူသည် ဖြူဖြာ တစ်လိမ့်ချင်း လိမ့်ကျသွားရာ ချောက်ထဲ
သို့ ဆင်းလာပြီး ဝိုက်ပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် တင်ကာ လက်
တစ်ဖက်ဆန့်လျက် ငြိမ်နေသော ဖြူဖြာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

အသက်ကို မျှင်းမျှင်းရှုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း နှလုံးခုန်လျက် ရှိသည်ကို သတိထားမိလေ
သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ အသက်တော့ ရှိသေးတယ်၊ သူ့ကို
သတိရအောင် တစ်နေရာရာမှာ ပြုစုရတော့မှာပဲ”

ဂျမဒါမူးသာသည် ဖြူဖြာ၏ သွယ်လျသော ခန္ဓာကိုယ်
လေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ထို့နောက် ချောက်
ထဲမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

မြင်းမှာ တဟုန်းထိုး ပြေးနေသောကြောင့် မည်မျှလောက်
တောနက်နက်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို သူ မခန့်မှန်းမိပေ။
လူသူမနီးသော တောကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကတော့ သေချာ
နေပေတော့၏။

ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်လာသောအခါ မြင်းလည်းကို လှည့်

www.burmeseclassic.com

ပတ်ရှာဖွေသော်လည်း အစအနမျှပင် မတွေ့တော့ပေ။ လှည်းအိမ်ကို ဆွဲသွားသော မြင်းမှာ ဝေးကွာသော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားဟန်တူ၏။

“ဒုက္ခပဲ... ဒီမိန်းကလေး သတိမေ့နေတယ်။ တစ်နေရာရာမှာတော့ သူ့ကိုထားပြီး ပြုစုမဖြစ်မယ်”

ဖြူဖြာ၏ ကိုယ်ကိုထမ်းကာ ကုန်းမြင့်တော့အုပ်ထဲ၌ လှည့်ပတ်ရှာဖွေသောအခါတွင် သဘာဝကျောက်ဂူကို တွေ့ရလေသည်။ ဂျာမဒါမူးသာသည် ဂူထဲတွင် ဖြူဖြာကိုချကာ မနီးမဝေး ချောင်းကလေးမှ ရေများကိုခပ်ကာ ယူဆောင်လာပြီး မျက်နှာနှင့် ခြေလက်များတွင် ပေကျံနေသော ဖုံများသုတ်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ပါးစပ်ထဲသို့ ဖက်ကတော့ထဲမှ ရေများကို တစ်စက်စက်ချကာ တိုက်ပေးလိုက်လေသည်။ ဖြူဖြာမှာ ကလေးငယ်တစ်ဦး အိပ်မောကျသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းလျက်ရှိ၏။

သွေးစသွေးနုများကို မမြင်တွေ့ရသောကြောင့် ဖြူဖြာတွင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်ထန်ကား ရရှိဟန်မတူပေ။ ဂူအနီးအနားမှ ထင်းချောက်များကို ကောက်ကာ အမှောင်သမ်းလာ၍ ဂူဝဲတွင် မီးပုံတစ်ပုံကို ဖိုထားလိုက်၏။ တောရဲတိရစ္ဆာန်များ ဂူထဲသို့ မဝင်ရောက်နိုင်ရန်မင်ဖြစ်သည်။

ဂူပေါက်ဝ၌ ထိုင်ကာ ဂျာမဒါမူးသာသည် အမှောင်ထဲတွင် မအိပ်နိုင်ဘဲ ဖြူဖြာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ မကြာခဏ ရေစက်များကို ပါးစပ်ထဲသို့ ချ၍ ပေးနေလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ညအမှောင်ထုသည် တဖြည်းဖြည်း နက်ရှိုင်း၍ လာလေတော့သည်။ တဖောက်ဖောက် မြည်နေသော မီးပုံမှ သစ်ခြောက်တို့ မြည်သံသာ တောထဲတွင် လွှမ်းမိုးနေလေတော့၏။

*

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ ဂျာမဒါမူးသာကို ရုပ်ဖျက်၍ လိုက်လံရှာဖွေရာ တစ်မြို့လုံးအနှံ့ မတွေ့နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။ သူသည် တတ်နိုင်သလောက် ပုလိပ်ဌာနနှင့် မဆက်ဆံချင်ပေ။

ပုလိပ်ဖျားတ သူ့ကို အိုင်အိုနန်းထိုက်မှန်း သိရှိကာ မူလရုပ်သွင်ကို တွေ့မြင်ရပါက လူသတ်တရားခံတူ စွပ်စွဲကာ ဖမ်းဆီးမည်ကို စိုးရိမ်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဂျာမဒါမူးသာနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းစရာ နှစ်နေရာသာ ရှိတော့သည်။ ထိုနေရာမှာ ထားဝယ်ဆိပ်ကမ်းရှိ တင်ငါးလှေများနှင့်ဝေးရာ နေရာတွင် ကျောက်ချထားသော သက်တံရောင် လှေကြီးရှိရာနှင့် ပုလိပ်ဌာနရှိရာ မြို့ထဲမှ

www.burmeseclassic.com

အဆောက်အဦတို့ပင် ဖြစ်၏။

သက်တံရောင် လှေကြီးမှာ သံမဏိမုဆိုးအဖွဲ့ ခိုအောင်းခဲ့ရာ နေရာဖြစ်သည်။ ညအချိန်က သူ တက်ရောက်၍ နံပါတ် (၅) ဂိုဏ်းသားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ခဲ့သောကြောင့် လှေကြီး၏ နှုတ်ခမ်းစပ်ရှိ သက်တံရောင်အနား သတ်မျဉ်းလှိုင်းများကို မှတ်မိနေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သွားခေါသော တရုတ်ကပြားလေး အဖွဲ့ဖြင့် လှေကြီးနားသို့ ဒူးလောက်ရှိသော ဘောင်းဘီတိုဖြင့် ကပ်သွားခဲ့သည်။ လှေကြီးတစ်စင်းလုံးမှာ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် လှေကြီးနားသို့ မရဲတရဲ ကပ်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် လှေကြီးရှိရာသို့ ထိုးခင်းထားသော ကုန်းဘောင်ပြားပေါ်မှ တစ်ဆင့် လှေကြီးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့၏။ လှေကြီးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါတွင်ကား အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ လုံးဝ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟင်”

လှေကြီးထဲ၌ သူမြင်ရသော မြင်ကွင်းမှာ ညကတွေ့ရသော မြင်ကွင်းနှင့် မတူတော့ပေ။ လှေကြီးထဲတွင် မည်သည့် အခန်းမျှမရှိဘဲ တံငါလှေကြီးဖြစ်ကာ လှေဝမ်းထဲတွင် ငါးဖမ်းသမားများ အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရလေတော့သည်။

“အင်း ညက လှေနဲ့တော့ ဘော်ဘော်တူတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလှေဟာ သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းရဲ့ လှေမဟုတ်တော့ဘူး”

သူထင်မြင်သလို သံမဏိဂိုဏ်းသားတစ်ဦးမျှပင် မမြင်တွေ့ရဘဲ ငါးဖမ်းသမားများနှင့် လှေဝမ်းထဲမှ ငါးများကို ချိန်ခွင်ကြီးဖြင့် သယ်ကာချိန်တွယ်နေကြသူများကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ကုန်းဘောင်ပြားပေါ်မှ စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် ပြန်၍ ဆင်းလာရတော့သည်။

ရှာစရာဆို၍ ထားဝယ် လှေဆိပ်ကမ်းတွင် မည်သည့်စက်လှေမျှမရှိတော့။ မတတ်နိုင် ရဲစခန်းကိစ္စကိုတော့ မြကေသီကို အကူအညီ တောင်းရတော့မည် ဖြစ်သည်။ သူလှေကြီးပေါ်မှ ပြန်၍ ဆင်းလာစဉ်မှာပင် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟေ့ . . . ဟိုမှာ လူတစ်ယောက် တို့လှေပေါ်က ဆင်းသွားတာ ဘာကိစ္စလဲ မသိဘူး”

“ဟင်”

သူ့ကို ရိပ်မိသွားမှန်းသိ၍ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ခြေကုန်သုတ်ကာ ထွက်ပြေးလာခဲ့လေတော့သည်။

*

မြကေသီမှာ တရုတ်ကပြားယောင်ဆင်ကာ ရောက်ရှိလာသော အိုင်အိုနန်းထိုက်ကိုကြည့်ကာ ရယ်ချင်စိတ်ပေါ်သွားသည်။ ဒါကလည်း ကုန်းထားသောကြောင့် တရုတ်အဖိုးကြီးနှင့်ပင် တူနေလေသေးတော့သည်။

“ကဲ... ဒါဆို ကျွန်မ အကြောင်းတစ်ခုခု ပြပြီးတော့ ရဲစခန်းကို သွားမယ် ပင်လယ်ဖက်မှာ မရှိရင်တော့ မူးသာဟာ ထားဝယ်မြို့ထဲက တစ်နေရာရာမှ လုပ်ကြံခံရပြီ ထင်တယ်”

မြကေသီသည် အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် အတူ ထားဝယ်မြို့ခွန်ရှိ မြင်းမွေးမြူသော လူတစ်ယောက်ထံမှ မြင်းနှစ်စီးငှားကာ ပုလိပ်ငှာနဂိုရာသို့ စိုင်းနှင့်လာခဲ့ကြလေတော့၏။

ပုလိပ်ငှာန၏ မနီးမဝေးနေရာ ရောက်ရှိမှပင် မြကေသီသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ပုလိပ်ငှာနသို့ လျှောက်လှမ်းသွားခဲ့လေသည်။ သစ်ပင်ရိပ်တွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်က မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် ရပ်စောင့်ရင်း အနီးအပါးကို လေ့လာကြည့်လေသည်။

စိုက်ပျိုးရေးခြံများကို တွေ့ရှိရသောကြောင့် မြင်းကို သစ်ပင်တွင် ချည်နှောင်ကာ တဲအိမ်လေးများရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားခဲ့သည်။ ပဲပင်များကြားထဲတွင် မြက်နှုတ်နေသော အဖွားအိုတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

အဖွားအိုက အံ့သြသံဖြင့် လှည့်ကြည့်ရင်း...
“ဘာလဲ ရေသောက်ချင်လို့လား တဲထဲမှာရေအိုးစင်ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။
“ကျွန်တော် ရေမသောက်ပါဘူး မေးစရာရှိလို့ပါ ဒီက အဖွားတို့ ခြံထဲမှ မြင်းလှည်းရှိသလား”

“မရှိပါဘူးကွယ်”
“သစ်ပင်အောက်မှ သဲပေါ်မှ မြင်းလှည်းဘီးရာတွေ တွေ့လို့ နွားလှည်းလားတော့ မသိဘူး”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။ လှည်းဘီးရာကို တွေ့၍ မေးခြင်းမှာ မနက်က တွေ့လိုက်သော မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဖြူဖြာတို သတိရ၍ဖြစ်သည်။

“ဪ... အဲဒါက မနေ့က မြင်းလှည်းတစ်စီးကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မောင်းလာတယ်ကွယ်၊ နောက်တော့ ဒီမှာ ရေလာ တောင်းသောက်တယ်”

“ဟုတ်လား အဖွား၊ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက် ထွက်သွားလဲ”
အဖွားကြီးက ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်၏။

“မိန်းကလေးက ချောချောလေးကွယ် အဝါရောင်အင်္ကျီနဲ့ လည်ပင်းမှာ ပိုးပုဝါးအနီးလေးပတ်ထားတယ်။ နောက်သူ့အဖော်လားမသိဘူး ဂါတ်တဲဖက်က လူရွယ်တစ်ယောက် ထွက်

www.burmeseclassic.com

လာတော့ ခဏရပ်စကားပြောပြီး သူ့မြင်းလှည်းပေါ် တင်ခေါ် သွားတယ်”

“ဘယ်ဘက် ထွက်သွားလဲ အဖွား”

သူက ထိုသို့ မေးလိုက်သည်နှင့် အဖွားအိုသည် အိမ် ထဲဖက်သို့ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“သားရေ... ဖိုးအောင်ရေ ဒီကို ခဏလာပါဦး”

“ဒီမှာကွယ် မင်း မနေ့က ထင်းခုတ်ပြန်လာတော့ မိန်း ကလေးမောင်းလာတဲ့ လှည်းတွေ့တယ်ဆို... ဘက်ဘက်မောင်း သွားလဲလို့ မေးနေတယ်”

ကတုံးဆံတောက်ဆံပင်နှင့် လူငယ်က...

“ဟာ... ကျွန်တော်တောင် အံ့ဩတယ် မြို့ထဲဝင်တဲ့ လမ်းထဲမဝင်ဘဲနဲ့ အဲဒီမြင်းလှည်းက တောအုပ်ထဲမောင်းသွား တာဗျ၊ နောက်မှာဆို ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ လူတစ်ယောက်ပါသွား တယ်”

“ဘယ်ဘက်က သွားရတာလဲ”

“ဒီရှေ့ လမ်းကဝင်သွား တစ်ခေါ်လောက်ဆို တောစပ် ရောက်တာပဲ”

“ကျေးဇူးပဲ ညီလေး”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူ့မြင်းကို ကြီးချည်ထားသော နေရာသို့ပြန်၍ ရောက်ရှိလာလေသည်။ မြကေသီ ပုလိပ်ဌာနသို့

ထွက်သွားသည်မှာ အတော်ကြာပြီ ဖြစ်၏။ ယခုထိ ပြန်မလာသေး။

ပုလိပ်ဌာနတွင် တစ်ခုခုများ ပြဿနာတက်နေပြီလားတဲ့ စိုးရိမ်သွားမိ၏။ ထိုအချိန်တွင်မှ လမ်းဆုံမှ ထွက်လာသော မြကေသီ၏ အသွင်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

မြကေသီသည် အိုင်အိုနန်းထိုက်ရှိရာသို့ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းဖြင့် ရောက်ရှိလာ၏။

“ရာဇဝတ်အုပ်ကတော့ ပုလိပ်ထာနမှ မရှိဘူး ပင်လယ် ကမ်းစပ်ဖက် သွားတယ်တဲ့၊ အဲဒါနဲ့ သူ့လက်ထောက် လူဆိုးထိန်း က မေးမြန်းတာစုံနေလို့ ဖြေနေရတယ်။ ဂျာမဒါမူးသာနဲ့ ဘယ် လို့ပတ်သက်လဲ ဘယ်တုန်းက သီတာလဲ မေးလိုက်တာ စုံနေတာ ပဲ”

“နောက်ဆုံးတော့ ဘာအဖြေထွက်သလဲ”

“မင်းက ညနေပိုင်းမှာ မူးသာရဲ့ စခန်းထဲက ထွက်သွား ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က...

“ဒါဆိုရင်သေချာပြီ ကဲ မြင်းပေါ်တက် မြကေသီ၊ သူတို့ တောအုပ်ထဲကို မနေ့ကတည်း ထွက်သွားကြတယ်။ မူးသာရဲ့ အသက်ကို မိပါတော့မလား မသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုနန်းထိုက်”

“မေးမနေနဲ့ အမြန်လိုက်မှ ဖြစ်မယ်”

www.burmeseclassic.com

သုရိန်ဆွေ

၃၆၂

အိုင်အိုနန်းထိုက်က မြင်းဇက်ကြီးကို ဖြုတ်ပေးကာ မြကေသီကို မြင်းပေါ် တက်ခိုင်းလိုက်သည်။ မြကေသီမှာလည်း ထပ်မေးမနေတော့ဘဲ မြင်းပေါ်သို့ သံကွင်းကိုနင်းကာ တက် လိုက်ရတော့သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က မြင်းကို လွှားတနဲ ခုနစ်စီးကာ စိုက် ပျိုးရေးခြံမှ ကောင်လေးညွန့်ပြသော လမ်းအတိုင်း ထွက်ခွာ လာခဲ့၏။ ရှေ့သို့ အဖော်ကြာကြာ သွားမိသောအခါတွင် လမ်း ခွဲနှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ထစ်ခုမှာ ထားဝယ်မြို့ထဲသို့ ပြန်၍ ကွေ့သည် အရှေ့ ဖက်လှည်းလမ်းဖြစ်၍ ကျန်တစ်လမ်းမှာ ထားဝယ်မြို့အနောက် ဖက် တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်သောလမ်းဖြစ်နေသည်။ အိုင်အိုနန်း ထိုက်သည် တောအုပ်ဖက်သို့ ကွေ့သည့် လမ်းအတိုင်းမြင်းကို မှန်မှန်စီးလာခဲ့သည်။

“ကိုနန်းထိုက်... ကိုနန်းထိုက် ခဏနေပါဦး”

နောက်မှ အိုင်အိုနန်းထိုက်က လှမ်းအော်လိုက်၍ မြင်း ၏အရှိုန်ကို လျှော့လိုက်ရလေသည်။

“ဘာလဲ ကေသီ”

“တောအုပ်ကြီးထဲကို တဖြေးဖြေးရောက်လာပြီ”

“ဟုတ်တယ် ကေသီ ဒီမှာ မြင်းလှည်းရာတွေ ရှိပါတယ်။

နင်းကျထားလို့ စိုနေတဲ့ လှည်းရာသစ်တွေပါ ဂျာမဒါမူးသာက

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

၃၆၃

ဒီလှည်းပေါ်မှာ ပါသွားနိုင်တယ်”

“ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါ... ကေသီက မြင်း သိပ်မစီးတတ် သွား”

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ မြကေသီ ကြောက်နေပြီမှန်းသိ သောကြောင့် မြင်းကို အရှိုန်လျှော့ကာ စောင့်၍စီးလာခဲ့လေသည်။ သစ်ပင်ရိပ်များကြားမှ နေရောင်ခြည် ထိုးကျနေသောကြောင့် သစ်ရွက်များပေါ်တွင် မြင်းလှည်းရာက ဖောက်သွားပြန်လေသည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ပစ်ခန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက် ပြန်၏။ ထိုအခါတွင် သစ်ရွက်များ သစ်ခက်များ ရှင်းသော မြေပေါ်တွင် မြင်းလှည်းရာကို တွေ့လာရ၍ ထိုနေရာအတိုင်း ဆက်၍ခရီးနှင့် လာရလေတော့သည်။

တဖြည်းဖြည်း ချောက်ကမ်းပါးကုန်းပေါ်သို့ ရောက်၍လာ ကြသည်။ သာမန် မြင်းလှည်းမောင်းသူတို့သည် ထိုကုန်းပေါ်မှ တက်မောင်းမည် မဟုတ်ပေ။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် အံ့အားသင့်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

သစ်ခက်တစ်ခုတွင် ချိတ်နေသော ပိုးပဝါ အနီလေးကို တွေ့ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

*

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထွန်းကျော်သည် သက်တန်ရောင်လှေ
ကြီးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် သက်တန်
ရောင် လှေကြီးတစ်စင်းရပ်ထားသည်။

ထိုလှေကြီးပေါ်မှ လူတစ်ဦးသည် ငွေသောင်ပြင် အရက်
ဆိုင်သို့ လာရောက်၍ အရက်သောက်တတ်သည် ဆိုခြင်းကို သူ
ပုလိပ် ပတ္တရောင်များထံမှ သတင်းရရှိထားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။

“ဂျော့ဖိုးသာသတ်မှု” ဖြစ်ပွားလာသောအခါတွင် ငွေ
သောင်ပြင် အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့် စားပွဲထိုးများကို ဦးထွန်းကျော်
က တစ်ဦးချင်း ခေါ်ယူစစ်ဆေးလျက် အရက်ဆိုင်တွင် လာရောက်
၍ နေ့စဉ်သောက်သုံးသူများအကြောင်းကို စုံစမ်းလေ့လာခဲ့

လေသည်။

ထိုအခါတွင် သက်တန်ရောင် အနားသတ်လှိုင်းပါသည်
စက်လှေကြီးတစ်စီးသည် ထားဝယ်ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်လေ့ရှိ
ပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုလှေကြီးပေါ်၌ မီးရောင်များလင်း၍
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တစ္ဆေများ လှုပ်ရှားသွားလာ နေတတ်ကြောင်း
စားပွဲထိုးတစ်ဦးက ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

အလားတူပင် စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းကို စစ်ဆေးသော
အခါတွင် ချက်ပြုတ်ဆောင်မှ မသင်္ကာစရာ လူတစ်ဦးကို တွေ့
ရှိရ၍ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားခဲ့သည်။

ထိုသူမှာ သီမကီမုဆိုး ဂိုဏ်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သော
ကြောင့် သူတို့၏ ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် အဖွဲ့သားများအကြောင်းကို ထုတ်
ဖော်ဝန်ခံရသည်။

သို့သော် ဂိုဏ်းချုပ်၏ အမည်နာမနှင့် ပုံပန်းသွင်ပြင်ကို
ပြောနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ဦးချိုပါသော ငရဲသားမျက်နှာဖုံးကို စွပ်ထား
သည်ဟုသာ သိရှိရသည်။

နေ့လည်ပိုင်းတွင် ပုလိပ်တစ်ဖွဲ့နှင့်အတူ ဦးထွန်းကျော်
သည် ထားဝယ်ဆိပ်ကမ်း၌ရှိသော လှေကြီးကို ဝိုင်းဝန်းကာ
တက်ရောက် စီးနင်းလေတော့သည်။

သို့သော် စိမ်းရွက်ဝါ တည်းခိုခန်းမှ စဖိုဆောင်ဝန်ထမ်း
ယောင် ဆောင်နေသူက ထွက်ဆိုသကဲ့သို့ သက်တန်ရောင်လှိုင်း

www.burmeseclassic.com

များနှင့် ဆိပ်ကမ်းတွင် ရပ်ဆိုင်းထားသော လှေကြီးပေါ်တွင် တစ္ဆေမျက်နှာဖုံးနှင့် လူများကို မတွေ့ ရဘဲ “ဦးသာဒင်” ဟူသော လှေဦးစီးကြီးက ငါးဖမ်းလှေအဖြစ် ပင်လယ်ပြင်ကို ထွက်ခွာရန် လှေကြီးကို ပြင်ဆင်နေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ရာဇဝတ်ဦးထွန်းကျော်သည် ဦးသာဒင်ကို လှေကြီးပေါ် မှာပင် စစ်ဆေးမေးမြန်းလေသည်။

“ဒီစက်လှေဟာ ခင်ဗျားပိုင်တဲ့ စက်လှေလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်... မနေ့က နေ့ခင်းကမှ ဒီစက်လှေကို ဝယ်ယူလိုက်တာပါ။”

“ဘာ... ဝယ်လိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် စက်လှေရဲ့ လက်ရှိပေါက်ဈေးထက် တစ်ဝက်လျော့ပြီး ရောင်းလို့ ကျွန်တော် ငွေချေပြီး ချက်ချင်းဝယ် လိုက်ပါတယ်။”

“ခင်ဗျားကို စက်လှေရောင်းတဲ့ လူတွေက ဘယ်သူတွေ လဲ”

“သူတို့ယ်သူ သံမဏိမုဆိုးလို့ ပြောပါတယ် စာချုပ်ထဲ မှာလဲ သံမဏိမုဆိုးလို့လဲ လက်မှတ်ရေးထိုးထားပါတယ်။ လူကတော့ လူရွယ်ပါ... သူနဲ့အတူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆီ ပါလာပါတယ် ခင်ဗျော့ချော့ပါပဲ”

ဦးသာဒင်က သူ့မျက်နှာမှ ချွေးများကို သုတ်ကာပြော

လိုက်သည်

“ခင်ဗျားက အချောင်ရလို့ ဝယ်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့၊ စက်လှေပေါ်မှာ အဲဒီတုန်းက လူဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ”

“ငွေချေတော့ ကျွန်တော်နေတဲ့ ရွာကိုလာပြီးတော့ ယူ တာပါ စက်လှေကို ကျွန်တော် လာကြည့်တဲ့အခါ ဘယ်သူမှ မရှိ တော့ပါဘူး”

“သူတို့ ဘယ်တိုထွက်သွားကြသလဲ”

“ဥတွင်းချင်းပဲ ခရီးထွက်စရာရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထွန်းကျော်မှာ သံမဏိမုဆိုးကို ဖမ်းရန် မိမိ အနည်းငယ် နောက်ကျသွားကြောင်း သိရှိလိုက်ရလေတော့ သည်။

“သူတို့ တစ်ခြားစက်လှေ တစ်စီးစီးနဲ့ ထွက်သွားကြ တယ်လို့ ထင်သလား”

ဦးသာဒင်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့် အထင်တော့ ဒီထားဝယ်မြို့ကနေ မြင်းနဲ့ ထွက်သွားကြတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ မြင်းတွေ သူတို့ မြင်းစောင်း ရှိတဲ့နေရာမှာ သွားတပ်နေလို့ ကျွန်တော့်လှေက တံငါတစ်ဦးက ပြောတယ်”

ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထွန်းကျော်သည် ထားဝယ်မြို့ထဲတွင် နေထိုင်ရန်အတွက် လူဆိုးစာရင်းဝင်သူများကို ခေါ်ယူစစ်ဆေး

www.burmeseclassic.com

ရန်အတွက် ပုလိပ်ဌာနသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ထိုအခါတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဂျာမဒါမူးသာကို လာရောက်စုံစမ်းသွားကြောင်း ပုလိပ်ဌာနတွင် အစောင့်ထားခဲ့သည့် ပုလိပ်တပ်ကြပ်က ဦးထွန်းကျော်ကို ပြောကြားခဲ့လေတော့၏။

*

ဖြူပြာ၏ လည်စီးပုဝါ အနီရောင်ကို တွေ့သောအခါတွင် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် မြင်းပေါ်မှ လွှားကနဲ ခုန်ချလိုက်တော့ သည်။

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ခရီးရှည် မြင်းစီးလာရသောကြောင့် သူ့မျက်နှာတွင် တပ်ဆင်ထားသော နွားတုမှာလည်း ပြုတ်ကျသွား၍ ဆံပင်များမှာလည်း ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်နေသည်။

အဝတ်အစားကသာ တရုတ်များ ဝတ်လေ့ရှိသော ဘောင်းဘီပွနှင့် လည်ဝိုင်းလက်စက အင်္ကျီစနှင့်ဖြစ်နေသည်။ သစ်ပင်အကိုင်းတွင် ချိတ်နေသော ဖြူပြာ၏ ပိုးပဝါအနီလေးကို ပြုတ်ကာ ယူလိုက်လေသည်။

မြင်းလှည်းဘီးရာနှင့် မြေနီပေါ်တွင် လှုပ်ရှားသွားသော

ဂျာမဒါမူးသာ၏ ခြေရာကို အိုင်အိုနန်းထိုက်တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ ဝပ်မြေမှာ အမုန်ဖြစ်နေသော မြေပွဖြစ်၍ ခြေရာများမှာ ထင်ရှားသည်။ နိမ့်လျော့သော ချောက်ထဲသို့ လျှော့လိုမ့်ကျသွားသည့် ဖြူပြာ၏ ကိုယ်လုံးရာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စွပ်ပါးဆွဲသလို အခင်းကြောင်းကြီးက မြေနီမုန့်များပေါ်တွင် ထင်ရှားနေ၏။

မြကေသီမှာလည်း မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ သူမ၏ မြင်းကို အိုင်အိုနန်းထိုက် မြင်းချည်နှောင်သည့် နေရာတွင် ချည်ထားလိုက်ကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်ရပ်ကြည့်နေသော တောင်စောင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

လှည်းဘီးရာကတော့ ရှေ့ဆက်သွားနေသော်လည်း ဂျာမဒါမူးသာ၏ ခြေရာကို အိုင်အိုနန်းထိုက် ကောင်းကောင်း သတိထားမိလိုက်သည်။

မြင်းလှည်း၏ အမိုးတခြမ်းမှာ အင်ကြင်းပင် အကိုင်းတွင် ချိတ်၍နေသည်ကို အိုင်အိုနန်းထိုက် မြင်တွေ့လိုက်ရတော့၏။

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ ကေသီ”

“ဘာလဲ ကိုနန်းထိုက်”

“ဒီမှာ ဂျမဒါမူးသာရဲ့ ခြေရာကို တွေ့ရတယ် ဖြူပြာ ရဲ့ ခြေရာကို မတွေ့ရဘူး”

“ဖြူပြာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ကိုနန်းထိုက်”

“ဖြူဖြာဆိုတာ မနေ့မနက်က မြင်းလည်းမောင်းသွားတဲ့ မိန်းကလေးလေ ဒါသူ့ လည်စီးပေါ့”

မြကေသီသည် ထိုအခါတွင်မှ လည်စီးပဝါနီလေးကို သတိရမိသွားသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဒါမနေ့က ကိုနန်းထိုက် ငေးပြီ၊ လိုက်ကြည့် နေတဲ့ မိန်းမခပ်ချောချောရဲ့ လည်စီးပဝါပဲ၊ ကိုနန်းထိုက်ကတော့ ကောင်းကောင်း မြတ်မိတယ်နော်”

“မှတ်မိတာပေါ့ ကေသီ၊ သူ့ကို စက်လှေပေါ်မှကတည်းက ကိုယ်ကမြင်ဖူးတာကိုး... ကဲ သူ့ရဲ့ခြေရာမတွေ့ရဘဲ မူးသာရဲ့ ခြေရာကို တွေ့မြင်ရတာက ထူးခြားတယ်၊ ပြီးတော့ ဆင်းတဲ့ ခြေရာထက် ပြန်တက်လာတဲ့ ခြေရာတွေက ပိုနက်ပြီး ပိုထင်ရှားတယ်တွေ့လား”

“အဲဒါ ဘာသဘောလဲ”

“ရှင်းပါတယ် ပိန်တဲ့လူက နင်းရင်ခြေရာဟာ သိပ်မနက်ဘူး ကိုယ်ခန္ဓာကြီးတဲ့လူရဲ့ ခြေရာက ပိုပြီးနက်တယ်ဆိုတာ မြကေသီ သင်ဖူးတယ်မို့လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုနန်းထိုက်... ဒါဆိုရင် ဆင်းတုန်းက လူချည်းဖြစ်ပြီး ပြန်တက်လာတဲ့အခါ အလေးအပင် တစ်ခုခု မလာတဲ့ သဘောပေါ့”

မြကေသီကလည်း စုံထောက်သင်တန်း တက်ဖူးသူဖြစ်၍

ခြေရာတစ်ခု၏ အတိမ်အနက်သဘောကို သိရှိထားလေသည်။

“ကေသီပြောတာ မှန်တယ်၊ ကေန္တ လည်းထဲက တျသွားတဲ့အရာတစ်ခုခုကို သူက ဆင်းပြီးတော့ သယ်ယူတာပဲ ဒီအချိန်မှာ မြင်းလည်းက ထွက်သွားနိုင်တယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ပုဝါအနီလေးကို စု၍ကိုင်ကာ တောအုပ်ထဲသို့ လှမ်းလျှောက်လာသည်။ သစ်ခက်သစ်ရွက်များ ကျိုးပြတ်ခြင်း မြက်ခိုင်းပင်များလဲ ကျခြင်းတို့ကိုကြည့်ကာ လျှောက်လှမ်းလာရာ ကျောက်ဂူတစ်ခုကို တွေ့လိုက်လေသည်။

“ဗျ”

မြကေသီကို လှည့်၍ အသံမထွက်ရန် သတိပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂူ၏အနီးသို့ တိုးကပ်လာသောအခါတွင် ဂူအဝကို မှီကာ အိပ်ပျော်နေသော ဂျာမဒါမူးသာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဂူထဲမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို တွေ့သောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် မြကေသီ၏ လက်ကိုဆွဲကာ ချုံအကွယ်တွင် ထိုင်၍ ချလိုက်တော့သည်။

သူတို့ပုန်းလိုက်သော ချုံမှာ ဂူပေါက်ဝကို ကျောမီ၍ အိပ်ပျော်နေသော ဂျာမဒါမူးသာနှင့် ဆယ်ပေခန့်သာ ကွာပေတော့သည်။ ဂူထဲတွင် လှုပ်ရှားလာသော လူရိပ်မှာ ဂူပေါက်ဝသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

*

စင်စစ် ဂျမဒါမူးသာသည် တစ်ညလုံး သတိမရသော ဖြူပြာကို သူ သင်ကြားနားလည်ထားသည့် နည်းဖြင့် တောထဲမှ ယူကလစ်ရွက်၊ ဂုံကမဲရွက်၊ ဆေးပေါင်းရွက် စသည်တို့ဖြင့် ကျိတ်ကာ ဒဏ်ရာရ၍ ပွန်းပဲ့ထားသော တံတောင်ဆစ်၊ ဒူးနှင့် ခေါင်းတို့ကို အနာသက်သာစေရန် အံ့ခဲထားခဲ့သည်။

မကြာမကြာ ရေစက်ကိုလည်း ဖြူပြာ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံပေါ်တွင် အစက်ချပေးခဲ့၏။ နံနက်လင်း၍ နေရောင်ပေါ်ထွက်လာသောအခါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းနှင့် အိပ်ရေးပျက်ခြင်းတို့ကြောင့် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်မောကျသွားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

နံနက် (၁၀) နာရီလောက်က အိပ်ပျော်သွားသော ဂျမဒါမူးသာမှာ နေ့လည်တစ်နာရီရှိပြီဖြစ်သော အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် မြကေသီတို့ ရောက်လာချိန်တွင် ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်နေဆဲသာဖြစ်လေသည်။

မြင်းများကို ကြီးချည်းကာ အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် မြကေသီတို့ ကျောက်ဂူနားသို့ တိုးကပ်လာသည့်အချိန်တွင် ဖြူပြာသည် တစ်ညနှင့် နေ့တစ်ဝက်မျှ သတိမေ့နေရာမှ သတိရလာလေသည်။ ပထမဆုံး သူမသည် မျက်လုံးကိုဖွင့်ကာ သူမ ရောက်ရှိနေသည့် နေရာကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်... ငါဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ကာ သူမ စဉ်းစားကြည့်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဂျမဒါမူးသာကို ထားဝယ်မြို့ထဲမှ မြင်းလှည်း တင်ခေါ်လာခဲ့ပုံ၊ တောထဲသို့ အရောက်တွင် သူ့ အစ်ကို သံမဏိ မုဆိုးတို့ ပုန်းအောင်းနေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သော်လည်း မြင်းမှာ ထိတ်လန့်၍ တရကြမ်း ပြေးဆွဲသွားသောကြောင့် သူ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျ၍ သတိမေ့ပုံတို့ကို အမှတ်ရလာ၏။

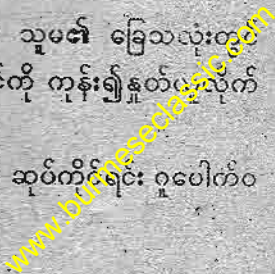
“ဟင်... ကြည့်စမ်းဒါဆိုရင် ချောက်ထဲကနေ ငါ့ကို ဂျမဒါမူးသာက ကယ်တင်လာတာထင်တယ် တော်သေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါ့တာဝန်က သူ့ကို သတ်ဖို့တာဝန်ပဲ... သူ့ရော အခုဘယ်မှာလဲ”

ခေါင်းထောင်ကာ ဂူထဲတွင် လှည့်ပတ်ရှာဖွေလိုက်သည်။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။ သို့သော် အားယူ၍ လေးလံစွာထလိုက်သည်။

“ငါ့ကို ငါ့အစ်ကိုက သူ့ကိုသတ်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတာပဲ။ သူကတော့ အိပ်ပျော်နေပြီ”

ဖြူပြာသည် ထ၍ ရပ်လာကာ သူမ၏ ခြေထောက်တွင် ပွက်၍ ယူဆောင်လာခဲ့သော ဓားမြှောင်ကို ကုန်း၍ နှုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဓားကိုညှာလက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဂူပေါက်ဝ

ထွင်ခိုကာ အိပ်မောကျနေသော ဂျာမဒါမူးသာ ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့လေတော့၏။

အဝါရောင်အင်္ကျီနှင့် လုံခြုံည်ကိုဝတ်ဆင်ထားသော ဖြူပြာ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ဂူပေါက်ဝရှေ့ရှိ ခြံအကွယ်တွင် ချောင်းကြည့်နေသော အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ ထိတ်လန့်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“အစ်ကိုမူးသာကို ဟိုမိန်းမ သတ်တော့မယ်ထင်တယ် သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်ပါ”

မြကေသီက သေနတ် ဆုပ်ကိုင်ထားသော အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို ခပ်တိုးတိုး သတိပေးစကား ပြောကြားလိုက်၏။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က မြကေသီကို အသာနေဟူသော အမူအရာမျိုး ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးထောင်ကာ သတိထားလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဖြူပြာသည် တဖြည်းဖြည်း ဂူပေါက်ဝသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ သူမသည် ဝူနံရံကို မှီနေသော ဂျာမဒါမူးသာ ရှေ့တွင် ဓားကိုဆုပ်ကိုင်၍ ရပ်နေ၏။

“အင်း သူက ငါ့ကို ချောက်ထဲကျသွားတာကောင် ဆင်းကယ်ပြီး ဒီဂူထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေ ဆေးထည့်ပေးထားတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ ငါသတ်လို့ ကောင်းပါမလား”

ဖြူပြာသည် ခဏမျှရပ်ကာ တွေ့ဝေနေ၏ ထို့နောက် အံ့ကိုကြိတ်လိုက်ကာ . . .

“အို . . . ဒါဟာ ငါတို့ သံမဏိမုဆိုးအဖွဲ့ရဲ့ တာဝန်ပဲ ကျေးဇူးတွေတ တွေဆွေးနေရင် အချိန်ကြာတယ် ကဲ”

ဟု ဆိုကာ ဂျာမဒါမူးသာ၏ ရင်ဝသို့ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဓားမြှောင်ကို စိုက်ချရန် ရွယ်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ချုံထဲမှ ဝုန်းတနဲ့ ဝုန်းကာ ထွက်လိုက်လေတော့၏။

“ဖြူပြာ”

“ဟင်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်၏အသံကြောင့် ဖြူပြာသည် ဓားရွယ်ထားရင်း အံ့သြသံဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဖြူပြာထံသို့ ပြေးသွားကာ ဓားကိုင်လက်ကို ဖမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေတော့၏။

*

“အစ်ကို . . . အစ်ကိုဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

ဖြူပြာသည် အိုင်အိုနန်းထိုက်ကို မှတ်မိသွားကာ ဓားကို လွှတ်ချ၍ ပြေးဖက်လိုက်သည်။

သုရိန်ဆွေ

၃၇၆

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖြူဖြာ... အစ်ကိုနဲ့ပါတ်(၃)ရဲ့ ရန်ကြောင့် လှေပေါ်က ထွက်ပြေးခဲ့တာပါ”

ဖြူဖြာကို အလိုက်သင့် ပြန်ဖက်ထားလိုက်ရင်း အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြောလိုက်လေသည်။ ဖြူဖြာနှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးစကားပြောသံကြောင့် အိပ်မောကျနေသော ဂျာမဒါမူးသာသည် ဆတ်ကနဲ နိုးလာလေတော့၏။

“ဟင်... ဆရာ ကိုနန်းထိုက်”

“မူးသာ မင်းသတိရလာပြီလား”

ဂျာမဒါမူးသာ သတိရလာသောကြောင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဖြူဖြာတို့မှာ လှူချင်းခွဲလိုက်ရလေသည်။ မြကေသီမှာလည်း အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် ဖြူဖြာတို့၏ သံယောဇဉ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် အံ့အားသင့်ကာ မျက်ရည်များ ဝဲသွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တောထဲမှ သစ်ရွက်ခြောက်ပေါ်သို့ ခြေနင်းလာသံများကို ကြားရလေတော့သည်။

“ကိုနန်းထိုက်... ကိုနန်းထိုက်... ရန်သူတွေလာ နေပြီ”

ဖြူဖြာက ခြံထဲမှထကာ အော်တစ်သတိပေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သေနတ်သံများကို စ၍ ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

“စုံထောက်ကောင်တွေ မင်းတို့ ငါလက်က လွတ်မယ် ထင်သလား”

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

၃၇၇

“ဖောင်း... ဖောင်း... ဖောင်း”

“အိုး”

ဂျမဒါမူးသာသည် သူ၏သေနတ်ကို ထုတ်ကာ သေနတ်သံများလာရာသို့ ပြန်၍ ထိုးကာ ပစ်ခတ်လိုက်၏။

တစ္ဆေမျက်နှာဖုံးများသည် တောအုပ်ထဲမှ ပေါ်လာကာ တဖြည်းဖြည်း ဝန်းရံလာလေသည်။

“စုံထောက်ကောင်တွေကို မလွှတ်စေနဲ့”

“ဖောင်း... ဖောင်း”

သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းချုပ် နံပါတ်(၁) သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ကွယ်ကာ သူ့သေနတ်နှင့် ပစ်နေသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဖြူဖြာ၏ လက်ကိုဆွဲကာ ကျောက်ဂူဘေးတွင် ကပ်နေရာမှ အုပ်စုနှစ်ဖက်ကြားတွင် ရောက်ရှိနေသော မြကေသီကို သတိပေးသွားသည်။

“ကေသီ... မထနဲ့ ခြံထဲမှာဝပ်နေ”

“ဖောင်း... ဖောင်း... ဖောင်း”

ကေသီမှာ ဂူနားတောင်တုန်းပေါ်တွင် ရောက်နေသောကြောင့် သံမဏိမုဆိုးတို့ဖက်မှ မြင်သာနေသည်။

“ဖောင်း”

“အား”

“မြကေသီ အောက်ဖက်ကို လှိုမိချ အဲဒီနားမှာ မနေနဲ့”

သုတိုက်ဇေယျ

၃၇၀

ဂျာမဒါမူးသာက လှမ်းအော်၍ မြကေသီက လှိမ့်ကာ ချလိုက်လေတော့၏။

*

မြကေသီမှာ လောလောဆယ် ပစ်ကွင်းမှ လွတ်မြောက် သွားသော်လည်း သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းချုပ်နံပါတ်(၁) ပုန်းအောင် နေရာသစ်ပင်နှင့် မနီးမဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

“ဖောင်း... ဖောင်း... ဖောင်း”

ငရဲသားကသို့ ဦးပြိုဟ်နှစ်ဖက်ဆောင်သည့် မျက်နှာ ဖုံးစွပ်ထားသော သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းချုပ် နံပါတ်(၁)သည် မြ ကေသီရှိရာသို့ လွှားကနဲ ပြေး၍ လှိမ့်ကာ မြကေသီကို ဖမ်းချုပ်၍ သေနတ်နှင့် ချိန်ထားလိုက်လေတော့သည်။

“အား”

မြကေသီမှာ နံပါတ်(၁)၏နောက်မှ လက်ကိုလိမ်ချိုး၍ ဖမ်းခြင်းခံရသောကြောင့် ထိတ်လန့်စွာ အော်လိုက်သည်။

သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းချုပ်သည် မြကေသီကို အကာအကွယ် ယူကာ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့... ဂျာမဒါမူးသာနဲ့ အိုင်အိုနန်းထိုက် မင်းတို့ လက်နက်မချရင် မင်းတို့လက်ထောက် စုံထောက် မမြကေသီကို

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

၃၇၉

ငါ ပစ်သတ်လိုက်မယ်”

“ဟင်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်မှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ၏ ရှေ့ တွင် ဖြူပြာက ရှိနေသည်။ ဖြူပြာသည် ကြောက်ရွံ့၍ တုန်တုန် ရင်ရင်ဖြစ်နေ၏။

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဖြူပြာ၏ ခါးကိုဖက်လိုက်တာ...

“သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းချုပ် ဒီမှာ မင်းရဲ့ ညီမဖြူပြာကို ငါ ပစ်သတ်လိုက်မယ် မင်း ကေသီကို လွှတ်ပေးလိုက်”

သူညီမကို အကာအကွယ်ယူကာ ထရပ်လိုက်သော အိုင်အို နန်းထိုက်စကားကြောင့် သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းချုပ်မှာ ဒေါသ ထွက်သွားသည်။

“ဖောင်း... ဖောင်း... ဖောင်း”

သူ့ဘေးမှ သံမဏိမုဆိုးအဖွဲ့သားများက အိုင်အိုနန်း ထိုက်နှင့် ဂျာမဒါမူးသာတို့ရှိရာသို့ သေနတ်များဖြင့် လှမ်းပစ် နေသည်။

“ဖောင်း... ဖောင်း... ဖောင်း”

“အား”

“အမလေး”

သံမဏိမုဆိုးဂိုဏ်းချုပ်သည် မြကေသီကို ဖမ်းကာ အကြပ်ကိုင်နေသကဲ့သို့ အိုင်အိုနန်းထိုက်ကလည်း မျက်ရည်များ

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

ခွဲကာ အကြိတ်ထားသော ဖြူပြာကို ခါးမှတင်းတင်းဖက်ကာ ရုပ်နေ၏။

“ဖြူပြာကို ပစ်သတ်ချင်သတ်ပါ အစ်ကို၊ ရှင်က စုံထောက်ကိုး . . . ကျွန်မအစ်ကိုကို အကြပ်မကိုင်ပါနဲ့”

ဖြူပြာက နာကျင်ကြေကွဲသော အသံဖြင့် မရုန်းဘဲ ငြိမ်နေရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ခွင့်လွှတ်ပါ ဖြူပြာ . . . ဖြူပြာရဲ့ အစ်ကိုကို လက်နက်ချခိုင်းပါ ဖြူပြာတို့ သက်သာဖို့ ဥပဒေဖက်က အစ်ကိုတာဝန်ယူပါတယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဖြူပြာကို ဖက်ရင်းချော့မော့ ဖောင်းဖျလိုက်သည်။

မြကေသီမှာလည်း သံမဏိဂိုဏ်းချုပ် ချုပ်ကိုင်ထားသည့် ကြားမှ ရုန်းကန်နေသည်။

“ပြောလိုက်လေ ဖြူပြာ . . . ဖြူပြာ ဖိလိုမပြောရင် လူတွေအများကြီး သေကုန်မယ်”

ဖြူပြာသည် ငိုယိုနေရာမှ . . .

“အစ်ကို လက်နက်ချလိုက် နောက်မှာပုလိပ်တွေလာနေပြီ”

“ခွေးမ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း နင့်အကောင်ဆီက ပြေးလာခဲ့”

မရုဏမုဆိုးမှာ စကားအဆုံးတွင် သေနတ်နှင့် လှမ်း၍ ပစ်လိုက်ပြန်၏။

“ဖောင်း”

“အိုး”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် သူ၏ညီမကိုပင် မညှာဘဲ သေနတ်နှင့် ထိုးပစ်လိုက်သောကြောင့် ဖြူပြာကို မထိအောင် ~~အောင်~~ သို့ ဆွဲကာ နှစ်ဦးလုံး လှဲချ၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

“အစ်ကို . . . ရှင် သိပ်မှားနေပြီ”

လဲကျသွားစဉ် ဖြူပြာက ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖြူပြာ”

“ဂိုဏ်ထုပ်က ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုအရင်း ပဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်မကို တိတ်တိတ်ပုန်းယူထားတဲ့ လူပါ ဒါကြောင့် ကျွန်မရော ရှင့်ကိုပါ သူက ပစ်သတ်မှာပါပဲ”

“ဟင်”

*

ဘုရားနဲ့

၃၀၂

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ရင်နာစရာကောင်းလှသော ဖြူပြာ၏ဘဝကို သိမြင်လိုက်ရသည်။

“ဖြစ်ရလေ ဖြူပြာ... ဒါဆို ဖြူပြာသူ့ဆီကို ပြန်မသွားဘူးပေါ့”

ပြန်သွားရင် ငရဲကျတာထက် ဆိုးတဲ့ဘဝ ရောက်မှာပါအစ်ကို”

အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထွန်းကျော်နှင့် ပုလဲပိအဖွဲ့ နောက်ဖက်မှ ရောက်ရှိလာကြောင်း သိရသောကြောင့် ဖြူပြာကိုလွှတ်ကာ ဖော်ကုန်းအောက်သို့ လှိမ့်ချလိုက်တော့သည်။

ဖြူပြာသည်လည်း အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ နောက်မှ လိုက်၍ လှိမ့်ချလာ၏။

“ဖြူပြာ မလိုက်ခွဲနဲ့”

အိုင်အိုနန်းထိုက်ကလှည့်ကာ သတိပေးလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ပျောက်ကွယ်ပုန်းအောင်းနေသော ဘီလူးမျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော နံပါတ်(၂)သည် မနီးမဝေး သစ်ပင်အကွယ်မှ အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ကျောကို သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်ကာ ထိုးပစ်လိုက်၏။

“ဖောင်း”

“အား”

သေနတ်ပြောင်းဝကို တွေ့မြင်လိုက်သော ဖြူပြာမှာ

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံမဏိမုဆိုး

၃၀၃

အိုင်အိုနန်းထိုက်၏ ကျောဖက်သို့ ပြေးကာ ကာလိုက်ရာ နံပါတ်(၂)၏ သေနတ်ကျည်ဆံတ ဖြူပြာ၏ ကျောပြင်ထဲသို့ ဖောက်ကာဝင်သွားတော့၏။

ဖြူပြာ ဒူးထောက်ကျသွားသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်က နံပါတ်(၂)ကို လှည့်ကာပစ်လိုက်လေသည်။

“ဖောင်း”

“အမလေး”

နံပါတ်(၂)ကို ကျည်ဆံမှန်ကာ လဲကျသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

နှစ်ဖက်ညှပ်၍ ပစ်နေသော သေနတ်သမားများကြောင့် သံမဏိမုဆိုး ဂိုဏ်းချုပ်မှာ မြကေသီကို တန်ဆာခံလုပ်ကာ နောက်ဖက်မှ သူ့လူများကို တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ပစ်ချကာ ဝန်းလာသော ရာဇဝတ်အုပ်ဦးထွန်းကျော်ကို လှည့်၍ ကာကွယ်နေသည်။

ထိုအခြေအနေကို ရိပ်မိသော မြကေသီမှာ ရှေ့သို့ ညာရောင်တစ်လှမ်းတက်လိုက်ကာ အချုပ်ခံထားရသော ဘယ်လက်ကို ဖြေညှာဒူးဖြင့် လှည့်ကာ သံမဏိဂိုဏ်းချုပ် နံပါတ်(၁)ကို တိုက်လိုက်တော့၏။

“ဒုတ်”

“အား”

အမှတ်မထင် တိုက်တွက်ဖြစ်သောကြောင့် သံမဏိ
ဂိုဏ်းချုပ်မှာ ဖင်ထိုင်လျက်ကျသွားသည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည်
ထိုအဖြစ်အပျက်ကို တွေ့မြင်ရ၍ လွှားကနဲ ပြေးကာညာလက်ထဲမှ
သေနတ်ကို ကန်ထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဖောင်း”

“အား”

သေနတ်သည် ချုံထဲသို့ လွင့်ထွက်သွားသည် အိုင်အို
နန်းထိုက်က သံမဏိဂိုဏ်းချုပ်၏ရင်ဝကို သေနတ်နှင့် ချိန်လိုက်
သည်။

ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထွန်းကျော်၏ လူများက ရောက်ရှိလာ
ကာ သံမဏိဂိုဏ်းချုပ်ကို လက်ထိပ်ခတ်၍ ဖမ်းဆီးလိုက်လေ
တော့သည်။ ဂျမဒါမူးသာသည်လည်း သူ့ဖက်သို့ ပြေးလာသော
သံမဏိမုဆိုး ဂိုဏ်းသားများကို တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ပစ်ချနေသော
ကြောင့် သံမဏိမုဆိုး ဂိုဏ်းသားများမှာ လက်နက်ချကာ အဖမ်းခံ
ရလေတော့၏။

“ကေသီ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်”

“ကေသီ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုနန်းထိုက် မမဖြူပြာရော”

မြကေသီက မေးလိုက်တော့မှပင် ဖြူပြာကို သတိရကာ
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ဖြူပြာမှာ ရင်ဝကိုလက်နှင့်ဖိကာ ခေါင်းငိုက်နေသည်ကို
မြင်၍ အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပြေးကာပွေ့လိုက်သည်။

“ဖြူပြာ”

ဖြူပြာသည် အသက်ကို ကြိုးစား၍ရှုရင်း မော့ကြည့်
လိုက်လေသည်။

“အစ်ကို့ . . . အစ်ကို့ . . . ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဖြူပြာသတိထားပါ။ ဖြူပြာကို အချို့
မိ ဆေးကုရမယ်”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ပွေ့ဖက်ထားရင်း ပြောလိုက်သည်
ဖြူပြာက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဖြူပြာသိပါတယ် အစ်ကို့ ဖြူပြာ မနေရတော့ပါဘူး ဒါ
ပေမယ့် ဖြူပြာကျေနပ်ပါတယ် ဟိုလူယုတ်မာကို မိ . . . မိသွား
ပြီ”

ဖြူပြာက ငရဲသားမျက်နှာဖုံးကို ပုလိပ်များက ဆွဲချွတ်
၍ထားသော ဂိုဏ်းချုပ်နံပါတ်(၁)ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။

“အော် . . . ဂျင်မိကိုး”

မစ္စအေမိနှင့် ထားဝယ်သို့ ရောက်လာသော ဂျင်မိသည်
မရဏမုဆိုးဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့၏။

“အစ်ကို့ . . . ကျွန်မ ရှင်ကို သိပ်ချစ်တယ်”

ဖြူပြာက ခပ်တိုးတိုးပြောကာ ငြိမ်သက်သွားလေတော့

သူရိန်ဆွေ

၃၀၆

၏။

“ဖြူဖြာ... ဖြူဖြာ”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က ခေါ်သော်လည်း ဖြူဖြာသည် ပြန်၍ မထူးနိုင်တော့ပေ။ ဖြူဖြာ၏ကိုယ်ကို အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် အသာအယာချလိုက်၏။

ဂျပမပါမူးသာက ဆွဲထုတ်လာသော ဘီလူးမျက်နှာဖုံးနှင့် သေနတ်မှန်နေသော နံပါတ်(၂)ကို မြကေသီက မျက်နှာဖုံး ချွတ်ကြည့်လိုက်၏။

“အော်... သူတလဲ မစုအေမိပဲကိုး”

အိုင်အိုနန်းထိုက်က မှတ်ချတ်ချလိုက်မိလေတော့သည်။ မရကမုဆိုးဂိုဏ်းသား ဆယ့်နှစ်ဦးနှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ဂျင်ပီကို ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထွန်းကျော်နှင့် အိုင်အိုနန်းထိုက်တို့ ဖမ်းဆီးရမိလိုက်သည်။ အိုင်အိုနန်းထိုက်၏အနီးတွင် မြကေသီက ခေါင်းငုံ့ကာ ရပ်နေသည် အိုင်အိုနန်းထိုက်က ဖြူဖြာ၏ အလောင်းကို ငေးကြည့်နေ၏။

“သွားကြစို့ ကိုနန်းထိုက် ဟိုမှ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထွန်းကျော်တို့အဖွဲ့ သွားကြပြီ”

မြကေသီက သတိပေးစကားပြောကြားလိုက်မှ အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် ဖြူဖြာကို ကျောခိုင်းလိုက်ရလေတော့သည်။ အလောင်းများကို စောင့်ကြပ်၍ သယ်ယူရန် ပုလိပ်အဖွဲ့များက

အိုင်အိုနန်းထိုက်နှင့် သံဃေပုဆိုး

၃၀၇

ဆောင်ရွက်နေကြပြီဖြစ်လေသည်။
အိုင်အိုနန်းထိုက်သည် မြကေသီနှင့် အတူ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ ထွက်ခွာလာခဲ့ရလေတော့၏။

ပြီးပါပြီ

သူရိန်ဆွေ

